

TISDAGEN DEN 16 DECEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

*
* *

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Sedan vi senast sammanträdde har rapporter offentliggjorts från ett möte mellan ledarna för de politiska grupperna och Tjeckiens president, där några av gruppledarna uttryckte sig med en oartighet och tölpaktighet som enligt min mening drar vanära över oss alla. Jag undrar om ni, som vice talman i dag, nu skulle vilja bekräfta att Europaparlamentet värdesätter alla åsikter, vare sig de är för eller emot Lissabonfördraget, och att vi respekterar Tjeckiens presidentämbete.

Talmannen. – Det är inte min sak, herr Hannan, att bekräfta något alls. Jag skulle också vilja påminna er om att parlamentet inte diskuterar detta ämne just nu. Jag är dock säker på att ni kommer att ta till orda vid rätt tillfälle för att ställa de behöriga organen till svars i denna fråga.

2. Debatt om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat: se protokollet)

3.1. Europa-Medelhavsavtalet EG/Marocko (Bulgariens och Rumäniens anslutning) (A6-0458/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

3.2. Protokoll till stabiliserings- och associeringsavtalet mellan EG och Albanien med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU (A6-0496/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

3.3. Protokoll till stabiliserings- och associeringsavtalet mellan EG och Albanien med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU (A6-0496/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

3.4. Avtal mellan EG och Indien om vissa luftfartsaspekter (A6-0471/2008, Gabriele Albertini) (omröstning)

3.5. Skydd av euron mot förfalskning (A6-0499/2008, Gérard Deprez) (omröstning)

3.6. Skydd av euron mot förfalskning (medlemsstater som inte har antagit euron) (A6-0503/2008, Gérard Deprez) (omröstning)

3.7. Skyddsåtgärder som krävs av bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen (kodifierad version) (A6-0465/2008, Diana Wallis) (omröstning)

3.8. Skattebefrielse på införsel från en medlemsstat av personlig egendom (kodifierad version) (A6-0466/2008, Diana Wallis) (omröstning)

3.9. Utgifter inom veterinärområdet (kodifierad version) (A6-0464/2008, Diana Wallis) (omröstning)

3.10. Medaljer och symboliska mynt som liknar euromynt (A6-0469/2008, Eoin Ryan) (omröstning)

3.11. Medaljer och symboliska mynt som liknar euromynt - tillämpning på icke-deltagande medlemsstater (A6-0470/2008, Eoin Ryan) (omröstning)

3.12. Ändringsbudget nr 9/2008 (A6-0487/2008, Kyösti Virrankoski) (omröstning)

3.13. Måttenheter (A6-0476/2008, Arlene McCarthy) (omröstning)

3.14. Turismens inverkan i kustregionerna (A6-0442/2008, Jamila Madeira) (omröstning)

3.15. Mediekunskap i en digital värld (A6-0461/2008, Christa Prets) (omröstning)

3.16. Inrättande av Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen (omarbetning) (A6-0473/2008, Bernard Lehideux) (omröstning)

3.17. Anpassning av vissa rättsakter i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG ändrat genom beslut 2006/512/EG - Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll (fjärde delen) (A6-0301/2008, József Szájer) (omröstning)

– Före omröstningen

Margot Wallström, vice ordförande för kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar den överenskommelse som nåtts vid första behandlingen om det sista av våra fyra förslag om att anpassa befintliga rättsakter till det nya kommittéförfarandet med kontroll.

I samband med denna överenskommelse vill kommissionen göra två uttalanden. Texten till dessa ska jag lämna till er administration så att de kan inkluderas i protokollet för det här sammanträdet.

Det första uttalandet gäller ett åtagande från kommissionens sida angående översändande av förslag till åtgärder till Europaparlamentet när tidsramarna har förkortats. Det andra uttalandet gäller tillämpningen av det föreskrivande förfarandet med kontroll i fråga om procedurregler för uppdateringen av gemenskapens svarta lista över lufttrafikföretag som har belagts med verksamhetsförbud.

Kommissionens uttalanden

Översändande av förslag till åtgärder till Europaparlamentet

Den tidsgräns inom vilken Europaparlamentet och rådet kan motsätta sig ett förslag till åtgärd, enligt artikel 5a.3 c i rådets beslut 1999/468/EG, har förkortats till fyra veckor eller en månad för några bestämmelser i följande grundläggande akter: direktiv 2004/17/EG, direktiv 2004/18/EG och förordning (EG) nr 2111/2005. När förslag till åtgärder översänds till Europaparlamentet och rådet genom tillämpning av dessa bestämmelser åtar sig kommissionen, förutom under Europaparlamentets lediga perioder, att ta hänsyn till att Europaparlamentet behöver hålla ett plenarsammanträde före utgången av den relevanta förkortade tidsgränsen och upprepar sina åtaganden enligt överenskommelsen mellan Europaparlamentet och kommissionen om förfaranden för att genomföra rådets beslut 1999/468/EG, ändrat genom beslut 2006/512/EG, särskilt när det gäller vissa rättsakter som omfattas av det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, med avseende på det förvarningssystem som behandlas i punkt 16.

(FR) Tillämpning av det föreskrivande förfarandet

Kommissionen beklagar beslutet att tillämpa det föreskrivande förfarandet med kontroll på artikel 8.1 i förordning (EG) nr 2111/2005. Kommissionen vill i detta sammanhang betona att de genomförandeåtgärder som behandlas i denna artikel är process- och förvaltningsorienterade och anger detaljer för regler som redan fastställts i den grundläggande akten. Kommissionen vill upprepa hur viktigt det är att garantera högsta möjliga grad av flygsäkerhet. Den tillämpar stränga och internationellt erkända kriterier, som tillämpas objektivt för att uppnå detta mål. Det har alltid varit fallet när den svarta listan har uppdaterats sedan förordning (EG) nr 2111/2005 trädde i kraft. Kommissionen anser att arbetet med detta fortsatt bör grundas enbart på tekniska kriterier. Därför anser den att procedurreglerna i alla händelser bör fortsätta att garantera en hög grad av säkerhet och effektivitet.

3.18. Inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område (A6-0457/2008, Ona Juknevičienė) (omröstning)

3.19. Europeiskt företagsråd (omarbetning) (A6-0454/2008, Philip Bushill-Matthews) (omröstning)

– Före omröstningen

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp en fråga som är mycket liten men som ändå är en viktig principfråga. Utskottet har nått en överenskommelse vid trepartsmötet, och om parlamentet vill bör denna gå igenom. Det är inte en dålig överenskommelse, men den har väckt en viktig principfråga som jag nog bör lägga fram för ordförandeskapet när det gäller framtida ärenden.

Det är viktigt att vi erkänner att en föredragande som utses inte bara har utsetts till föredragande för utskottet utan för parlamentet som helhet. Till min förvåning, eftersom rådet ville ha ett trepartsmöte och eftersom utskottets regler tillät det, skulle ett trepartsmöte hållas, om nödvändigt utan föredraganden, om jag inte hade varit för att hålla detta.

För att en föredragande ska vara föredragande för parlamentet bör parlamentet ha möjlighet att uttrycka sin fullständiga åsikt om ett betänkande innan man bestämmer sig för ett trepartsmöte. Det kallas demokrati, och jag förordar detta för presidiet.

(Applåder)

3.20. Överföring av försvarsprodukter (A6-0410/2008, Heide Rühle) (omröstning)

3.21. Typgodkännande av motorfordon och motorer (A6-0329/2008, Matthias Groote) (omröstning)

3.22. ERUF, ESF, Sammanhållningsfonden (inkomstgenererande projekt) (A6-0477/2008, Stavros Arnautakis) (omröstning)

3.23. Anställningsvillkor för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna (A6-0483/2008, Giuseppe Gargani) (omröstning)

– Före omröstningen (muntliga ändringsförslag till ändringsförslagen 62, 65 och 75)

Giuseppe Gargani, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som föredragande vill jag lägga fram tre muntliga ändringsförslag: När det gäller ändringsförslag 62 – på omröstningslistan, om ni kan följa den – föreslår jag i fråga om skäl 12 att hela det parentetiska inskottet från "årliga belopp" fram till "årlig budget" stryks.

I fråga om ändringsförslag 65 på omröstningslistan, när det gäller skäl 12c, föreslår jag att följande parentetiska inskott infogas mellan orden "assistentstöd till ledamöterna" och "täcka hela kostnaderna": "De årliga belopp som är nödvändiga kommer att fastställas inom ramen för det årliga budgetförfarandet."

Angående ändringsförslag 75, som gäller artikel 131, är mitt muntliga ändringsförslag att lägga till ordet "öppen" till ordet "referensram" så att det blir "öppen referensram".

Dessa är de muntliga ändringsförslag som jag som föredragande lägger fram för parlamentet. Jag hoppas att de godkänns.

(De muntliga ändringsförslagen beaktades.)

– Före slutomröstningen

Giuseppe Gargani, *föredragande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle formellt vilja fråga kommissionen om den håller med när det gäller alla dessa godkända ändringsförslag.

Margot Wallström, *vice ordförande för kommissionen*. – (EN) Herr talman! Kommissionen är glad över att en överenskommelse har nåtts mellan institutionerna om en gemensam text till stadgan för parlamentsassistenterna.

På kommissionens vägnar kan jag i dag bekräfta vår överenskommelse om denna text, som behåller hela det väsentliga innehållet i vårt ursprungliga förslag. Kommissionen utarbetade detta förslag som svar på en begäran från Europaparlamentet till kommissionen i en skrivelse från talman Hans-Gert Pöttering till ordförande José Manuel Barroso. Bara åtta månader efter denna begäran har ni nu godkänt resultatet av de mycket konstruktiva diskussionerna mellan parlamentet, rådet och kommissionen. Med detta förslag tog kommissionen för tredje gången på tio år initiativ till att ta upp frågan om en stadga, och vi tror verkligen att vi kommer att lyckas den här gången. Vi måste utnyttja detta tillfälle. Därför åtar jag mig nu för kommissionens räkning att försvara denna text till dess att den blir slutligt godkänd av rådet.

(Applåder)

Talmannen. – Fru Wallström! Jag är säker på att parlamentet välkomnar ert uttalande.

Vi kommer nu att hålla en omröstning med namnupprop för att lösa en fråga som har förblivit olöst i nästan 30 år.

Låt mig bara njuta av stunden.

– Efter omröstningen

Giuseppe Gargani, *föredragande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Samtidigt som jag är tacksam mot kommissionsledamoten vill jag be om en stunds uppmärksamhet eftersom jag måste läsa upp en politisk förklaring, en institutionell politisk förklaring som vi har kommit överens med rådet om.

"Europaparlamentet och rådet, oaktat budgetmyndighetens befogenheter, är eniga om att övergången till nya anställningsvillkor för ackrediterade parlamentsassistenter inte i sig kräver någon ökning av anslagen i Europaparlamentets del av EU:s allmänna budget, som ska täcka assistentstödet, med avseende på de bestämmelser som tagits med i detta syfte i budgeten för budgetåret 2008, som är föremål för indexering.

Europaparlamentet riktar uppmärksamheten mot artikel 69.2 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga, som antogs av Europaparlamentets presidium den 17 juli 2008, där det anges att de sammanlagda utgifter som ersätts för alla parlamentsassistenter kan indexeras varje år av presidiet.

Europaparlamentet och rådet är eniga om följande: Där kommissionen enligt artikel 96.11 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna behöver föreslå en anpassning av inbetalningen till arbetslöshetsförsäkringen, till följd av inkludandet av ackrediterade assistenter i detta system, bör de nödvändiga betalningarna från Europaparlamentet finansieras genom en lämplig budgetrubrik och dras från de övergripande anslag som är avsedda för de budgetavsnitt som gäller Europaparlamentet.

Europaparlamentet och rådet vill påpeka att revisionsrätten, enligt artikel 248.4 andra stycket i EG-fördraget, när som helst kan presentera sina resultat om specifika problem i form av särskilda rapporter eller avge yttranden på begäran av en av de andra gemenskapsinstitutionerna.

Europaparlamentet åtar sig att samråda med det framtida organ som företräder ackrediterade parlamentsassistenter i fråga om eventuella ändringar av det interna beslut som det hänvisas till i artikel 125.1 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna."

Detta är den förklaring som vi har kommit överens med rådet om. Samtidigt som jag skulle vilja fråga rådet om det håller med – det är ganska säkert att de gör det – skulle jag bara vilja ägna ett par minuter åt att dela en tanke, en idé, med parlamentet. Som talmannen påpekade har vi slutfört ett arbete som har hållit på länge och som har debatterats under många år. Utskottet för rättsliga frågor har gjort ett grundligt jobb. Det fick i uppgift att på bara några dagar överväga ett förslag som kom från kommissionen men som mer eller mindre hade utarbetats av Rouregruppen – jag syftar på ordföranden, Martine Roure, som jag tackar. Med stor stolthet kan jag meddela att utskottet för rättsliga frågor grundligt har utrett ett problem som de andra ledamöterna vet är svårt.

Vi har hittat en balans när det gäller ledamöternas grundläggande frihet att kunna välja sina egna assistenter – detta är genomgående i hela ramen – en balans som ger upphov till öppenhet, som tillhandahåller regler och som därför ändrar denna situation där det tidigare fanns osäkerhet. Jag har talat för utskottet för rättsliga frågor, herr talman. Jag har också skrivit en skrivelse till Hans-Gert Pöttering för att säga att utskottet, eftersom det hade skyldigheten och rättigheten att hålla en storskalig debatt, har gjort detta. Jag anser att utskottet har hittat rätt balans. I samband med trepartsmötet måste jag tacka kommissionen och rådet, som har samarbetat, men framför allt måste jag tacka samordnarna, mina kolleger och Maria José från sekretariatet, som har kommit med ett alldeles särskilt bidrag, som vi konsoliderar i dag.

Jag hoppas att de andra ledamöterna kommer att rösta ja. Under de kommande två åren får vi se om denna lagstiftning kan bidra på något avgörande sätt till vårt parlamentsarbete.

Talmannen. – Stort tack, herr Gargani.

Eftersom detta har varit ett resultat av lagarbete vill jag också ta mig friheten att gratulera Martine Roure till hennes utmärkta arbete i arbetsgruppen, som hon har lett med stor beslutsamhet.

Jag vill också naturligtvis framföra vårt tack till vår generalsekreterare, som har varit en fantastisk förhandlare i denna fråga – utan hans beslutsamhet skulle inget av detta ha varit möjligt – och även till Europaparlamentets fyra senaste talmän, Hans-Gert Pöttering, som var angelägen att slutföra denna fråga, Josep Borrell Fontelles, som gjorde det möjligt för oss att ta ett viktigt steg framåt med antagandet av kodexen, Pat Cox, som gjorde det möjligt att skilja mellan de olika stadgarna, och naturligtvis, Nicole Fontaine, som sköt startskottet för nästan tio år sedan, så att vi slutligen skulle kunna ha detta betänkande framför oss i dag.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Detta kan tyvärr ge sken av att vara smicker, men ledamöterna kommer att förlåta mig. Vissa kanske ännu inte är medvetna om att det faktiskt var ni själv som lade fram denna fråga i presidiet för ett antal år sedan. Eftersom ni inte kunde säga detta gör jag det. För min grupp och för alla utanför min grupp tackar jag er också för ert arbete som vice talman för parlamentet.

Talmannen. – Tack, alla. Jag anser att den nya stadgan kommer att tjäna som ett exempel i andra parlamentet över hela världen.

3.24. Kapitalkrav (genomförandeplan) (B6-0623/2008) (omröstning)

– Före omröstningen

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle bara vilja säga att parlamentet i dag för första gången ska rösta inom ramen för det nya föreskrivande förfarandet med kontroll om huruvida man ska förkasta ett lagförslag från kommissionen. Som föredragande för kapitalkravsdirektivet, som utgör bakgrunden till denna omröstning, uppmanar jag er att stödja det resolutionsförslag som enhälligt antogs i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Det kommer att möjliggöra för Europaparlamentet att skicka en tydlig signal till kommissionen. Vi kräver en lämplig balans mellan de frågor som föreslås av kommissionen i medbeslutandeförfarandet och de frågor som endast hanteras av kommissionen inom kommittéförfarandet.

Kommissionen har kommit med konkreta förslag om kreditvärderingsinstitut inom kommittéförfarandet som går långt utöver de tekniska aspekterna och som därför behöver återgå till medbeslutandeförfarandet.

Vi måste se till att vi utfärdar sammanhängande lagstiftning. För närvarande har vi framför oss betänkandena om kreditvärderingsinstituten och kapitalkravsdirektivet samt ett kommittéförslag. Vår målsättning är att diskutera allt tillsammans inom medbeslutandeförfarandet med en tydlig linje. Därför ber jag om ert stöd.

(Applåder)

3.25. Oseriösa katalogföretag (A6-0446/2008, Simon Busuttil) (omröstning)

*
* *

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Eftersom kommissionens vice ordförande är på plats, skulle jag kunna komma med en begäran till henne i hennes egenskap av kommissionsledamot med ansvar för kommunikation? För en månad sedan antog parlamentets tvärpolitiska grupp för Östersjöregionen en resolution om toppmötet mellan EU och Ryssland, en fråga av mycket stor betydelse för parlamentet. Vi har ännu inte fått något erkännande, inte ens ett svar. Kanske vill hon ta upp detta med kollegerna i kommissionen? Det är en mycket viktig fråga för parlamentet.

Margot Wallström, vice ordförande för kommissionen. - (EN) Herr talman! Ja, självklart kommer jag att följa upp detta. Jag kommer att se till att ni får ett svar så snart som möjligt.

4. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkande: Bushill-Matthews (A6-0454/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Det europeiska företagsrådet har funnits under 14 år, och det är hög tid att det ändras. Jag röstade för betänkandet eftersom det slutligen kommer att möjliggöra att det europeiska företagsrådet anpassas till de nya villkoren. Vi har en uppsjö av så kallade europeiska företag, med andra ord företag som verkar över gränserna. Därför var det nödvändigt att anpassa europeiska företagsrådets befogenheter för att möta dessa nya krav. Vi måste stödja detta betänkande, om än bara för att det garanterar att de anställda faktiskt företräds i europeiska företagsråd, i alla de företag där gränsoverskridande arbete sker och där de anställdas gränsoverskridande frågor behöver beaktas.

– Betänkande: Gargani (A6-0483/2008)

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Vid tillfällen som detta är det ibland värt att återgå till de grundläggande principerna och fråga varför vi över huvud taget behöver EU-lagstiftning på detta område. Om ni vill sälja något till mig och jag vill köpa det av er och både konsumenten och handlararen är nöjda med måttenheterna är det inte någon nationell myndighets sak, ännu mindre EU:s, att träda emellan och förklara att deras transaktion är olaglig. Det kan låta som en abstrakt eller akademisk synpunkt, men i mitt hemland har det förekommit rättsliga processer som har krävt enormt mycket tid och orsakat enorma problem för människor, eftersom de har handlat med sina kunder i enheter som dessa kunder är nöjda med. Det är ytterligare ett exempel på hur makten har flyttats bort från nationalstaterna och mot dem som vi inte kan rösta på inom EU:s institutioner.

Jag vill upprepa vår uppmaning till en folkomröstning om Lissabonfördraget: *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Martine Roure (PSE). - (FR) Herr talman! Det här är verkligen en historisk dag för Europaparlamentet. Vi har jobbat hårt för att komma hit. Jag skulle gå så långt som att säga att detta ärende har hållit på att ta form under 15 år.

Ni känner själva till historien, efter att ha varit ordförande för en arbetsgrupp som med rätta ansåg att stadgan för assistenter var en viktig fråga. För oss är detta kulmen av en hel del arbete. Som ni sade har de andra talmännen före Hans-Gert Pöttering alla bidragit på ett viktigt sätt till detta resultat. Jag tackade precis Nicole Fontaine när jag mötte henne i trappan.

Jag måste dock säga att jag skulle vilja tacka den arbetsgrupp där ni själv deltog. Denna arbetsgrupp inkluderade Ingo Friedrich, Astrid Lulling, James Nicholson, Mia De Vits och Diana Wallis – jag hoppas att jag inte har glömt någon – och jag måste säga att det fanns en hel del solidaritet inom denna arbetsgrupp, vilket är anledningen till att vi har lyckats. Jag vill också hedra utskottet för rättsliga frågor, som hade möjlighet att ta stafettpippen, anta utmaningen och arbeta snabbt. Tack så mycket.

– Betänkande: Busuttil (A6-0446/2008)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja gratulera föredraganden till detta betänkande. Jag röstade för hans rekommendationer eftersom jag bokstavligt talat har haft hundratals väljare från East Midlands, från Nottingham till Daventry, från Glossop till Lincoln, som har drabbats av en av de kataloger som han försöker bli av med, nämligen "European City Guide". Företaget i fråga lurar i själva verket folk genom att skicka fakturor och hota med rättsliga åtgärder om de inte skulle betala för annonser som helt enkelt aldrig förekommer i den produkt som de utger sig för att sälja.

European City Guide har varit ett av de viktigaste skälen till de klagomål som jag har fått under mina tio år här i parlamentet. De första klagomålen kom faktiskt i den första omgången brev efter att jag hade blivit vald, och det senaste kom i min inkorg i förmiddags. Jag är därför mycket glad över att för omväxlings skull ha kunnat stödja något här i parlamentet.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Liksom föregående talare skulle jag också vilja berömma föredraganden för hans betänkande om detta ämne, eftersom det uppenbarligen är mycket viktigt. Flera av oss har mottagit brev från väljare som frågar om just detta bedrägeri. Vissa mycket bekymrade personer, inklusive många småföretag i hela EU, har skrivit till mig i min valkrets i London och har sagt att de är mycket bedrövade över att de måste betala detta belopp och att de inte vill bli föremål för rättsliga åtgärder.

Det här är en av de saker som EU är bra på. Jag vet att jag är kritisk mot ytterligare politisk och ekonomisk integration, men jag påpekar också gärna när EU fungerar väl. Ibland bör vi fokusera på vad vi gör bra och försöka glömma några av de saker som vi inte gör så bra, såsom tanken att en modell ska passa för alla.

Detta kallas för ett av de första EU-omfattande bedrägerierna, men det är egentligen inte det första EU-omfattande bedrägeriet. Om ni vill söka efter andra EU-omfattande bedrägerier kan ni se på den europeiska konstitutionen och Lissabonfördraget. Vi blir informerade om att Lissabonfördraget är helt olikt den europeiska konstitutionen medan det i själva verket är precis samma sak. Att neka det brittiska folket rätten att rösta är verkligen ett bedrägeri och ett förnekande av demokratin.

Marcin Libicki (UEN). - (PL) Herr talman! Som ordförande för utskottet för framställningar kan jag säga att utskottet var mycket tillfreds när man godkände vårt förslag om att utarbeta ett betänkande om de otillbörliga metoder som används av annonsföretag såsom City Guide, mot bakgrund av den information som vi har mottagit om dessa metoder. Betänkandet utarbetades av Simon Busuttil, och jag vill gratulera honom till denna framgång. Hela utskottet för framställningar och dess sekretariat arbetade med betänkandet. Jag vill tacka samtliga inblandade, först och främst Simon Busuttil och även alla ledamöter som stödde denna resolution. Resolutionen fick faktiskt nästan enhälligt stöd i parlamentet.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Detta är inte det enda område där betalning efterfrågas för tjänster som inte utförts. Därför stöder jag bestämt detta betänkande, och jag röstade för detta. Jag vill också meddela att jag inte hade möjlighet att rösta om de första betänkandena som var föremål för omröstning i dag. Avspärningen framför parlamentet gjorde det omöjligt för mig och för många andra ledamöter att komma fram till kammaren. Jag vill lämna in en protest mot denna situation.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag är mycket glad över att betänkandet om City Guide och företagskataloger har fått ett så stort stöd, och jag gratulerar föredraganden till hans arbete. Detta är en fråga som kom från gräsrotterna och som parlamentet har besvarat. Den omfattar individer, klubbar, skolor och företag som lurats av företag som gynnas av en bristande samordning.

Jag hoppas att omröstningen i dag kommer att föra med sig budskapet att människor ska vara mycket försiktiga med att skriva under och att parlamentet lyssnar på deras problem, samt att vi kommer att kräva att åtgärder vidtas i medlemsstaterna och på EU-nivå för att stoppa bruket att pressa ur företag pengar under falska förespeglingar.

Detta är en mycket bra dag för föredraganden Simon Busuttil och en mycket bra dag för utskottet för framställningar, som har verkat för denna fråga i varje skede. Jag ser fram emot att rapportera till mina väljare – de hundratals väljare som har kontaktat mig angående detta – om de verkliga framsteg som har uppnåtts här.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Jag skulle vilja komma med en allmän kommentar. Också jag saknade möjlighet att delta i de första omröstningarna i dag på grund av att tillträdet till parlamentet spärrades av. Enligt min mening är det helt oacceptabelt att fransk polis hindrar ett fordon som har konstaterats

köra för parlamentets räkning från att komma fram till parlamentet. Det händer bara i Strasbourg. Om det upprepas skulle jag vara benägen att ansluta mig till dem som motsätter sig att parlamentets säte ska vara i Strasbourg. Situationer som den som jag har beskrivit inträffar i alla fall inte i Bryssel.

– **Betänkande: Deprez (A6-0499/2008)**

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag bad om ordet för att komma med en röstförklaring om skyddet av euron. Kommer detta senare?

Talmannen. – Eftersom det inte har förts någon debatt anger arbetsordningen att det inte ska göras några muntliga förklaringar. Ni har alltså två alternativ. Ni lämna in ert uttalande skriftligt. Eftersom vi har lite tid kan ni också göra det muntligt så att det sedan skrivs ned.

Gör det muntligt, då.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Ni är alltför vänlig, och jag hoppas att ni inte kommer att ångra det en dag!

De brittiska konservativa lade ned sina röster i omröstningen om den berömda euron. Vi gör detta eftersom vi anser att det är hedervärt av dem som inte vill ansluta sig till valutan att överlåta beslut om denna valuta till de länder som är anslutna. Under de senaste månaderna har det dock blivit allt tydligare att vissa äldre ledamöter i parlamentet väljer att inte agera på ett hedervärt eller respektfullt sätt. Det sätt på vilket några av våra gruppledare nyligen agerade när de besökte Tjeckiens president levde inte alls upp till den respekt som man borde ha visat för presidenten för ett demokratiskt europeiskt land.

Allteftersom valet till Europaparlamentet närmar sig kommer många ledamöter som är närvarande här att stöna över att de känner att de inte tas på allvar eller att de inte får den respekt som de förtjänar av sina väljare. Kanske de bör fundera över att man bara kan få respekt om man också väljer att visa respekt, särskilt mot dem som har en grundläggande åsikt som man inte håller med om. Det verkar som om gamla revolutionärer aldrig dör. De bara glömmet vad de kämpade för!

– **Betänkande: Gargani (A6-0483/2008)**

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag röstade emot Giuseppe Garganis betänkande eftersom jag anser att det som vi har framför oss här, och i en rådsförordning där vi bara har rätt att yttra oss, är ett långtgående intrång på ledamöternas frihet. Jag vill påpeka, och jag vill inte under några omständigheter förringa arbetet inom utskottet för rättsliga frågor, att det finns många olösta frågor och problem när det gäller vilka konsekvenser som denna rådsförordning skulle ha för våra assistenter.

Som ledamot av budgetkontrollutskottet har jag alltid ansett att något borde ha gjorts brådskande i frågan om assistentstadgan. Jag har alltid varit en av de personer som betalar sina anställdas socialförsäkringsavgifter och anställer dem med ordentliga villkor. De ledamöter som inte har gjort detta har så att säga tvingat på oss denna rådsförordning. Det skulle ha varit bättre om parlamentets administration hade reagerat tidigare och bidragit till att genomföra den aktuella modellen. Denna modell är inte helt dålig, och vi vill i alla fall behålla den för de lokala assistenterna. Detta skulle ha varit en bättre lösning för allas frihet.

– **Betänkande: Busuttil (A6-0446/2008)**

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill bara instämma i gratulationerna till Simon Busuttil för hans betänkanden och beklaga de underliga metoder som olika katalogföretag använder.

En aspekt som ofta inte är känd är dessa företags aggressiva sätt att följa upp sina krav på betalning. Offer för European City Guide och andra guider har satt upp en webbplats som kallas "Stop the European City Guide" för att bidra till att öka medvetenheten om farorna med dessa bedrägerier och hjälpa småföretag, sportklubbar, välgörenhetsinrättningar etc. som drabbas att kämpa och inte låta sig luras. Ändå har ägarna till dessa guider trakasserat dem och försökt få bort webbplatsen från den Internetleverantör som erbjuder denna tjänst. Som en konsekvens av detta är jag nu värd för denna webbplats på min egen webbplats, eftersom de tydligen inte vågar angripa en ledamot av Europaparlamentet.

Men jag skulle vilja uppmana dem som är offer eller potentiella offer för detta bedrägeri att utnyttja denna organisation för att samordna sina åtgärder och att samarbeta med oss för att täppa till de rättsliga kryphålen, vilket slutligen kommer att sätta stopp för alla dessa bedrägerier.

Skriftliga röstförklaringar

– Rekommendation: Saryusz-Wolski (A6-0458/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för denna överenskommelse som utgör en del av förbindelsen mellan EU och Nordafrika.

Jag vill dock passa på att uppmärksamma Marockos upprepade kränkningar av de mänskliga rättigheterna och underlåtenheten att respektera internationella skyldigheter i samband med Sahrawifrågan. Vad som krävs är helt enkelt att man följer bestämmelserna i de olika relevanta FN-resolutionerna. Rätten för Sahrawis befolkning som helhet att ha inflytande när det gäller självbestämmande måste bejakas. Detta är den sista förekomsten av kolonialism i Afrika, och Världssamfundet kan inte fortsätta att tåla. I detta sammanhang bör EU ta sitt ansvar.

David Casa (PPE-DE), *skriftlig*. – (MT) Jag håller helt med om vikten av förbindelserna mellan EU och dess grannländer, särskilt länderna vid Medelhavet. Marocko har alltid betonat behovet av att främja närmare förbindelser med EU, och det bör vara vår plikt att se till att detta samarbete fortsätter att tillta och stärkas.

Dragoş Florin David (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för utkastet till rådets beslut om ingående av ett protokoll till Europa–Medelhavsavtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Konungariket Marocko, å andra sidan, för att ta hänsyn till Republiken Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europeiska unionen, med syfte att utveckla institutionella och kommersiella förbindelser med Marocko.

Lena Ek (ALDE), *skriftlig*. – Om det inte vore för Marockos agerande i Västsahara skulle jag ha röstat för resolutionen. Jag har ingenting emot en associering och utbyte mellan EU och Marocko. För att få mitt stöd måste Marocko dock först respektera de mänskliga rättigheterna och sluta förtrycka Västsaharas folk.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag lade ned min röst i frågan om protokollet till Europa–Medelhavsavtalet mellan EG och Marocko. Mitt skäl för att göra detta hade inte att göra med de tekniska aspekterna i Jacek Saryusz-Wolskis betänkande, utan snarare de politiska aspekterna. Marockos ockupation av Sahariska arabiska demokratiska republiken i Västsahara, dess krig mot motståndskämparna som försöker frigöra sitt land och kränkningarna av civilbefolkningens mänskliga rättigheter gör det nödvändigt med åtminstone någon liten yttring av protest. Jag önskar bara att det hade kunnat vara mer.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder rekommendationen av Jacek Saryusz-Wolski om utkastet till rådets beslut om ingående av ett protokoll till Europa–Medelhavsavtalet om upprättande av en associering mellan medlemsstaterna och Konungariket Marocko. Jag menar att parlamentet bör ge sitt samtycke till ingåendet av ett sådant avtal, efter Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU, vilket fordrar en ändring av avtalet. Det kommer att möjliggöra för Marocko att göra snabbare framsteg med att ta bort tulltaxan för några av de produkter som landet importerar.

– Rekommendation: Saryusz-Wolski (A6-0496/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för detta betänkande av Jacek Saryusz-Wolski, som behandlar ett förbättrat samarbete med Albanien.

Geografiskt sett hör Albaniens territorium till Europa, och det är vår skyldighet att hjälpa detta land, som har drabbats av sådana enorma svårigheter, att steg för steg närma sig gemenskapens institutioner. Det är den strategi som man har valt i betänkandet. Under de senaste månaderna har jag träffat universitetsstudenter i Tirana. Jag kan märka att en tilltagande och mycket stor önskan att ansluta sig till EU finns hos de yngre generationerna i Albanien, som förstår vikten av att undfly den historiska isolering som landet alltid har lidit av och möjligheten att dela en gemensam resa med de 27 europeiska partnerna. Vi arbetar för att uppnå detta mål.

David Casa (PPE-DE), *skriftlig*. – (MT) Jag tror att det är extremt viktigt att erbjuda länder såsom Albanien den uppmuntran som krävs för att hjälpa dem i deras förberedelser för anslutning till EU. Ingåendet av associeringsavtalet är ett mycket viktigt steg i denna riktning.

– **Rekommendation: Saryusz-Wolski (A6-0490/2008)**

David Casa (PPE-DE), *skriftlig*. – (MT) Med tanke på att Kroatien är ett kandidatland för anslutning till EU menar jag att associeringsavtalet är ett viktigt steg som bidrar till att stärka banden mellan detta land och den europeiska familjen.

Dragoş Florin David (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för förslaget till rådets och kommissionens beslut om ingående av protokollet till stabiliserings- och associeringsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Kroatien, å andra sidan, med anledning av Republiken Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europeiska unionen, med syfte att utveckla institutionella förbindelser och handelsförbindelser med Kroatien.

– **Betänkande: Albertini (A6-0471/2008)**

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Den indiska luftfartsmarknaden tillhör just nu de mest snabbväxande i världen. Öppning av marknaden och försök att locka privat och utländskt kapital till den indiska luftfartsmarknaden ses som några av de åtgärder som krävs för att utveckla och modernisera Indiens luftfartssektor för att möta en ökande efterfrågan och konsumenternas förväntningar. Samtidigt som den indiska luftfartssektorn länge har kännetecknats av återhållsamhet med begränsad tillgång och stark statlig kontroll har Indien under de senaste åren tagit betydande steg mot en mer öppen och konkurrenskraftig luftfartsmarknad.

Genom en ovanligt hög tillväxttakt och en gradvis öppning av marknaden erbjuder Indien nya affärsmöjligheter och en stor tillväxtpotential även för europeiska flygbolag, flygplanstillverkare och tjänsteleverantörer.

Samtidigt som ambitionerna bör vara höga kan ett fullkomligt öppet luftfartsområde med Indien ta tid att utveckla. Kanske utvecklas det bäst steg för steg för att möjliggöra en mjuk övergång och en marknadsintegration som har sin grund i ett successivt genomförande av nya regler om likvärdiga villkor. Därför ställer jag mig bakom ingåendet av ett övergripande avtal mellan gemenskapen och Indien.

David Casa (PPE-DE), *skriftlig*. – (MT) Detta betänkande kastar ljus över vissa aspekter som tidigare var otydliga och som skulle ha kunnat leda till felaktiga tolkningar. De nya bestämmelserna garanterar större öppenhet i förfarandet och borgar för att varken trafikens omfattning eller balans störs. Medan det tidigare förekom överträdelser av konkurrenslagstiftningen har nu detta separata bilaterala avtal införlivat vissa specifika bestämmelser som kommer att reglera systemet.

Dragoş Florin David (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för detta betänkande på grund av följande:

- Artikel 2 i avtalet ersätter de traditionella nationella klausulerna om utseende av lufttrafikföretag med en gemenskapsklausul som innebär att alla gemenskapens lufttrafikföretag kan utnyttja etableringsrätten.

- Genom artikel 4 bringas bestämmelser i bilaterala avtal som är konkurrensbegränsande (t.ex. bindande kommersiella avtal mellan lufttrafikföretag) i överensstämmelse med EU:s konkurrenslagstiftning.

När det övergripande avtalet med Republiken Indien förhandlades fram betonades det att avtalet inte skulle påverka volymen eller jämvikten när det gäller trafiktillstånd. Villkoren för detta har fastställts i form av en skrivelse från Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater till Indien.

Bogusław Liberadzki (PSE), *skriftlig*. – (PL) Gabriele Albertini anser med rätta att man bör ändra det befintliga avtalet mellan gemenskapen och Republiken Indien. Jag delar hans åsikt att ett mer omfattande avtal bör reglera frågor såsom rättsligt samarbete på området marksäkerhet och flygsäkerhet, planering av flygsträckor, flygtillsyn, miljö, teknik och forskning. Ett sådant avtal bör också omfatta frågor om ekonomisk verksamhet och industrisamarbete.

Det skulle vara lämpligt att hänvisa till avtalet mellan Indien och Förenta staterna, som skulle kunna tjäna som ett användbart exempel för oss. Jag stöder förslaget om att utskottet för transport och turism ska vara det första att utfärda ett positivt yttrande om ingåendet av ett övergripande avtal mellan gemenskapen och Republiken Indien.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Gabriele Albertinis betänkande om avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Indien om vissa luftfartsaspekter. Jag håller med föredraganden om att den positiva erfarenheten av det bilaterala avtal som undertecknats

mellan Förenta staterna och Indien 2005, och det efterföljande avlägsnandet av kapacitetsbegränsningar, tulltariffer och kvantitativa kontroller av marknadstillträdet, bör ses som ett gott exempel av EU. Ett sådant avtal skulle inte bara gynna europeiska företag inom luftfartssektorn utan även dem som utnyttjar flygtjänster. Det bör dock betonas att detta avtal för tillfället bör utgöra en startpunkt och att vi, för en fullständig liberalisering av luftfartssektorn med Indien, kommer att behöva vänta på genomförandet av åtgärder som nu fastställs. Syftet är att vi inte, såsom ofta sker, ska riskera att det ekonomiska samarbetet går snabbare framåt än den sociala utvecklingen.

– Betänkande: Deprez (A6-0499/2008)

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Jag håller med föredraganden om att säkerhetsfrågan och kampen mot förfalskare har stor betydelse. Det är en kamp som vi måste ägna oss åt dagligen eftersom förfalskade pengar i omlopp leder till en försvagad ekonomi inom hela EU, inte bara för länder inom euroområdet. Dessvärre är det så att de brottslingar som ägnar sig åt denna olagliga dagliga verksamhet ständigt uppdaterar sin teknik och kommer med nya påhitt. Därför är det mycket viktigt att vi ger vårt fulla stöd och utnyttjar de befintliga resurserna för att ge såväl gemensamma europeiska myndigheter som varje enskilt land de nödvändiga verktygen för att fortsätta utkämpa denna strid.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för utkastet till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1 338/2001 om fastställande av nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfalskning eftersom det är ett realistiskt och effektivt förslag för att bekämpa förfalskningar av euron.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar båda dessa betänkanden, det första om nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfalskning och det andra om utvidgning av de nödvändiga åtgärderna för skydd av euron mot förfalskning. Beslutet att utfärda sedlar på 500 och 200 euro, som är fem gånger större än och två gånger större än den största dollar- eller yenssedeln i allmänt omlopp, gör – som jag tidigare flera gånger har sagt – euron potentiellt till en valuta som är att föredra både för penningtvätt och förfalskning. Här vidtar vi åtminstone åtgärder för att hantera förfalskningar, även om ytterligare steg krävs för att hantera penningtvätten.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Betänkandet vill ändra en tidigare förordning, förordning (EG) nr 1 338/2001 om fastställande av nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfalskning, och utöka befogenheterna för att underlätta och tillåta överföring mellan medlemsstaterna av penningförfalskningar som ska användas för att justera kontrollutrustning på området. Enligt gällande lagstiftning är sådan överföring förbjuden.

Junilistan håller med om att det är av stor vikt att skydda euron mot förfalskning. Vi anser dock att denna fråga bör skötas av de länder som har euron som sin valuta. Sverige och andra medlemsländer som står utanför eurozonen bör inte lägga sig i euroländernas hantering av frågan. Vi har därför valt att lägga ner våra röster i detta betänkande.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det stora område där euron används gör den till en lönande måltavla för förfalskare. De producerar förfalskade sedlar och mynt av så hög kvalitet, också med imitationer av säkerhetsdetaljerna, att vanliga människor lätt luras av de förfalskade 50-eurosedlarna. Varuautomater är inte heller säkra mot bedrägerier. Den förvirring som vissa valutor nyligen har fått utstå kommer sannolikt att öka eurons betydelse, och kriminella grupper kommer att försöka dra fördel av detta.

Om vi vill att euron ska vara så säker som möjligt måste vi öka våra ansträngningar på ett antal punkter. Å ena sidan behöver vi arbeta med själva valutan. Å andra sidan behöver vi tillhandahålla mer information om säkerhetsdetaljerna. Att göra euron säkrare är inte till någon nytta om folk inte känner till detta. Slutligen kommer vi också att behöva göra en större insats för att bekämpa förfalskargång. I detta avseende måste den nuvarande svältpolitiken vid den verkställande myndigheten upphöra en gång för alla. Detta betänkande är bara ett första steg mot en mer säker euro, men jag har i alla fall röstat för detta.

– Betänkande: Deprez (A6-0503/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av den belgiske ledamoten Gérard Deprez röstade jag för utkastet till rådets förordning om ändring av förordningen från 2001 om fastställande av nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfalskning, såsom det ändrats av rådet. Mot bakgrund av behovet att anta bindande lagstiftning som gör det obligatoriskt för kreditinstitut att kontrollera äktheten hos eurosedlar och euromynt i omlopp, vilket betonats både av nationella experter och av gemenskapsinstitutionerna, behöver vi vidta brådskande åtgärder. Jag stöder detta utkast till förordning, där

det krävs att kreditinstitut och andra relaterade institutioner kontrollerar äktheten hos de eurosedlar och euromynt de mottar innan de åter sätter dem i omlopp, i enlighet med förfaranden som fastställts av Europeiska centralbanken för eurosedlar och av kommissionen för euromynt. Det bör betonas att ändringsförslagen automatiskt kommer att gälla för de medlemsstater som inte ingår i euroområdet. Det är en utmärkt synpunkt.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för utkastet till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1339/2001 om att låta verkningarna av förordning (EG) nr 1338/2001 om nödvändiga åtgärder för skydd av euron mot förfälskning även omfatta de medlemsstater som inte har antagit euron som gemensam valuta, eftersom denna utvidgning främjar kampen mot förfälskning av euron inom hela EU.

– Betänkande: Wallis (A6-0465/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Diana Wallis till det utmärkta arbete som hon har gjort. Vi befinner oss i en särskilt känslig ekonomisk situation där den kris som startade i Förenta staterna, som först bara påverkade finanssektorn, nu dessvärre har en inverkan på realekonomin i hela världen. Situationens allvar bekräftas av det faktum att kapitalismen för första gången kräver stöd från staten, som fram till för några veckor sedan ansågs vara den historiska fienden.

Statens uppgift skulle helt enkelt vara att fastställa reglerna. Vi bör därför välkomna det aktuella betänkandet som behandlar en ny, strängare reglering av de garantier som krävs av företag för att skydda bolagsmännens och tredje mans intresse.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 48 andra stycket i fördraget avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga.

Efter undersökning av förslaget nådde den rådgivande gruppen emellertid, efter ett enhälligt beslut, slutsatsen att förslaget ska begränsas till en enkel kodifiering av de befintliga texterna utan någon förändring av deras innehåll.

– Betänkande: Wallis (A6-0466/2008)

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till rådets direktiv om skattebefrielse på permanent införsel från en medlemsstat av personlig egendom, eftersom arbetsgruppen under genomgången av förslaget till ett rådskrav om kodifiering av rådets direktiv 83/183/EEG av den 28 mars 1983 om skattebefrielse på permanent införsel från en medlemsstat av personlig egendom efter enhälligt beslut fastställde att förslaget faktiskt begränsas till en enkel kodifiering och inte innebär några innehållsliga ändringar av dessa akter.

– Betänkande: Ryan (A6-0469/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det finns en risk för att medaljer och symboliska mynt som liknar euromynt kan användas av bedragare. För det första kan medborgare tro att metallföremålen gäller som lagliga betalningsmedel. För det andra kan medaljer och symboliska mynt användas bedrägligt i varuautomater som accepterar mynt, om storleken och metallegenskaperna i dessa liknar euromyntens motsvarande egenskaper. Därför är det mycket viktigt att det sätts upp tydligare kriterier för likheten mellan medaljer och symboliska mynt och euromynt.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Jag håller helt med föredraganden om att vi måste försöka begränsa penningtvättarnas verksamhet genom att utarbeta en förordning som säkrar en klar åtskillnad mellan mynt som är lagliga betalningsmedel och andra mynt, för att försöka hindra missbruk så långt det är möjligt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det är naturligtvis viktigt att EU ser till att det inte produceras några mynt och medaljer som liknar euromynt. För flera år sedan påträffades till exempel turkiska liramynt med kännetecken liknande euromynt i Österrike. Tyvärr verkar EU inte ta symboler på allvar. Vid utformningen av euromyntens nationella sidor kände sig EU till exempel inte ansvarigt för Sloveniens plan att använda österrikiska symboler, vilket var ren och skär provokation.

EU kritiserade inte heller Georgiens president Micheil Saakasjvili när han uppträdde framför EU-flaggan i flera tv-intervjuer, som om hans land var medlem i EU. Detta bristande intresse verkar dock inte omfatta alla

områden. Det är viktigt att medborgare inte kan förväxla symboliska mynt som liknar euromynt med euron, och det är därför som jag har röstat för Eoin Ryans betänkande.

– Betänkande: Virrankoski (A6-0487/2008)

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Med tanke på de hårda tider som den allmänna världsekonomin har genomgått, särskilt när det gäller den europeiska ekonomin, måste det garanteras att alla nödvändiga steg vidtas för att skapa den stabilitet som krävs för att vi ska kunna gå framåt och återhämta oss från detta negativa år.

Nigel Farage och Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) UKIP röstade för detta betänkande eftersom 4,9 miljarder euro av outnyttjade anslag kommer att återlämnas till de nationella regeringarna.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Det är positivt att ekonomiska medel återbetalas till medlemsstaterna när genomförandegraden är låg i strukturfonderna.

I den andra delen av denna ändringsbudget handlar det om katastrofbistånd och inrättandet av en snabbinsatsmekanism för att hantera stigande livsmedelspriser i utvecklingsländerna. Vi ställer oss tveksamma till det föreslagna anslaget på 262 miljoner euro. Frågan är mer komplicerad än så. Det finns många exempel på hur EU har dumpat livsmedelspriserna och slagit ut lokala livsmedelsproducenter i utvecklingsländerna. EU har därmed hindrat den lokala livsmedelsförsörjningen i utvecklingsländerna. Nu vill man alltså rycka in med katastrofbistånd som en kortsiktig lösning. Det som behövs är att förändra den gemensamma jordbrukspolitiken i EU och EU:s exportbidrag för jordbruksprodukter. Vi kan därför i detta nu inte stödja denna del av ändringsbudgeten.

Då återbetalningen av oanvända strukturfondsanslag till medlemsstaterna utgör den allra största delen av ändringsbudget nr 9/2008 har vi valt att rösta ja till förslaget i dess helhet. Det innebär inte att vi stödjer förslaget om katastrofbiståndet i denna ändringsbudget.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Minskningen med 4,5 miljarder euro inom struktur- och sammanhållningsfonderna i EU:s budget för 2008 är skälet till vår röst mot detta betänkande.

Den fleråriga budgetramen 2007–2013 har från början inte efterlevts, särskilt när det gäller användningen av medel från Sammanhållningsfonden.

”Skälen” – såsom dröjsmålet med antagandet av genomförandeprogrammen – förklarar inte varför dessa belopp under två efterföljande år antingen inte har inkluderats i EU:s budget eller senare har minskats. EU:s budget för 2009 inkluderar dessutom anslag för struktur- och sammanhållningspolitiken som är lägre än dem som antogs för 2007, och detta under ett krisår.

Om det finns svårigheter med att genomföra samtliga medlemsstaters operativa program bör dessa svårigheter övervinnas (bland annat genom att öka gemenskapens medfinansieringsgrad).

Det är oacceptabelt att använda dessa ”svårigheter” för att minska belopp som bör användas för att stödja produktiva sektorer och främja sysselsättning med rättigheter i ”sammanhållningsländer”, inklusive Portugal.

Dessutom ackumuleras anslag som kommer riskera att inte utnyttjas på grund av tillämpningen av n+2 och n+3-reglerna och på grund av de svårigheter som orsakas av att dessa delvis är medfinansierade från de nationella budgetarna i dessa länder.

– Betänkande: Madeira (A6-0442/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Om vi inkluderar kustområdena i alla 27 medlemsstaterna sträcker sig EU:s kustområde över mer än 89 000 kilometer. Detta europeiska kustområde är känt för sin enorma mångfald – stora städer och huvudstäder i europeiska länder är belägna inom detta område.

Vissa regioner skulle inte kunna existera utan omgivande kuster, till exempel avlägsna regioner som enbart lever på turismen och av verksamheter med koppling till havet. Emellertid finns det också några regioner där kustområdets geografiska omväxling gör den ekonomiska utvecklingen oberoende av turismen eller där turismen inte är särskilt betydande i termer av bruttonationalprodukten. Enligt vissa prognoser kommer omkring 75 procent av befolkningen att vara bosatt i kustområden 2010. Denna kraftiga koncentration av invånare vid kusten illustrerar i sig väl att vi pragmatiskt måste analysera turismens effekter på kustområdena, närmare bestämt dess effekter på den nationella, regionala och lokala ekonomin.

Därför är rättsakten om harmonisk reglering av kustturismen nödvändig.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Turismen är mycket viktig för den socioekonomiska utvecklingen i EU:s kustregioner.

Därför stöder jag inrättandet av politiska instrument som kommer att bidra till mer integrerade och hållbara utvecklingsstrategier och minska den säsongsbetonade delen av turismen i dessa regioner. Det är bara på detta sätt som vi kan öka den ekonomiska konkurrenskraften och möta sociala behov (mer stabilt skapande av sysselsättning och förbättrad livskvalitet). Samtidigt bör särskild uppmärksamhet ägnas åt att bevara natur- och kulturresurser och främja mer ansvarsfulla modeller för turismen.

Trots att turismen för närvarande inte är ett av EU:s behörighetsområden är det ändå viktigt att undvika fragmentariska, sektorsvisa och ibland osammanhängande åtgärder på EU-nivå. Därför bör vi säkra en omfattande och integrerad strategi enligt de olika associerade politikområdena (som inkluderar sammanhållningspolitik samt miljö-, havs- och socialpolitik).

Jag hyser inga tvivel om att strukturfonderna kan ha en positiv inverkan på kustregionernas utveckling. Men det är synd att vi inte känner till de verkliga effekterna av dessa investeringar, på grund av bristande information.

Det är också beklagligt att det praktiskt taget inte finns någon specifik referens till kustområdena i de olika operativa programmen för 2007–2013. Jag stöder föredragandens avsikt att genomföra en översyn för att förändra detta.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Betänkandet av Jamila Madeira om europeisk kustturism är besvärligt och komplicerat utan konkreta och tydliga mål, men med ett tydligt och konkret uppifrånperspektiv. Jag kan inte se hur turistnäringen i unionen skulle få bättre förutsättningar genom att Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att anlägga cykelbanor (punkt 7) eller sänka flygplatsskatterna (punkt 32). Förutsättningarna för kustnära turism ser olika ut i länder som Grekland och Sverige. Därför röstade jag mot betänkandet.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Frågorna i samband med kustområdenas hållbara utveckling är extremt viktiga för de EU-länder, såsom Portugal, som har regioner som är mycket beroende av vissa marina verksamheter.

Förteckningen över dessa verksamheter inkluderar kustturismen, som är en grundläggande pelare för att uppnå de aktuella målen i EU:s strategi för att föra EU närmare havet. I detta avseende måste EU ta med kustturismen i förteckningen över sina politiska prioriteringar. Trots deras obestridliga rikedom lider kustregioner i Europa, och särskilt i Portugal, av allvarliga begränsningar på grund av beslutsfattarnas bristfälliga strategier, planeringar och åtgärder.

EU bör skapa en politik som specifikt hanterar turismfrågor och integrerar dessa i bredare sammanhang, såsom europeiska havspolitik, direktivet om en marin strategi, strategin för integrerad förvaltning av kustområden, transeuropeiska transportnätet och miljöpolitiken inom Natura 2000-nätverket, med flera.

Detta betänkande inkluderar dessa förslag och andra som jag ser som grundläggande för turismens utveckling i EU:s kustområden. Därför röstade jag ja.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan motsätter sig alla försök av EU-institutionerna att inlemma turistnäringen i sin lagstiftningskompetens. Turistsektorn och investeringar till gagn för näringsens utveckling är en fråga som uteslutande bör hanteras av de enskilda medlemsländerna.

Junilistan anser således att ekonomiska investeringar i exempelvis infrastruktur och fasta transportförbindelser ska hanteras av de berörda medlemsstaterna och inte belasta skattebetalare i andra delar av EU.

Junilistan ifrågasätter därtill föredragandens uppmaning till Europaparlamentet om att "främja insatser för att upprätthålla den ekonomiska verksamheten utanför turismens högsäsong", ett förslag som svårigen kan beskrivas som något annat än en strävan att inrätta ett gränsöverskridande sysselsättningsskydd.

Till skillnad från föredraganden motsätter vi oss också Regionkommitténs önskan att inrätta en europeisk kustfond.

Junilistans ledamöter har därför röstat nej till betänkandet i sin helhet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots att vi inte alls håller med om vissa aspekter av betänkandet stöder vi större delen av dess innehåll, särskilt inkluderingen av många ändringsförslag som vi har lagt fram och försvarat, såsom följande punkt: "Europaparlamentet betonar behovet av att trygga rättigheterna för de anställda i sektorn genom att främja kvalitetsanställningar och yrkeskvalifikationer, vilket bl.a. innebär lämplig yrkesutbildning, mer utbredd användning av långtidsanställningar, rättvisa och värdiga löner samt bättre arbetsförhållanden."

Vi beklagar dock att andra ändringsförslag förkastades, såsom följande:

- "Europaparlamentet anser att turistnäringen bör bidra till den territoriella sammanhållningen, den ekonomiska utvecklingen och sysselsättningen i regionerna. Parlamentet betonar att det i gemenskapens politik och fonder måste finnas ett tvärgående synsätt på denna näring, i synnerhet genom att det inrättas ett särskilt gemenskapsprogram som kompletterar medlemsstaternas insatser och främjar näringen och synergieffekterna mellan de olika ekonomiska och sociala aktörer som berörs."

- "Europaparlamentet påminner om att kustregionerna, som kännetecknas av sin turistverksamhet, drabbades orättvist av den så kallade "statistiska effekten" i innevarande budgetram för 2007–2013, och begär därför att det på gemenskapsnivå ska vidtas kompensationsåtgärder för dessa regioner", till exempel Algarve.

Sérgio Marques (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I detta betänkande om de aspekter av turismens inverkan i kustregionerna som gäller den regionala utvecklingen framhålls att turismen är avgörande för EU:s socioekonomiska utveckling.

Denna fråga är extremt viktig eftersom EU:s medlemsstater har en över 89 000 kilometer lång kuststräcka och eftersom öarna, ömedlemsstaterna och de yttre randregionerna dessutom är kraftigt beroende av turistsektorn.

Kustmedlemsstater måste därför utarbeta särskilda strategier och integrerade planer på nationell och regional nivå för att motverka säsongsbundenheten hos kustregionernas turism och säkra stabilare sysselsättning och bättre livskvalitet för lokalsamhällena.

Jag röstade för detta betänkande, som belyser behovet av en integrerad strategi för kustturism i samband med EU:s politik för sammanhållning, havet, fiske, miljö, transport, energi, sociala aspekter och hälso- och sjukvård, för att skapa synergi och undvika inkonsekventa åtgärder.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Om vi tänker på vilken betydelse som en helhetsstrategi som drar nytta av havets potential har för EU, om vi betänker den ekonomiska styrka som turismen kan medföra och faktiskt medför till europeiska ekonomier och om vi till dessa faktorer också lägger behovet att inte bara reagera på de problem som orsakats genom omlokalisering av olika företag utan också de utmaningar som skapats av den aktuella ekonomiska krisen, är det lätt att förstå vikten av en specifik strategi för turism i kustområden, inom ramen för övergripande strategier för turismen och för havet.

Mot bakgrund av dessa tankegångar som båda ingår i två betänkanden där jag deltog (som föredragande för betänkandet om framtiden för hållbar turism och som skuggföredragande för betänkandet om den europeiska havsstrategin), är detta betänkande uppskattat. Vi måste dock erkänna att det inte räcker att ha en strategi för turismen i kustområden som består av den största gemensamma nämnaren för de två nämnda övergripande strategierna. I allmänna ordalag behöver vi uppmuntra en ekonomisk miljö som är gynnsam för företagande och som drar nytta av denna enorma potential – eller dessa enorma potentialer – genom att utnyttja denna i dag och se till att den fortsätter att utnyttjas på ett hållbart och ansvarsfullt sätt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Jamila Madeiras betänkande om turismens inverkan i kustregionerna – de regionala utvecklingsaspekterna. Även om turismen inte är ett av EU:s behörighetsområden och det därför inte finns några finansiella instrument som är särskilt inriktade på denna sektor, anser jag att det är nödvändigt att utvärdera den inverkan som en så pass viktig sektor som kustturismen har på den regionala utvecklingen och på den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen inom alla medlemsstater. Jag håller med Jamila Madeira om att vi bör agera på ett integrerat sätt och ha en sammanhängande syn på politiska strategier för miljö, energi, havet och transporter, så att de olika åtgärderna för att främja turismen är konsekventa och gynnar dem som bor i kustområdena och den europeiska ekonomin i allmänhet.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I kustområdena, särskilt i de yttersta randområdena, kan turismen, som ofta är den huvudsakliga ekonomiska verksamheten, ha negativa effekter på grund av arbetets säsongsbetonade och okvalificerade karaktär, bristande integration mellan kusten och inlandet, bristande

ekonomisk mångfald och utarmning av det naturliga och kulturella arvet. Det finns lösningar, i form av följande åtgärder:

Bekämpa problemet med säsongsbundenheten genom att erbjuda andra former av turism (turism med inriktning på affärer, kultur, medicin, idrott och landsbygd) samtidigt som man ändå skyddar arvet vid våra kuster.

Söka en integrerad strategi mellan kustturism och gemenskapens politik för sammanhållning, havsfrågor, fiske, miljö, transport och energi, för att skapa samverkan och förbättrad sammanhållning inom projekt.

Förbättra infrastrukturens kvalitet, för att öka tillgängligheten utanför högsäsongen, medan man fortfarande bekämpar klimatförändringarnas effekter genom att utveckla hållbar lokal kollektivtrafik.

Förbättra tjänstekvaliteten, genom att förbättra yrkesutbildningen och främja turismalternativ som passar med förändringar på marknaden, för att hävda sig i konkurrensen.

Främja nya turistmål, inklusive de yttersta randområdena, och sätta kustturismen i centrum för Havets dag i Europa den 20 maj och för projektet "framstående europeiska resmål".

– Betänkande: Prets (A6-0461/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I en tid av globalisering och snabb utveckling av informations- och kommunikationstekniken genomsyras både ny teknik och medierna i allt högre grad alla livets områden. Samhället måste såsom aldrig tidigare följa med i denna snabba tekniska utveckling och lära sig hantera en uppsjö av information. Medierna har också en roll som grindvakt och väljer ut viktiga teman, vilket påverkar vardagslivets dagordning. Detta val görs emellertid bara på grundval av en individuell synvinkel och är därför inte totalt objektivt. Kunskaper om utnyttjande av medierna måste hjälpa personer att klara dessa utmaningar och bli smarta medieanvändare.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi röstade emot Prets (PSE, AT) rapport om mediekunskap i en digital värld (A6-0461/2008). Rapportens förslag bryter mot subsidiaritetsprincipen. Vi vill inte ha en Europeisk gemensam medieutbildning för alla barn i medlemsstaterna. Enskilda medlemsstater skall utforma sina läroplaner enligt nationella förutsättningar.

Vi anser inte heller att föräldrar och äldre generellt har dålig mediekunskap.

Marie-Hélène Descamps (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Både traditionella medier och nya medier spelar en viktig roll i vårt vardagsliv. Därför är det viktigt att möjliggöra för EU-medborgarna att förstå, analysera och bedöma den ström av information och bilder som de mottar, så att de kan använda dessa på bästa möjliga sätt. Denna förmåga är desto viktigare nu när Internetanvändningen är så utbredd och mediekonsumenterna inte längre bara är åskådare utan i ökande omfattning blir aktiva i processen.

Det betänkande som har överlämnats till oss, som jag personligen stöder, passar in i detta sammanhang. Det är ett uttryck för en politisk vilja att vidta åtgärder för att skydda allas rättigheter och friheter i den digitala miljön.

Med avseende på alla medborgare, särskilt de allra yngsta, krävs det i detta betänkande att man skapar en hög grad av medieutbildning. Betänkandet syftar till utbildning som är specifik för de olika formerna av medier, och det bekräftas att alla har rätt att få tillgång till informations- och kommunikationsteknik. Det uppmuntrar till en högkvalitativ utbildning som främjar en ansvarsfull och respektfull inställning gentemot immateriell egendom. Denna medieutbildning, som också kommer att bidra till att uppnå Lissabonmålen, är en central tillgång för att utveckla kunniga och aktiva medborgare.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Föredraganden vill införa en europeisk medieutbildning på olika nivåer, riktad till familjer, skolor, äldreboenden och funktionshindrade. Det är naturligtvis en god tanke, men den hör inte hemma på EU-nivå. Som förespråkare för ett smalare, men vassare EU anser jag att detta borde vara något som ligger på varje medlemsstat att själv organisera. Därför röstade jag mot betänkandet.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Christa Prets' betänkande om mediekunskap i en digital värld, eftersom jag anser att vi snabbt behöver ta itu med detta problem. I denna epok av digital information kan utestängning från informationen bli en ny form av diskriminering och ojämlikhet. Jag ställer mig bakom de målsättningar som framställs i betänkandet, särskilt stödet för att utöka tillgången till bredbandsinternet,

ansträngningarna för att minska skillnaderna mellan de olika medlemsstaterna på detta område och behovet av att investera i utbildning inom denna sektor.

Jag känner också att vi noga behöver följa och övervaka trenden mot företagskoncentrationer inom denna sektor för att undvika oligopol, som skulle kunna äventyra öppenheten och informationsmångfalden.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – Vi anser att mediekunskap är en fråga för medlemsstaterna. Det förslag till uttalande som föreligger här i Europaparlamentet kommer visserligen med en del goda råd (och en del mindre goda råd för den delen), men detta är en fråga exklusivt för medlemsstaterna.

Förslaget till betänkande går också in på läroplanerna i medlemsstaternas utbildning. Junilistan har tidigare påpekat i detta parlament, och gör det igen, att medlemsländerna har ett exklusivt ansvar för undervisningens organisation och utbildningssystemens innehåll.

I festtalen talas det vitt och brett om subsidiaritet, men verkligheten ser annorlunda ut. EU ska ägna sig åt gränsöverskridande frågor, men hålla sig borta från det som de enskilda medlemsstaterna kan besluta om själva eller som redan reglerats i andra internationella fördrag.

Vi har med denna motivering röstat nej till resolutionsförslaget.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Mediekunskap är allt viktigare i vår digitala epok. Medan våra kulturer alltmer utsätts för globalisering erkänns det helt riktigt i Christa Prets' betänkande att det är lokala enheter som har en nyckelroll för mediekunskapen. Lokala aktörer kan ge ett betydande bidrag, och jag välkomnar detta betänkande.

Dumitru Oprea (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag var säker på att omröstningen skulle utfalla till förmån för Christa Prets' betänkande.

Jag anser att vi behöver mediekunskapen så att de som mottar information kan få en bättre förståelse för alla de medieprodukter som finns tillgängliga och komma på hur man ska undvika de eventuella negativa effekter som dessa har. Men för att kunna göra detta behöver de den information och den kunskap som mediekunskapen erbjuder.

Alla gemenskapens medlemmar måste kunna söka efter och använda information så att de kan kommunicera fritt och öppet, utan någon rädsla för att stå inför en verklighet som de inte är beredda på.

Åtgärder bör också genomföras på grundskolenivå för att se till att tillräcklig mediekunskap erbjuds så att barn får de färdigheter som krävs för att aktivt kunna delta i samhället.

Mediekunskap innebär att man ger medlemmarna i gemenskapen möjlighet att analysera massmedieprodukter kritiskt så att de blir mindre sårbara för dem som kontrollerar informationen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Christa Prets' betänkande om mediekunskap i en digital värld. Användningen av ny informations- och kommunikationsteknik blir alltmer utbredd och genomsyrar även de mest grundläggande aspekterna av vårt vardagsliv. Dessa verktyg ger enorma möjligheter. Därför blir det nödvändigt för folk att inte bara kunna använda dessa verktyg för att dra nytta av deras potentiella fördelar utan också, och framför allt, att kunna skydda sig själva mot riskerna med manipulerad information och med utelämnanden eller ofullständigheter som ofta är en del av informationen på it-nätverk jämfört med den information som tillhandahålls genom traditionella kommunikationsmedel. Därför välkomnar jag det arbete som genomförts av Christa Prets, och jag hoppas att de åtgärder som vidtas kommer att vara i linje med detta arbete.

– Rekommendation: Lehideux (A6-0473/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder Lehideuxbetänkandet, som i dag går till omröstning efter en långdragen debatt där parlamentet har spelat en ledande roll i försöken att förbättra det slutliga dokumentet.

Vi befinner oss i ett särskilt komplicerat ekonomiskt sammanhang där den ekonomiska och finansiella kris som påverkar oss verkar vara dömd att pågå under hela 2009. I dag skickar Europa ut en viktig signal i och med inrättandet av en europeisk yrkesutbildningsstiftelse. Målet är att säkra att denna institution är ett effektivt verktyg inte bara för utbildning av unga i jakt på sina första jobb, utan också för alla dem – och de är tyvärr många – som kastas ut från produktions- och arbetslivet. Det är Europaparlamentets skyldighet att fortsätta övervaka dess effektivitet och uppnåendet av dess mål.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen eftersom den gemensamma ståndpunkten inkluderar många av ändringsförslagen från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. De huvudsakliga ändringarna av kommissionens förslag gäller förordningens omfattning, byråns funktioner, de allmänna bestämmelserna, direktionen och utnämningen av direktörer för Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen. De frågor som handlar om hur förbindelserna mellan Europaparlamentet och byrån skulle kunna stärkas och hur Europaparlamentet skulle kunna representeras i direktionen har också lösts.

Enligt artikel 7 ska det som en del av styrelsen finnas "tre experter utan rösträtt utsedda av Europaparlamentet". Parlamentet har frihet att utse antingen externa personer eller ledamöter, och det kommer att vara parlamentets ansvar att välja vilken grad av representation i styrelsen som man föredrar. Den kandidat till direktörsposten som väljs av styrelsen kommer dessutom uppmanas att göra ett uttalande inför Europaparlamentets behöriga utskott och besvara frågor som ställs av dess/deras ledamöter före hans eller hennes utnämning (artikel 10).

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Ultraeuropéer verkar se invandring av arbetssökande och andra människor som en mirakellösning på de problem med arbetskraftsbrist och sjunkande födelsetal som alla medlemsstater upplever. Denna dåaktiga attityd är ett medgivande att man är maktlös. Som det nu är finns det inget som tyder på att Europa kan klara de utmaningar som det står inför.

Ett nytt Europa måste å andra sidan främja en ekonomisk och social politik för skydd och preferenser på nationell nivå och EU-nivå, en familjevänlig politik för att uppmuntra människor att få barn och en utrikespolitik som inbegriper utvecklingsstöd till tredjeländer så att dessa länder, där utvandringen är mycket omfattande, kan stabilisera sin befolkning genom kraftigt förbättrad levnadsstandard.

Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen är en byrå inom EU som ska bidra till att utveckla utbildningssystemen i EU:s partnerländer. Det skulle vara ett mycket lovvärt syfte om det inte i realiteten bestod i att förbereda dessa icke-europeiska länder på att få tillgång till den europeiska arbetsmarknaden. Vi vill inte ha mer invandring från tredjeländer, inte ens från icke-europeiska kandidatländer såsom Turkiet, ett asiatiskt och muslimskt land som vi absolut inte vill se som medlem i EU.

– Betänkande: Juknevičienė (A6-0457/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag stöder detta förslag, som syftar till att det europeiska rättsliga nätverket i civila och kommersiella frågor ska fungera bättre. Det gläder mig att en överenskommelse har nåtts vid första behandlingen.

Jag har alltid stött införandet av närmare kopplingar mellan domare och det institutionella maskineriet inom det europeiska rättsliga samarbetet, för att möjliggöra för dessa yrkesmän att följa alla stadier i skapandet av ett rättsligt Europa och därmed bidra till att konsolidera ett område med frihet, säkerhet och rättvisa och bygga en europeisk rättskultur.

Detta nätverk består av kontaktpunkter (domare) som samarbetar med varandra för att hantera de svårigheter som kan uppkomma inom medlemsstaternas rättsliga samarbete. Det omfattar alla områden, med andra ord både civila och kommersiella frågor. Jag anser att nätverket bör vara öppet för att möjliggöra deltagande från branschorganisationers sida, samtidigt som man försöker stärka den information som tillhandahålls för allmänheten.

Dessa förbättringar kommer att medföra tydliga fördelar för det ömsesidiga erkännandet av domar, som i grund och botten utgör hörnstenen i det rättsliga samarbetet.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av rådets beslut 2001/470/EG om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område eftersom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område mellan medlemsstaterna inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG av den 28 maj 2001. Det ansågs nämligen att inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som en del av gemenskapen skapar behov av att förbättra, förenkla och påskynda det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna, tillsammans med effektiv tillgång till rättssystemet för personer som är inblandade i gränsöverskridande tvister.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Om det finns ett område där samarbetet mellan medlemsstaterna i EU är viktigt och behöver stödjas med all vår kraft så är det rättsväsendet och polisen.

De resultat som nyligen uppnåddes inom den gemensamma fransk-belgiska utredningsgruppen, som efter månader av övervakning har lyckats arrestera 16 unga Jihad-fanatiker och avveckla ett islamistiskt terrornätverk baserat i Bryssel, visar behovet av samarbete mellan Europas polisstyrkor.

Organiserad brottslighet, korruption, narkotikahandel och terrorism respekterar, som vi alla vet, inte nationsgränser.

EU:s medlemsstater har redan samarbetat under ett antal år i form av mellanstatligt samarbete. I syndfull stolthet vill EU hoppa på tåget och försöker att under sitt styre inrätta denna typ av förbindelse inom ett europeiskt rättsligt nätverk som baseras på nationella kontaktpunkter.

Vi är fortsatt positiva till samarbete, och vi stöder detta initiativ förutsatt att medlemsstaterna inte berövas sitt legitima självbestämmande till förmån för ett nytt byråkratiskt EU-organ.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag beklagar verkligen att Ona Juknevičienės betänkande inte debatterades i parlamentet innan det antogs. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder detta betänkande. Vi vill emellertid rikta uppmärksamheten på några problem inom detta område där vi behöver nya lösningar, närmare bestämt EU-medborgarnas kunskap om sina rättigheter vid gränsöverskridande förfaranden och den kunskap som praktiserande jurister och domare har, vilken är extremt vag.

Jag hoppas att dessa frågor, som väcker oro hos parlamentet, kommer att ha en mer framträdande plats på kommissionens och rådets framtida dagordning.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet om det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område. Det dokument som skickades in till utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor utgör ett svar på behovet att förenkla och verkställa det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna. Vad som står på spel är väsentligen att underlätta medborgarnas tillgång till rättvisa.

Föredragandens program är inriktat mot att främja samarbetet mellan medlemmar av de rättsliga yrkena i syfte att fastställa bästa praxis. Dessutom framgår det av kommissionens rapport om verksamheten inom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område att det långt ifrån uppnår sin potential, på grund av bristen på nationella kontaktpunkter.

Det föreslagna inrättandet av sådana kontaktpunkter, plus ett gradvist införande av det europeiska systemet för e-juridik, skulle förbättra européernas tillgång till allmän information om lagen och om hur rättssystemet fungerar.

– Betänkande: Bushill-Matthews (A6-0454/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I den omarbetade versionen av direktivet om ett europeiskt företagsråd behandlas ökad information och bättre förfaranden för samråd för arbetstagare inom EU, och jag vill offentligt stödja detta. Förslaget syftar till att ändra rådets direktiv 94/95/EG av den 22 september 1994 i syfte att informera och rådfråga anställda. Efterföljande diskussioner med arbetsmarknadens parter i kombination med de reviderade omarbetade versionerna ger en bättre struktur för ökad dialog mellan arbetsgivare och anställda, som möjliggör grundliga bedömningar av föreslagna förändringar och medel för arbetstagarnas företrädare att främja sina intressen.

Jag stöder införandet av en översyn av direktivet vart tredje år efter dess genomförande, för att se till att det förblir lyhört och fullgott för sitt syfte.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den tydliga bristen på politisk vilja, hos en majoritet i parlamentet, att utveckla det aktuella direktivet och förbättra det europeiska företagsrådets rättigheter och roll var än en gång mycket tydligt vid plenarsammanträdet omröstning. Alla ändringsförslag från vår grupp förkastades, inklusive det som föreskriver att en grundlig och omfattande översyn av det aktuella direktivet ska inledas senast fem år efter datumet för ikraftträdandet av de mindre ändringsförslag som nu har gjorts. Man har bara kommit överens om att en rapport om genomförandet av detta direktiv ska läggas fram av kommissionen. Då kommer vi att se vad som händer. Vi vet redan att stärkandet av arbetstagarnas rättigheter kommer att bero på klasskampens utveckling.

Till skillnad från andra tillfällen när Europaparlamentet, i icke bindande diskussioner, accepterade principen om att arbetstagarnas företrädare bör ha vetorätt, såsom i mitt betänkande om kvinnors roll inom industrin,

har det nu vägrat att inkludera denna i direktivet om det europeiska företagsrådet, vilket är beklagligt. Därför beslutade vi att avstå från att rösta.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande eftersom det i dessa svåra tider är mycket viktigt att vi som socialdemokrater strävar efter att skydda arbetstagarna.

Samråd och information är två grundläggande rättigheter för arbetstagare, och europeiska företagsråd är ett mycket bra europeiskt initiativ. Men arbetstillfällen i min region och i övriga Europa går om intet eftersom råden inte har något nära samarbete över gränserna.

Därför välkomnar jag förslag för att säkra företagsrådets effektivitet och i vilken omfattning de ska tillämpas. Detta är en fråga som påverkar många av mina väljare. Jag hoppas att vår omröstning kommer att innebära att fler företag och arbetstagare i West Midlands kommer att kunna åtnjuta dessa rättigheter.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Philip Bushill-Matthews betänkande. Parlamentet har röstat för effektiva och avskräckande sanktioner mot arbetsgivare som inte följer reglerna och kommer därmed att förbättra situationen för EU:s arbetstagare.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Mot bakgrund av den hotande globala ekonomiska krisen kommer detta direktiv att ge större inflytande åt arbetstagarna över framtiden för deras arbetsplats. Genom direktivet sker också den översyn av det europeiska företagsrådet som är nödvändig. Jag välkomnar det råd från arbetsmarknadens parter på europeisk nivå som nu har inkluderats i direktivet. Jag välkomnar också uppdateringen av direktivet för att ta hänsyn till nyare rättsfall som har medfört större rättssäkerhet för näringslivets båda sidor.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder allt arbete som främjar arbetet inom de europeiska företagsråden.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Arbetstagarnas deltagande i företagsråd används av arbetsgivare för att kontrollera arbetstagarnas verksamhet på arbetsplatsen.

Europeiska företagsråd och företagens ansvar ("corporate responsibility") är verktyg för att konsolidera sociala partnerskap och styra arbetarrörelsen.

Därför röstade vi emot kommissionens förslag om att omarbete direktivet om ett europeiskt företagsråd.

– Betänkande: Rühle (A6-0410/2008)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag röstade för Heide Rühles betänkande om förenkling av villkoren för överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen eftersom det innehåller många åtgärder som är utformade för att marknaden för försvarsutrustning ska fungera på ett mycket enklare sätt.

Inrättande av gemenskapsomfattande rättsliga bestämmelser på försvarsområdet skulle också innebära att man undviker risken för att medlemsstater felaktigt anklagas i samband med olagliga vapentransporter. Som ledamöterna känner till beskylldes vissa medlemsstater nyligen felaktigt för att olagligt ha sålt vapen till Georgien. Gemenskapslagstiftningen på detta område för alla 27 EU-medlemsstater skulle kunna förhindra att liknande situationer uppstår i framtiden.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stödde parlamentsledamot Heide Rühles förslag som en del av det av kommissionen antagna försvarspaketet från december 2007. Förslaget innebär inrättandet av en öppen marknad inom EU för försvarsutrustning, ersätter de befintliga 27 olika tillståndssystemen och harmoniserar tillståndskraven för överföringen av dessa produkter mellan medlemsstaterna. Denna ändring av det kontrollsystem som för närvarande finns innebär inte bara mer öppenhet utan stärker den befintliga praxisen och förfarandena samtidigt som man sparar miljarder på fullgörandekostnader. En administrativ reform av detta slag ökar förfarandenas klarhet och enkelhet och stärker den inre marknaden samtidigt som man upprätthåller kontrollen över framtida export utanför EU. Införandet av allmänna och övergripande tillstånd, som fortfarande fastställs av varje medlemsstat, ger en bra balans mellan nationella intressen och gemenskapsintressen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Att "förenkla överföring av försvarsutrustning inom gemenskapen" är inte en neutral process. Att stärka reglerna för den inre marknaden på ett område som hittills har omfattats av medlemsstaternas exklusiva behörighet innebär också ytterligare ett steg mot federalism och ökar de stora makternas herravälde till nackdel för det nationella självbestämmandet. I en tid

av allvarlig internationell ekonomisk kris öppnar en utveckling av försvarsindustrin i EU nya förtjänstmöjligheter för de stora ekonomiska koncernerna och stärker EU:s förmåga till militära ingripanden inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Målet är att säkra kontrollen över marknaderna, ändliga energiresurser och andra naturresurser som är avgörande för den kapitalistiska produktionsmetoden, i ett sammanhang med större internationell konkurrenskraft.

Vi bör välja en helt annan väg. Särskilt bör vi försöka minska arsenalen av kärnvapen och konventionella vapen i hela världen och bistå med fredliga konfliktlösningar samt säkra respekten för internationell rätt och länders självbestämmande.

Den väg som mänskligheten väljer måste vara en väg av nedrustning och inte en ny start för kapprustningen, vilket detta förslag till direktiv uppmuntrar till. Det är vad vi har röstat emot.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan stödjer förverkligandet av den fria inre marknaden. Vi anser emellertid inte att EU ska lagstifta om hur handeln med försvarsmateriel inom Europas gränser ska regleras. Försvarsmateriel kan inte betraktas som andra varor och tjänster. I likhet med exportpolitiken bör lagstiftningen på detta område uteslutande vara en fråga för de enskilda medlemsstaterna. Om behov föreligger för ett gränsöverskridande samarbete bör det ske på mellanstatlig nivå.

Eftersom Junilistan starkt motsätter sig varje slags försök att inom ramen för EU-samarbetet bygga upp en militär förmåga är vi starkt kritiska till kommissionens förslag. Föredragandens ändringsförslag gör inte saken bättre. Junilistans val att rösta nej till betänkandet är därför inte bara ett nej till utskottets resolution, utan också ett tydligt avvisande av alla former av militarisering av EU-samarbetet.

Jens Holm och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Vi anser att EU-kommissionens strategi för en mer konkurrenskraftig försvarsindustri i EU helt leder i fel riktning. Det är ännu ett steg mot militärt samarbete i EU, med målet att bygga ett gemensamt försvar. Det är en utveckling som vi i grunden är emot. Vi värnar om en oberoende och militärt alliansfri utrikespolitik.

Värnandet av folkrätten, demokrati och de mänskliga rättigheterna nämns inte med ett ord i EU-kommissionens förslag. Vi menar att fred, demokrati och mänskliga rättigheter väger tyngre än att skapa en ny marknad för krigsmateriel. Det är även ett område som rör säkerhetspolitik. Sverige har enligt EU-fördraget den beslutande makten. På denna punkt menar vi att EU-kommissionens lagförslag strider emot EU:s fördrag. Av dessa skäl röstar vi emot förslaget.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Förslaget till direktiv om att förenkla överföringen av militära produkter inom EU genom att förenkla de relevanta tillståndsförfarandena i medlemsstaterna utgör en del av den allmänna målsättningen att militarisera EU för att främja dess aggressiva planer i strid med gräsrotternas vilja.

Just detta förslag och det betänkande som åtföljer det är utformade för att ytterligare minska medlemsstaternas förmåga att oberoende besluta om sin försvarspolitik, och stärka de stora försvarsindustrierna inom EU. Genom minskade administrativa hinder för rörligheten och försäljningen av deras produkter kommer de att bli ännu mer dominerande på den europeiska enhetliga marknaden och mer konkurrenskraftiga på den globala marknaden, och därmed konkurrera ut små och medelstora företag, såsom noterats i själva betänkandet.

Detta förslag visar än en gång EU:s sanna krigshetsande karaktär. Det visar också behovet av att bryta med dess politik och dess antigräsrötsstruktur som helhet och att fortsätta kämpa för gräsrotternas inflytande. Härigenom ska vårt land kunna besluta om typ av vapen och leverantörer av vapen helt i linje med landets verkliga försvarsbehov och inte på grundval av EU:s och Natos aggressiva planer och intressena inom de stora europeiska och amerikanska vapenindustrierna.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Jag vill inte ha en inre marknad för vapen. Alla länder ska kunna stoppa import och export av vapen om de så vill. Vapen ska inte kunna exporteras utan hinder, inte heller inom EU. Tyvärr förlorade vi omröstningen om det ändringsförslag som uttryckte detta. Jag lade därför ned min röst i slutomröstningen, eftersom det även fanns positiva aspekter av betänkandet, såsom en starkt kontroll för att stoppa export till tredjeland samt ökad öppenhet och informationstillgång för folkrörelser och andra.

– Betänkande: Groote (A6-0329/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar parlamentsledamot Matthias Grootes betänkande om reglering av motorfordon och motorer med avseende på att minska utsläppen som ett steg framåt för att förbättra luftkvaliteten inom EU och bekämpa klimatförändringarna. Införandet av gemenskapsomfattande tekniska regler för lastbilar och bussar kommer att erbjuda ett effektivt sätt att hantera föroreningarna. Den föreslagna minskningen av kväveoxiderna med 80 procent och av partiklarna med 66 procent utgör betydande framsteg och gör att vi närmar oss de nivåer som fastställts i USA. I betänkandet föreskrivs också ett tydligare system för lagstiftning eftersom direktivet kommer att ersättas av direkt tillämpbara förordningar. Som företrädare för systemet för handel med utsläppsrätter (EU ETS) är jag bara alltför medveten om de steg vi behöver ta för att bekämpa klimatförändringarna. Den kombinerade harmoniseringen och minskningen av utsläpp som föreslagits i betänkandet är frågor som jag till fullo stöder.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Matthias Grootes betänkande om typgodkännande av motorfordon och motorer, eftersom jag upplever att utvecklingen av gemensamma regler för begränsning av utsläppen av luftföroreningar från motorfordon kraftigt kommer att bidra till att skydda miljön och även se till att EU:s inre marknad fungerar som den ska.

Jag stöder föredragandens förslag där det rekommenderas att man inför mer ambitiösa utsläppsvärden för vissa typer av utsläpp (som går utöver Europeiska kommissionens förslag) för att garantera en hög grad av skydd för människors hälsa och för miljön, särskilt när det handlar om att mildra klimatförändringarnas effekter.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag håller med om att man bör harmonisera reglerna för konstruktion av tunga fordon med avseende på utsläppen av förorenande ämnen, eftersom det är det bästa sättet att hindra att medlemsstaterna tillämpar olika miljöskyddsnormer.

Det allmänna gemenskapssystemet för typgodkännande av motorfordon finns för att säkra att den inre marknaden fungerar. Låt oss inte glömma att den inre marknaden är ett område utan inre gränser med fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital. Vi behöver uppdatera normerna så att de blir mer krävande, så att alla medlemsstater ser till att det tillverkas mindre förorenande tunga fordon och att det finns tillgång till reparations- och serviceinformation för dessa fordon i standardiserad form.

När det handlar om att bekämpa klimatförändringarna har EU visat stor vilja att ha en ledande roll. Detta betänkande är helt enkelt ytterligare ett vapen i kampen mot miljöskador. Den ytterligare sänkningen av gränsvärdena för skadliga utsläpp av kolmonoxid, kolväten, kväveoxider och partiklar är den centrala aspekten i denna förordning, och det kommer otvivelaktigt att leda till bättre luftkvalitet i Europa.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) I det betänkande som antogs i dag presenteras harmoniserade tekniska bestämmelser för tunga fordon för att säkra att den inre marknaden fungerar effektivt.

Särskilt har bestämmelser införts för att uppnå en hög grad av miljöskydd genom införande av gränsvärden för skadliga utsläpp av kolmonoxid, kväveoxider och partiklar.

Förslaget behandlar också tillgång till information om reparationer enligt exakt samma linjer som för Euro 5 och Euro 6.

Detta är särskilt viktigt för att se till att oberoende marknadsoperatörer har standardiserad tillgång till information om reparationer. Den information som ges till oberoende serviceverkstäder måste vara identisk med den som finns tillgänglig för auktoriserade handlare och serviceverkstäder. Dessa bestämmelser kommer att göra det lätt för oberoende marknadsaktörer att utföra service. Tillgången till regelbunden teknisk service kommer därmed att underlättas. Priserna på marknaden kommer att bli mer konkurrenskraftiga.

Otvivelaktigt kommer tillgången till teknisk information att innebära att alla fordon på vägarna kommer att vara säkra och mindre skadliga för miljön oavsett var de servas.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Matthias Grootes betänkande och välkomnar EU-omfattande åtgärder för att begränsa utsläppen från tunga fordon.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande som kommer att ge harmoniserade tekniska regler för lastbilar och bussar, som de måste följa för att få det nödvändiga typgodkännandet. I betänkandet föreskrivs en minskning av partikelmassan med 66 procent och kväveoxidutsläppen med 80 procent. Jag stöder betänkandet med tanke på den balans som det åstadkommer mellan koldioxidutsläpp och minskning

av relaterade utsläpp. Förslaget innehåller ett antal åtgärder som gäller tillgång till reparationsinformation för nya bilar för att garantera effektiv konkurrens på reparationsmarknaden, så att småföretag inte drabbas till följd av betänkandet.

– **Betänkande: Arnaoutakis (A6-0477/2008)**

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistans mandat i Europaparlamentet bygger på ett löfte till väljarna att arbeta för större insyn och klok hushållning av EU:s ekonomiska resurser. Nu föreslår rådet att sådana EU-insatser som inte överstiger ett värde av 1 miljon euro och som samfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden, Sammanhållningsfonden eller Europeiska socialfonden i fortsättningen ska undantas från övervakning och kontroll. Detta är helt enkelt oacceptabelt.

Vi har förståelse för att den administrativa bördan måste ställas i relation till de belopp det handlar om. Icke desto mindre är vi kritiska till att rådet föreslår att fältet ska lämnas fritt för missbruk av EU:s resurser på det föreslagna sättet. Junilistan har av dessa skäl valt att rösta nej till betänkandet.

Sérgio Marques (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Medlemsstaterna har angett att de har funnit det svårt att tillämpa artikel 55 på ett effektivt sätt. De huvudsakliga svårigheterna är en oproportionerlig administrativ börda jämfört med beloppen i fråga och en betydande riskfaktor i programmets genomförande.

Därför röstade jag för detta förslag, som syftar till att ändra och förenkla denna artikel och som bara innehåller två punkter: Uteslutande av insatser som medfinansieras av Europeiska socialfonden från tillämpningen av artikel 55 och inrättande av en tröskel på 1 miljon euro. Projekt som samfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden eller Sammanhållningsfonden och som ligger under denna tröskel skulle på liknande sätt uteslutas från tillämpningen av artikel 55, både för beräkning av maximala stödberättigande utgifter och för tillsyn. De övriga bestämmelserna i artikel 55 förblir oförändrade.

– **Betänkande: Gargani (A6-0483/2008)**

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stöder förbättringar av anställningsvillkoren för ackrediterade parlamentsassistenter som arbetar på Europaparlamentets arbetsplatser i Bryssel, Strasbourg och Luxemburg och kan i princip kan se att en assistentstadga är motiverad.

Vi är ändå bekymrade över att stadgan ännu är vag på ett antal viktiga punkter och skulle ha önskat större klarhet i fråga om några bestämmelser. Exempel på detta är, när det gäller rekrytering av icke-EU-medborgare, kravet på kunskaper i ett andra språk och de föreslagna lönegraderna.

Med tanke på dessa frågor har vi avstått från att rösta i den slutliga omröstningen.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Efter många års arbete här i Europaparlamentet kommer vi i dag att anta, till allmän belåtenhet, en åtgärd som är utformad för att ha en stor effekt på arbetet inom gemenskapsinstitutionerna.

Särskilt vill jag betona det positiva i de nya reglerna för parlamentets assistentsystem, som kommer att präglas av insyn och balans, samtidigt som man ger parlamentsledamöterna valfrihet. Det är ett betydande framsteg och sänder samtidigt ut en positiv signal till omvärlden.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till rådets förordning om ändring av anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna eftersom kontrakten för lokala assistenter ska administreras av utbetalande organ, vars roll kommer att vara att säkra effektiv förvaltning av ledamöternas ersättning för assistentutgifter, för vilka de är ansvariga, och därmed undanröja den osäkerhet och tvetydighet som nu finns och som har kritiserats.

Ackrediterade parlamentsassistenter kommer tvärtom att vara föremål för särskilda arrangemang enligt tjänsteföreskrifterna, närmare bestämt anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna. Förslaget till förordning, som kommissionen lade fram efter förhandlingar på grundval av resultatet från presidietts arbetsgrupp med Martine Roure som ordförande, är mycket speciellt, sammansatt och på många sätt komplicerat. Dessa aspekter har beaktats i betänkandet, och de var föremål för långa och utförliga diskussioner inom utskottet för rättsliga frågor.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Giuseppe Garganis betänkande om anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna eftersom jag upplever att förslaget om att införa en ny kategori av anställda specifikt för Europaparlamentet, som omfattar parlamentsassistenter som arbetar på

en av Europaparlamentets tre arbetsplatser (Bryssel, Strasbourg och Luxemburg), kommer att förtydliga och förbättra den aktuella situationen för dessa assistenter, samtidigt som man respekterar den specifika karaktären hos deras uppgifter.

Det nya system för kontrakt som nu har föreslagits för parlamentsassistenterna, som inbegriper ett särskilt system för assistenternas framtida anställning med kontrakt direkt med Europaparlamentet, är mycket viktigt för att garantera respekten för principerna om jämlikhet, icke-diskriminering och insyn i kontrakten, och även rättssäkerheten för dessa arbetstagare.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har röstat nej till betänkandet om en ändring av anställningsvillkoren för assistenter till EU-parlamentariker. Vi har absolut inget emot att man ser till att assistenterna i Europaparlamentet har rimliga löner och arbetsvillkor. Men lika litet som i fallet med EU-parlamentarikernas överförande till ett lönesystem i EU med en förmånlig EU-skatt vill vi överföra ledamöternas assistenter till "EU-skattefrälset".

Såväl ledamöterna som deras assistenter måste vara förankrade i sin nationella verklighet. Löner och förmåner ska vara kopplade till förhållandena i deras medlemsstater eller i assistenternas fall till förhållandena på den arbetsort där de lever och verkar. Varken ledamöter eller assistenter ska isoleras i en "EU-bubbla" med höga löner och förmåner långt ifrån den verklighet de medborgare som de ska representera lever i.

Vi har därför röstat nej till detta förslag om en EU-stadga för assistenter. Det är för oss en principfråga som inte handlar om assistenters ekonomiska villkor i sig.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det betänkande som antogs i dag kommer att bidra till att förbättra anställningsvillkoren för ackrediterade parlamentsassistenter som utför sina uppgifter på en av parlamentets tre arbetsplatser. De förändringar som det innehåller har länge efterfrågats både av assistenterna själva och av parlamentsledamöterna. I betänkandet införs en distinktion mellan lokala assistenter och ackrediterade assistenter, med tanke på den särskilda karaktären hos de ackrediterade assistenternas uppgifter.

Enligt den tydligt utarbetade assistentstadgan kommer ackrediterade parlamentsassistenter härnäst att åtnjuta många privilegier som hittills uteslutande förbehållits tjänstemän vid de andra EU-institutionerna. Viktigast av allt är att de kommer att ha förmåner som kommer att eliminera onödig osäkerhet, till exempel i samband med var skatter ska betalas, hälso- och sjukvård och socialförsäkring. Dessutom kommer stadgan att undanröja bristen på klarhet när det gäller assistenternas ersättning. Assistenterna kommer att tilldelas särskilda grader och grundläggande ersättningsnivåer som klart fastställts.

Stadgan främjar också Europaparlamentets ledamöter. Den ömsesidiga tilliten är den viktigaste grunden för ledamöternas arbete med de assistenter som de anställer och för deras relation till dessa. Stadgan begränsar inte ledamöternas frihet att välja de assistenter de önskar arbeta med. Därmed äventyras inte parlamentsledamöternas oberoende när de utför sina uppgifter.

Jens Holm och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) De nya harmoniseringsreglerna för parlamentsassistenter ("övriga anställda") inte är tillfredsställande ur ett nordiskt anställningsperspektiv. Vi anser att de nya reglerna kommer leda till lägre social standard i fråga om familjeförmåner och sociala förmåner för vård av sjukt barn etc. Det finns också en stor oro över hur de nya reglerna kommer att påverka pensionsrättigheter, arbetslöshetsersättningar och anställdas skydd mot uppsägning.

Man bör dock komma ihåg bakgrunden till förslaget. Det finns allvariga problem för de assistenter som har oreglerade kontrakt vid Europaparlamentet. De arbetar ibland under hemska villkor. Denna nya förordning kommer att sätta stopp för detta. Vi röstade för förslaget i solidaritet med de assistenter som utnyttjas av giriga parlamentsledamöter/arbetsgivare.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade i dag för Giuseppe Garganis betänkande om anställningsvillkor för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna.

I betänkandet görs en åtskillnad mellan lokala assistenter och ackrediterade parlamentsassistenter.

Det bör klart uppges att ackrediterade parlamentsassistenter som utför uppgifter för en eller flera ledamöter i Europaparlamentet har särskilda skyldigheter gentemot dessa ledamöter, eftersom deras samarbete grundas på ömsesidig tillit.

Detta särskiljer ackrediterade assistenter från andra EU-tjänstemän vars arbetsvillkor grundas på kriterierna öppenhet, objektiv bedömning och lojalitet mot institutionerna.

Den särskilda situationen för assistenter får inte uppfattas som att man ger dem privilegierad eller direkt tillgång till tjänster som tjänstemän eller andra anställningskategorier inom Europeiska gemenskaperna.

Parlamentets antagande av betänkandet i fråga innebär att, under nästa parlamentsperiod som inleds 2009, de sociala och skattemässiga villkoren för anställda inom gemenskaperna också kommer att gälla för alla ackrediterade parlamentsassistenter som anställs av parlamentsledamöter.

– Betänkande: Busuttil (A6-0446/2008)

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Som ledamot i utskottet för framställningar välkomnar jag min kollega Simon Busuttils betänkande om oseriösa katalogföretag. Företagen är vidriga parasiter på små och medelstora företag i unionen. De skriver mycket tvetydiga brev till små och medelstora företag och uppmanar dem att fylla i eller uppdatera sitt företagsnamn och sina kontaktuppgifter, och ger dem ett felaktigt intryck av att de ska inkluderas i en företagskatalog utan kostnad. Det ligger i sakens natur att dessa ärenden ofta hanteras av yngre eller nyare anställda.

Undertecknarna och företagen märker senare att de oavsiktligt har skrivit under ett kontrakt som normalt är bindande under en treårsperiod, till en årlig kostnad på över 1 000 euro.

I de 400 framställningar som mottagits från små och medelstora företag beskrivs de trakasserier, den stress, den förlägenhet och de ekonomiska förluster som de drabbats av på grund av dessa bedragares verksamhet. I detta betänkande gör man rätt i att berömma den österrikiska regeringens åtgärd att förbjuda dessa metoder. Vad som krävs i detta betänkande är att kommissionen och de övriga 26 medlemsstaterna följer Österrikes exempel och utrotar dessa bedragares verksamhet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har valt att rösta ja till detta uttalande från Europaparlamentet. Vi är dock tveksamma till förslaget i punkt 13 om att utöka direktiv 2005/29/EG.

Det är bra att uttalandet framhåller Österrike och Belgien som goda exempel i arbetet med att få bukt med oseriösa katalogföretag. Vi tror att det kan vara tillräckligt att i Europa framhålla dessa länder som goda exempel. Medlemsstaternas lagstiftare är säkerligen kompetenta nog att notera andra länders goda exempel och själva fatta beslut om nya lagar som åtgärdar de problem som finns inom detta område för företagare i deras respektive medlemsstater. Institutionell konkurrens mellan medlemsstaterna är grundläggande för att lösa just problem av det slag som detta uttalande behandlar.

Ian Hudgton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Företag inom EU har blivit offer för bedrägerier såsom "European City Guide". Det är mycket viktigt med rättsliga åtgärder för att förhindra dessa svindlare, och Simon Busuttils betänkande ska därför välkomnas.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande som ett svar på de många farhågor som väljarna har tagit upp med mig i fråga om vilseledande företag. Många företag, mest småföretag i Skottland, har drabbats ekonomiskt och har trakasserats och hotats med rättsliga åtgärder. Detta betänkande kommer att öka medvetenheten i frågan så att färre företag blir offer för bedrägerier. I betänkandet uppmanas EU-länderna att strama upp nationell lagstiftning för att se till att den befintliga EU-lagstiftningen om vilseledande reklam och otillbörliga affärsmetoder genomförs på rätt sätt. Jag stöder detta betänkande eftersom det uppmanar kommissionen att öka sin tillsyn av EU-lagstiftningens genomförande och förbättra befintlig EU-rätt där det har konstaterats att denna inte räcker för att en gång för alla stoppa dessa bedrägerier.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag stödde antagandet av Simon Busuttils betänkande eftersom det uppmanar kommissionen att förbättra den aktuella EU-lagstiftningen genom att garantera skydd för företag och individer mot vilseledande reklam.

Genomförandet av detta betänkande kommer att möjliggöra för medlemsstaternas myndigheter att vidta gemensamma åtgärder för att hindra ytterligare spridning av katalogföretags vilseledande metoder och införa effektiva åtgärder för att sätta stopp för katalogföretagens verksamhet och möjliggöra att de som driver dessa straffas. Det kommer också att ge offren för dessa bedrägerier, i allmänhet små och medelstora företag, en effektiv lösning för att säga upp avtal som undertecknats på grund av vilseledande reklam och få ersättning för de förluster de drabbats av.

Nyligen har jag fått många brev från företag i Rumänien som har blivit offer för bedrägerier av detta slag. Antagandet av Simon Busuttils betänkande kommer att öka allmänhetens medvetenhet i denna fråga, och jag hoppas att det därmed kommer att leda till en minskning av det antal företag som drabbas av dessa metoder.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jag är glad över att Europaparlamentet i dag har agerat för att bekämpa bedrägeriverksamheten med "European City Guide". Många av mina skotska väljare har blivit offer för detta bedrägeri och mottog fakturor som de inte hade skrivit under på. Dessa vilseledande försäljningstekniker som inbegriper vanliga människor är fel och måste stoppas. Utskottet för framställningar ska gratuleras till att de har satt upp detta på dagens föredragningslista.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande för att stoppa vilseledande reklam från företag med företagskataloger såsom European City Guide. Under de senaste åren har jag kontaktats av många småföretag i East Midlands, från Nottingham till Northampton. Dessa företag har lurats av vad som uppenbarligen är ett bedrägeri. Jag stöder bestämt inrättandet av en europeisk svart lista samt åtgärder för att sätta stopp för vilseledande reklam.

5. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 9.50 och återupptogs kl. 10.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

6. Resultatet från Europeiska rådets möte den 11 och 12 december 2008 - Det franska ordförandeskapets verksamhet under det senaste halvåret (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rapporten från Europeiska rådet och uttalandet av kommissionen om resultatet från Europeiska rådets möte den 11 och 12 december, tillsammans med uttalandet av rådets tjänstgörande ordförande om det franska ordförandeskapets verksamhet.

Jag vill varmt välkomna Europeiska rådets ordförande, Frankrikes president, Nicolas Sarkozy. Välkommen till Europaparlamentet för tredje gången under det franska ordförandeskapet!

Jag vill också varmt välkomna Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Durão Barroso, och kommissionens företrädare. Jag är glad över att se flera kommissionsledamöter här i dag. Ni är alla mycket välkomna!

(Applåder)

Mina damer och herrar! Det är en uppgift för ledarna för de politiska grupperna och ert jobb, om ni talar för er grupp, att göra en bedömning. Emellertid vill jag först komma med några inledande kommentarer.

President Sarkozy! Ni övertog ordförandeskapet under en händelserik period när det krävdes beslutsamma förhandlingar och åtgärder. Ni har tagit itu med dessa utmaningar, inklusive problemet med Georgien, den finansiella krisen, de ekonomiska svårigheterna och andra problem. Ni är här i parlamentet för tredje gången i egenskap av ordförande för Europeiska rådet. Ni har tidigare besökt parlamentet och talade till oss innan ni övertog rollen som ordförande för Europeiska rådet.

Ni har också vid flera tillfällen hållit i talmanskonferensen i ert officiella residens, Élyséepalatset, och ni bjöd in kommissionen och parlamentet till ert lands huvudstad för ett imponerande firande den 1 juli, den dag då ni övertog ordförandeskapet, som också var en inspirerande uppvisning av er beslutsamhet att ena Europa.

Vi möttes igen i Paris den 13 och 14 juli. Den 13 juli var det med anledning av Medelhavstoppmötet som sammankallades för att grunda en union för Medelhavsområdet. Den 11 november, 90 år efter första världskrigets slut, bjöd ni också in oss till en minnesceremoni i Verdun.

Alla dessa tillfällen är uttryck för er uppskattning av Europaparlamentet. Jag vill varmt tacka er för detta. Nu vill jag be er att tala till Europaparlamentet.

Nicolas Sarkozy, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! När Frankrike tog över ordförandeskapet dominerades situationen i Europa av dödläget i ratificeringen av Lissabonfördraget efter Irlands beslut vid omröstningen att förkasta fördraget.

Vid den tiden hade vi ingen tanke på att krig skulle bryta ut mellan Georgien och Ryssland, och vi hade inte heller någon tanke på allvaret i den finansiella och senare ekonomiska kris som Europa skulle drabbas av.

Det franska ordförandeskapet har försökt att grunda alla sina åtgärder på två övertygelser. Den första är att världen behöver ett starkt EU, och den andra är att EU inte kan vara starkt om det är splittrat. Naturligtvis är dessa idéer inte originella, men de är inte desto mindre nödvändiga.

Vi har under de senaste sex månaderna försökt se till att Europa är enat och starkt och att det tänker på egen hand. Vad är ett starkt Europa? Det är ett Europa som tänker, som har övertygelser, som har svar och som har fantasi. Det är ett Europa som inte är tillfreds med att följa någon annan och som avvisar samförstånd som bara grundas på vad som är osagt, när det gäller att komma till rätta med problem och om att tiden läker alla sår. Ju mer vi väntar, desto mer komplicerad blir situationen. Det är jag övertygad om.

Detta ordförandeskap har utvecklats i takt med internationella händelser som i grunden har påverkat hur vi har organiserat vårt arbete. Det är inte upp till mig att göra ett bokslut över detta. Jag ville bara berätta hur vi närmade oss dessa olika utmaningar.

När krisen i Georgien uppstod i augusti, den 8 augusti, fokuserade vi bara på en sak, att stoppa kriget och att inte låta det bli ett nytt Bosnien. För att vara uppriktig, men utan att komma med alltför hårda omdömen, när konflikten startade i Bosnien – i Europa – då var EU inte där. Det var Förenta staterna, våra vänner och allierade, som tog sitt ansvar. EU fick sedan följa i deras fotspår.

Ordförandeskapet var fast beslutet att se till att EU tog sitt ansvar, och den 12 augusti inledde vi förhandlingar om vapenvila, som sedan följdes av ett avtal om utträde den 12 september. Slutligen kunde ett krig undvikas, återtaget inleddes och, framför allt, tack vare alla EU-medlemsstater – förblev Europa enat.

Detta var inte klart på förhand, med tanke på våra olika länders historia, en smärtsam historia för de europeer som under så många år levde bakom järnridån, i ett förödmjukat Europa, ett delat Europa, ett offrat Europa. Det var helt naturligt att vissa länder skulle ha annorlunda känslor gentemot våra ryska grannar än de länder som bara har upplevt frihet.

Trots detta förblev Europa enat, och ordförandeskapet gjorde tillsammans med kommissionens ordförande allt de kunde för att undvika att kriget skulle utvecklas och bli okontrollerbart. Den 8 augusti var de ryska trupperna 40 kilometer utanför Tbilisi. I dag har praktiskt taget alla ryska trupper lämnat Georgiens territorium, bortsett från Ossetien och Abchazien.

EU gjorde sig påmint, men utan att bli inblandat i en aggressiv politik på våra ryska grannars bakgård. Jag är övertygad om att vårt enda alternativ för framtiden är att samarbeta med våra grannar för att uppnå en situation med ekonomisk utveckling, säkerhet och fred och att förklara för dem att de, om de vill räknas på global nivå – och Ryssland är ett stort land – måste respektera värderingar, metoder och beteenden som skiljer sig mycket från vad de verkade för i Europa, under en annan epok.

(Applåder)

EU var närvarande. Då kom finanskrisen. Den inleddes inte i augusti 2007, som jag har hört folk säga. Det var i augusti 2007 som problemen startade, men den systemrelaterade finanskris som har märkts över hela världen startade när Förenta staterna beslutade, vilket visade sig vara ytterst allvarligt, att låta Lehman Brothers gå i konkurs den 18 september 2008. Det var då och först då som vi befann oss i en finanskris utan tidigare motstycke i världen.

Tillsammans med ordförande José Manuel Barroso har vi försökt uppnå två saker. För det första en europeisk sammanhållning, som vi har utvecklat successivt. Genom att först sammanföra de fyra största länderna i Europa med kommissionen, Europeiska centralbanken och Eurogruppens ordförande, och sedan genom att för första gången sedan 2000 anordna ett möte med länderna i Eurogruppen på stats- och regeringschefsnivå och slutligen, i september, genom att sammanföra alla stats- och regeringschefer, har vi utvecklat en återhämtningsplan för europeiska banker som stöds av alla EU-länder. Som ni vet var detta svårt eftersom den allvarliga krisen hade fått vissa länder att fatta förhastade beslut. Jag är säker på att de inte hade kunnat göra på något annat sätt, till exempel irländarna när de överväldigades av angreppen på hela deras banksystem.

En månad senare enades slutligen hela EU om en enhetlig plan för att stödja bankerna, och vi, med ordförande Barroso, har försökt att göra den europeiska stödplanen för att hindra att vårt banksystem kollapsar till en global plan. Förenta staterna har gått från Paulsonplan I till Paulsonplan II och har nu kommit till Paulsonplan III, som uppenbart har tagit intryck av Europas plan I.

Jag hävdar inte att allt har rättats till. Jag säger bara att om medlemsstaterna, kommissionen och EU-institutionerna inte hade tagit sitt ansvar vid den tidpunkten skulle vi ha stått inför den tidigare aldrig skådade risken för vissa medlemsstaters kollaps eller konkurs och ett sammanbrott av det europeiska banksystemet.

EU har gett prov på sin sammanhållning och sin solidaritet. Jag tänker särskilt på den omtalade helgen då vi behövde mobilisera 22 miljarder euro i krediter till Ungern, som självt var under attack efter att det hade varit nödvändigt att mobilisera 17 miljarder euro till Ukraina. Det finns fortfarande en viss oro när det gäller vissa baltiska länder, för att inte nämna andra globala problem som vi behöver ta itu med.

I den finansiella krisen har EU varit enat. EU uppmanade till Washington toppmötet och till G20-toppmötet, och det kommer att anordna toppmötet om reformen av den globala finansiella styrningen i London den 2 april. EU har talat med en röst för att säga att det vill ha en kapitalism som grundas på företagande och inte spekulation, att det vill ha en reform av det finansiella systemet, att det vill ha en annorlunda roll för tillväxtländerna och att det vill ha en etisk kapitalism. EU har uppträtt enat för att försvara sina principer.

När det gäller den ekonomiska krisen har debatten inte varit enkel. Det finns två skäl till detta. För det första är den finansiella situationen inte densamma i alla våra länder. För det andra är vår ekonomiska kultur, och vår politiska identitet, inte densamma. I slutändan insåg ändå alla behovet av ett samordnat stöd på omkring 1,5 procent av BNP, såsom kommissionen rekommenderade.

Jag förstår helt och fullt att folk kan vara förvånade över oenigheten på olika punkter, villrådigheten, förvirringen och missförstånden. Jag vill påminna dem som betraktar EU om att det finns 27 länder här, och det är inte lätt att ge dessa 27 länder samma politik samtidigt. Olika länder kan vara föremål för påtryckningar i samband med val – vi har inte alla val på samma dag – och i Europaparlamentet, den europeiska demokratis tempel, förstår alla att kommande valkampanjer inte precis leder till att man uppnår samförstånd. Trots allt har EU, efter att ha uppnått en gemensam politik i finanskrisen, på sätt och vis lyckats inrätta en gemensam politik för den ekonomiska krisen.

Vi hade också tid för unionen för Medelhavsområdet. Jag antar att det var nödvändigt att samordna och kompromissa för att klargöra två saker. Den ena är att om Europa inte gör sitt för freden i Mellanöstern kommer ingen att göra det i stället för oss. Det finns inget land i världen som kan främja freden mellan Israel och arabvärlden. EU måste spela sin roll och vara aktivt närvarande för att undvika en frontalkrock mellan arabvärlden, å ena sidan, och världens ledande makt, Förenta staterna, å andra sidan.

Unionen för Medelhavsområdet är en organisation för ständig dialog mellan EU och Medelhavet, inklusive arabländerna. Det är en dialog som både vi och araberna behöver. EU behöver den så att det kan sluta att bara vara en givare och även ha politiska övertygelser som främjar freden, och så att EU i stället för att bara vara tillfreds med att betala också kan uppmana till fred, en balanserad fred, särskilt mellan palestinierna, som har rätt till en modern, demokratisk och säker stat, och Israel, som har rätt till säkerhet för detta land som är ett demokratiskt mirakel.

Ett visst mått av övertalning krävdes i fråga om Medelhavsunionen, att Medelhavsunionen inte äventyrar EU:s sammanhållning utan tvärtom stärker denna. Slutligen kan vi som européer vara stolta över att Medelhavsunionen som ordförande har både EU:s ordförandeskap och Egypten och att den har fem vice generalsekreterare, varav en israelisk och en palestinsk. Detta är första gången som arabländerna har accepterat en israel som medlem i ledningen för en regional organisation såsom Medelhavsunionen, vilket är en historisk landvinning.

Jag vill hedra Bernard Kouchner, som förhandlade på ett lysande sätt vid toppmötet i Marseilles för att uppnå ett resultat som vi inte ens hade kunnat drömma om. I gengäld har israelerna gått med på att Arabförbundet deltar i arbetet inom Medelhavsunionen. Denna union kommer inte på något sätt att hindra det tjeckiska, och senare det svenska, ordförandeskapet från att i framtiden utveckla de partnerskap i öst som EU behöver.

Sedan har vi energi- och klimatfrågan. Låt oss vara mycket tydliga i denna fråga. Detta var en verklig kamp, och jag är säker på att alla har skäl att vara missnöjda. Vissa upplever att vi kräver för mycket av industrin, medan andra upplever att vi inte kräver tillräckligt mycket. En grupp anser att vi bör gå åt det ena hållet, och en annan grupp anser att vi bör gå åt andra hållet. Slutligen fastställde det tyska ordförandeskapet en tidsgräns i slutet av 2008. Det tyska ordförandeskapet hade satt upp tre mål – 3 gånger 20. Det avtal som vi ingick vid Europeiska rådets möte, och som jag hoppas kommer att antas av Europaparlamentet i morgon, möter i grund och botten de mål som ni själv satte upp.

Uppriktigt sagt behövde alla parter påminnas om sitt ansvar. Just när Förenta staternas nye president satte upp ambitiösa miljömål för det mäktigaste landet i världen skulle det ha varit galenskap för EU att ge upp sina egna mål. Det skulle ha varit oansvarigt. Om EU inte hade nått enhällighet i fråga om kommissionens energi- och klimatpaket hade vi inte kunnat förvänta oss att bli hörsammade av Indien, Kina, Brasilien och alla andra länder i världen som nu behöver ta ansvar för planetens miljömässiga balans.

För att komma fram till denna punkt behövde vi vara övertygande, och vi behövde hitta områden för kompromisser. Vilka var dessa? Jag hävdade att vi aldrig skulle ge upp tidsramen eller "3 gånger 20-målet", men alla här måste förstå att länder såsom de nya medlemsstaterna i öst, där den tunga industrin har blivit ett offer för övergången från det kommunistiska systemet till marknadsekonomi, gick med på att behålla referensen till 2005 även om de hade goda skäl att begära att ett annat referensår, till exempel 1990, skulle användas. Det skulle inte ha varit förvånande mot bakgrund av vad som har skett i dessa länder och vad de har genomgått. Jag talar under överinseende av minister Jean-Louis Borloo. Han var ett komplett, orubbligt och effektivt stöd i dessa förhandlingar. Jag ville inte att en proaktiv miljöstrategi skulle uppnås på bekostnad av socialpolitiken på så sätt att dessa nya EU-medlemmar skulle kollapsa.

Till fundamentalisterna vill jag säga att det för mig aldrig handlade om att inte införa miljökrav för Polen, Ungern och de andra, utan snarare om att inte utsätta dessa länder för en situation av social kollaps och att inte tvinga dem att välja mellan miljöskydd och tillväxt. Vad vi föreslog var en ny typ av tillväxt, en hållbar, miljövänlig tillväxt som skulle undvika ständigt stigande priser och en sådan effekt på polska, ungerska och östeuropeiska arbetstagare som inget demokratiskt land i världen skulle kunna tolerera.

Jag vill också tillägga att jag lyssnade noga på era frågeställningar vid mitt senaste besök i parlamentet. Vissa av er sade då till mig – och jag förstår det – "ni har gett upp era mål, herr president, eftersom ni accepterade enhälligheten vid rådets beslut". Jag gick med på enhälligheten av en enkel anledning. De miljöval som EU gör får inte vara påtvingade, utan måste vara frivilliga. Kan ni föreställa er hur svag en överenskommelse genom majoritetsomröstning skulle ha varit, då ett antal länder inte skulle ha följt denna? Hur trovärdigt skulle energi- och klimatpaketet ha varit om det ratificerades av en majoritet, när alla kan se att det är enhällighet som garanterar att våra politiska åtaganden kommer att uppfyllas?

(Applåder)

Vissa av er har dessutom påmint mig om att detta var en fråga för medbeslutande, och jag skulle vilja säga att jag använde mig av detta. I mina diskussioner med de andra stats- och regeringscheferna – det måste medges – var den uppmärksamma närvaron av ett parlamentet med avsikt att nå en överenskommelse om energi- och klimatpaketet en inflytelserik motiverande faktor för de stats- och regeringschefer som var mindre villiga än andra att komma fram till slutsatser.

I alla händelser är jag här i dag med alla 27 stats- och regeringscheferns enhälliga överenskommelse om energi- och klimatpaketet. Gör vad ni vill med den.

Jag ska avsluta med två korta punkter. När det gäller invandringspolitikerna är det svårt att föreställa sig att EU – där de flesta länder är med i Schengenområdet, som grundas på fri rörlighet för personer och varor – kan fortsätta utan att utveckla gemensamma principer för att inrätta en gemensam invandringspolitik. Arbetet har gjorts, och det gjordes, måste jag säga, utan överdrifter. Ni i Europaparlamentet har gjort mycket för att tillföra ett lugnare tonläge till en debatt om invandringspolitikerna som, på nationell nivå, inte alltid är exemplarisk med avseende på respekt för människor, lugn, hänsyn och ansvarstagande. Vi har nu en enhällig grund för en gemensam invandringspolitik.

För att snabbt beröra försvaret kommer jag, tillsammans med förbundskansler Angela Merkel, nästa år ha möjlighet att anordna Natotoppmötet i Kehl/Strasbourg. Det viktiga beslut som vi har fattat här är att de 27 länderna från och med nu förstår att säkerhets- och försvarspolitikerna är Europas och Natos, att Europas säkerhets- och försvarspolitik kompletterar Natos och inte står i motsättning till denna.

Slutligen har vi det institutionella problemet. Efter det negativa resultat i Irlands omröstning åkte jag till Dublin med Bernard Kouchner, på inbjudan av Irlands premiärminister Brian Cowen, och jag uppgav då, till folks förvåning, att det enda sättet att komma ifrån problemet var att rådfråga våra irländska vänner på nytt. Detta uttalande ledde till debatt, som om det var respektlöst mot folket att be om att de skulle ges ett nytt tillfälle att fatta beslut!

Hur ser det ut i dag? I dag har 25 länder nästan slutfört ratificeringen av Lissabonfördraget. Det 26:e landet, Tjeckien, har just fattat ett viktigt beslut. Konstitutionsdomstolen har uppgett att ratificeringen av

Lissabonfördraget kan äga rum, och premiärminister Mirek Topolánek har på ett modigt och ansvarsfullt sätt angett att hans ambition är att föreslå att Lissabonfördraget ratificeras. Då återstår irländarna.

Det är den överenskommelse som vi har nått genom enhälligt beslut. Det är en mycket enkel överenskommelse. Den består främst i att garantera att det kommer att bli en kommissionsledamot per medlemsstat om Lissabonfördraget träder i kraft. Jag vet att detta inte är idealiskt för vissa av er, liksom för vissa regeringar som ansåg att kommissionen behövde bli mindre för att bli mer effektiv. Jag ber er ändå att överväga följande: Om vi vill ha Lissabonfördraget – och EU behöver starka och hållbara institutioner – kan vi bara uppnå det om irländarna röstar och säger ”ja”, och för att de ska säga ”ja” behöver vi en ny situation. Europeiska rådet föreslår att denna nya situation bör vara en kommissionsledamot per medlemsstat.

Det andra inslaget i överenskommelsen är att vi har gjort vissa politiska åtaganden som gäller de specifika inslagen i den irländska debatten, såsom neutralitet, beskattning och familj. Dessa politiska åtaganden var inte svåra att göra, så vad är problemet? Det är bäst att lägga alla kort på bordet. Problemet är den rättsliga inverkan som dessa politiska åtaganden kommer att ha, eftersom Irland har en konstitutionsdomstol, och det råder inga tvivel om att nej-kampanjen – vilket de har rätt till – kommer att gå till Irlands konstitutionsdomstol för att fråga vilken inverkan dessa politiska åtaganden har.

Ordförandeskapet har föreslagit följande kompromiss: Ingen förnyad ratificering av Lissabonfördraget för de länder som redan har gjort detta och ingen ändring av Lissabonfördraget. Det finns ingen poäng med att lösa ett problem genom att skapa 26 andra. Så mycket är klart. Å andra sidan, nästa gång EU utvidgas – troligen för att inkludera Kroatien 2010 eller 2011 om allt går enligt planerna – kommer vi att behöva ett nytt fördrag för att utvidga EU med en ny medlemsstat. Vi har därför föreslagit att vi när EU utvidgas, och inte dessförinnan, kommer att lägga till två delar i Kroatiens anslutningsfördrag. Den första kommer att vara ett ”irländskt” protokoll, och den andra kommer att gälla antalet parlamentsledamöter. Valet till Europaparlamentet kommer att hållas på grundval av Nicefördraget. Jag ser inte att det finns något annat alternativ, eftersom vissa stater beviljades extra parlamentsledamöter enligt Lissabonfördraget. Vi skulle också kunna hantera detta problem vid nästa utvidgning.

På denna grundval har Irlands regering modigt nog åtagit sig att genomföra ytterligare en folkomröstning om Lissabonfördraget före utgången av 2009. Om situationen utvecklas som jag hoppas – men det är upp till irländarna att bestämma – innebär detta att Lissabonfördragets ikraftträdande bara kommer att försenas ett år.

Detta handlade inte bara om att diskutera och organisera. Inte heller kommer det att bli lätt, vare sig för irländarna eller för andra. Men den europeiska andan är först och främst en kompromissanda. Om vi inte kan nå en kompromiss mellan 27 av oss är det inte värt att ha ett europeiskt ideal. Det europeiska idealet är att lyssna på andra och att samarbeta för att hitta gemensamma vägar för att kringgå problem.

Jag vill avsluta med att först och främst tacka Europaparlamentet. Jag vill också säga att det har varit mycket lätt, och mycket angenämt, för ordförandeskapet att hålla kontakt med alla grupper här i parlamentet, var de än står politiskt, till vänster eller till höger, liberala eller gröna, för suveränitet eller för federalism. Ni har alla visat en önskan att nå framsteg med EU, var och en på sitt sätt. Ärligt talat måste jag säga att parlamentet har spelat en avgörande roll för ordförandeskapet när det handlar om att uppnå resultat. Jag skulle till och med säga att det har varit lättare att tala, arbeta och förhandla med Europaparlamentet än med vissa andra kontakter, utan att nämna några namn. I slutet av ett ordförandeskap bör man vara specifik i sina komplimanger men allmän i sina beklaganden.

Jag vill också säga att vi har strävat efter att arbeta sida vid sida med kommissionens ordförande, var och en medveten om sitt eget ansvar. För att göra honom rättvisa hade ordförandeskapet aldrig kunnat uppnå det resultat som det har uppnått utan det nära samarbetet med ordförande José Manuel Barroso. Det är viktigt att säga eftersom det är sanningen, åtminstone som jag upplever den.

Slutligen vill jag tacka stats- och regeringscheferna. Vi kommer inte att bygga EU i motsättning till staterna. Så mycket är klart. Hur europeisk man än är är EU inte nationernas fiende, och nationerna är inte EU:s fiende. Jag ska säga er något: Om vi inte hade försökt förstå problemen hos de olika demokratiska regeringarna skulle vi inte ha kommit särskilt långt. Det är ett misstag att försöka gå över huvudet på ländernas valda företrädare. Det är inget europeiskt ideal, det är fundamentalism, och jag har kämpat mot fundamentalism hela mitt liv, även europeisk fundamentalism. När jag hör ”europeisk fundamentalism” glömmer jag ordet Europa och hör bara ordet fundamentalism, och fundamentalism är aldrig någon bra idé. Det skulle vara ett misstag av historiska mått att försöka bygga EU i motsättning till nationerna. Regeringscheferna har tagit sitt ansvar, och länderna har tagit sitt.

För att avsluta vill jag säga, på ett personligt plan, att jag har lärt mig mycket under ordförandeskapets sex månader och att jag har uppskattat arbetet en hel del. Jag förstår varför Europaparlamentets ledamöter är passionerade för det de gör. När vi har möjlighet att tillbringa sex månader med att förstå och brottas med 27 olika länders problem ökar vi vår tolerans, öppenhet och förståelse för att detta Europa utan tvivel är den vackraste idé som har uppfunnits under 1900-talet och att vi behöver detta Europa nu mer än någonsin. Jag har försökt att få Europa att förändras, men Europa har förändrat mig. Jag vill säga en sak till, eftersom det är något som jag verkligen tror.

(Applåder)

Jag tror verkligen att alla stats- och regeringschefer skulle ha nytta av att ta detta ansvar förr eller senare, för det första eftersom det kommer att hjälpa dem förstå att de problem som de upplever i sina länder ofta bara kan lösas genom att de kommer överens med sina grannländer. De kommer också att lära sig att det trots våra skillnader finns många, många saker som för oss samman, och de kommer också att lära sig något som är än viktigare: att det är lättare för Europa att ha höga ambitioner än låga ambitioner.

Det som jag slutligen tror i djupet av mitt hjärta är att det i Europeiska rådet, Europaparlamentet och Europeiska kommissionen är lättare att lyckas med stora projekt än med små projekt, eftersom små projekt inte har den kraft som krävs för att övervinna nationella egon. Stora projekt, höga ambitioner och stora idéer behövs. Med dessa stora idéer och höga ambitioner kan vi övervinna nationella egon. Därför, låt Europa vara ambitiöst, och låt det förstå att dess beslut behövs i världen! När vi sopar saker under mattan sparar vi problemen för framtiden. Problemen måste hanteras här och nu, och det är inte sant att EU-institutionerna hindrar att beslut fattas. Vad som hindrar att beslut fattas är bristande mod, bristande kraft, försvagade ideal. Besluten kan inte invänta Lissabonfördraget! Låt oss inte vänta på morgondagen utan fatta beslut nu. Jag har det största förtroende för att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att fortsätta det franska ordförandeskapets arbete.

(Livliga applåder)

Talmannen. – Herr rådsordförande! Vi vill tacka er – och applåden var ett tydligt uttryck för vårt tack – för ert tal, men särskilt för ert mod och er beslutsamhet att tjäna Europa.

Innan jag lämnar över ordet till kommissionens ordförande vill jag varmt välkomna de båda ministrarna Bernard Kouchner och Jean-Louis Borloo som i stor utsträckning har bidragit till det franska ordförandeskapets framgång. Ni är båda mycket varmt välkomna.

Jag vill först av allt välkomna Bruno Le Maire, statssekreterare med ansvar för Europafrågor, som är Jean-Pierre Jouyet efterträdare. Jean-Pierre Jouyet är nu ordförande för den franska finansinspektionen, och vi har tidigare haft ett mycket lyckat samarbete med honom. Jag vill ta detta tillfälle i akt att framföra mitt uppriktiga tack till honom.

Jag vet att det inte är brukligt, men jag hoppas att ni i närvaro av de andra EU-institutionerna kommer att låta mig gratulera Klaus Hänsch, Europaparlamentets talman från 1994 till 1997 och ledamot av Europaparlamentet sedan dess första direkta val, som fyllde 70 år i går. Jag vill framföra vårt uppriktiga tack till honom och vår uppskattning för allt hans hårda arbete för parlamentet och för EU.

Nu ska jag be Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Durão Barroso, att tala till Europaparlamentet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Resultatet från Europeiska rådets senaste möte kommer att gå till EU:s historia. Det är ovanligt att man vid ett möte i Europeiska rådet måste fatta så många beslut i så pass grundläggande politiska frågor. Det är sällan som EU har kunnat uttrycka sin belåtenhet över så många positiva resultat och även en trefaldig framgång. I en svår och brådskande krissituation har vi lyckats göra stora framsteg för Europas och europeernas framtid. Det är det EU som vi alla är så fästa vid – ett EU som kan uppnå bästa möjliga resultat.

Förutom andra viktiga slutsatser, särskilt i samband med säkerhet och försvarspolitik, unionen för Medelhavsområdet och det nya östliga partnerskapet, vill jag särskilt framhålla tre områden: Lissabonfördraget, den ekonomiska återhämtningen samt energi och klimatförändringar.

De 27 medlemsstaterna har samarbetat för att hitta en gemensam väg för att fortsätta den politiska processen i riktning mot Lissabonfördraget. Vi i Europeiska kommissionen har alltid stöttat detta fördrag, och vi hade

skäl att tro att vi genom att ta tid för att lyssna till våra irländska vänners betänkligheter tillsammans skulle kunna hitta delarna till en lösning.

I ett positivt svar till kommissionens initiativ av den 26 november beslutade 27 medlemsstater att samordna sina ekonomiska återhämtningsplaner för att klara sig igenom den ovanligt allvarliga stormen. I dag har vi en överenskommelse om ett ekonomiskt stöd på omkring 1,5 procent av EU:s BNP, såsom kommissionen rekommenderade. Genom denna samordnade plan kommer vi att ta itu med lågkonjunkturen, särskilt genom mer hjälp till de mest utsatta människorna i samhället. Samtidigt kommer det att möjliggöra för oss att investera i våra ekonomier för att anpassa dem till framtida utmaningar. Detta innebär att krisen kommer att ge oss möjlighet att investera mer i ett socialt Europa och i ett reformens Europa.

Utifrån de lagförslag som lades fram av kommissionen den 23 januari 2008, och på grundval av ett viktigt bidrag från Europaparlamentet, enades de 27 medlemsstaterna enhälligt om att göra ett åtagande till att omforma EU till en miljövänlig ekonomi med låg energiförbrukning för framtida generationer. Överenskommelsen om vår energi- och klimatpolitik håller sig till målet att uppnå "3 gånger 20 procent" senast 2020. Om det bekräftas här i parlamentet i morgon innebär detta historiska genombrott en seger för EU som partner, med andra ord för EU-institutionerna som har arbetat tillsammans med medlemsstaterna i en anda av samarbete och med en stark gemensam vilja att lyckas.

Jag vill här åter uttrycka vår tacksamhet gentemot rådets franska ordförandeskap för framgången för EU som partner. Herr talman! Under ert ordförandeskap har ni upplevt några ovanligt intensiva politiska händelser, som ni precis påminde oss om, den största finanskrisen någonsin och kriget mellan Ryssland och Georgien. Ert ordförandeskap tog effektivt itu med dessa problem, lugnt och, låt mig tillägga, med känsla och elegans. Frankrike är tillbaka i Europa, sade ni den kväll då ni valdes, och vi tvivlar inte en sekund på det. Jag skulle till och med säga att vi inte har haft någon sekund över för att tvivla på det, och det är vi mycket glada över.

Därför vill jag uppriktigt gratulera president Nicolas Sarkozy och alla som deltagit i det franska ordförandeskapet, regeringsmedlemmarna, diplomaterna och experterna. Ni har gjort ett enastående jobb.

På EU:s vägnar, tack.

(Applåder)

För att fortsätta tala om EU:s framgång som partner vill jag också säga att jag är mycket nöjd med kommissionens centrala roll, dess förmåga att ta politiska initiativ som baseras på grundliga tekniska förberedelser och relevansen hos dess förslag. Kommissionen har visat att den fortfarande är en outhärlig hävstång för att omsätta politiska drömmar i verkliga åtgärder. Det var på grundval av kommissionens energi- och klimatförslag, som tog sin början vid Hampton Court hösten 2005, fortsatte via den politiska överenskommelsen om målen i mars 2007 samt under det tyska ordförandeskapet, och mynnade ut i lagförslagen i januari 2008, som medlemsstaterna kunde nå en enhällig överenskommelse. Det var också på grundval av kommissionens förslag den 29 oktober och den 26 november som medlemsstaterna lyckades nå en överenskommelse om en gemensam återhämtningsplan.

Det starka stödet för dessa förslag har gjort det möjligt för oss att inleda en ny epok i EU, och jag vill betona att det utan ordförandeskapets engagemang för ett mer politiskt EU skulle ha varit mycket svårt, om inte omöjligt, att uppnå dessa åtaganden. Håll i tankarna att jag har arbetat med nio ordföranden för Europeiska rådet, och jag kan berätta hur svårt det är i dessa dagar att nå ett samförstånd mellan 27 medlemsstater som naturligt nog har olika prioriteringar ibland. Därför behöver vi denna anda av partnerskap i EU.

Som en avslutande kommentar om EU:s framgång som partner vill jag också hylla det fantastiska arbete som Europaparlamentet har gjort under de senaste månaderna, särskilt när det gäller klimatpaketet. Inget skulle ha varit möjligt utan parlamentets åtagande och utan det outtröttliga arbete som föredragandena, utskottsordförandena och samordnarna för de politiska grupperna har gjort. Den slutliga kompromissen från trepartsmötena denna helg präglas tydligt av detta åtagande, vare sig det gäller systemet för utsläppshandel, arbetsfördelningen, förnybar energi eller avskiljning och lagring av koldioxid. I detta sammanhang har parlamentets argument gjort det möjligt att öka kvoterna för denna finansiering till 300 miljoner ton.

Sedan första början har Europaparlamentet visat att det förstår det globala sammanhanget. Det är ett projekt för EU, visserligen, men det inbegriper också ett bidrag till globala insatser och hörnstenen för vår strategi med sikte på Köpenhamnsförhandlingarna nästa år.

Därför hoppas jag att morgondagens plenarsammanträde med stor majoritet kommer att godkänna resultatet av detta arbete. Ni i Europaparlamentet har nyckeln till den dörr som slutligen kommer att möjliggöra för 2000-talets EU att lyfta. EU kommer att vara den första globala aktören som antar rättsligt bindande regler för att minska sina växthusgasutsläpp med 20 procent senast 2020, samtidigt som man gör tydliga åtaganden för att sikta på 30 procent som en del av en internationell överenskommelse.

Genom att anta denna överenskommelse med mycket stor majoritet kommer parlamentet att sända ett mycket starkt budskap till våra partner. Vi behöver också åtaganden från våra partner, särskilt våra amerikanska partner. Som jag sade i slutet av Europeiska rådets möte, när vi européer nu tar ledningen i denna fråga kan vi säga till våra amerikanska vänner: "Ja, ni kan! Vi kan! Ja, ni kan!" Det är det budskap vi behöver sända till Förenta staterna så att de kan arbeta med oss för att uppnå en verkligt global överenskommelse.

(EN) Världen omkring oss förändras, och EU förändras. Tillsammans har vi fattat några avgörande beslut för att ge EU förutsättningar att lyckas i globaliseringens epok, för att skydda medborgare från biverkningarna av en ekonomisk och finansiell kris, för att skapa villkor för en återgång till hållbar tillväxt och även leda insatserna för en reform av det finansiella systemet och för globalt styre. Vi har kommit långt under de senaste månaderna när det gäller att ta itu med dessa utmaningar, men – låt oss vara tydliga – mycket kvarstår ännu att göra under de kommande veckorna och månaderna.

När det gäller klimatförändringarna behöver vi nu rikta uppmärksamheten mot vägen till Köpenhamn. När det gäller globalt styre, och särskilt reformen av finanssystemet, behöver vi förbereda G20-toppmötet i London. När det gäller den ekonomiska återhämtningsplanen behöver vi omsätta politiska överenskommelser i konkreta åtgärder. På alla dessa områden kommer ett fortsatt nära samarbete mellan gemenskapsinstitutionerna att vara nyckeln till framgång. Särskilt när det gäller den finansiella och ekonomiska krisen kommer vi att behöva parlamentets och rådets stöd som medlagstiftare och budgetmyndighet. Jag kommer att kunna diskutera detta mer grundligt med Europaparlamentets talmanskonferens i morgon bitti, men låt mig nu ge er en kort skymt av vad som ska komma.

När det gäller gemenskapens budget kommer vi att öka förskottsbetalningarna från början av 2009 så att medlemsstaterna får tidigare tillgång till upp till 1,8 miljarder euro. I dag kommer kommissionen att anta ett förslag om att anpassa Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till den aktuella situationen och underlätta tillgången. När det gäller användningen av outnyttjade pengar från gemenskapsbudgeten har Europeiska rådet gett kommissionen grönt ljus att föreslå en omfördelning till projekt inom transeuropeiska energinät och bredbandsinfrastruktur samt för att främja energieffektiviteten. Vi tänker oss ett belopp på 5 miljarder euro för 2009 och 2010. Ett betydande belopp kommer att reserveras för demonstrationsprojekt för avskiljning och lagring av koldioxid och komplettera finansieringen inom ramen för systemet för utsläppshandel.

Jag förlitar mig på Europaparlamentets stöd för att övertyga alla dem som fortfarande motsätter sig användningen av dessa outnyttjade anslag. Jag har tilltro till att det franska ordförandeskapet omsätter Europeiska rådets tydliga politiska slutsatser i praktiken. Låt oss vara tydliga här. Det är viktigt att den ambition som Europeiska rådet uppvisade nu godtas på alla nivåer i beslutsprocessen.

För att påskynda medlemsstaternas investeringar kommer kommissionen denna vecka också att föreslå ett tillfälligt undantag på två år bortom lägstanivån för statligt stöd, upp till 500 000 euro. Jag skulle också vilja nämna tillämpningen under 2009 och 2010 av påskyndade förfaranden i direktivet om offentlig upphandling, mot bakgrund av de aktuella särskilda omständigheterna. Men låt mig tala klarspråk. Medan den aktuella krisen kräver påskyndade förfaranden kan den under inga omständigheter bli en förevändning för att upphäva konkurrensen eller reglerna om statligt stöd, som utgör den inre marknadens ryggrad. Vi måste behålla vår inre marknads integritet. Det här är en av de viktigaste europeiska landvinningarna – liksom för övrigt euron. Därför måste vi upprätthålla stabilitets- och tillväxtpakten och reglerna för den inre marknaden om vi vill ha ett europeiskt svar som verkligen är europeiskt.

Kommissionen kommer också att se till att medlemsstaterna fullföljer sitt åtagande att sätta in sina nationella insatser på ett samordnat sätt. Vi kommer att göra detta genom våra väl beprövade instrument – Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning samt stabilitets- och tillväxtpakten.

Vi lever i extraordinära tider som kräver extraordinära åtgärder. Det franska ordförandeskapet har spelat en mycket viktig roll i den kortsiktiga krishanteringen samt för att styra EU i riktning mot långsiktig återhämtning och en återgång till hållbar tillväxt. Men mycket kvarstår att göra under de kommande månaderna. Genom att behålla ett EU av partnerskap mellan Europeiska kommissionen, Europaparlamentet och rådet är jag säker på att vi kommer att lyckas, till fördel för alla européer.

Talmannen. – Herr kommissionsordförande! Vi skulle vilja tacka er för ert anförande och särskilt för ert engagemang.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Först av allt vill jag uppmärksamma de utomordentliga insatser som rådets ordförande har gjort under de senaste sex månaderna.

Herr Sarkozy! På mycket kort tid har ni lyckats skapa ett verkligt politiskt EU. Det är ett EU som satte sig upp emot Ryssland, som möjliggjorde G20-mötet, som nu är en respekterad aktör i reformerna av det globala finansiella systemet och som för sig självt har inrättat en pragmatisk och ambitiös invandringspolitik. Det är ett EU som har enats om hur man ska ge ett samordnat svar på den ekonomiska krisen och som har tagit ledningen i internationella förhandlingar om kampen mot klimatförändringarna.

Herr president! När det gäller resultatet av ert ordförandeskap är ni själv sinnebilden för den idé om politisk handling som center-högern alltid har förespråkat. Vad våra medborgare vill ha är specifika åtgärder och pragmatiska och rationella lösningar som förs fram av ledare som vet hur man håller sig lugn. Det är vad Europeiska kommissionen, Europaparlamentet och rådet har lyckats göra tillsammans, under beskydd av det franska ordförandeskapet.

I ljuset av finanskrisen har politiken om insättningsgarantier för bankmedel, rekapitalisering av institutioner i riskzonen och tillförsel av kontanter för att främja krediter på ett samordnat sätt möjliggjort för oss att undvika kedjereaktioner och förlust av tusentals jobb i EU.

De senaste månaderna har visat att bara ett enat och starkt EU kan svara på en utmaning som den ekonomiska och finansiella krisen. De har också visat att det bara är vår sociala modell, den sociala marknadsekonomin, som kan ge en lämplig balans mellan arbetsgivare och arbetstagare som möjliggör att alla drar nytta av frukterna av sitt arbete och uppnår sina ambitioner utan meningslösa bördor och hinder, och som kan garantera verklig solidaritet. Det är denna samhällsmodell som vi i den politiska center-högern vill fortsätta att bygga.

Herr Barroso, herr Sarkozy, mina damer och herrar! Jag välkomnar resultatet från Europeiska rådets möte om energi- och klimatpaketet. Det är ett resultat som placerar EU längst fram på detta område och som visar att vi också i en sådan sammansatt fråga kan nå en enhällig överenskommelse, mellan 27 stater, på rekordtid.

Genom det paket som antogs av rådet i fredags, och vid trepartsmötet i lördags, förlikas brådskan med klimatförändringsproblemet med behovet av att försvara våra ekonomiska och sociala intressen.

Vi närmar oss slutet på en lång förhandlingsprocess, och jag skulle vilja gratulera alla inblandade, särskilt de andra ledamöterna från min politiska grupp. Det är inte en fråga om seger eller nederlag. Vi har en överenskommelse mellan de tre institutionerna, och EU har visat att det kan ta ledningen i kampen mot klimatförändringarna. EU behöver nu dra nytta av detta genom att fördubbla sina forskningsinsatser och främja innovation och ny teknik.

Vi behöver också sätta press på våra handelspartner, inklusive tillväxtländerna, som är bland de största förorenarna, att axla sitt ansvar. Särskilt förväntar vi oss att Barack Obamas nya administration ska vidta konkreta åtgärder på detta område.

I dessa turbulenta tider kan man inte undgå att se att EU behöver mer politisk stabilitet och effektivitet i sina beslut. Det är sant att vi har gjort framsteg under de senaste månaderna trots behovet av enhällighet, men det finns inget som säger att det kommer att vara lätt att upprepa denna framgång.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) uppmanar alla länder och alla medborgare som tillfrågas att ta sitt ansvar och besluta om Lissabonfördragets ratificering med fullständig kännedom om alla fakta. Vi vill be dem att skilja mellan lättköpta sloganer och verkligheten, mellan populism och ansvarsfullhet.

Vad vill folk ha? Vill de ha en plan för klimatförändringarna som de kan vara stolta över, en social modell som de kan lämna vidare till sina barn, eller vill de ha demagogiska förslag som bara slösar bort deras tid? Denna fråga besvarar sig själv. Ett "ja" till Lissabonfördraget kommer att ge de medel som motsvarar våra ambitioner. Jag ska än en gång sluta genom att tacka det franska ordförandeskapet för dess politiska insatser, och jag hoppas att nästa ordförandeskap kommer att visa samma entusiasm. Det är min önskan för 2009.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ni avslutade ert anförande, herr Sarkozy, genom att säga att ni hade försökt förändra Europa men att Europa hade förändrat er. Det är ni inte ensam om.

Det franska ordförandeskapet har också förändrat andra, såsom Daniel Cohn-Bendit. När vi lämnade Élyséepalatset förra veckan, efter vårt möte där, erbjöd ni oss poliseskort med varningsljus, och jag var i en bil med Daniel Cohn-Bendit bakom polisen. Jag sade till honom "Se hur tiderna har förändrats! År 1968 var det polisen som jagade efter dig, och nu är det du som jagar runt i Paris bakom polisen".

(Applåder)

Tiderna har förändrats, och det franska ordförandeskapet har också förändrat mycket.

Herr talman! Förra veckan publicerade det tyska veckomagasinet *Der Spiegel* ett porträtt av er med titeln "Der Omnipräsident" – allordföranden. Det är sant att ni verkar vara allestädes närvarande. En dag är ni i Paris, nästa i Bryssel, i dag i Strasbourg, i morgon i London, även om Angela Merkel inte var inbjuden. Det är inte min sak att bedöma vad ni gör i Paris, eftersom det inte är upp till mig att diskutera sociala obalanser eller mediepolitik. Det får mina motparter i Paris diskutera.

Det är emellertid min sak att diskutera, tala om och bedöma ert EU-ordförandeskap, och denna bedömning är inte alls negativ.

(DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det franska ordförandeskapet har uppnått positiva resultat. Klimat- och energipaketet är en stor framgång. Jag är tacksam över att ni har gett Europaparlamentet det erkännande som det förtjänar. Utan parlamentet skulle paketet inte ha varit framgångsrikt. Jag vill också särskilt tacka våra föredragande. Till skillnad från kommissionen med sina 22 000 tjänstemän och de stora regeringsorgan som ni har till ert förfogande har våra föredragande bara tre, fyra eller fem anställda. Kvaliteten på det arbete som de producerar är förstklassigt, eftersom det kommer från Europaparlamentet. Det är bra att ni har uppmärksammat detta.

(Applåder)

Låt oss som exempel ta direktivet om koldioxidmärkning av bilar. Det innehåller mycket arbete av Guido Sacconi och bara en aning av Nicolas Sarkozys arbete, men på det hela taget är det en stor framgång. Det är en framgång för min grupp eftersom den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har gjort en stor ansträngning för att se till att det råder balans mellan de ekonomiska nödvändigheter som vi inte kan bortse från och de miljömässiga skyldigheter som vi alla måste ta itu med. Jag anser att den kritik som vi har hört, särskilt från de håll som ni beskrev, visar att vi är på rätt spår. Därför kommer vår grupp att enhälligt rösta för detta paket. Jag hoppas, käre Joseph, att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater kommer att göra samma sak. Eller bör vi oroa oss över att ett ändringsförslag kommer att lämnas in för att senarelägga systemet för utsläppshandel? Under de senaste dagarna har vi kommit att bättre förstå vad PPE-DE betyder. PPE är lätt att översätta, men DE verkar stå för europeisk förvirring. Ni bör bestämma er för vad ni vill göra. Vill ni lovorda Nicolas Sarkozy, men inte stödja honom, eller vill ni anta detta paket tillsammans med oss? Vi väntar med intresse på PPE-DE-gruppens röst.

Jag skulle vilja tillägga att överenskommelsen vid första behandlingen är ett undantag. Från parlamentets sida kommer vi inte att göra det möjligt för nästa råd att säga till oss: "Ni gjorde detta för klimat- och energipaketet." Om ni har klargjort att första behandlingen var ett sätt att sätta press på envisa stats- och regeringschefer för att få dem att ta reson, så är detta något positivt i detta fall. Emellertid bör det inte bli något prejudikat i alla andra fall.

Ni har agerat korrekt under finanskrisen. Låt mig dock påminna er om vad min kollega Poul Nyrup Rasmussen och jag sade här under debatten i juli, i början av ert ordförandeskap. Vi sade att de sociala obalanserna i Europa på grund av orättvis fördelning av vinster och orättvis fördelning av välståndet i Europa är en tidsinställd bomb. Det franska ordförandeskapets svar på detta var: "Det är inte vår högsta prioritering." Under loppet av de senaste sex månaderna har det blivit tydligt för er att det är en högsta prioritering. Ni har handlat rätt, men om ni hade handlat tidigare hade det varit möjligt att förhindra många av de saker som nu behöver lösas. Bra gjort, men kanske något för sent.

Vi har inte Lissabonfördraget, och nu har vi hört rådets beslut. Vi måste leva med detta, och vi måste acceptera det. Emellertid, alla beslut som ni har fattat om kommissionen, om parlamentets platser och om eftergifterna till det irländska folket kommer inte att vara till någon nytta om inte en premiärminister eller en regering i Irland tar tjuren vid hornen och säger till Irlands medborgare: "Se vad som hände! Se på européernas solidaritet,

mellan de europeiska staterna och Irland och föreställ er vad som skulle ha hänt om Irland hade mött denna finanskris på egen hand!" Om Irlands premiärminister inte säger till sitt folk: "Nu måste ni samarbeta solidariskt med europeerna i ert eget intresse", så kommer det hela att gå om intet igen. Vi kan lämna över hela det europeiska projektet till dessa personer, till Declan Ganley och hans intriger. Vi behöver en djärv irländsk regering som inte förhandlar fram en uppsättning ogenomtänkta kompromisser, utan som säger: "Vi vill ha EU, och vi vill ha det här fördraget!"

(Applåder)

Det franska ordförandeskapet var en framgång. Jag vill särskilt gratulera er för att ni har visat er vara en Europavän genom att säga: "Jag stöder detta europeiska projekt." Tidigare hade jag ibland mina tvivel. Jag känner till många av era tal. Som president har ni visat att ni har hållit er till vad ni sade från början. Om nästa ordförandeskap gör samma sak kommer jag att vara glad. Tack så mycket! Ni har gjort många bra saker och några saker som inte är så bra, men vi ska glömma dessa i dag. På det hela taget anser jag att det franska ordförandeskapet har fört EU framåt, och det är vad det handlar om. Det handlade inte bara om Frankrike utan om hela EU, och resultatet som helhet är bra. Stort tack!

(Livliga applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det franska ordförandeskapet har varit nästan sagolikt. En modig prins som rider ut på en vit hingst, som i sagan symboliserar EU:s militära avskräckning, för att rädda prinsessan Georgien. Askungen från London fick slutligen komma till balen, och en fager prinsessa i Berlin fick veta, till svar på ett meddelande från *Kanzleramt* till Élysée, att om hon vill vara med den vackre prinsen måste hon vara beredd att kyssa en groda.

(Skratt)

Herr rådsordförande! Jag föreställer mig att ni inte själv skulle ha valt utmaningarna under ert ordförandeskap, men ni har hanterat dessa med energi, entusiasm och kreativitet, och ni har visat att den europeiska solidariteten är kraftfull. Vi gratulerar er till framgången vid förra veckans rådsmöte. Er tidsplan för den ekonomiska återhämtningen kommer att bidra till att återupprätta förtroendet för marknaden. Det är beundransvärt hur ni lyckats avvärja protektionism. Era eftergifter när det gäller statligt stöd och offentlig upphandling är förnuftiga, tillsammans med ert åtagande att låta dem åtföljas av de strukturella reformer som fastsällts i Lissabonstrategin.

Genom toppmötets slutsatser ges utrymme att sänka mervärdesskatten. Liberaldemokraterna uppmanar Ekofinrådet att nu sänka mervärdesskatten på energibesparande utrustning och utrustning för förnybar energi, för att hjälpa industrin och förbättra miljön. Vi välkomnar också det förnyade åtagandet när det gäller hållbara offentliga finanser och en snabb återgång till budgetmålen på medellång sikt. Vårt svar på långkonjunkturen måste grundas på solidaritet och sunda ekonomiska överväganden.

Ni verkar ha hittat en praktisk lösning på Irlands oro över det nya fördraget. Det kanske inte är elegant, men det är värdigt Henrik IV av Frankrike: *Si Paris valait une messe, Dublin vaut un commissaire*. I fråga om säkerhets- och försvarspolitiken har det gjorts verkliga framsteg, såsom inrättandet av en enhetlig planeringsstruktur för ESFP-uppdrag, ett strukturerat samarbete med Nato och en förklaring av våra mål och syften i strävan mot säkerhet.

När det gäller klimatförändringarna kan ni dock få ett hårdare omdöme. En uppsjö av eftergifter till företag har skrivits in i rådets slutsatser, nya medlemsstater kommer att köpas ut med en svart solidaritetsfond, utsläppstillstånd med utsläppstak och handel kommer att ges bort när de borde ha auktionerats ut och stora aktörer såsom elbolag kommer att få undantag som innebär enorma understöd. Allt detta pressar ner priset på kol, minskar mängden pengar som man får in och gör utsläppsmålen svårare att uppnå. Dessutom kommer systemet för utsläppshandel inte ens att träda i kraft förrän 2013.

Inte desto mindre värdesätter min grupp er insats för att nå denna överenskommelse. Vi välkomnar överenskommelserna om energibesparingar, om öronmärkning av hälften av intäkterna från utsläpp för att ytterligare minska växthusgasutsläpp samt om avskiljning och lagring av koldioxid. Vi kommer att stödja detta i morgondagens omröstning.

Man kan alltid önska sig mer av ett ordförandeskap. När det gäller reformen av den allmänna jordbrukspolitiken har vi sett en viss aktivitet. Vi ville se en öppning. När det gäller invandringen kommer blåkortet inslaget i ett byråkratiskt paket, och när det gäller handeln ger de inställda Dohaförhandlingarna

den här veckan inte mycket hopp om framsteg. Men detta ordförandeskap har varit en framgång för Europa, och ni, herr rådsordförande, förtjänar äran.

Efter dessa sex månader förtjänar ni nog också en paus. Ni behöver inte göra allt. Låt Jean-Claude Juncker ta hand om finansministrarna. Låt Jean-Claude Trichet ta hand om euron. Avsluta ett sagolikt ordförandeskap med ett sagolikt slut. Följd rådet från er favoritsångare: *C'est le temps du départ, retournez à d'autres étoiles et laissez-nous la fin de l'histoire.*

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Sarkozy, herr Barroso! Vi uppskattar verkligen er proaktiva strategi, och ni har verkligen försökt att nå framsteg med EU. Det är bara det att vi har haft flera Nicolas här, och för min del föredrog jag Nicolas den förste, som förklarade för oss i juli 2008, inför ett förbluffat parlament, att "enhällighet dödar demokratin". Det var vad Nicolas den förste sade till Europaparlamentet i juli 2008. Nicolas den förste hade rätt. Nicolas den tredje har fel.

Det är det jag har svårt med när det gäller det franska ordförandeskapet. Det är en vindflöjel som ena sekunden säger något sant och som nästa sekund säger något falskt. När jag nu ser tillbaka på det kommer jag ta allt som är sant och lämna allt som inte fungerade att snurra runt på vindflöjeln, för det finns en skillnad mellan oss.

Ni låter Europaparlamentet bara vara ett Viagra för regeringar, men vi är inte här för att utnyttjas för att andra ska göra vad de inte vill göra. Ingen här har sagt att vi vill skapa ett EU i motsättning till nationerna. Ingen har sagt det. Gemenskapsinstitutionerna är med rätta ett EU för nationerna och för folket, och vi som är här företräder folket. Ni vill att Lissabonfördraget ska ratificeras och möjligheten till enhällighet är just vad Lissabonfördraget minskar. Varför? Eftersom enhällighet dödar demokratin, och om vi fortsätter på det här sättet kommer vi att döda vår förmåga att föra en EU-politik.

Ni har uppenbarligen rätt i att ordförande behöver få erfarenhet, men Angela Merkel, klimatkanslern, var ordförande här, och när hon väl återgick till att bara vara kansler i Tyskland föll hon i den tyska industrins händer och glömde bort EU:s intressen. Det är den situation ni stod inför i Europeiska rådet, där ni behövde nå en kompromiss mellan de olika nationella egona, en kompromiss som vi kommer att utvärdera och som vi kommer att utvärdera på ett visst sätt. Vi kommer att rösta för det som är bra och emot det som är dåligt, och vi kommer inte att ge efter för utpressning.

Det stämmer. Jag anser att första behandlingen är utpressning eftersom ett parlaments demokratiska process är att ta ett förslag, säga emot det och att återgå till förhandlingsbordet. Därför har jag för min del, även när det gäller klimatpaketet, vissa tvivel när det gäller överenskommelser vid första behandlingen.

Jag vet att ni tycker om franska chansoner, men, herr Sarkozy och herr Barroso, er Françoise Hardy-duett om kärlek, *"la main dans la main, et les yeux dans les yeux, ils s'en vont amoureux sans peur du lendemain"*, lurar faktiskt ingen. Den lurar definitivt inte oss. Vad ni har gjort är att begränsa kommissionens roll till ett sekretariat för rådet. Det är vad Barrosos kommission har varit bra för, och det är allt. Inget annat!

Ja, mina herrar, det är snart val, och vi kommer att tala om dessa ämnen, om hur ni på båda sidor kryper för era regeringar. Det är inte vår uppgift, här i parlamentet, att fjäska för våra nationella partier. Vårt jobb är att försvara europeiska intressen, gemenskapsintressen, inte nationella intressen. Det är vad jag ville säga, både till vänstern och till högern.

När det gäller klimatpaketet var vi starka, och vi tog ledningen. Och även om det inte var tillräckligt, som man sade oss då, var "3 × 20" rätt beslut. Men nu har vi emellertid rört oss bort från "3 × 20" till den legitima "4 × 4"-ekonomin. Det är där vi har hamnat till följd av klimatpaketet. Varför? Jag ska säga er varför. Därför att, i återhämtningsplanen, som ni har utformat den – och det är inte ert fel, det påstår jag inte – finns några saker som inte ens ni kan göra, herr Sarkozy, som inte ens ni kan klara!

Ställd inför den tyska ekonomiska nationalismen ryggade ni till exempel feget tillbaka. Ni och José Manuel Barroso sade till oss: "1,5 procent av BNP", men hela världen vet att Barack Obamas plan uppgår till 3 eller 4 procent av BNP för miljömässig och ekonomisk återhämtningsplan, och vi kommer inte att kunna klara det. Vet ni vad Barack Obama kommer att säga till er? Han kommer att säga "nej, det kan ni inte, det klarar ni inte, det räcker inte", precis som Paul Krugman sade till Peer Steinbrück, och Paul Krugman har fått nobelpriset i ekonomi. Om det var jag som sade detta skulle ni säga att jag inte visste vad jag talade om, men det var Paul Krugman som sade det.

Avslutningsvis vill jag bara ta upp en sak till. Som jag har sagt är den miljömässiga återhämtningsplanen otillräcklig, eftersom dess innehåll är otillräckligt. Det är inte bara ert fel, och det är inte en plan från EU:s sida.

Jag vill ändå säga följande: Förra veckan arresterades den framstående dissidenten Liu Xiaobo i Peking. Vi har sett er Kinapolitik. Ni har sagt till oss i Europaparlamentet att vi måste undvika att förödmjuka kineserna. Ni har inte förödmjukat kineserna. Det är kineserna som har förödmjukat er. De har trampat på er. I efterhand sade ni: "Ingen kan hindra mig från att träffa Dalai Lama i all tysthet i Gdańsk." Det är inte aktuellt! För min del är jag stolt över att Europaparlamentet gav Sacharovpriset till en dissident, Hu Jia, och jag är stolt över att vi inte gav efter för vad ordförandeskapet ville, nämligen att vi skulle buga oss för kineserna medan de fängslar och torterar människor dagligen och EU inte säger någonting, precis som EU inte sade något när Vladimir Putin arresterade en grupp demonstranter som bara krävde social jämlikhet. Sådan är politiken: när vi är med viktiga personer bugar vi oss, och det är därför vi förkastar denna politik när den uttrycks på detta sätt.

(Applåder)

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle också vilja tacka er. Eftersom jag är medlem i en grupp som heter gruppen Unionen för nationernas Europa är det helt naturligt att jag särskilt välkomnar vad ni har sagt.

Ert ordförandeskap har visat att projektet för en EU-politik och ett politiskt EU är en möjlighet. Allt som krävs är att man har det mod som uppvisades i konflikten mellan Ryssland och Georgien, och att man har förmåga att hantera den finansiella krisen med nya arbetsmetoder och öppensinnade tolkningar snarare än med stabilitets- och tillväxtpaktens stelbenthet. Vi har välkomnat och stöttat den politiska visionen hos ett ordförandeskap som har gett politiken en ny plats i centrum för debatten och som därmed har gett EU en ny plats i centrum för världsdebatten.

Vi är övertygade om att Europeiska centralbankens oberoende bör innebära att den har en skyldighet att möta institutionerna mer omgående. Faktum är att det nu har visats att kriser inte kan lösas av centralbanker om det inte högre upp finns en tydlig politisk vision och en gemensam utvecklingsstrategi. Inrättandet av energi- och klimatpaketet, för att lösa problemet med nationella resurser, är en stor framgång som ger hopp om framtiden, liksom även unionen för Medelhavsområdet, en färdplan för fred och utveckling.

Det finns dock vissa prioriteringar som ännu inte är klara, och vi hoppas att de kan lösas i samarbete med trojkan och nästa ordförandeskap. Dessa inkluderar, förutom invandring och gränskontroll och återupplivande av jordbruket, en verkligt lika lön för män och kvinnor. I dag talar man i EU om jämlikhet mellan könen i termer av pensionsålder, men det kan rekommenderas att man börjar med att uppnå lika lön.

Jag anser att lösningen med en kommissionsledamot per land är den mest rättvisa, och det är vad vi sade i konventet. Vi tackar det franska ordförandeskapet för att ha väckt liv i detta förslag. Ni definierade denna kris som systemrelaterad, och därför, herr president, stöder vi er i kravet på en reform av systemet som grundas på att man kan göra realekonomin mer kraftfull än den finansiella ekonomin och reala tillgångar mer kraftfulla än tillgångar på pappret.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Vi kommer utan tvivel att minnas det franska ordförandeskapet. Det kommer att bli ihågkommet på grund av de allvarliga händelser som har ägt rum under de senaste sex månaderna och på grund av de ovanligt betydande frågor som det har behövt ta itu med. Men det kommer också att bli ihågkommet, medger jag, på grund av rådsordförandens ganska ovanliga stil, en kombination av beslutsamhet, påhittighet och omstörtande metoder i förhållande till gemenskapens etablerade normer. Allt detta är saker som jag ställer mig positiv till. Bortsett från stilen kommer vi framför allt att komma ihåg det sätt att styra EU som han inledde, särskilt politikens inträde i en värld där den traditionellt sett inte har haft någon roll, något som jag alltid har efterfrågat.

Jag är också övertygad om att Europeiska rådets ordförande kanske inte precis uppskattar, men åtminstone kommer att acceptera, med bättre min än vid hans senaste tal till Europaparlamentet, om jag inte bara yttrar artiga och förlikande kommentarer, denna gång i samband med Europeiska rådets senaste möte, för att påpeka några problem. Sann politik innebär ett uppriktigt men respektfullt meningsutbyte.

Jag måste först nämna klimat- och energipaketet. Naturligtvis skulle det ha varit tragiskt om Europeiska rådet hade motarbetats i denna fråga som är så viktig för civilisationen. Jag förstår därför att det faktum att en

kompromiss existerar mellan de 27 staterna har framhävts på grund av dess betydelse för EU:s självbestämmande och särskilt för uppföljningsprocessen.

Men bör man tala om en historisk överenskommelse, en överenskommelse som kommer att göra EU till ett föredöme? Jag tror inte det. Finns det inte i och med denna kompromiss en klar risk för att den stora majoriteten av EU:s industrier kommer att befrias från alla ekologiska begränsningar? Riskerar inte EU att bara minska sina egna utsläpp med en liten del, då man nöjer sig med att bidra till att minska utsläppen utanför EU genom kompensationsmekanismen? Uttrycker inte utvecklingsländerna med rätta sin bitterhet över bristen på bindande mekanismer för finansiell solidaritet när det gäller dem?

Om denna modell, som den nu är, blir spridd skulle det vara omöjligt att uppnå de nödvändiga målen som fastställts av det globala vetenskapssamhället. Det är bra att det finns en europeisk överenskommelse, men på detta stadium kan den med sin omfattning inte leva upp till förväntningarna eller behoven.

(Applåder)

Jag efterlyser samma klarhet när det handlar om att bedöma den återhämtningsplan som antogs i Bryssel. Högljudda självgratulationer skulle enligt min mening skicka ut ett kontraproduktivt budskap till våra medborgare. Vid en tid när hushållens konsumtion minskar, när det kommer fler och fler planer på att minska antalet anställda och när de sociala spänningarna tilltar – se på Grekland – ger denna plan upphov till många frågor.

Återhämtningsplan för vem? Vem ska betala för denna nya plan, som kostar miljarder? Vad kommer den att leda till för resultat? Varför, i samband med denna plan, ökar en medlemsstats befolkningens köpkraft medan en annan bara hjälper företagen? Hur kommer det sig att lån som beviljas till banker inte går till företag, då det är företagen som behöver direkt hjälp nu? Varför tar de medlemsstater som löser ut banker inte systematiskt en proportionerlig kontroll, för att skapa förutsättningar för en ansvarsfull förvaltning, riktad mot att skapa arbetstillfällen och välbefinnande som är till nytta för samhället? Det finns så många förnuftiga frågor som det skulle vara mycket klokt att besvara innan man överväger andra saker.

Slutligen kommer ingen att bli förvånad över att min grupp inte gratulerar Europeiska rådet till att det har satt press på Irlands befolkning. Ni är medvetna om att irländarnas förväntningar om förändring, såsom hos EU-medborgarna i allmänhet, går mycket djupare än dem som ni har beskrivit. Ni kommer snart att få ett ytterligare prov på detta på Strasbourgs gator. Ni behöver lyssna på dem och svara dem. Som ni själv har sagt, herr president, om man sopar dammet under mattan leder det till svårigheter i framtiden.

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Nicolas Sarkozy har tillfört energi och dynamik under sitt ordförandeskap, men han har klargjort i alla skeden att han vill ha mer inflytande för unionen och att han vill ha Lissabonfördraget.

Nu, när det tjeckiska ordförandeskapet ska till att ta över, anser jag att vi har sett det moderna EU:s sanna ansikte i det fruktansvärda angreppet på president Vaclav Klaus. Låt mig ställa en fråga till er, president Sarkozy. Vilken typ av EU vill ni ha? Vad vi har här är en union som hotar demokratin med förakt.

Brian Crowley sade till president Vaclav Klaus att irländarna vill ha Lissabonfördraget. Jag beklagar, men de sade "nej"! Acceptera resultatet! Tidigare har Martin Schulz haft ordet och sagt att en nej-röst kommer att leda till fascism och att vi inte får böja oss för populismen. Så det här är en union som föraktar demokratin. Det är en union som inte kan finna sig i någon alternativ synpunkt. "Jag bryr mig inte om era åsikter", sade Danny Cohn-Bendit till president Vaclav Klaus. Vid tidigare tillfällen har Daniel Cohn-Bendit här i parlamentet sagt att de som motsätter sig detta fördrag är mentalt sjuka.

Detta är ett mycket farligt steg för EU. Det är en union som uppför sig som en ligist och en översittare, och när Daniel Cohn-Bendit satte den europeiska flaggan på president Vaclav Klaus' bord och sade till honom att han skulle hissa den från slottet kunde han lika väl ha varit en tysk befattningshavare för 70 år sedan eller en sovjetisk för 20 år sedan. Danny frihetsivaren, som nu är den auktoritära, den man som har blivit allt det som han sade sig bekämpa för 40 år sedan – och detta är EU:s ansikte, president Sarkozy. Och allt detta pådrivet av talman Hans-Gert Pötinger, som tidigare har bötfallt ledamöter av Europaparlamentet för att de hade förolämpat andra statschefer.

Herr Sarkozy! Är det den här typen av union som ni vill ha, eller ska ni ansluta er till mig och fördöma den fullkomligt förfärliga behandlingen av president Vaclav Klaus i Prag i förra veckan?

(Applåder)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Den aktuella krisen är en kris för det europeiska globalistiska systemet. Det har lett till en hel del ansträngningar från er sida, men just sammanhanget för dessa insatser vittnar om att EU inte kan fullgöra sin uppgift.

Som jag redan har haft tillfälle att säga till er har de hittillsvarande åtgärderna faktiskt vidtagits antingen i ett nationellt sammanhang eller inom en ram av traditionell multilateral diplomati. I det nationella sammanhanget finns det till exempel åtgärder för ekonomisk återhämtning, vilka, trots att de skiljer sig från en medlemsstat till en annan – och det finns i sig inget chockerande i detta – senare ges allmänt godkännande för formens skull. Alla vet det. Ni har lyckats framställa den skilda, eller till och med motstridiga, politiken hos Gordon Brown, Angela Merkel och andra som EU-politik, men skenet kan bedra. I det nationella sammanhanget är det därför bra att det finns gränser för att skydda detta, att medlemsstater är nödvändiga och att självbestämmandet möjliggör snabba och effektiva åtgärder.

I samband med traditionell bilateral eller multilateral diplomati gjorde ni insatser för att trycka ned den georgiska krisen. I samband med den ekonomiska krisen hölls mötet i Washington med G20, som bara bestod av några europeiska medlemsstater och USA, Kina, Indien, Japan, Kanada, Saudiarabien med flera. Detta är ett tydligt tecken på att EU är en alltför liten plats för att EU självt ska kunna lösa de problem som vi står inför.

Många saker har tillmätts EU i ett utbrott av konstlat lyckorus, men vi måste ha rätt perspektiv. Klimat- och energipaketet, till exempel, har fått så många undantag att det praktiskt taget inte har något innehåll på grund av krisen. De nya begränsningarna kommer inte att gälla för de industrier vars kostnader ökar med över 30 procent eller som exporterar mer än 30 procent av sin produktion, det vill säga tre fjärdedelar av industrierna i fråga. Den ekonomiska återhämtningsplanen utgör som sagt 1 procent eller 1,5 procent av BNP, jämfört med 4 procent i Förenta staterna och över 10 procent i Kina. Bläcket hade knappt torkat innan invandringspakten hade åsidosatts av Italiens regering, som precis har tillkännagett en legalisering av 170 000 olagliga invandrare. Vart ska de ta vägen? Det är också uppenbart att invandringsförslagen och ytterligare ett europeiskt blåkort inte kommer att ha någon effekt förutom att beröva utvecklingsländerna de kompetenta arbetstagare som de behöver mest av allt för sin utveckling. Dessa åtgärder kommer därför inte att råda bot på den okontrollerade invandringen. I stället kommer de att förstärka och förvärpa denna.

Slutligen fördömer vi, på internationell nivå, de avskyvärda metoder som innebär att folk, när de förkastar den katastrofala utvecklingen hos en union som verkar ge fler begränsningar än fördelar, måste rösta igen och igen utan ände till dess att de ger efter, utan att kunna ifrågasätta denna unions överdrifter.

Ni vet mycket väl, herr ordförande, att Lissabonfördraget varken är ett minifördrag eller ett förenklat fördrag, utan den europeiska konstitution som förkastades i Frankrike och i Nederländerna. Den står för en europeisk superstat som blir mer och mer auktoritär och totalitär, att döma av de diktatoriska kommentarerna från Daniel Cohn-Bendit till er efterträdare. Den representerar de förtryckande initiativen från Jacques Barrot, som föreslår att man till hela EU ska utvidga lagar som vår kollega ledamoten Jacques Toubon beskrev som stalinistiska när de antogs.

Denna typ av EU, vad ni än har sagt, är verkligen nationernas fiende. Den är ett instrument för globalistisk makt som är en väg mot vår ekonomiska, moraliska och kulturella nedbrytning. Den är inte den plats för skydd och frihet som vårt folk har rätt till och som vi inte ska sluta att efterfråga.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill be om ursäkt för att jag tar upp er tid. Jag har bett om att få göra ett personligt uttalande på grund av Nigel Farages uttalande. Som väl är befinner han sig fortfarande här i kammaren så att jag kan svara honom. Normalt sett går han direkt efter sina anföranden, men i dag har han stannat.

Jag vill för det första meddela att jag aldrig har sagt att en "nej"-röst skulle leda till någon form av fascism. Det har jag aldrig sagt! Ert uttalande är helt enkelt felaktigt.

För det andra, Daniel Cohn-Bendit, Graham Watson, Hans-Gert Pöttering, Brian Crowley och jag deltog i ett sammanträde i Prags slott.

(Häcklande)

Vem? Irena Belohorská.

Vi informerades inte på förhand om att våra diskussioner vid detta sammanträde skulle spelas in på band. Alla i rummet antog att sammanträdet var konfidentiellt, på samma sätt som talmanskonferensen hade ett konfidentiellt möte i förra veckan med Nicolas Sarkozy i Élyséepalatset.

Vi upptäckte att den tjeckiska pressen hade rapporterat om sammanträdet innehåll, som utan vår vetskap hade offentliggjorts av president Vaclav Klaus. Jag vet inte vad det är för typ av system där det passar sig att sådant sker. Det passar sig absolut inte i en demokratisk stat.

Talmannen. – Dessutom redogjorde man inte för hela mötet, och därför var redogörelsen inte korrekt eftersom många av sambanden inte klargjordes. Vi vill emellertid inte att situationen ska eskalera, och därför har jag hittills inte talat offentligt om detta. Det räcker att säga att sammanträdet inte rapporterades i sin helhet, och därför var rapporten inte korrekt.

Nicolas Sarkozy, rådets ordförande. – (FR) Herr Daul! Det franska ordförandeskapet uppskattade det ständiga stödet från er grupp extra mycket eftersom det inte alls var lätt, även inom gruppen, att medla, att hitta kompromisser och att möjliggöra överenskommelser om en förnuftig och trovärdig politisk linje. Jag vet mycket väl vilken roll ni har spelat som ordförande, herr Daul, och det har varit en stor tillgång för oss.

Jag måste uppriktigt säga att er grupp i sitt stöd för Lissabonfördraget ser EU i ett sammanhängande perspektiv, ett kraftfullt EU med stabila institutioner och ett ordförandeskap under två och ett halvt år som bara ägnar sig åt EU-ordförandeskapet.

Jag anser att dessa tankar är förnuftiga och att de kommer att göra det möjligt att ge något konkret till alla dem som liksom oss, herr Daul, och er grupp vill ha ett EU som skyddar och som förbereder sig för framtiden och inte ett EU som är ängsligt och oroat över framtiden. Ni kan i alla fall vara säkra på att er grupps orubbliga stöd har spelat en avgörande roll för det franska ordförandeskapet och för de resultat som vi har uppnått.

Herr Schulz! Det krävs mod för att gå med på att tala med någon som inte tillhör ens egen politiska familj. När vi träffade er och Joseph Daul sade vi med en gång att det inte skulle bli lätt eftersom valet till Europaparlamentet är i antågande, vilket oundvikligen är en påfrestning. I all ärlighet måste jag säga att ni och er grupp var en krävande partner för oss, för det franska ordförandeskapet, herr Schulz – kan någon kritisera er för att ni försvarar era idéer så energiskt? – men också en helt och hållet ansvarsfull partner. På ett personligt plan har det varit ett stort nöje för mig att arbeta med er, men samtidigt har det varit mycket inspirerande varje gång jag har kunnat lyssna till råden från er eller Joseph Daul, eftersom jag vet mycket väl att vi inte skulle ha uppnått dessa resultat om vi inte hade samarbetat. Jag vill säga till Daniel Cohn-Bendit att det kräver mycket mer mod att ta ett steg mot den andre än att sitta och tjafsa i sin stol och ägera domedagsprofet.

Det är den som bygger något som är modig, inte den som kommer med beskyllningar. Martin Schulz och Joseph Daul har gjort det möjligt för oss att bygga, att nå framsteg för EU. Det finns andra här som har stått vid vår sida, utan att dela vårt synsätt, såsom Marielle De Sarnez, och jag har varit tacksam när hon har varit ett stöd för oss. Detta förringar på inget sätt någonderas övertygelser, Martin Schulz' eller Marielle De Sarnez'. Det är helt enkelt vad den europeiska civilisationen är: män och kvinnor som är förnuftiga och välvilliga och som försöker nå framsteg i olika frågor. Ni valde inte mig, herr Schulz, och jag valde inte er, men det är vår plikt att samarbeta. Det har vi gjort, och jag vill säga till er att det på detta sätt har varit och kommer att förbli en mycket bra erfarenhet för mig.

Det är möjligt att förändra EU, och vi måste fortsätta med detta. Ni sade att jag hade rest en hel del. När man är ordförande för Europeiska rådet, om man inte tycker om att resa, är det bättre att hoppa över sin tur. Det enda sättet att föra EU närmare medborgarna, förefaller det mig, är att EU-medborgarna kan se att de som för tillfället ansvarar för dess institutioner kommer och talar med dem och ger dessa institutioner ett mänskligt ansikte. Jag upplever, förstår ni, herr Schulz, att jag under mina resor verkligen har känt, särskilt i Dublin, men också när jag var i Gdańsk, i Warszawa eller någon annanstans för den delen, att vad som saknas i EU inte så mycket är institutioner som ansikten. Folk behöver kunna se oss som personer och säga till sig själva att EU inte bara är ett institutionellt monster som hittats på av någon okänd, utan individer med sina egna svagheter. Det handlar inte om att personifiera saker, naturligtvis. Det är inte vägen framåt, men kanske vi har gått alltför långt med att ge olika personers ansvar en opersonlig karaktär.

En sak skulle jag vilja säga er, och kanske ni kommer att tycka att det är naivt. Det är att jag verkligen tyckte om det här jobbet, och jag tror att de som leder EU bör tycka om det de gör. Hur ska vi få folk att tycka om EU om vi inte tycker om vad vi gör? I Frankrike hade jag anledning att säga till en av mina ministrar att Europaparlamentet är extremt viktigt, att EU är extremt viktigt. Om vi själva inte känner lycka, stolthet och

passion inför det vi gör – vilket ni alla gör – hur förväntar ni er att EU-medborgarna ska känna sig passionerade för EU?

Det fanns ett förhållningssätt till byggandet av Europa som folk menade var lite avlägset, lite teknokratiskt. Men teknokrati handlar inte om att ha teknisk kunskap. Det handlar om att aldrig lägga någon känsla i det. EU förtjänar att vi lägger känslor i det. Jag uppskattar i alla fall ert omdöme. Vi kanske har varit oeniga, herr Schulz, men vi har båda gett något till den andre. Ni har inte ändrat era övertygelser på något sätt, och jag har inte ändrat mina. Vi har helt enkelt visat att var och en av oss behöver den andre för att bygga. För mig kommer detta att vara en fortsatt viktig del av demokratin.

Herr Watson! Senast talade ni om Carla, minns jag. I dag talade ni om Angela. Ni har bra smak, herr Watson. Jag uppskattar era kommentarer!

(Skratt)

(Applåder)

Jag har verkligen uppskattat att arbeta med Graham Watson, som är en man med mycket höga krav. Jag sätter stort värde på att ni är så samvetsgrann, kunnig i olika frågor och noggrann. Jag har behövt göra kompromisser, och ni menade att de var förnuftiga. Jag ska inte förneka här i Europaparlamentet att det förekom kompromisser. Vem i EU kan säga att han kommer till Europeiska rådet, inte lyssnar på någon annan och sedan går sin väg belåten med allt som uppnåtts? Det handlar inte om huruvida det förekommer kompromisser. Detta är inbyggt i EU:s konstruktion. Det handlar om att veta om kompromissen är rimlig.

Jag inser att jag har glömt att ta upp en sak. Jag ber om ursäkt för det. Det gäller moms. Det är ändå konstigt – och här kommer José Manuel Barroso att rätta mig, om det behövs – att ett land som vill sänka momsen på alla produkter kan fatta detta beslut helt på egen hand. När ett land emellertid vill sänka momsen på en produktkategori måste det vänta på godkännande från alla de andra. Försök förstå mig, herr Watson. Jag vill bara påminna oss alla om vårt ansvar. Vilken EU-medborgare kan förstå detta?

Jag har inte gjort någon utvärdering av Gordon Browns beslut. Han är en regeringschef som jag värdesätter och som har varit utomordentligt hjälpsam i kampen mot finanskrisen, men han beslutar att sänka momsen i sitt land. Alla EU-medborgare – alla har rätt till sin egen åsikt om detta – bör undersöka detta och fråga sin egen regering. När någon vill sänka momsen på endast en produkt måste han säga till dessa medborgare: "Tyvärr, det måste vara ett enhälligt beslut!" Den här regeln kan inte fortsätta, menar jag. Regeln måste vara densamma för alla. Jag säger också till kommissionen att jag inte tycker det är rimligt att behålla enhälligheten. Man har rätt att ha idéer och inte bli skrämmd varje gång det kommer en ny idé. Jag har kontaktats av Graham Watson angående detta, och jag vill ta itu med det på allvar.

Tillsammans med José Manuel Barroso har vi kommit med ett förslag till beslut för rådet. Det är viktigt eftersom vi har talat om problemen med att sänka momsen under tre år. Det har beslutats – det är faktiskt en överenskommelse som jag föreslog för Tysklands förbundskansler Angela Merkel – att vi skulle sluta prata och fatta ett beslut i mars nästa år, i Ekofinrådet. Jag anser att det är en rimlig överenskommelse, och nu måste ett beslut fattas.

Sedan har vi problemet med rena produkter. Jag vill säga, herr Watson, att det inte är rimligt om rena produkter kostar mer än förorenande produkter. Om länder vill sänka momssatsen för att uppmuntra ökad miljö kvalitet, uppmuntra bilar att förorena mindre, uppmuntra ekologiska produkter, bör de få göra det. En liten sak som jag skulle vilja säga är att en lägre momssats gäller för mörk choklad, medan momsen på mjölkchoklad är 19,6 procent. Hur ska man förstå detta? Jag själv beklagar det eftersom jag föredrar mjölkchoklad framför mörk choklad, men då talar jag naturligtvis bara för mig själv.

Situationen för böcker och kulturprodukter är än värre. EU skulle må bra av att tala mer om kultur och idrott. När det gäller kulturprodukter är bokmomsen 5,5 procent – och det är ett mycket bra beslut. Kan någon förstå varför momsen på videofilmer och cd-skivor då är 19,6 procent? Det är kulturprodukter. Snart kommer det inte att säljas några fler videofilmer – de kommer att vara piratkopierade – och inga fler cd-skivor kommer att säljas i Europa. Det ligger i allas intresse att undersöka problemen i samband med kulturen. Samma resonemang gäller tjänster för att skapa sysselsättning. Jag hoppas att finansministrarna vid Ekofinrådets möte i mars kommer att höra stats- och regeringschefernas budskap.

Jag måste säga något, herr Watson, om antalet kommissionsledamöter. Jag ska säga vad jag anser. Om kommissionen har 24 eller 27 kommissionsledamöter eller 33 i morgon spelar ingen roll. Jag är övertygad om att vi i slutändan behöver stärka kommissionsordförandens inflytande. Det är min personliga åsikt.

Varför? För att endast kommissionsordföranden kan tillhandahålla en gemensam hållning för alla kommissionsledamöter som, på samma marknad, står inför olika situationer.

Slutligen har jag en sak att tillägga. Jag anser inte att det var klokt att förklara för medlemsstaterna att vi skulle ha en ordförande vald för två och ett halvt år och att rådets ordförandeskap, som roterar var sjätte månad, skulle finnas kvar men att det skulle vara skenbart och att vi samtidigt skulle ta bort rätten för varje land att ha en kommissionsledamot. Jag anser inte att kommissionen stärks genom att göra detta. Det är alltså en kompromiss som jag förhandlade fram och föreslog särskilt eftersom jag tror att den kommer att vara till nytta för framtiden.

Herr Cohn-Bendit! Det är alltid märkligt med er! Ni är en artig, tolerant, trevlig person när man träffar er privat, när man bjuder er på lunch. Ni förstår den andra personens argument. Man tänker att man skulle vilja träffa er igen, och då, så snart som det finns en tv-kamera framför er, tycks ni bli galen. Samma person som man kommer väl överens med privat ...

(Applåder)

... vars sällskap man trivs med, samma person förändras plötsligt. Jag vill säga till allmänheten som tittar på oss: "Tro inte ett ord av de bilder som ni just har sett. Daniel Cohn-Bendit är mycket bättre än så, han är inte som den karikatyr av sig själv som han just har visat er."

Jag ska säga er varför, herr Cohn-Bendit, eftersom jag har känt er personligen under lång tid. Vi ringer ofta varandra, och ni har kommit på lunch tre gånger i Élyséepalatset. Visserligen kom ni sent, men jag skickade inte motorcykeleskorderna för att hämta er. För att ni inte skulle bli sen nästa gång skickade jag dem efter er. Ni tackade inte nej till dessa, vilket visar att ni är villig att lyda republikens lagar. Men framför allt, herr Cohn-Bendit, är ni en sann europé när ni talar om Europa. När ni däremot talar som ni gjorde till mig är ni inte en europé eftersom upprörande beteende inte är europeiskt. Upprörande beteende är raka motsatsen till Europa. Förbli den man som vi känner och älskar. Då kan jag säga till Martin Schulz: "Ni ser, jag har kunnat förändra EU i viss utsträckning, men inte Daniel Cohn-Bendit".

(Applåder)

Fru Muscardini! Tack för ert stöd. Jag skulle emellertid vilja säga en sak. Efter att ha talat om Tyskland som stöttade oss och om Storbritannien var jag glad över stödet från Italien, vilket inte var helt självklart i fråga om klimat- och energipaketet. Kommissionens ordförande får rätta mig om det behövs. Ett antal länder intog ståndpunkter i början, och jag måste säga att Italiens regering och Silvio Berlusconi underlättade för oss vid Europeiska rådets senaste möte. Jag säger detta eftersom det är sant. Jag säger det inte för att favorisera en eller annan person. Jag säger det eftersom, för att bygga samförstånd i Europa, alla måste vara säkra på att de är värdesatta, inte i linje med deras egna försvarsintressen eller nationella intressen, utan i linje med det europeiska intresset. Ni har helt rätt, fru Muscardini. Realekonomin måste nu bli vår prioritering, och under 2009 får vi se huruvida vi behöver göra mer än vad vi hittills har beslutat, beroende på hur allvarlig krisen är, generellt och för olika industrisektorer.

Herr Wurtz! Jag uppskattade de diskussioner som vi hade tillsammans, och särskilt uppskattade jag det faktum att ni stödde rätten att bedriva politik inom EU. Att bedriva politik inom EU, att ge tillbaka EU-medborgarna de politiska valen, samtidigt som man respekterar toleransen och öppenheten mot varandra, är en viktig del av vad som har saknats. Politiken måste komma tillbaka till EU! Vad är politik? Det är att erbjuda val! Det är inte att bara ge folk ett alternativ, och detta föranleder mig, som svar till Francis Wurtz, att påminna er om vad Nigel Farage sade. Det måste vara tydligt!

Det finns ett land som förkastade Lissabonfördraget. Vi förstår detta förkastande, och vi försöker att förstå det och svara på det. Ni kan säga, se upp, detta är på gränsen till diktatur. Men skulle det inte vara diktatur om ett land på egen hand påtvingar 26 andra länder en situation, en politik som de inte vill ha?

(Applåder)

Jag själv, herr Farage – och jag vänder mig också till Francis Wurtz – befann mig i samma situation i Frankrike. Frankrike förkastade konstitutionen med 55 procent. Frankrike behövde anstränga sig för att ompröva saken. Vilken ansträngning? Jag gjorde ett åtagande under kampanjen – som den ende bland kandidaterna – om att inte anordna en folkomröstning. Jag tar politiskt ansvar för detta. Jag hade ett åtagande till Lissabonfördraget. Hur kan man säga att det skulle vara nästan fascistiskt att be våra irländska vänner att rösta en gång till? Vad ska vi säga då om de andra 26 länderna som ratificerade fördraget, några av dem också genom folkomröstning och vilka, enligt detta synsätt, skulle behöva ge upp sitt val?

Sanningen är att EU behöver Irland. Vi är 27 länder, och vi vill ha med oss de 27 länderna till Lissabonfördraget. Var och en är medveten om sitt ansvar. Om irländarna vill ha en ledamot i Europeiska kommissionen, då finns Lissabon, för enligt Nicefördraget kommer det inte att finnas en kommissionsledamot för varje land. Om irländarna har förstått situationen rätt förefaller det mig som att de var glada över att hela EU stod på Irlands sida när den finansiella stormen nästan svepte Irland med sig, och mycket glada över att kommissionens ordförande hittade en lösning – något som inte var lätt – när Irlands regering för det första hade gått så långt som att garantera alla banker, alla bankprodukter, och glömt, bara för en stund, att utländska banker i Irland måste behandlas på samma sätt som de irländska bankerna i Irland.

Jag tror att krisen, från denna synpunkt, tvingar den allmänna opinionen att stanna upp och tänka. Herr Wurtz, man kan inte stå ensam mitt i en storm. Jag menar att det är viktigt för irländarna att rösta igen, och jag kommer att kämpa så mycket jag kan tillsammans med Irlands regering för att de ska säga "ja". Om de skulle säga "nej" skulle de göra ett politiskt val. Måste de övriga 26 då ge upp sina ambitioner? Det är en fråga som vi skulle behöva debattera, trots allt, om vi befann oss i denna situation.

Slutligen, herr Farage, skulle jag vilja säga er att jag uppskattade Hans-Gert Pötterings modiga och förnuftiga attityd gentemot Vaclav Klaus. Alla vill bli respekterade, men för att bli respekterad måste man respektera andra, och ibland förvånas man något över vissa av uttalandena från presidenten till ett av EU:s viktiga länder. Han vill bli respekterad, det förstår jag helt och fullt, men uppriktigt sagt, för européerna här var det sårande att se alla EU-flaggor tas ned från alla offentliga byggnader i detta viktiga land, Tjeckien. Detta agerande förbättrade ingens anseende, och det gläder mig att premiärministern, Mirek Topolánek, hade modet att inte låta sig ryckas med av denna utveckling.

Talman Hans-Gert Pöttering och ordförandena för de politiska grupperna kan i alla händelser räkna med ordförandeskapets fulla stöd. Vi behandlar inte ordförandena för de politiska grupperna på detta sätt, vi behandlar inte Europaparlamentets talman på detta sätt och vi behandlar inte EU:s symboler på detta sätt. Vilken politisk hållning man än har, det händer inte och ska inte hända.

(Applåder)

Slutligen, herr Gollnisch, ni sade att EU inte kan fylla sitt syfte. Det är alltid er hållning, och det respekterar jag naturligtvis, men ni kan också se att medlemsstaterna stannar i sitt hörn, och det fyller inte heller sitt syfte. Ni säger att vi har agerat på egen hand, men det stämmer inte. Om var och en av oss hade beslutat i isolering att stödja våra banker skulle vi inte ha stött någon bank. Inte en enda, och av en enkel anledning, vilket är att de europeiska bankerna har ömsesidiga lån och ömsesidiga risker. Om var och en av oss på egen hand hade sagt: "vi kan klara oss igenom detta själva", då skulle hela systemet ha brutit samman utan någon möjlighet till stöd, framgång eller återgång till lugnet. Naturligtvis är det upp till medlemsstaterna att fatta beslut eftersom det är medlemsstaterna som röstar om sin budget, men dessa beslut måste fattas på ett samordnat sätt.

Jag avslutar med det. EU är starkt när det vilar på starka och ansvarsfulla staters stöd. Och eftersom dessa stater är starka accepterar de behovet av att kompromissa i EU:s intresse. Det stora misstaget är att tänka att staterna måste vara svaga för att EU ska vara starkt. För min del anser jag att starka stater är nödvändigt för att bygga ett starkt Europa eftersom det bara är de starka som kan räcka ut handen och göra kompromisser. Det är bara de svaga som är sekteristiska och inåtvända. Vi måste använda denna lärdom från krisen på ett bra sätt.

Jag avslutar med detta. Det betyder att de stora länderna i EU inte har fler rättigheter än de minsta länderna, men de har kanske ett större ansvar. Vad som inte har fungerat under de senaste åren är att de stora länderna har försökt att undgå och ibland smita ifrån det ansvar som det var deras skyldighet att anta. I krisen var det inte heller bara ordförandeskapet på egen hand som tog sitt ansvar, det var alla de stora länderna som tog sitt. Vi har alla samma rättigheter, men vissa har fler skyldigheter än andra. Jag säger detta eftersom jag tror det från djupet av mina europeiska övertygelser.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp två eller tre punkter, helt kort. För det första vill jag betona att ambitionen med det klimatpaket som kommissionen lade fram upprätthålls i den slutliga kompromiss som har godkänts av Europeiska rådet.

Utan tvekan gjordes det några eftergifter inom ramen för målsättningarna. Dessa eftergifter var nödvändiga för att möta krav från vissa medlemsstater, men vi har lyckats, och jag anser att vi bör gratulera oss själva till detta eftersom det inte var helt enkelt med tanke på den ekonomiska och finansiella krisen. Vi har som sagt lyckats att upprätthålla ambitionen med 20-procentsmålen för 2020.

Dessutom är ni utan tvekan medvetna om att EU:s historiska beslut har välkomnats av FN:s generalsekreterare och av Poznańkonferensen, och jag skulle därför vilja föreslå att EU inte ska plåga sig självt igen i fråga om detta. Vi är nu världsledande i frågan. Inget annat land, ingen annan region i världen, vare sig de är amerikanska, latinamerikanska eller asiatiska, har gjort något jämförbart eller liknande. Därför, om någon vill be om mer, kan de göra detta genom att be andra följa EU:s exempel, och inte genom att utmana en överenskommelse som verkligen är ett föredöme för resten av världen.

Naturligtvis presenterade kommissionen ett ambitiöst paket. Det visste vi från början. Men jag kan säga att vi i en kompromissanda har lyckats behålla de huvudsakliga målen i klimatpaketet.

När det gäller den ekonomiska återhämtningen och den ekonomiska återhämtningsplanen, i förhållande till Förenta staterna, måste jag rätta några uttalanden som har gjorts. Sanningen är att amerikanerna inte har lagt fram någonting alls än så länge. Det finns idéer i omlopp, men vi vet ännu inte vad som kommer att läggas fram. Jag vill också säga att det inte är säkert att Förenta staterna kan ge oss de bästa råden när det gäller den ekonomiska och monetära politiken. Vi är i alla fall övertygade om att denna kris, fränsett rent finansiella frågor, uppkom på grund av vissa grundläggande makroekonomiska obalanser. Den amerikanska penning- och finanspolitiken har varit minst sagt orealistisk. Jag skulle därför vilja varna er för eventuella föreställningar som kan infinna sig – jag ser att det är på väg redan – om att vi bör göra precis samma sak som amerikanerna. Vi är inte i samma situation, och dessutom menar jag att lite försiktighet kan vara att rekommendera, om man också tänker i termer av hållbarhet på medellång och lång sikt.

Med detta sagt har Europeiska centralbankens ordförande faktiskt sagt till Europeiska rådet att vi i Europa kan anta att åtminstone 1,2 procent av vår BNP kommer att ha en automatiskt stabiliserande effekt. Om man lägger till den roll som spelas av ekonomiska stabilisatorer till de 1,5 procent som har antagits av Europeiska rådet innebär detta att vi inte är långt ifrån de avsikter som har uttryckts, och jag menar uttryckts, av Förenta staternas president.

Samtidigt stöder jag helhjärtat en större samordning med Förenta staterna på det ekonomiska området. Det är tydligt – dessa var slutsatserna i G20 – att en global insats kommer att krävas för att ge den globala ekonomin en ny start. Krisen har visat hur pass ömsesidigt beroende våra ekonomier är. Det är faktiskt därför vi har lagt fram en gemensam dagordning för globaliseringen så att vi kan arbeta för en ekonomisk återhämtning även i Atlantområdet.

När det gäller frågan om kommissionen och kommissionens roll bland institutionerna vill jag tydligt förklara mina tankar om detta. I EU är man inte starkare eftersom de andra är svagare, och jag anser att det är ett grundläggande fel som vissa analytiker gör och som vissa av mina europeiska vänner gör, varav vissa, det medger jag gärna, är bland de mest övertygade europeerna, att tro att kommissionens roll försvagas när det finns ett starkt rådsordförandeskap. Det är precis tvärtom. Jag kan säga det nu, utifrån min erfarenhet av att ha arbetat med nio olika ordförandeskap för Europeiska rådet.

Om man tror att Europaparlamentet är starkare eftersom kommissionen är svagare, eller att kommissionen är starkare eftersom rådet är svagare, gör man ett grundläggande tankefel. Framför allt är det en småaktig synpunkt som jag inte stöder.

EU i dag är så pass sammansatt, med 27 medlemsstater med mycket skilda prioriteringar, att EU-institutionerna kan uppnå resultat endast i en anda av partnerskap och ömsesidigt stöd. Därför, till exempel, lades de nu aktuella förslagen i samband med klimatförändringarna fram av kommissionen för flera år sedan.

Naturligtvis ligger det i vårt intresse att det finns ett starkt rådsordförandeskap som klarar att nå samförstånd med medlemsstaterna. Europaparlamentets åtgärder, initiativ och arbete i denna fråga är givetvis av stor betydelse. I detta avseende behöver det bli ett paradigmskifte för vissa. Vi är i en situation där institutionerna behöver hävda sin auktoritet, sin ledarroll, inte genom att förringa andra institutioners roll utan tvärtom genom att stärka deras förmåga att hitta positiva kompromisser som främjar den europeiska idén.

Avslutningsvis, när det gäller vissa uttalanden från vissa tjeckiska politiska ledare, låt mig bara säga er att när någon jämför Sovjetunionen och Europeiska unionen visar detta tre saker. För det första förstår han inte vad Sovjetunionen var, för det andra förstår han inte vad EU är och för det tredje har han en mycket vag föreställning om demokrati och demokratis principer, särskilt våra europeiska principer om frihet och solidaritet.

(Applåder)

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill inleda med att erkänna den roll som president Nicolas Sarkozy har spelat under sin tid som rådsordförande. Hans tid vid rodret har utan tvekan varit uppmärksammas och fokuserad. Vi minns särskilt hans bidrag till fredsprocessen i Georgien i efterdyningarna av de ryska styrkornas invasion. Vi minns också hans beslutsamhet att säkra ett avtal om det mycket viktiga klimat- och energipaketet, som är något som brittiska konservativa stöder till fullo, även om jag beklagar att vi inte kan erbjuda samma stöd till Lissabonfördraget.

Vi anser att EU bör fortsätta att ta ledningen i samband med klimatfrågorna. Den finansiella och ekonomiska krisen har dock med nödvändighet dominerat under de senaste sex månaderna. Trots påståenden från den brittiske premiärministern om att hans svar på krisen har ett brett stöd, låt oss inte glömma kommentarerna från den tyske finansministern i förra veckan. Han sade om den brittiska regeringen att "samma personer som tidigare aldrig skulle underbalansera statsbudgeten" nu "kastar miljarder omkring sig" och att "övergången från utbudspolitik och hela vägen till ren keynesianism är hisnande". Han sade också, med avseende på Storbritanniens momssats, att "allt detta kommer att göra är att öka Storbritanniens skuld till en omfattning som det kommer att krävas en hel generations arbete för att betala av". Jag beklagar detta eftersom han hade fullkomligt rätt. Storbritanniens ekonomi är sannolikt på väg mot den längsta och djupaste lågkonjunkturen av alla de stora ekonomierna i EU, och den brittiske premiärministern kan inte längre göra några anspråk på finansiell försiktighet och god ekonomisk förvaltning.

Ordförande Sarkozy! Det här var en situation där den brittiske premiärministern borde ha följt i andra europeiska ledares fotspår, och verkligen rätta sig efter den disciplin som andra länder har visat i den ekonomiska förvaltningen. Låt mig än en gång gratulera er till era sex månader som ordförande. Jag hoppas att de kommande sex månaderna kommer att bli bra för EU-medborgarna.

Bernard Poignant (PSE). - (FR) Herr talman! Det skulle vara fel att säga att ert ordförandeskap har varit perfekt, men det skulle vara oärligt att säga att det har varit ett misslyckande. Jag ska dra en eller två lärdomar av det.

Detta är en tid av omställning. Från och med detta ordförandeskap och framåt, när marknaden har problem, kommer staten att vara lösningen. Jag hoppas att denna omställning är uppriktigt och hållbar. Eftersom jag är fransk socialist är jag glad över att få veta att källan till våra problem inte är 35-timmarsveckan utan bankerna, och att "fru 35 timmar" är bättre än "herr Madoff".

Den andra lärdomen är att ni i slutet av detta ordförandeskap kommer att behöva återupprätta en bättre förbindelse mellan Frankrike och Tyskland, eftersom denna skakades i början genom unionen för Medelhavsområdet. Den tyska kanslern blev inte inbjuden till ett viktigt möte, och sedan ber vi henne och Tyskland att betala, såsom 1918 för skadestånd, 1945 för återuppbyggnad, 1955 för bidrag eller 1990 för återförening. Ja, jag försvarar Tyskland. Inser du det, Martin? Jag försvarar det landet. Ni vet att fransmännen säger: "klättra inte upp i kokosträd när du har håll i byxorna". Jag anser att det finns saker som behöver klaras ut och att vi behöver återupprätta förbindelserna mellan Frankrike och Tyskland.

Slutligen, för att ett ordförandeskap ska vara framgångsrikt – vilken fin lärdom detta är – behöver man omge sig med två socialister. Bernard Kouchner, som var minister under François Mitterrand, och Jean-Pierre Jouyet, som arbetade med Lionel Jospin och Jaques Delors. Jag talar till Bruno Le Maire, den nye ministern. Se upp herr Sarkozy, han är en Villepin-man. Jag antar att ni känner till ett annat ordspråk: "Jag förlåter alla som förolämpar mig, men jag skriver upp det!"

(Applåder)

Talmannen. - Tack så mycket, herr Poignant. Det leder nästan till frågan om ni skulle vilja ansöka om att gå med i regeringen.

Marielle De Sarnez (ALDE). - (FR) Herr talman! Kanske vi kan återgå till EU nu.

I ljuset av en regional, finansiell, ekonomisk, social och klimatmässig kris har detta franska ordförandeskap brottats med världens dagordning. Det har kunnat reagera och med hjälp av er drivkraft har det franska ordförandeskapet kunnat anta utmaningarna. Jag anser att det är rätt och på sin plats att säga det. Det är också bra för oss alla att tillsammans undersöka vad som återstår att göra så att svaren på dessa kriser kan bli så fullständiga som möjligt.

Vår reaktion på finanskrisen var samordnad och ganska väl uttänkt, men nu behöver vi gå över till handling och börja med grunden till ett system för världsstyre, inte bara när det gäller tillsynen. Madoffaffären visade

tydligt att vi behöver tillsyn, men vi behöver också påföljder. Vi behöver ett europeiskt tillsynsorgan, och förr eller senare behöver vi också en europeisk allmän åklagare.

Vi har fortfarande mycket kvar att göra för att svara på den ekonomiska och sociala krisen. Som ni vet motsvarar den europeiska planen tyvärr inte alls den amerikanska planen. Vi behöver stora projekt, innovation, forskning, infrastruktur, hållbar anpassning. Detta behöver finnas på EU:s dagordning under de kommande månaderna.

Vi behöver också beakta de lärdomar som vi dragit av denna kris för framtiden, arbeta mot bättre finansiell och monetär sammanhållning, särskilt inom euroområdet, vilket för övrigt kommer att bidra till att lösa missförstånd mellan Frankrike och Tyskland. Vi behöver ge oss själva ett manöverutrymme som kommer att vara mycket användbart i en lågkonjunktur, när tillväxten förhoppningsvis återupprättas så snart som möjligt, och återställa kommissionens centrala roll eftersom den under inga omständigheter får ge upp sin initiativrätt. I en kris bör ni snarast ha en skyldighet till initiativ.

Slutligen har vi under ert ordförandeskap nått en kompromiss om klimatkrisen. Det är en kompromiss. Den är inte perfekt, men den finns. Vad jag beklagar är att den för tillfället åsidosätter den viktiga frågan om stöd till utvecklingsländerna, som fortsätter att lida av klimatförändringarnas följder, för vilka de på intet sätt är ansvariga.

Därför, herr ordförande, mot bakgrund av alla dessa frågor är det min förhoppning att EU i morgon kommer att kunna uppfylla våra medborgares förväntningar.

Ian Hughton (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Det franska ordförandeskapet har verkligen ställts inför många utmaningar, även om det kan diskuteras huruvida det rådsmöte som nyligen hölls tog itu med kampen mot klimatförändringarna i tillräcklig utsträckning.

När det gäller ekonomin noterar jag att Nicolas Sarkozy erkände att Irland var det första landet som stödde sina banker, och hela EU följer nu efter, vilket är mer korrekt än Gordon Browns felsägning nyligen att han själv på egen hand hade räddat världen.

Jag vill tacka Irlands regering för att de än en gång har visat hur inflytelserika små medlemsstater kan vara i EU. Men jag tackar också det irländska folket för att ha "avbrutit", som president Sarkozy uttryckte det, ratificeringen av Lissabonfördraget. De garantier som har getts till Irland kommer också att hjälpa mitt land Skottland, genom att framhålla att det finns ett finansiellt oberoende i Europa och att vi, som en oberoende medlemsstat, skulle kunna utse en kommissionsledamot.

Nicolas Sarkozy sade att vi inte kan ha ett starkt EU om EU inte är enat. Låt oss komma ihåg att "enhet i mångfald" inte bara är ett motto utan något som vi måste eftersträva. Vi får inte förlora det ur sikte som gör oss stolta över att vara skottar, walesare, irländare, fransmän, tjecker eller vad som helst, samt medborgare – inte undersåtar – i Europeiska unionen.

Brian Crowley (UEN). - (GA) Herr talman! Förra veckans toppmöte med EU:s stats- och regeringschefer var ett mycket positivt möte för Irland och för Europa. Europeiska rådet har godkänt den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, till ett värde på 200 miljarder euro.

(EN) När vi ser på de resultat som Europeiska rådet har uppnått är det mycket viktigt att vi ger beröm där det är på sin plats. Sökandet efter lösningar och kompromisser för vad som var – eller föreföll att vara – ohanterliga problem gav plötsligt resultat såsom grädde som flyter upp till ytan på mjölken. Jag gratulerar er, ordförande Sarkozy, till era insatser, även när det gäller Irland. Vi uppskattar verkligen den kompromiss som har nåtts för att möjliggöra att irländarna på nytt beslutar om Lissabonfördraget.

Jag skulle i korthet vilja påpeka något för vissa kolleger som talade i dag och i går om vad jag uppges ha sagt i Prag förra veckan. För det första nämnde jag aldrig min far, såsom angavs i det protokoll som president Vaclav Klaus offentliggjorde. För det andra sade jag aldrig att irländarna ville ha EU. Jag sade att det var upp till irländarna att besluta vad som ska ske med Lissabonfördraget.

Särskilt mot bakgrund av vår erfarenhet under de senaste sex månaderna behövs det, i takt med våra framsteg, verkligen ett EU som samarbetar, samordnar och tillsammans försöker uppnå gemensamma mål på grundval av förståelse och tolerans för skilda synpunkter och de olika ekonomiska cykler som finns inom EU.

(FR) Herr ordförande! Min franska är mycket dålig; jag hoppas ni ursäktar. Ert ordförandeskap har återuppväckt det stora europeiska projektet, EU-projektet med stort hjärta, grundat på jämlikhet och hårt arbete, i EU och även i världen. Tack och lycka till!

(Applåder)

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Herr talman! Irland bör vara med i EU. Samarbetet med våra europeiska partner är mycket värdefullt. Men sättet att hantera Irlands nej i omröstningen skapar inte någon goodwill. Det skulle till och med kunna främja motståndet mot EU och inte enbart i Irland.

Rådet har vägrat att göra några förändringar i själva Lissabonfördraget. I stället ska irländarna ges uppmuntrande ord och bli tillsagda att de bör ändra sig.

Rådet tog inte itu med irländarnas verkliga oro över EU:s militarisering, arbetstagarnas rättigheter och offentlig service. Klyftan mellan unionens ledare och medborgarna fördjupas på grund av reaktionen på nej-rösterna i Irland och på andra håll.

Rådets slutsatser ger inte trovärdiga garantier på de områden där sådana behövs. De lyckas inte ge positiva skäl för att rösta för Lissabonfördraget. I stället för detta ger de förutsättningar för oro. I vissa frågor skapas förvirring. Rädsla och felaktig information kommer att ha optimala förutsättningar vid en repris av folkomröstningen.

När det gäller rådets slutsatser i samband med energi- och klimatpaketet är det mycket viktigt att lagstiftning finns på plats med rättsligt bindande mål. Vissa delar av paketet är dock otillfredsställande, och det är inte så starkt som det borde vara.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Herr ordförande! Pressen angav redan i oktober i år att det tjeckiska ordförandeskapet skulle kunna passera oförmärkt. Det sades också att er önskan att vara ordförande för eurogruppen var ett försök att utöva indirekt kontroll över tjeckerna. Därför skulle jag vilja höra från er hur det avgående ordförandeskapet tänker bete sig i förhållande till det kommande tjeckiska ordförandeskapet.

Herr ordförande! Till svar på en fråga som jag ställde om president Lech Kaczyński uppgav ni här i parlamentet för två månader sedan att ni skulle övertyga honom och att överenskommelserna skulle hållas. Ingen misstänkte då att Lech Kaczyński skulle låta sig styras av Irlands medborgare snarare än av sin bror. Avser ni att göra på samma sätt när det handlar om att vinna över president Vaclav Klaus? Kommer samtal någonsin att äga rum? Slutligen hoppas jag att ni tycker om att lyssna på Elvis, herr ordförande.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Herr ordförande! Jag är en av de ledamöter i Europaparlamentet som inte kommer att gratulera er till framgången med dessa sex månaders ordförandeskap. Jag tror faktiskt att två flaggskeppsprojekt som ni drev igenom under de senaste månaderna faktiskt är skadliga. De är skadliga inte bara för mitt eget land, Polen, utan även för EU som helhet. Trots att det nu är något mer acceptabelt är klimatpaketet fortfarande ett dåligt paket, och att anta det just nu är helt enkelt löjligt. Ett återupplivande av Lissabonfördraget som förkastades i en nationell folkomröstning i Irland gör dessutom narr av demokratin. Tro inte att en extra plats i Europaparlamentet kommer att låta er köpa ett större stöd för Lissabonfördraget i Polen.

Jag vill säga er, herr ordförande, att även om er diplomatiska begåvning möjliggjorde för er att övertala de andra stats- och regeringscheferna att stödja era kontroversiella idéer förra veckan i Bryssel, är det min uppriktiga förhoppning att medborgarna i självständiga nationer kommer att säga "nej" till dessa idéer under nästa års val till Europaparlamentet.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande! Om till och med Martin Schulz säger bra saker om det franska ordförandeskapet måste det verkligen ha varit briljant. Socialdemokraterna har hittills inte varit några större beundrare av ordförande Nicolas Sarkozy.

För gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill jag försäkra er, ordförande Sarkozy, om att ert ordförandeskap har varit enastående och en total framgång. Ni har agerat beslutsamt och framgångsrikt i båda de kriser som inträffade i år. Ni har gett EU större politisk betydelse, och ni har förbättrat dess rykte i världen. Ni har otvivelaktigt återvunnit en del av medborgarnas förtroende. Inte minst har ni kunnat belysa de välgörande och stabiliserande effekterna av vår gemensamma valuta, euron, under dessa svåra tider. Som tur är för oss var ni kort sagt rätt man på rätt plats vid rätt tidpunkt. Jag vill gärna tro att vi kommer att kunna säga samma sak efter nästa ordförandeskap.

Klimat- och energipaketet är en framgång för rådet. Vi bör dock komma ihåg att det är ett beslut som sträcker sig långt in i framtiden och att dess fullständiga effekter kommer att märkas först när de flesta personer som är ansvariga för det inte längre är i tjänst eller kan ta ansvar för konsekvenserna. Vi behöver göra ett svårt val mellan de klimatpolitiska målen, som vi stöder till fullo, och de oundvikliga ekonomiska bördor som vi kan förvänta oss.

Martin Schulz har uppmanat PPE-DE-gruppen att fatta detta beslut. Naturligtvis kommer vi att fatta detta beslut, men vi kommer först att försöka läsa på om det vi ska besluta om. Om ni fattade beslutet igår kan ni omöjligt ha läst texten. Ni har bara beslutat i blindo på en vänsterpolitisk grund. När det gäller er kritik av överenskommelsen vid första behandlingen, när Daniel Cohn-Bendit också gråter krokodiltårar, instämmer jag helt och hållet i innehållet i er kritik. Men vem var det som tvingade oss in i den? Lade rådet munkavle på oss under förfarandet? Blev vi utpressade av kommissionen? Det var en majoritet här i parlamentet som fattade beslutet. I talmanskonferensen var det bara Joseph Daul som röstade för en första behandling, vilket skulle ha varit rätt förfarande. Jag hoppas att vi utifrån detta kan dra slutsatsen att överenskommelser vid första behandlingen i framtiden inte längre bör accepteras, åtminstone inte för sådana viktiga projekt.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja säga följande till ordförande Nicolas Sarkozy:

(FR) "Att föra en proaktiv politik är den allra svåraste uppgiften."

(EN) Både ni och jag känner till det, herr ordförande.

Som ni själv sade handlar EU om kompromisser men också om att uppnå en dynamik. Det är min poäng. Jag menar att ni har tagit EU så långt som ni har kunnat och så långt som ni kunde få de 27 premiärministrarna och statscheferna att gå, men överreklamera inte resultatet. Det gäller särskilt ordförande José Manuel Barroso. Överreklamera inte resultatet. Om ni gör det kommer det att slå tillbaka mot vanligt folks förtroende för EU. Vi har en ekonomisk kris just nu, och den är inte över. Som ni sade, den är inte över. Säg inte till folk att det ekonomiska stimulanspaketet motsvarar 1,5 procent av BNP. Det gör det inte. Om vi för tillfället tar bort kreditgarantierna från denna beräkning och ser till de reella investeringarna och den reella efterfrågan, hamnar vi på ett genomsnitt på omkring 0,6 procent av EU:s BNP. Ja, det stämmer, herr Barroso. De ekonomiska beräkningarna från Brueghel och från Köpenhamns universitet bekräftar detta. Så var försiktig här.

De enda två länder – och Storbritannien har kritiserats av Tyskland – som når upp till 1 procent av BNP i verklig ekonomisk stimulans är Gordon Browns land och José Luis Rodríguez Zapateros land. Frankrike är inte långt ifrån. Men den verkliga svårigheten för tillfället finns i Berlin. Jag förstår inte hur Angela Merkel, den tyska förbundskanslern, kan säga att vad de för närvarande gör för sysselsättningen i EU räcker. Så är inte fallet.

Herr ordförande! Jag håller inte med om vad Graham Watson sade. Ni bör inte bara koppla av. Ni bör bevara er energi, för vi behöver ett nytt stimulanspaket, och vi kommer att behöva det ganska snart, redan i vår. Jag hoppas att ni kommer att vara aktiv den 2 april i London och även vid vårens toppmöte. Som ni själv sade, att föra EU närmare folket handlar om att säkra folkets sysselsättning.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Ordförande Nicolas Sarkozy måste snart gå. Han kommer nu att ges ordet igen, och Jean-Louis Borloo och Bruno Le Maire kommer att stanna kvar hos oss.

Nicolas Sarkozy, rådets ordförande. – (FR) Mina damer och herrar, herr Kirkhope! Tack för ert stöd. Detta ger mig ett tillfälle att vända mig till en brittisk konservativ för att säga hur viktigt det är för oss i EU att detta betydande parti, det brittiska konservativa partiet, har ett fortsatt djupt åtagande till den europeiska integrationen.

Jag har inget att göra med politiken i Storbritannien. Ni har en ung ledare, David Cameron, och ni är ett parti med en lång historia. Vi behöver er i EU, och ingenting i EU kan vara framgångsrikt på egen hand. Jag vet inget om framtiden för Gordon Brown eller framtiden för David Cameron, men vem Storbritanniens ledare än kommer att bli kommer han att behöva andra för att göra framsteg, för att försvara landets intressen, för att vinna i EU. Det kan inte göras på egen hand, och jag skulle vilja säga en sak, nämligen att jag alltid har varit övertygad om att Storbritannien har en särskild roll att spela i EU. Ibland har man kritiserat mig eftersom Storbritannien talar världens ledande språk, eftersom landet har en dynamisk ekonomi, men fundera över det. Se på vad det har kostat för Storbritannien att ha en alltför exklusiv förbindelse med Förenta staterna, vad det har kostat att ha ett alltför exklusivt åtagande till finansiella tjänster. EU behöver Storbritannien, men jag är också fortsatt övertygad om att Storbritannien behöver EU.

När jag reste till Storbritannien sade jag att ett *entente cordiale* [hjärtligt samförstånd] mellan Frankrike och Storbritannien inte var tillräckligt. Gordon Brown föreslog ett *entente formidable* [fantastiskt samförstånd]. För min del menar jag att det har varit möjligt att gå starkt ur den finansiella krisen eftersom Storbritannien klart och tydligt har valt EU. Vi har inte kommit så väl överens i det förgångna. Utan att gå in på intern politik menar jag att det är så.

Herr Poignant! Det franska ordförandeskapet är inte perfekt, förvisso, men det är inte heller ett misslyckande. Vad er beträffar är ni trogen François Mitterrand, vilket är ett perfekt "varken ... eller". Därför tänker ni varken gott eller ont. Ni tänker egentligen att om jag har varit framgångsrik är det för att jag hade två bra socialister ... ja, aldrig två utan tre, herr Poignant. Jouyet, Kouchner ... Jag tycker mig märka en viss avund härinne någonstans. Allvarligt talat vill jag dock neka till påståendena från alla dem som ansåg att det fanns strukturella oenigheter mellan Tyskland och Frankrike. Det här är ett tillfälle för mig att förklara saker, och jag säger detta också till Marielle De Sarnez.

Den fransk-tyska axeln, vänskapsbandet mellan Frankrike och Tyskland, är inte ett val: Det är en absolut plikt. Våra två länder stod i centrum för den största tragedin under 1900-talet. Det är inte ett val, inte för att jag inte stöder det, utan för att det är en plikt för världen och för Europa. Vi måste gå sida vid sida. Jag är fullkomligt övertygad om att det är ett ansvar, herr Poignant, som är mycket större än Angela Merkel eller jag själv, eller tidigare Gerhard Schröder eller Jacques Chirac. Det är en historisk realitet. Vi kan inte skiljas från varandra, just på grund av vår historia under det gångna århundradet.

Utan att vilja förolämpa någon måste jag dock samtidigt säga att den fransk-tyska axeln inte kan ha samma betydelse i ett EU med 27 länder som i ett EU med 6 länder. I ett EU med sex eller nio länder, kanske tolv, räckte det om Tyskland och Frankrike nådde en överenskommelse. Då följde alla de andra länderna efter.

Så var det, men så är inte EU av i dag, och det är därför jag efterlyste en rekonstruktion av denna fransk-tyska axel, på bilateral basis. Vi behöver den, men vi kan inte behandla den fransk-tyska axeln som om det fortfarande bara fanns 12 medlemsstater. Jag minns när Tyskland och Frankrike kom överens om en kandidat till kommissionens ordförandepost – det var inte på min tid – då var det den andre som gick, eftersom det gav ett intryck av arrogans. Vänskapen mellan Frankrike och Tyskland är oundgänglig, men den utesluter inte andra överenskommelser eller andra vänskapsband. Det är det första jag vill säga eftersom jag ibland får intrycket att vissa ser på EU genom 30 år gamla glasögon. Man måste se på det i förhållande till vad det kommer att bli om 30 år.

Det andra är att Angela Merkel är en stark försvarare av Tysklands intressen. Om hon inte var det, vem skulle annars vara det? Vi kan inte kritisera henne för det. Hon var det med elegans, hon var det med kraft och hon var det med beslutsamhet. Jag försvarar också mitt lands intressen. Var det inte därför som jag blev vald?

Ibland kommer vi alltså inte överens omedelbart. Så är det bara. Det är helt normalt. Är demokrati eller kompromissanda omöjligt när det handlar om Tyskland eller Frankrike? Ja, jag behövde göra eftergifter till Angela Merkel, ja, hon behövde göra eftergifter till mig. Så är det bara. Det är bra för Tyskland. Bara för att det handlar om Tyskland eller Frankrike, skulle vi för den skull inte debattera något alls, skulle vi inte diskutera något alls? Våra tyska vänner var inte så entusiastiska över unionen för Medelhavsområdet. Det förekom missförstånd. Jag löste dessa missförstånd genom att diskutera dem. Vad är problemet?

I alla händelser har jag ingen avsikt att ge en motivering varje gång Angela Merkel och jag kommer överens med varandra, stöder varandra eller hjälper varandra. Jag glömmer emellertid inte att Tyskland är en federal stat, medan Frankrike är mycket mer centraliserat, trots decentraliseringen. Rytmen, den tid som krävs för att fatta beslut, är inte densamma. Det har inget att göra med Angela Merkels förmåga eller något fel från min sida; det har att göra med strukturen hos de båda staterna, som inte är densamma. Dessutom har Tyskland en koalitionsregering. Jag är inte säker på huruvida Angela Merkel spontant väljer socialdemokraterna i sin regering. Jag var ansvarig för att välja socialisterna i min regering. Det är den andra skillnaden, som också förklarar den tid det tar att fatta beslut.

Ni kan dock vara säkra på att Tyskland i alla fall inte är utsatt för angrepp. Tyskland är den största ekonomin i EU. Vi behöver Tyskland, och Tyskland behöver EU. Men låt mig också säga att Frankrike och Tyskland inte har mer rätt än de andra. Vi har större skyldigheter, och även dessa måste vi bära tillsammans. Oroa er inte. Jag är fullt medveten om det.

Marielle De Sarnez! Ni har rätt, det finns fortfarande mycket kvar att göra. Jag ska inte ta upp era kommentarer om ordförandeskapet. Det finns fortfarande mycket kvar att göra. Ni talade om behovet av en europeisk tillsynsmyndighet, och ni har helt rätt. Låt oss säga som det är. Vi har inte uppnått detta för tillfället eftersom

vissa mindre länder anser att det skulle skapa problem för det nationella självbestämmandet om de skulle behöva klara sig utan en nationell tillsynsmyndighet. Vi måste beakta detta, men jag anser att vi åtminstone måste ha ett kollegium av europeiska tillsynsorgan.

För det andra, behöver vi en europeisk åklagarmyndighet? Det är en fascinerande debatt som också inbegriper andra frågor och utan tvekan bättre samarbete.

När det gäller större projekt är det min tur att be er att inte vara för hårda mot oss eftersom 5 miljarder euro har ställts till förfogande av kommissionens ordförande. Det var ingen lätt kamp, fru De Sarnez, eftersom inte alla länder var eniga om detta, att bara finansiera större projekt, och i all ärlighet måste jag säga att kommissionen var mycket mer ambitiös än vissa medlemsstater. Det är helt enkelt så att för att kommissionen skulle kunna använda de fem miljarderna för större projekt behövde alla medlemsstater ge sitt medgivande. Vi fick detta, och nu har vi åtminstone de fem miljarderna.

Slutligen, när det gäller stöd till utvecklingsländer är jag rädd att jag inte delar er åsikt. Tillsammans med José Manuel Barroso utnyttjade vi det belopp på 1 miljard euro som vissa medlemsstater inte ville ha, och vid toppmötet i Hokkaido behövde jag övertala mina europeiska partner att ge tillstånd till José Manuel Barroso att utnyttja, för millennieutvecklingsmålen, de pengar som inte hade spenderats, så det var 1 miljard euro som tillfördes.

Vid toppmötet i Doha förvånades jag, fru De Sarnez, över att vara den ende västerländska statschefen som var närvarande kring bordet. Av alla stats- och regeringscheferna i G20 var bara två där: Sydafrikas president och Europeiska rådets ordförande, samt José Manuel Barroso. De andra var inte där. Föreställ er vad ni skulle ha sagt till mig om jag inte hade tagit mig dit! Vi var där eftersom krisen inte får användas som en ursäkt för att låta de fattigaste länderna betala mest för en kris som de inte alls bär ansvar för. Jag tror att också detta kan vara en fråga där det råder oenighet.

Herr Hudghton! Mångfald och enhet – var så säker, när det gäller mångfalden finns det inga framsteg att göra! Uppriktigt sagt, om jag skulle lägga energi på ett projekt skulle jag lägga det på enhet eftersom jag märker att ingen som sitter vid rådets bord glömmer var han kommer ifrån. Det är lite svårare att veta vart man är på väg. Det finns en stor fransk etnolog, Claude Lévi-Strauss, som gjorde ett viktigt uttalande, och det var extraordinärt när han själv sade det, nämligen att "identitet inte är en sjukdom". Identitet är inte en sjukdom i EU, och därför bör all extra energi läggas på enhet.

Herr Crowley! Tack för ert stöd vid Europeiska rådets möte. Det glädde mig mycket att välkomna er till Élyséepalatset som företrädare för er grupp, och jag måste säga att jag verkligen uppskattar det mod och den ärlighet som ni alltid har gett prov på.

Fru de Brún! Ja, vi måste övertyga irländarna och ge dem ny tillförsikt. Ni sade till mig att vi inte har gått tillräckligt långt. Jag beklagar, men vi kan inte gå längre. I annat fall skulle det omedelbart ställa till det i andra länder. Om vi för att lösa det irländska problemet öppnar debatten om ratificering i andra länder, särskilt Storbritannien, sätter vi oss i en omöjlig situation. Den svåraste kompromissen var diskussionen tidigt, mycket tidigt på fredagsmorgonen under Europeiska rådets möte, mellan Irlands och Storbritanniens premiärministrar som försökte nå en överenskommelse. Herr Brown ville inte återuppta debatten om ratificering i Storbritannien när alla vet att det har varit extremt smärtsamt, och det kan jag förstå. Därför anser jag att vi inte kan gå längre. Uppriktigt sagt går vi ändå ganska långt genom löftet om ett protokoll till det första anslutningsfördraget på två år.

Herr Wojciechowski! Vi ska hjälpa det tjeckiska ordförandeskapet. Det får inte råda något tvivel om detta från er sida. Vad sade Lech Kaczyński till mig? Det smärtar mig att säga er det. Senast han sade något till mig höll han inte fast vid det. Han sade vid Europeiska rådets möte att han inte skulle lägga några hinder i vägen för Lissabonfördragets ratificering om irländarna röstade "ja". Jag bara påminde honom om en sak, och jag gjorde det utan att debattera med Donald Tusk, premiärministern. På mitt kontor, klockan tre på morgonen, i juli 2007, under det tyska ordförandeskapet, med José Luis Rodríguez Zapatero, Tony Blair och Jean-Claude Juncker, skrev Polens president under vad som skulle bli Lissabonfördraget, samtidigt som han konverserade med sin tvillingbror, som då var premiärminister, i Warszawa.

Jag respekterar Polens president, men jag måste säga att jag var förvånad över att någon kan skriva under ett fördrag i Bryssel och vägra att underteckna samma fördrag i Warszawa. Verkligen! När man skriver under på en stats vägnar, då är det ett löfte! Ni förstår det. Jag ska inte orda mer om detta, men det är i alla fall vad man sade till mig. Lissabonfördraget förhandlades inte fram av premiärministern, Donald Tusk. Det förhandlades fram av Polens president Lech Kaczyński och hans tvillingbror, som då var premiärminister.

Så är det; det är allt. I slutändan ratificerades det inte helt och hållet eftersom en underskrift saknades, men det ratificerades av parlamentet. Det är allt.

Att säga detta är inte att blanda sig i inrikespolitiken. Det är att vara ärlig, och jag måste vara ärlig med det ansvar som jag har. Jag måste säga exakt vad som hände, vem vi förhandlade med och när. I annat fall kan man inte ha något förtroende. Det är inte en fråga om vänster eller höger; det är inte en fråga om östländer eller västländer; det är bara en fråga om att hålla sina löften. Utan respekt för ens ord kommer det inte att finnas någon rättsstat. Det kommer inte att finnas något EU. Så enkelt är det.

(Applåder)

Herr Chruszcz! Ni vet att jag uppriktigt sagt gjorde allt jag kunde för att Polen skulle kunna komma fram till en kompromiss. Vid Europeiska rådets möte i juli 2007, under det tyska ordförandeskapet, var vi inte långt ifrån en katastrof när vissa medlemsstater menade att vi skulle fortsätta utan Polen. Det var först i sista stund som vi kunde hitta en kompromiss om Lissabonfördraget. Det är sanningen. Ingen ville att Polen skulle lämnas åt sidan. Polen har 38 miljoner invånare, vilket gör det till ett av de sex största länderna i EU i termer av befolkning. Vi behöver er. I samband med kompromissen var jag i Gdańsk för att förhandla med Polen och åtta andra medlemsstater. Vi förstod Polens problem. Vi kommer att stödja Polen, men Polen måste också förstå att landet som ett av de större länderna i Europa har rättigheter men också skyldigheter.

När allt kommer omkring motsvaras rättigheter av skyldigheter, och det skulle vara att göra dem en otjänst om vi sade att de hade färre skyldigheter eftersom de har varit med i EU kortare tid än de andra. Polen är ett viktigt europeiskt land. Ni bör inte förebrå oss för att vi behandlar Polen i enlighet därmed och kräver lite mer av detta land, just eftersom det är ett betydande land. Det är precis vad jag ville göra, och jag hoppas att polackerna förstår detta.

Herr Nassauer! Tack för ert stöd i egenskap av en mycket erfaren parlamentsledamot, en tysk parlamentsledamot. Jag upprördes inte av ert försvar av industrin i allmänhet och den tyska industrin i synnerhet. Jag ser alltför ofta – jag säger detta till Martin Schulz och till Joseph Daul – de förödande effekterna av finanskrisen i länder som inte har försvarat sina industrier tillräckligt väl. Jag tror att detta överbryggar skillnaderna mellan oss eftersom vi inte vill att EU ska bli en industriell öken. En industriell öken innebär miljontals fler arbetslösa. Om vi låter våra arbetstillfällen inom industrin gå förlorade kommer arbetstillfällen inom tjänstesektorn att försvinna närmast. Det är ett misstag att säga att vi försvarar tjänsterna men inte arbetstillfällena inom industrin.

Vad vi menade var att ett försvar av industrin innebär att den tvingas modernisera, eftersom européerna inte längre kommer att acceptera industrier som förorenar. Detta är den balans som vi har försökt att hitta. Det har varit smärtsamt och svårt eftersom Tyskland är ett stort industriland. Ett stort industriland påverkas med nödvändighet mer än ett land som inte längre har någon industri. Ert land ligger bredvid Polen. Om vi beslutade att tillåta ett undantag för Polen under perioden 2013–2020 skulle vi inte ha kunnat undvika att ta upp frågan om nya kraftverk i Tyskland, för att undvika en snedvridning av konkurrensen mellan två länder som ligger så nära varandra. Jag anser att också detta var riktigt

Herr Rasmussen! Oroa er inte alltför mycket över resultaten. Ni har helt rätt. Inte desto mindre, glöm inte de socialt stabiliserande faktorerna. Våra amerikanska vänner har ett verkligt sinne för att kommunicera, för att presentera häpnadsväckande siffror. För tillfället är dessa bara påståenden. Jag kommer ihåg Paulsonplan I. Vi var alla mållösa. Plötsligt talade finansministeriets statssekreterare om 700 miljarder! Alla undrade om EU skulle kunna åstadkomma något lika bra. Sedan, vad hände? Tre dagar senare antogs det inte av kongressen, och amerikanerna fick gå tillbaka till ruta ett.

Vad hände sedan? Att beloppet i alla fall inte var vad som hade förutsetts. Det sociala systemet i Förenta staterna är inte alls som det sociala systemet i Europa, och det gäller alla våra länder. De socialt stabiliserande faktorerna måste läggas till de pengar som har lagts på återhämtningen, det vill säga alla förmånsutbetalningar, vad vi gör för att skydda dem från inflationsutveckling och allt annat vi tillför. Men för Guds skull, låt oss åtminstone tro på den plan som vi genomför! Kanske krisen kommer att vara så pass allvarlig att vi kommer att behöva göra något annat. Men det spelar i så fall ingen roll! Vad som har uppnåtts är alltid något. Ni kan säga att Storbritannien och Spanien har gjort mer. Men Spanien hade en överskottsbudget och står nu inför en fastighetskris av oöverträffad omfattning. Premiärminister José Luis Rodríguez Zapatero har reagerat på ett mycket bra sätt, men vi kan knappast avundas Spanien den situation som landets ekonomi befinner sig i.

När det gäller Storbritannien och bankerna säger folk ofta till mig: "Gordon Brown har gjort mer än vad ni har." Ja, men det finns en skillnad. Eftersom de engelska bankerna var helt involverade i det amerikanska systemet fanns det en konkursrisk som vi inte upplevde i samma utsträckning i de andra medlemsstaterna. Detta var en fråga som vi debatterade med kommissionen. Vi måste vara kloka nog att vänta en stund för att se hur genomförandet av de olika planerna utvecklar sig. Jag är fortsatt optimistisk när det gäller EU:s samarbetsförmåga.

Slutligen, en sista punkt. Ni säger mig att jag ska fortsätta, herr Rasmussen, fortsätta som jag är! Ja, jag måste försäkra er om detta. Det finns ingen risk.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Herr talman, herr Le Maire, herr Borloo! Under de senaste månaderna har EU i stor utsträckning visat sig vara värdefullt. Det är delvis tack vare er, tack vare det franska ordförandeskapet.

Jag skulle ha velat tacka ordförande Nicolas Sarkozy personligen för att han tog det obekväma steget och tydligt sade till den tyska förbundskanslern vad han ansåg om den tyska regeringens letargi. Andra europeiska länder vidtar åtgärder för att förebygga krisen, men Tyskland väntar till dess att krisen är över oss eller tills nästa val till förbundsdagen. Tyskland är EU:s största ekonomi, och därför är det bra att EU:s partner nu har påmint den tyska regeringen om dess ansvar. Ordförande Sarkozy har just upprepat denna påminnelse här.

Om EU inte hade funnits skulle vi ha varit tvungna att uppfinna EU till följd av finanskrisen. På egen hand kan inget av EU-länderna, och skulle inte ha kunnat, bekämpa krisen. Euron är också en viktig stabiliserande kraft. Det har än en gång blivit tydligt hur viktig den gemensamma marknaden är för välbefinnande och stabilitet i EU. Vi får emellertid inte använda finanskrisen som en ursäkt för att riskera det som vi har uppnått tillsammans. Därför bör Europeiska centralbankens oberoende inte vara förhandlingsbart. Vi får inte tillåta en återgång till protektionism. En förnyelse av den isolationistiska politiken eller en subventionskapplöpning mellan medlemsstaterna skulle också ha katastrofala konsekvenser för våra medborgare.

Dessutom får EU:s förordningar om konkurrens och statligt stöd på inga villkor urvattnas. Detta gäller också för stabilitetspakten med Maastrichtkriterierna. Vi måste bevara dessa landvinningar. Men EU måste vidta gemensamma, samlade och beslutsamma åtgärder för att förhindra att det värsta händer. Detta är en möjlighet för EU, och ordförande Sarkozy har utnyttjat denna. Han har visat våra medborgare vad EU kan göra, och han har gett EU ett mänskligt ansikte. Jag vill varmt tacka honom för detta.

Adam Bielan (UEN). – (PL) Herr talman! Det franska ordförandeskapet hade det inte lätt. Det sammanföll med en tid när världen, inklusive EU, skakades av en dramatisk finanskris. Lyckligtvis trodde ordförande Nicolas Sarkozy, till skillnad från vissa europeiska politiker, inte att vi skulle förbli oberörda av krisen. Han vidtog mycket snabba åtgärder, och för detta vill jag verkligen tacka honom.

Ytterligare en kris uppstod under de gångna sex månaderna, nämligen Rysslands invasion av Georgien, en av våra grannar i öst. Trots mina i allmänhet positiva åsikter om ordförande Sarkozy måste jag säga att han inte reagerade på rätt sätt på denna utmaning. Hans första misstag var att tvinga president Micheil Saakasjvili att skriva under ett bristfälligt avtal med Ryssland. Avtalet var bristfälligt eftersom det inte gav Georgien någon grundläggande garanti, nämligen territoriell integritet. Vid detta tillfälle lyssnade Nicolas Sarkozy inte på de kolleger vars erfarenhet av årtionden bakom järnridån han själv har framhållit i dag. Han kan inte ha lyssnat på dem, för om han hade lytt deras råd skulle han ha lärt sig av deras erfarenhet att Ryssland ser alla sådana eftergifter som tecken på svaghet. Det är exakt vad som skedde. Ryssarna efterlever inte ens detta bristfälliga avtal. Polens president blev beskuten på georgiskt territorium för bara några dagar sedan, och ryssarna har intagit den georgiska byn Perevi. Trots detta har ordförande Sarkozy obekymrat fortsatt med sin politik för att blidka Ryssland, och han har återinlett förhandlingar om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal.

President Sarkozys period som ledare för EU kommer att upphöra om ett par veckor. Men han kommer inte att försvinna från Europas politiska arena, utan kommer att fortsätta spela en viktig roll på denna. Därför önskar jag honom all framgång i framtiden, och jag litar på att han kommer att dra lärdom av sina tidigare misstag.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja passa på och erbjuda några vänskapliga råd, eftersom många irländska väljare är otåliga över debatten om fördraget. En undersökning för två veckor sedan visade att ett överväldigande antal väljare inte vill ha någon andra omröstning. De har gjort sitt val, och det är inte rimligt att de ska fortsätta debatten mitt i en global ekonomisk kollaps. De är bekymrade över arbetslösheten och budgetnedskärningar som påverkar de mest sårbara. De känner att de är ensamma med dessa problem, när deras ledare jagar efter Lissabonspöket.

Det är särskilt irriterande eftersom de frågor som ledde till nej-rösten, först och främst bristen på demokrati i själva fördraget, inte har behandlats. I stället har man sagt oss att fördraget förblir oförändrat och att vad som erbjuds är kosmetiskt.

Vi är en önation, men ändå försvinner vår fisk- och fiskeindustri. Personer som värnar om livet är bekymrade över att man förstör embryon i EU-finansierad forskning. Genom att rösta "nej" röstade väljare för att skydda sina arbetstillfällen, sina jordbruk, sina familjer och sin konstitution.

Ni talar om att ena EU, men jag säger er att det som bör ena oss är demokrati och att det som splittrar oss är Lissabon.

Peter Baco (NI). - (SK) Jag var mycket glad över EU:s förslag om att de internationella finansiella systemreformerna skulle inkludera tryggad livsmedelsförsörjning som en prioriterad fråga. I rådets slutsatser har man dock inte lyckats framhäva denna prioritering.

Därför vill jag uppmärksamma er på de allt fler beläggen för att jordbrukarnas finansiella situation försämrats. I EU påverkar detta huvudsakligen de nya medlemsstaterna. På annat håll påverkar det Sydamerika och även andra delar av världen. Det har skett en årlig minskning på upp till 50 procent i jordbrukarnas priser samtidigt som priserna på gödningsmedel har fördubblats och lån har blivit dyrare, vilket leder till gradvis minskande skördar.

Eftersom livsmedelslagren är på en kritiskt låg nivå finns det en påtaglig risk för en livsmedelskris med oöverskådliga konsekvenser. Förebyggandet av en livsmedelskris måste prioriteras. Vi måste öka lagren och därför främja produktionen, vilket i sin tur kommer att kräva tillräcklig finansiering. Därför uppmanar jag rådet att göra en tillräcklig refinansiering av skördar och livsmedelslager till sin högsta prioritering.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). - (FR) Herr talman! Detta har varit ett viktigt ordförandeskap, inte för att det, som ordförande Nicolas Sarkozy sade, finns stora länder och små länder, utan för att ordförande Sarkozy personligen hade förmåga att möta utmaningarna.

Det franska ordförandeskapet har inte haft någon lätt tid, långt ifrån. Det tvingades hantera krisen i Georgien, den finansiella krisen och andra problem, inklusive Lissabonfördraget. Allt detta har krävt svar och åtgärder, och det är det svåraste för alla ledarskap. Detta ledarskap har haft stor tillförsikt. Det franska ordförandeskapet har visat att det kan vidta sådana åtgärder, och detta hedrar det och är bra för EU.

Jag ska ta upp tre punkter, bortsett från Georgien och den ekonomiska krisen, nämligen grannskapspolitiken, klimatpolitiken och försvars- och säkerhetspolitiken. Grannskapspolitiken har fått ett betydande tillskott både i termer av sin Medelhavsdimension, med unionen för Medelhavsområdet, och i termer av sin östra dimension, med det östra partnerskapet, som förtjänar lika mycket uppmärksamhet som den sydliga dimensionen.

Det var dags att gå bortom en diskussion om grannskapspolitiken och att vidta energiska åtgärder. Vi behövde ge medborgarna i dessa länder en tydlig signal om stöd i deras reforminsatser och i deras strävan efter ett bättre liv. Det är mycket viktigt att konsolidera fred, stabilitet och god förvaltning i de regioner som ligger nära våra gränser. Jag skulle faktiskt till och med säga att det är en oundviklig ingrediens i vårt integrationsprojekt.

När det gäller klimat och energi vill jag bara tacka det franska ordförandeskapet för dess medkänsla och förståelse när det gäller de nya medlemsstaternas känsliga områden.

Det tredje området som ordförandeskapet och rådet hanterade var stärkandet av säkerhets- och försvarspolitiken, särskilt genom en betydande förbättring av den civila och militära förmågan, och jag vill gratulera dem till detta.

Avslutningsvis, att veta hur man ska göra saker handlar om att se till att man har resurserna. Det är en utmaning för ordförandeskapet och för toppmötet. Vare sig vi arbetar med klimat- och energipaketet,

ekonomisk återhämtning eller säkerhetspolitik måste vi på ett samordnat sätt ta itu med dessa ansträngningar, och "vi" betyder både institutionerna och medborgarna.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag framföra mitt uppriktiga tack till minister Jean-Louis Borloo för hans engagemang i samband med klimatpaketet. Det är verkligen en mycket bra lösning som vi kan ställa oss bakom helt och hållet.

Jag vill dock tala om yttre förbindelser, och här vänder jag mig också till den nya ministern för EU-frågor. Rådet har antagit grunderna för det östra partnerskapet. Ordförande Nicolas Sarkozy har redan sagt att vi självklart måste inkludera Ryssland om vi vill lyckas i Svarta havsregionen. Naturligtvis måste detta vara ett Ryssland som även respekterar den territoriella integriteten och oberoendet hos länderna där och som är redo att bidra till att lösa problemen i Svarta havsregionen.

Vi behöver utan tvekan också Turkiet. Jag är verkligen förbluffad över att Turkiet inte alls har nämnts! Hur kan vi i denna situation och i denna region hoppas på att lösa något alls utan Turkiet? Nyligen ledde jag en delegation från Europaparlamentet till Turkiet. Michel Rocard, som var medlem i denna delegation, frågade flera gånger: "Och vad anser ni om det franska ordförandeskapet? Agerar det på ett objektivt sätt?" Denna fråga besvarades alltid jakande, med andra ord med svaret att det franska ordförandeskapet verkligen har agerat objektivt. Om Frankrike bara skulle fortsätta att agera på detta sätt – och jag talar nu om Frankrike som medlemsstat – skulle förhandlingarna med Turkiet slutföras mycket snabbt, med alla kapitel avslutade.

Vad gör vi alltså med ett Turkiet som vi behöver som partner i denna region? Jag vill inte svara för er, herr minister, men ni behöver fundera på hur vi ska gå vidare nu. Om vi hoppas på att uppnå något i denna region när det handlar om stabiliteten och om att lösa dess kriser behöver vi Turkiets samarbete. Vi måste erkänna att Turkiet är en viktig partner för EU. För detta behöver vi inte bara det franska ordförandeskapet utan också landet Frankrike.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Herr talman! Medan stridsvagnarna hotade Tbilisi och det franska ordförandeskapet ledsagade EU in i rollen som fredsmäklare, en roll som EU aldrig borde ha övergett, läste jag än en gång en ungersk författare, Sándor Márai.

Han beskriver orsakerna till de katastrofer som två gånger förstörde Ungern, halva Europa, och slutligen hela Europa, och skakade världen, nämligen nazismen och stalinismen. Historien har nu återvänt med våldet och krisen i Georgien och den finansiella krisen, och de sociala eller politiska konsekvenser som kan förutses är naturligtvis allvarliga grundläggande faktorer.

EU:s politiska vilja måste leva upp till utmaningen med att hantera dessa händelser och detta nya våld, och vi är tacksamma gentemot det franska ordförandeskapet och alla institutioner för att kompetent ha hanterat dessa frågor som utgör ett hot mot vår fred och stabilitet. Naturligtvis har den finansiella krisen inte blivit slutgiltigt löst, och den är inte över. Naturligtvis finns det en ny institutionell ram för förbindelserna med Medelhavet. Man kan dock inte förneka den historiska omorientering som klimatfrågan innebär. EU blir onekligen en ledare, även om inte allt är som man skulle önska.

Europa behöver ett hållbart politiskt språng på hög nivå, ovanför högern, vänstern och extremcentern, för att bekämpa hot som återvänder med en kraft som vi har upplevt i det förgångna.

De som inte känner till sin historia är dömda att återuppleva den, säger filosofen. Krisen har påmint oss om att det är människor som skapar historien, inte historien som skapar människorna.

Mogens Camre (UEN). – (DA) Herr minister! I denna sena timme ska jag begränsa mig till bara en punkt. Jag är säker på att ni är medveten om beslutet från EG-domstolen – eller snarare förstainstansrätten – av den 4 december när den för tredje gången upphävde inkludandet av den iranska organisationen Folkets mujahedin (MKO) på EU:s förteckning över terroristorganisationer. Jag skulle vilja be er bekräfta att MKO nu inte längre finns med på förteckningen, och jag vill uppmana ordförandeskapet att respektera de tre besluten från domstolen och därmed bidra till att se till att vi aldrig mer betecknar det iranska folkets frihetsrörelser som terrorister. Detta kommer inte att främja EU:s intresse av en demokratisk framtid för Irans folk.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Detta har varit ett mycket bra franskt ordförandeskap. De röster som inte håller med om denna slutsats har varit mycket få. De 27 medlemsstaterna har övervunnit sina meningsskiljaktigheter och har fattat en rad exemplariska beslut.

När det gäller energi- och klimatpaketet tar EU sitt första steg, och det måste sägas att det är ett enormt steg. EU har nu medel att axla sitt miljömässiga ansvar utan att för den skull offra sin ekonomi. EU kan nu ta ledningen i frågan och ledsaga de andra världsdelarna på vägen mot hållbar utveckling.

Dessutom föreslår Irland ett sätt att undgå sin isolering. Våra irländska vänner kommer än en gång att fatta ett beslut om Lissabonfördraget men denna gång med alla kort på hand, eftersom praktiskt taget alla de andra medlemsstaterna kommer att ha fattat sina slutgiltiga beslut.

Den aktuella krisen visar oss att EU nu mer än någonsin behöver bästa möjliga institutionella verktyg för att vara effektivt. Europeiska rådet har antagit en massiv, samordnad plan för ekonomisk återhämtning, baserad på långsiktiga investeringar i produktion och stöd till de värst drabbade industrisektorerna.

Ordförande Nicolas Sarkozy har tagit upp frågan om sänkning av vissa momssatser, och jag delar helt och hållet hans synpunkter. Låt oss hoppas att ministrarna för ekonomiska och finansiella frågor i mars kommer att nå den överenskommelse som föreföll omöjlig för stats- och regeringscheferna förra helgen. De utmaningar som européerna står inför ger EU-institutionerna en möjlighet att visa för medborgarna att de är mer enade, mer lyhörda och mer ivriga att skydda dem.

Vi är tacksamma mot det franska ordförandeskapet för att de har satt igång denna nya dynamik. Vi, liksom Nicolas Sarkozy, hoppas att det kommer att dröja länge innan vi åter upplever gångna tiders rådsmöten, som höll på till klockan fyra på morgonen och som knappast lyckades förhandla fram något alls. Under de senaste sex månaderna har EU ändrats fullständigt i termer av perspektiv, omfattning och trovärdighet. Därför bör vi tacka det franska ordförandeskapet, och vi är väl medvetna om att detta är en roll som vi inte är helt obekanta med.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Herr talman! Till en ordförande som historien inte har varit snäll mot – jag syftar på ordförande Mao, inte ordförande Nicolas Sarkozy – kan man erbjuda följande maxim: "Så länge som du ännu faller, har du ännu inte nått botten." Världsekonomin har ännu inte nått botten. Den finansiella krisen har förlängts. En nya finansiell skandal visar den ofattbara bristen på ansvar hos banker i ljuset av den spekulativa kapitalismen, när dessa banker återupptäcker all sin övermodiga stelhet när de överväger kreditansökningar från konsumenter och företagare.

När Europeiska centralbanken sänker räntesatserna ökar bankerna sina marginaler. De stater som just har löst ut sina banker borde göra det obligatoriskt för dem att omedelbart föra vidare de betydande sänkningarna av ECB:s basräntesats till nästa led. Detta skulle vara en återhämtningsåtgärd som inte skulle kosta något för de nationella budgetarna. Den ekonomiska återhämtningsplan som antogs av Europeiska rådet är otillfredsställande. Frånsett de ytterligare lånen från Europeiska investeringsbanken finns det praktiskt taget inga extra pengar.

Förenta staterna kommer att tillföra mer ansevärda belopp till sin ekonomi. Det kan de göra eftersom resten av världen fortsätter att ge landet kredit trots de enorma underskotten hos den amerikanska staten, dess företag och dess medborgare. EU betalar ett mycket högt pris för avsaknaden av en verkligt enhetlig makroekonomisk politik. ECB:s blygsamhet och euroområdets stater hindrar oss att finansiera en effektivare ekonomisk återhämtningspolitik genom utfärdande av eurobonds som garanteras av ett EU med intakt finansieringsförmåga.

Herr talman! Tack, jag kommer att avsluta här, men ordförande Sarkozy talade under 72 minuter medan vi har 90 sekunder för att framföra våra synpunkter.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Paketet om fördraget bör räcka för att få irländarna att ändra sig. Jag var mycket mindre säker på att de finanspolitiska besluten var lika kloka. Vilka slutsatser nåddes i fråga om den "rena keynesianismen" som Martin Schulz' partikollega Peer Steinbrück talade om?

Jag misstänker att Nicolas Sarkozy efter erfarenheten med finanskrisen skulle beskriva sig själv som en anhängare av Keynes läror. I avsaknad av en förnuftig stimulans för produktiv sysselsättning från Tyskland misstänker jag att det inte kan bli någon säker återhämtning från den ekonomiska lågkonjunkturen.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Tack, herr talman! I och med rådets överenskommelse om klimatpaketet blev 2008 det viktigaste året för förebyggande av klimatförändringar sedan 2001, då Kyotoprotokollet antogs. Antagandet av klimatpaketet innebär också en övergång till ett nytt ekonomiskt tänkande som kommer att minska EU:s beroende av importerad energi och de ekonomiska och politiska riskerna i samband med osäker tillgång. Den tid av ekonomiska svårigheter som vi nu genomgår är en tid då vi är redo att i grunden göra oss av med de idéer som vi hittills har haft och då vi är som mest öppna för innovation. Vi välkomnar att

man har lyckats nå en kompromiss om de sektorer där anpassning till de nya villkoren kommer att ta tid. Det är rättvist att extra stöd ges till de länder som har minskat koldioxidutsläppen med över 20 procent sedan 1990. När det gäller ordförandeskapet kan resultatet från Europeiska rådets förra möte ses som en framgång för detta ordförandeskap, liksom ordförandeskapets aktiva roll i lösningen av konflikten mellan Ryssland och Georgien, om det inte var för det faktum att EU gav Ryssland rätten att tolka fullgörandet av det avtal som ingicks under EU:s överinseende. Ordförandeskapet har inte lyckats komma till rätta med alla de gamla bristerna. Tack.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Jag skulle vilja gratulera Frankrike till ett utmärkt ordförandeskap under de senaste sex månaderna. Världens finansiella kris, konflikten mellan Ryssland och Georgien och förbindelserna mellan EU och Kina har varit bara några av utmaningarna. Detta har utgjort bakgrunden till dessa sex månader, och vi måste erkänna att Frankrike har spelat sin roll som EU:s ordförande på ett effektivt och imponerande sätt.

Jag vill uttrycka några tankar om den europeiska grannskapspolitiken, särskilt det östra partnerskapet, som diskuterades vid EU:s rådsmöte i oktober och i förra veckan i Bryssel. Händelserna i Georgien är ett tydligt exempel på hur EU kan agera i händelsernas centrum och hur det kan påverka händelseutvecklingen i positiv riktning. Viktigast av allt är att det också visar hur EU kan enas och visa solidaritet.

Ett annat exempel är Vitryssland, som under många år inte har kunnat åtnjuta möjligheterna inom den europeiska grannskapspolitiken. Jag vill betona att förändringar under hösten också har noterats i Vitryssland, vilket ger hopp om att förbindelserna mellan EU och Vitryssland kan förändras och bli verkliga grannförbindelser.

Möjligheterna till samarbete är mycket påtagliga om Vitrysslands ledning inser sina skyldigheter i fråga om pressfrihet, politiska val, Internet och andra frågor som man har nämnt för oss.

I dag sade ordförande Nicolas Sarkozy följande, och jag citerar: "Jag har försökt att få Europa att förändras, men under de senaste sex månaderna har Europa förändrat mig. Jag har blivit mer öppen och tolerant." (slut citat) Det verkar som att EU hjälper många att förändras, inklusive vi själva, och när det gäller Vitryssland också landets ledare Aleksandr Lukasjenko. Det är fantastiskt.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Herr talman! Att styra innebär att se framåt. Man kan vilja skriva om historien och utforma händelserna så att krisen inleds med Lehman Brothers fall den 15 september 2008. Alla vet emellertid att det var i augusti 2007 som alla varningslampor tändes och att det var då man borde ha gjort frågan om tillsyn av finansmarknaderna och krishantering till en av det franska ordförandeskapets prioriteringar.

Tyvärr fick vi vänta ända till Lehman Brothers' fall innan ordförande Nicolas Sarkozy tog tag i frågan och började skutta från toppmöte till toppmöte. De förslag och lösningar som har lagts fram utgör en plan med ovillkorligt stöd till bankerna, som backas upp av en för tillfället eftergiven monetär politik.

Mot denna bakgrund, vad är det vi ser? Vi ser banker som i stället för att göra sitt jobb, nämligen att finansiera realekonomin och investeringar, återskapar sina marginaler. Det är inte vad EU behöver. Vi behöver EU-åtgärder för att säkra en banksektor i ekonomins tjänst, och jag menar att vi verkligen kommer att behöva det under den tid som kommer. Jag är inte säker på att vi för tillfället har en tillräckligt stadig grund för att klara oss.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Irländarnas "nej" till Lissabon var aldrig bara en irländsk fråga. Den behövde behandlas som en europeisk fråga, och det är vad man har gjort.

Alla politiker har ett ansvar för att hitta lösningar. Den irländska regeringen lyssnade på irländarnas betänksamheter, och tillsammans med sina europeiska kolleger har den utarbetat ett antal rättsliga garantier som svar på irländarnas största farhågor.

Under förutsättning att resultaten är tillfredsställande kommer Irlands regering att hålla en andra folkomröstning, och detta är demokratins kärna: politiker som arbetar för att komma fram till en lösning och som sedan ber folket om deras samtycke.

Jag vill dock komma med en mycket tydlig varning. Vi får inte på nytt underskatta de krafter som är i rörelse här. Vi måste mycket noga uppmärksamma dem som försöker påverka resultatet och dem som är med och finansierar "nej"-kampanjen. Vi måste verkligen förstå att vissa på "nej"-sidan, som menar sig vara europavänner, vill att EU och dess institutioner rivs upp. Irland var och kommer att vara ett slagfält för EU:s

själ och hjärta. Det är vad som står på spel – inget mindre – och det förtjänar verkligen samarbete, engagemang och ansträngningar från vår sida.

Till dem som liksom Nigel Farage predikar för oss om demokrati och andra som säger att EU:s folk, om de gavs möjlighet i en direkt omröstning, skulle säga "nej" till Lissabonfördraget, vill jag säga följande: Ni har inte kontrollerat fakta och siffror. Resultatet från fem direkta omröstningar – fyra om konstitutionen och en om Lissabonfördraget – visar att 27 miljoner EU-medborgare röstade "ja" medan 23 miljoner röstade "nej", så merparten av de EU-medborgare som har röstat direkt har röstat "ja".

Även om Nicolas Sarkozy nu har gått vill jag ändå avslutningsvis tacka honom för hans energi, hans entusiasm för EU och hans insatser för att hitta lösningar på svåra problem.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) För ordföranden för Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Israel skulle jag vilja tacka det franska ordförandeskapet för en anmärkningsvärd insats för att förbättra förbindelserna mellan Israel och EU. Ett resultat av kriget i Irak har varit Israels erkännande av att de inte längre är USA:s enda allierade i Mellanöstern. Israel har därför beslutat att diversifiera sin säkerhet och knyta närmare band med EU.

Den 14 juni i år blev vi glatt överraskade när associeringsrådet tog hänsyn till reflektionsgruppens resultat och uttryckte en vilja att uppgradera förbindelserna. Det var upp till det franska ordförandeskapet att på egen hand avgöra hur man skulle hantera förberedelserna för en ny handlingsplan mellan EU och Israel och framför allt hur man skulle uppnå ett politiskt samförstånd i rådet. Rådets slutsatser i fråga om Medelhavet, Marocko och Israel är häpnadsväckande. De uttrycker en uppriktig politisk vilja till samarbete, möten mellan utrikesministrar, samarbete inom kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik, eventuellt deltagande från Israels sida i den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, uppdrag och särskilda politiska samråd under tiden efter toppmötet. Förbättrade förbindelser skulle eventuellt ge EU ett större inflytande över vad man uppnår för pengarna och eventuellt ett mer direkt inflytande över fredsprocessen i Mellanöstern.

Jag tror definitivt att vårt parlament också snart kommer att bekräfta sitt samtycke till ett eventuellt deltagande från Israels sida i gemenskapsprogrammen. Kravet på en förbättrad situation i Gaza är absurt, och det visar att EU inte lyckas förstå sitt ansvar och sin roll. Jag hoppas att vi snart kommer att rätta till detta och genom våra värdiga förfaranden stödja såväl samförstånd i rådet som kommissionens hårda arbete. Jag hoppas att det tjeckiska ordförandeskapet, på grundval av en gemensam politisk ansträngning, kommer att lyckas anordna ett toppmöte mellan EU och Israel, det första toppmötet i historien mellan EU och Israel sedan andra världskriget.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Också jag vill berömma det franska ordförandeskapet för dess utmärkta arbete. Under Frankrikes ledning har EU gemensamt och effektivt hanterat krisen i Georgien, och det hanterar den svåra finansiella och ekonomiska krisen på ett samordnat och beslutsamt sätt. EU har lyckats nå en bra och balanserad kompromiss i frågor som gäller energi- och klimatpaketet och har även samarbetat med Irlands regering för att hitta en lösning på problemet med Lissabonfördragets ratificering i Irland.

Lissabonfördraget är dock ännu inte packat och klart. Tjeckien, som tar över EU-ordförandeskapet om 14 dagar, har ännu inte ratificerat fördraget. Tjeckiens premiärminister Mirek Topolánek, som ordförande Nicolas Sarkozy har beskrivit som en modig man, har brutit ett löfte som getts såväl generellt som personligt till president Sarkozy om att Prag skulle ratificera Lissabonfördraget i slutet av detta år. Prag har inte ratificerat det, och de har enorma problem med ratificeringen. Demokratiska medborgarpartiets parlamentsledamöter och senatorer, som även är ledamöter av gruppen för Europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater, förkastar fördraget. Detta kommer att vara ett stort problem för det tjeckiska ordförandeskapet. I alla händelser vill jag än en gång tacka det franska ordförandeskapet.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr minister, mina damer och herrar! Vår slutsats om det franska ordförandeskapet måste vara att det verkligen har varit en framgång. Minister Borloo! Jag minns att jag inledningsvis fortfarande var mycket skeptisk till huruvida det var möjligt att genomföra ett så pass ambitiöst program. Även om jag inte håller med om allt har resultatet blivit väldigt bra. Frankrikes tjänstemän och ministrar har gjort ett enastående arbete, och det gäller inte bara presidenten själv utan alla inblandade. Det är verkligen berömvärt.

Vi har hållit verkliga debatter här. Poul Nyrup Rasmussen gick lös på Angela Merkel. Vi vet alla att konventionella ekonomiska stimulanspaket rinner ut i sanden, ökar statsskulden och inte har någon långsiktig inverkan. Poul Nyrup Rasmussen kom igång med valkampanjen här, men han har glömt att den tyske finansministern är Peer Steinbrück, en socialdemokrat. Det är Peer Steinbrück som ivrigt insisterar på att

inga ytterligare ekonomiska stimulanspaket ska instiftas just nu eftersom vi än så länge inte alls kan bedöma krisens omfattning.

Tvärtom är det nödvändigt för länderna att upprätthålla budgetdisciplinen och att hålla sig inom gränserna för stabilitets- och tillväxtpakten. I detta avseende förstod jag inte det franska ordförandeskapets förslag om att helt enkelt avskaffa stabilitets- och tillväxtpakten för att det skulle märkas att man faktiskt gjorde något. Därför är det helt rätt att enskilda stats- och regeringschefer trampar på bromsen och sätter den franske presidentens överdrivna aptit på action i Europa i perspektiv. Vår styrka är att vi – kristider är lämpade för regeringsåtgärder – i EU tar bort foten från gaspedalen, att vi diskuterar frågorna här i Europaparlamentet, att vi inte förhastar oss, och att vi helt och fullt accepterar medlemsstaternas identitet och historia samt deras olika politiska strukturer. Det skulle också innebära en framgång för oss

Paketet är på det hela taget bra, och de tack som framförs till det franska ordförandeskapet är utan tvekan fullkomligt berättigade. Herr minister! Skulle ni vilja vara vänlig att vidarebefordra dessa tack till alla institutioner? Tack så mycket!

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Herr talman, herr rådsordförande, fru vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Till det franska ordförandeskapet säger vi "bravo!". Ordförande Nicolas Sarkozy har varit en musketör för EU i bästa franska tradition, och han har aktualiserat musketörernas motto genom att säga att världen behöver ett starkt EU och att EU inte är starkt om det är splittrat. Jag skulle vilja tillägga något, nämligen att EU fungerar bättre om man använder sig av gemenskapsmetoden. Jag tror att ordförande Sarkozy har kommit att förstå och anamma denna.

Jag har varit i Europaparlamentet under 22 år. Det här är första gången som jag har sett ordförandena för alla de tre institutionerna, rådet, kommissionen och parlamentet, ge det kommande ordförandeskapet en allvarlig varning. Den tjeckiska regeringen har skjutit upp ratificeringen av Lissabonfördraget. Det finns en sak till som jag måste tillägga. Ordförandeskapet kommer inte att innehas av ett euroland igen förrän 2010.

För att det som det franska ordförandeskapet har uppnått ska ha någon framtid är det mycket viktigt att ha kontinuitet, och i det sammanhanget vädjar jag till den tjeckiska regeringens ansvars känsla.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Irlands regering har lyckats sätta ihop en lyckad historia där det berättas om dess tappra ansträngningar för att försvara de irländska väljarnas rättigheter vid det toppmöte i Europeiska rådet som nyligen hölls. Den har försvarat irländarnas vilja i Bryssel, och den har säkrat rättsligt bindande garantier i alla frågor som är känsliga för Irland.

Den viktiga punkten är följande: De invändningar som uttrycktes vid omröstningen om Lissabonfördraget i samband med beskattning, militär neutralitet och abort baserades i stor utsträckning på felaktig information. Sanningen är att dessa frågor antingen inte påverkas av Lissabonfördraget eller att tillhörande protokoll som skyddar Irlands ställning redan har bifogats. Protokoll 35 till det aktuella Lissabonfördraget skyddar till exempel Irlands ställning i abortfrågan.

Mitt parti, Fine Gael, har nyligen kommit med ett antal konkreta förslag efter underutskottets rapport om analysen av Irlands "nej". Med dessa förslag försöker Fine Gael att ta itu med de grundläggande orsakerna till Irlands "nej". Rättsliga garantier kommer inte att räcka för att irländarna ska rösta "ja" nästa höst. Det måste också finnas en meningsfull kontakt med Irlands befolkning, för att återskapa förståelsen och stödet för den europeiska processen.

Väljarundersökningar efter folkomröstningen visade en mycket låg grad av allmän förståelse för EU:s roll och verksamhet. Denna brist är en stor utmaning både för själva EU och för det nationella politiska systemet och bör inte på nytt underskattas av Irlands regering.

Vi föreslår bland annat en konstitutionell förändring som ska möjliggöra att framtida internationella fördrag hänvisas till Irlands högsta domstol när de antas, för att avgöra vilka bestämmelser som bör gå vidare till det irländska folket. En sådan mekanism skulle locka fram de frågor som behöver debatteras i Irland, den skulle låta den irländska väljarkåren säga sitt och den skulle slutligen göra det möjligt för Irland att ratificera huvuddragen i sådana fördrag på ett övergripande sätt utan att stoppa upp framstegen för andra berörda parter.

Vi föreslår också ett inrättande av en ny konstitutionell befattning som "European Union Citizens' Officer". Den utsedde skulle agera som oberoende rådgivare i fråga om EU-lagstiftningens alla aspekter, inklusive dess införlivande i irländsk lagstiftning. Denna person skulle vara ansvarig för att tillhandahålla objektiv information om fakta rörande EU-frågor, även när det förekommer motstridiga argument.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! När det gäller den irländska överenskommelsen vid Europeiska rådets möte måste jag säga att den är en enorm framgång för irländsk diplomati. Jag var uppriktigt sagt förvånad över att de andra medlemsstaterna gav efter så snabbt i fråga om kommissionens storlek och återgick till en kommissionsledamot per land. Jag vet att många medlemsstater hade reservationer på denna punkt. Att de trots allt gjorde detta visar deras vilja att agera för att bemöta de invändningar som uttrycktes i irländarnas nej-kampanj och i folkomröstningens negativa resultat. Det här är inte ett försök att bortse från irländarnas nej-röst. Det är ett försök att besvara nej-rösten, att agera för att mötas halvvägs och att försöka hitta en lösning som är godtagbar för alla 27 länder.

I denna union, när det finns en sådan motsättning, försöker vi att överbrygga klyftan. De andra medlemsstaterna har visat sin vilja att sträva efter att bemöta irländarnas invändningar. Jag hoppas verkligen att detta kommer att räcka för att möjliggöra ett positivt resultat i den nya folkomröstning som ska hållas nästa år, när det är upp till irländarna att göra sitt val.

Mario Mauro (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle också vilja gratulera det franska ordförandeskapet, eller snarare de fem överlevande från rådet efter vår långa debatt, samt vår kommissionsledamot, som har gett prov på stor uthållighet.

Under dessa sex månader har vi i viss mån återupplevt den tid då EU grundades. Djupa övertygelser har visat oss att det som förenar oss är större än det som skiljer oss åt. Jag anser att detta är en viktig lärdom från det franska ordförandeskapet, som också har öppnat ett mycket lovande perspektiv. Det har hjälpt oss att förstå att europeisk extremism inte är rätt väg framåt. Dessutom säger oss den balanserade hanteringen av klimatpaketet att integrationen inte är ett självändamål. I stället ger den oss ett synsätt som kan föra oss alla tillbaka till våra gemensamma mål.

Här vill jag observera att om dessa föreskrifter är så viktiga, då är det värt att vi modigt lär oss vår läxa och genomför detta. Särskilt i fråga om den ekonomiska och finansiella krisen skulle det löna sig för oss att vara modigare. Därför bör de åtgärder som vi hittills har antagit åtföljas av mer beslutsamma initiativ såsom antagandet av eurobonds. Jag anser att det skulle vara bästa sättet att gå vidare med det synsätt som vi fått av det franska ordförandeskapet mot dess naturliga slutsats.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar Europeiska rådets beslut om Lissabonfördraget. Föga förvånande fortsätter nej-kampanjens EU-fientliga personer att pladdra på med sina slitna argument, vilka kommer till uttryck här i dag genom Bairbre de Brún, Kathy Sinnott och Nigel Farage.

Varje medlemsstats rätt att utse en kommissionsledamot har säkrats; man har förhandlat om garantier i andra frågor, vars innehåll och karaktär kommer att bli föremål för senare förhandlingar. Frågor om arbetstagarnas rättigheter på grundval av Lavaldomen och andra domar måste behandlas ingående. Men dessa domar från EG-domstolen grundas på direktivet om utstationering av arbetstagare, inte på Lissabonfördraget. Det är det direktivet som inte bara behöver ändras utan också helt genomföras av medlemsstaterna.

Garantiernas innehåll måste tillfredsställa den stora majoriteten irländare och EU-medborgare. De får inte användas för att stoppa de sociala framstegen i Irland eller EU eller neka några av oss förmåner enligt stadgan om de grundläggande rättigheterna. Europaparlamentet och alla politiker i Irland har ett ansvar att delta i utformningen av garantiernas innehåll och att se till att slutsatserna inte är bakåtsträvande.

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Jag vill gratulera det franska ordförandeskapet, särskilt för vad det har uppnått i fråga om Lissabonfördraget. Jag syftar här på frågan om antalet kommissionsledamöter. Jag välkomnar varmt beslutet om att ha en kommissionsledamot från varje medlemsstat och att detta kommer att tas med som en princip i fördraget. För det första bör vi med fördel komma ihåg att en minskning av antalet kommissionsledamöter beslutades redan 2000 enligt Nicefördraget och att det inte var något som kom först i och med Lissabonfördraget. Inte desto mindre anser jag att detta är en betydande överenskommelse och att den bör välkomnas. Det är viktigt att varje land känner att det är representerat inom kommissionen. Varför? För det första har det samband med den tillit som folk bör ha för kommissionen. För det andra är det ett uttryck för varje lands bidrag inom kommissionen, hur litet eller stort det än är. Det beror inte på att kommissionsledamoten företräder sitt lands intresse utan på att kommissionsledamoten måste se till att inget land marginaliseras. Slutligen är det för att kommissionens effektivitet inte så mycket beror på antalet kommissionsledamöter utan snarare på dess interna organisation. Enligt min uppfattning har kommissionens aktuella sammansättning med 27 ledamöter visat sig vara ett effektivt organiserat system. Därför anser jag att det inte finns något ont som inte för något gott med sig. På sätt och vis är det tack vare Irlands befolkning

som vi nu har en överenskommelse om att som princip ha en kommissionsledamot per medlemsstat. Jag hoppas att Irlands befolkning nu också kommer att stödja denna princip.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Herr talman! Det är goda nyheter att ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget fortsätter med den andra folkomröstningen och att vi kanske nu kommer att få detta fördrag 2009, efter en väntetid på åtta år. De dåliga nyheterna är att vi betalar ett högt pris för detta och, på ett område, ett alltför högt pris.

För tillfället har reformen av kommissionen tagits bort. Att reformera kommissionen var en del av ett reformpaket för institutionerna. Jag tror att det som har beslutats här kommer att komma tillbaka och spöka för oss om några år. När de sju staterna i före detta Jugoslavien är EU-medlemmar kommer före detta Jugoslavien att ha fler kommissionsledamöter än EU:s sex stora medlemsstater. Detta rubbar balansen. Frågan har bara skjutits upp, inte lösts.

Jag upplever också att det finns en brist på ledarskap i denna fråga. Rådets ordförandeskap har, liksom kommissionens ordförandeskap, inte lyckats fastställa gränser i god tid. Vi kan se tydligt att nej-sidan inte är nöjd. De kommer att hitta nya tvistefrågor.

Vi måste komma igång med en informationsoffensiv nu och inte lämna den andra folkomröstningen till populisterna. Det är vad vi behöver göra nu.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Vi håller alla med om att den aktuella krisen är mycket allvarigare och mycket djupare än vad man trodde på förhand. Dessa extraordinära tider kräver extraordinära åtgärder, och det franska ordförandeskapet har klarat uppgiften.

Det är nu upp till oss – väsentligen parlamentet och kommissionen – att se till att alla dessa särskilda stödåtgärder inte ger oåterkalleliga strukturella biverkningar i EU.

Det första riskområdet är konkurrenspolitiken. Vi befinner oss nu i krigstider. Krigsregler gäller, men även i krigstid gäller Genèvekonventionen, och den tillåter naturligtvis inte att banker som har rekapitaliserats av staten använder detta stöd för att köpa upp andra banker. Ministern vet vad jag syftar på.

Det andra området är stabilitets- och tillväxtpakten, som jag ser som en hörnsten i EU:s system. Jag välkomnar de beskattningsåtgärder som nu vidtas, men jag välkomnar inte tanken på att man ser den offentliga kassan som ett slags spargris som man kan blunda och slå sönder, så att pengarna faller här och där. Det här är ingen Marshallplan som betalas av USA. Det är en ekonomisk återhämtningsplan som måste betalas av morgondagens skattebetalare.

Låt oss därför inte glömma att dagens skulder är morgondagens skatter. Vinnaren här kommer inte att vara den som spenderar mest, utan den som spenderar klokast. Det enda kriteriet för att avgöra huruvida vi spenderar väl eller bättre är huruvida det bidrar till vår återhämtning från den ekonomiska krisen och, i grund och botten, till skapandet av sysselsättning.

Därför kan jag inte dela Poul Nyrup Rasmussens idé om att de duktigaste eleverna i klassen är de som snabbt spenderar mest.

Slutligen ska jag ta upp frågan om finansiell stabilitet, som Nicolas Sarkozy hänvisade till. Jag håller med om att det krävs reformer. Regelverket måste ses över, och vi måste göra en enorm insats för att uppnå ett större samarbete mellan europeiska tillsynsorgan, så länge som vi inte har ett enhetligt europeiskt ekonomiskt tillsynsorgan.

Gary Titley (PSE). – (EN) Herr talman! Liksom Martin Schulz var jag i början av detta ordförandeskap bekymrad över att man reagerade så långsamt på den hotande finanskrisen. Jag anser att EU som helhet var väl självbelåtet när man tänkte att detta inte var vårt problem utan ett amerikanskt problem.

Men eftersom denna finansiella tsunami har drabbat oss välkomnar jag det svar som vi har fått. Jag uppskattar ledarskapet från min egen premiärminister, Gordon Brown, och från president Nicolas Sarkozy.

Vad vi har lärt oss är att vi i EU står och faller tillsammans. Om vi agerar på egen hand är vi förlorade, och händelseutvecklingen har visat detta. Vi befinner oss i en situation där vi aldrig tidigare har varit, och det är anledningen till att jag välkomnar det dynamiska ledarskap som vi har haft, till skillnad från Timothy Kirkhopes parti. Deras medlemmar menar att den bästa lösningen på den omfattande krisen är att göra ingenting, som harar som blir som förlamade i strålkastarljuset.

Jag noterar att president Sarkozy talade om "våra vänner amerikanerna". Västvärlden som helhet står inför en enorm kris. Vi kan klara oss ur denna endast om vi prioriterar samarbete. Vi måste betona vikten av att EU samarbetar med den nya administrationen i januari, så att vi har en enad front mot stora utmaningar såsom klimatförändringarna och finanskrisen.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsordförande, herr rådsordförande! Två händelser har visat att EU kan spela en roll och ha ett inflytande. I Georgien var det européerna som stoppade kriget, och i finanskrisen var det européerna som tvingade de andra i världen, via G8 och G20, att gå med på åtgärder och att förhandla, så att liknande händelser inte ska bli möjliga igen i framtiden.

Men kan vi verkligen lämna det åt slumpen att ha ett aktivt rådsordförandeskap från en av de stora medlemsstaternas sida nästa gång? Jag säger detta eftersom Frankrike och president Nicolas Sarkozy har varit enastående. Vi behöver en stabilare institutionell ram för att se till att det kommer att fungera i framtiden. Därför är Lissabonfördragets ratificering viktig av många skäl, och det är den tredje punkten där jag vill berömma det franska ordförandeskapet. De har nått en överenskommelse på grundval av vad det irländska parlamentet utarbetade, med förslag på lösningar i samband med förtydligande – eller vad man nu ska kalla det – av frågan om kommissionsledamöter och mycket övrigt.

Jag anser att det nu är Irlands ansvar att svara på detta på ett positivt sätt. Som många av oss redan har sagt har detta varit svårt att acceptera för många, och då särskilt frågan om kommissionsledamöter. Jag tror emellertid att effektivitet kan uppnås på något annat sätt.

En viktig sak bör påpekas i detta fall, och det är att reaktionen från Lissabonfördragets motståndare visar att de måste komma med nytt material nu när deras argument från den första folkomröstningen har tagits ifrån dem. Det är alltså tydligt att de inte är några europavänner, att de inte är personer som vill ha ett bättre EU. I stället är de klara motståndare till den europeiska integrationen, och de letar alltid efter nya argument som ska hjälpa dem att nå sitt mål.

Detta bör vara incitament nog att fortsätta och avsluta denna fråga. Jag är säker på att det tjeckiska ordförandeskapet – det första rådsordförandeskapet med ett land som tidigare ingick i Warszawapakten – kommer att ta itu med denna fråga med en särskilt känsla av ansvar och att de i samarbete med sina franska och svenska kolleger kommer att se till att denna fråga slutförs på ett bra sätt.

Adrian Severin (PSE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vad har vi lärt oss av det franska ordförandeskapet? Bland annat följande tre saker:

Den första lärdomen är att EU behöver ett starkt ordförandeskap som genomförs under en period som varar längre än de processer som ordförandeskapet ska hantera, av en dynamisk, kompetent person som kan ägna sig helt åt EU:s intressen och angelägenheter. Därför behöver vi Lissabonfördraget, som ett minimum. Det stämmer att EU inte bör förknippas med någon viss person, men det bör ändå förkroppsligas.

Den andra lärdomen är att EU behöver ett ordförandeskap som kan hitta kompromisser mellan nationernas företrädare, med stöd från EU-medborgarnas företrädare. Därför behöver vi ett starkare parlament, eftersom ett enat EU inte är något hot mot nationalstaterna. Det är anarki och nyfeodal uppdelning som är ett oundvikligt alternativ till den europeiska integrationsprocessen och som utgör ett hot mot nationernas integritet.

Den tredje lärdomen är att EU behöver en ekonomisk förvaltning som kan balansera hållbar tillväxt med social solidaritet och sammanhållning. Om ett EU i flera hastigheter, även om detta inte är önskvärt, visar sig vara oundvikligt måste detta EU strukturera sig utifrån skillnader i proaktiv politik och inte utefter skillnader i ekonomisk utvecklingsnivå.

När det gäller det övriga vill jag framföra mina gratulationer och tack. Låt oss ge beröm där det är på sin plats.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Herr talman! Man kommer att anse att det senaste EU-toppmötet innebar en historisk vändpunkt. För de nya medlemsstaterna har det en betydelse i nivå med anslutningsförhandlingarna och anslutningsfördragen. Anledningen är att energi- och klimatpaketet är mycket betydelsefullt.

Jag var glad över nyheterna i fråga om unionens enhet samt dess förmåga att uppnå en svår kompromiss rörande energi- och klimatpaketet. Jag vill dock komma med ett varningens ord och påpeka för parlamentet att denna kompromiss bara är ett första steg på vägen framåt. Först 2020 kommer vi att upptäcka om vi har lyckats väl när det gäller klimat och energi. Med andra ord kommer vi först då att märka om "3 × 20"-målet

har uppnåtts och om ekonomierna i de nya medlemsstaterna, särskilt Polen, har moderniserats effektivt utan att drabbas av alltför allvarliga sociala och ekonomiska konsekvenser.

Besluten om ratificering av Lissabonfördraget ger anledning till optimism. Däremot är förslagen om gemensamma åtgärder för att bekämpa finanskrisen nedslående. Det gäller också i synnerhet den förvärrade ekonomiska krisen i EU, som blir alltmer märkbar för EU-medborgarna. Därför uppmanar jag kommissionen och det kommande ordförandeskapet att lägga fram ett gediget program med gemensamma åtgärder som förhindrar en ökning av arbetslösheten i EU och en minskning av unionens ekonomiska tillväxt.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Herr talman, president Sarkozy! Detta ordförandeskap kommer att märkas. Att lyckas få EU att uppträda enat är ingen lätt uppgift, men på människorättsområdet har ni gjort oss besvikna och upprörda.

Senast har man fransagt sig ansvaret i samband med den politiska uppgraderingen av Israel, som hastigt har genomförts i rådet. Som ni vet når nu inte ens EU:s stöd fram till Gaza. Ni vet att kommissionsledamot Louis Michel talar om kollektiv bestraffning. Hundratals e-postmeddelanden har skickats till Europaparlamentet där man bönfaller det att göra uppgraderingen avhängig av att man följer internationell rätt. Vi senarelägger vår omröstning, men vad gör ni? Ni tvingar fram ett ovillkorligt "ja", och det berättigande ni ger är att detta kommer att innebära att vi får större inflytande över Israel. Drömmer jag? Sedan juli har Israel haft en principiell överenskommelse och har dessutom innehaft viceordförandeskapet i unionen för Medelhavsområdet.

Har landet stoppat alla ytterligare bosättningar, minskat kontrollpunkterna och släppt sitt järngrepp om Gaza? Nej! Följaktligen, för att gynna Tzipi Livni i valet bortser ni från mänskliga rättigheter utan vidare och stärker dem på marken i båda lägren som anser att bara brottslighet och våld lönar sig och söker konfrontation. Herr Sarkozy! Detta är inte längre realpolitik, utan antingen blindhet eller oacceptabel cynism.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag beundrar det franska ordförandeskapet för dess beslutsamma ledarskap. Detta behövs också för att möta ambitionerna hos en militant iransk regim som har terroriserat sitt eget land i årtal och som exporterar terrorism i stor skala – och i framtiden även massförstörelsevapen, är jag rädd. Ironiskt nog fortsätter Europeiska unionens råd att ta med den enda seriösa motståndsrörelsen på förteckningen över misstänkta terroristorganisationer. Det rör sig om Folkets mujahedin (MKO), vars mål är att uppnå ett sekulärt och demokratiskt Iran med fredliga medel.

Den 4 december 2008 kom EG-domstolen med sin tredje dom och förklarade att Europeiska rådets beslut i juli att behålla MKO på denna förteckning var ogiltigt och oberättigat. Mot bakgrund av den franske presidentens statsmannakonst räknar jag med att han respekterar det europeiska rättssystemets domar och ger den iranska oppositionen en chans att uppnå verkliga förändringar.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag stöder till fullo Tunne Kelams uttalande i det föregående anförandet.

Det var ett viktigt toppmöte med en viktig dagordning. Jag vill uttrycka min tacksamhet mot det franska ordförandeskapet för dess outtröttliga arbete med återhämtningspaketet och klimat- och energipaketet. Men just nu vill jag koncentrera mig på en tredje viktig punkt på dagordningen.

Vid förra veckans toppmöte säkrade vår premiärminister och utrikesminister ett positivt svar från alla de andra regeringscheferna på de invändningar som den 12 juni 2008 uttrycktes av en majoritet av de irländska väljarna när de svarade "nej" på frågan om Lissabonfördragets ratificering. De medlemsstater som var tveksamma till vissa aspekter i denna strävan, såsom vår minister Michael Martin uttryckte det, tackar jag för att de ansträngt sig för att tillmötesgå oss i frågan om en kommissionsledamot för varje land och rättsliga garantier för beskattning, neutralitet, rätten till liv, utbildning och familjen. Vissa kommer att fortsätta argumentera emot en andra folkomröstning. De flesta irländare fortsätter dock att erkänna och till fullo uppskatta vårt EU-medlemskap, särskilt i denna tid av oerhörda globala ekonomiska svårigheter, när marginalisering och brist på inflytande inte kan vara ett alternativ för oss och när obegränsad tillgång till den inre marknaden med 500 miljoner konsument är avgörande för den irländska exporten – inklusive vårt delikata griskött för övrigt – för att vi ska kunna handla vår väg tillbaka till tillväxt.

Det finns ett problem, och det är att vår alltmer olyckliga och roderlösa regering måste behöva göra vad den inte lyckades göra i juni, nämligen att lägga manken till och förklara fördraget, dess syfte och dess fördelar. Om inte kommer kanske regeringsmedlemmarnas insikt om att de annars åker ut få dem att koncentrera sig.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill gratulera det franska ordförandeskapet, som har varit mycket ambitiöst, konsekvent och framgångsrikt.

För det första uppskattar jag verkligen ert agerande för att få den finansiella och ekonomiska krisen under kontroll. På det ungerska folkets vägnar vill jag personligen tacka Nicolas Sarkozy och José Manuel Barroso för det stöd som de har gett till mitt land.

För det andra vill jag gratulera er till den strategi som ni har valt på jordbruksområdet. Antagandet av hälsokontrollen och inledningen av perioden av eftertanke är mycket positiva initiativ. Dessa bör fortsätta med Frankrikes stöd.

För det tredje är energi- och klimatpaketet resultatet av en historisk kompromiss. Den ersättning som ges de nya medlemsstaterna kan inte helt undanröja vår känsla av att vi har blivit diskriminerade.

Slutligen hanterades krisen mellan Georgien och Ryssland på ett mycket positivt sätt, vilket gjorde det möjligt att undvika en försämring av förbindelserna mellan Ryssland och EU.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Var vänliga och meddela president Nicolas Sarkozy att Carlo Fatuzzo till 100 procent ställer sig bakom det som det franska ordförandeskapet har gjort under de gångna sex månaderna.

Säg också att jag kom hit till parlamentet just som president Sarkozy sade att åtaganden till stora projekt främjar överenskommelser och gör dessa lättare att uppnå. Jag skulle vilja tacka honom eftersom han har uppmuntrat mig att förverkliga ett stort projekt som jag har, som företrädare för pensionärerna som valts till Europaparlamentet för andra gången. Det är att EU-medborgarna som pensionärer, som äldre, bör ha en bättre situation än när de var arbetstagare. De bör ha mer pengar, mer respekt och mer värdighet när de väl har pensionerats. Det är ett stort projekt, men desto mer uppmuntras jag av de ord som jag i dag har hört från president Sarkozy.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara säga att president Nicolas Sarkozy har en hel del att stå till svars för, eftersom *Irish Times* i dag rapporterar att detta sex månader långa och virvelvindslignande EU-ordförandeskap nu närmar sig sitt slut och lämnar diplomater och journalister i stort behov av semester! Får jag också tillägga att vi alla behöver semester när julen nalkas, inte minst de av oss som närmar oss valet till Europaparlamentet och en andra folkomröstning om Lissabonfördraget. Denna fråga kommer att debatteras mycket framöver.

Problemet för Irland är inte så mycket fördragets innehåll – det framgick av den första omröstningen – det är hanteringen av de frågor som folk är oroliga över, och rådet har gjort detta. Vad rådet inte kan göra för Irland är att övertyga den allmänhet som för närvarande är missnöjd med sin regering att stödja detta fördrag. Det ankommer alltså på oss som till fullo stöder fördraget och de rättsliga åtgärder som vi hoppas ska komma att jaga röster för fördragets värden och att skilja de nationella frågorna från EU-frågorna. Det är en svår uppgift, som ni säkert inser, men med stöd från parlamentet kan det göras.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) För det första vill jag gratulera det franska ordförandeskapet till detta historiskt viktiga arbete. Den ekonomiska stimulansplanen för 200 miljarder euro, förenklingen av reglerna och effektiviseringen av det institutionella systemet är verkliga förändringar. Dessa landvinningar kan bidra till att stimulera den europeiska ekonomin.

Bristen på social jämvikt utgör dock ett allvarligt problem för EU. Krisens verkningar driver i många länder de sociala ojämlikheterna mot bristningsgränsen. Vi måste vidta symboliska och verksamma åtgärder för våra mest sårbara medborgare, hantera ytterligare sociala spänningar och förhindra att aggressioner sprider sig. Det gläder mig att renoveringen av subventionerade bostäder kan komma att omfatta höghusbostäder för låginkomsttagare. Vi bör dock inte glömma att det finns vissa fattiga bostadsområden på landsbygden som har vuxit upp där det skulle vara ett misstag att göra en förbättring. Därför bör vi göra det möjligt att avveckla dessa segregerade bostadsområden. Vi behöver sätta stopp för extrem fattigdom. I annat fall skulle den ekonomiska krisen kunna ha farliga sociala konsekvenser.

Bruno Le Maire, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru Wallström, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att för första gången tala till Europaparlamentet. Ni vet att jag kommer från Frankrikes nationella parlament, den franska demokratins tempel, och därför är det en stor ära att tala till den europeiska demokratins tempel.

Som ni sade, herr talman, är det sent, och jag ska därför begränsa mig till fyra punkter om de fyra viktigaste typerna av iakttagelser, i fråga om ekonomin, klimatpaketet, politiska frågor och slutligen fördraget.

När det gäller ekonomin anser jag att EU har visat att man kunde axla sitt ansvar och vid en betydande ekonomisk kris som påverkar alla våra medborgare genomföra en återhämtningsplan som skyddar de anställda och industrin och som möjliggör för oss att hantera krisen.

(DE) Jag skulle vilja säga några ord till Silvana Koch-Mehrin. Vi måste stödja den europeiska industrin, och vi måste också visa solidaritet mellan EU-länderna. Det är mycket viktigt.

(FR) I fråga om finanskrisen formulerade Robert Goebbels det mycket väl när han sade att vi behöver bättre ekonomisk samordning men samtidigt också säkrare regler för banktillsynen. Jag tror att vi nästa år kommer att behöva göra framsteg i den riktningen.

Vissa kritiska synpunkter har uttryckts, särskilt av Pervenche Berès, men också just nu av Martin Schulz. "Var det för sent?" är frågan.

För min del menar jag att det viktigaste är att vi har lyckats ge ett svar. År 2007 var det inte många observatörer som såg att krisen var på väg. Kanske det skulle ha varit bättre att agera tidigare. Huvudsaken är dock, fru Berès, att vi har agerat.

När det gäller den strängt finansiella reaktionen, som togs upp av Gary Titley och Andrew Duff, håller jag helt med dem.

(EN) Vi har inte lagt den finansiella krisen bakom oss, och vi måste komma ihåg att inget kommer att vara löst förrän allt har blivit löst.

(FR) Jag anser att vi måste vara mycket försiktiga under nästa år. Vi bör behålla initiativförmågan och införa de nödvändiga finansiella reglerna.

När det gäller klimatpaketet kommer jag att gå mycket snabbt fram, eftersom Frankrikes statsminister, Jean-Louis Borloo, som har gjort ett utmärkt arbete med sin statssekreterare Nathalie Kosciusko-Morizet, kommer att berätta mer i eftermiddag. Men jag skulle vilja tacka Margie Sudre, Guntars Krasts, Werner Langen, Andrzej Jan Szejna och Avril Doyle, som har bidragit en hel del till arbetet med denna klimatplan. Jag skulle vilja tacka dem för deras positiva feedback om planen.

Jag anser att denna klimatplan är den viktigaste sedan Kyoto. Framför allt kommer den att medföra att EU kan föregå med mycket gott exempel inför Köpenhamnskonferensen.

När det gäller de politiska frågorna, särskilt frågan om Ryssland och Georgien, stämmer det att alla inte har blivit lösta. Emellertid anser jag att man kräver för mycket om man förväntar sig att EU ska lösa alla problem i vad som är en av världens mest komplexa regioner, Kaukasus. Den centrala frågan har blivit löst. Freden är den centrala frågan. Det är den centrala frågan för denna region, och den är mycket viktig för EU eftersom freden utgör EU:s själva existensberättigande.

Som EU-medborgare är jag också särskilt stolt över att republikens president, Frankrikes president, tillsammans med alla EU-länder tar initiativet till att skapa fred där det kunde ha varit krig. För att upprepa vad Jean-Marie Cavada och Laima Andrikiienė sade anser jag att detta är mycket viktigt, eftersom det är av stor vikt att den europeiska stabiliseringsstyrka som nu är i Georgien spelar sin roll till fullo och inte låter andra inkräkta på dess ansvarsområde.

Detta för mig till en annan punkt, som togs upp tidigare, särskilt av Jacek Saryusz-Wolski, och det är frågan om det europeiska försvaret. Jag anser att vi har uppnått goda resultat i termer av ett europeiskt försvar, och av två skäl. För det första handlar det om konkreta resultat. Det handlar inte bara om resultat på pappret, utan om soldater på marken, där de faktiskt garanterar områdets stabilisering.

Dessa resultat är också bra eftersom de uppnåddes i nära samordning med Nato. Vi måste upphöra att ställa det europeiska försvaret emot Nato. Dessa båda kompletterar varandra. Vi behöver ett oberoende europeiskt försvar, och det är även viktigt att Nato till fullo spelar sin roll.

I frågan om Turkiet, som togs upp av Hannes Swoboda, utvecklas processen som den ska i enlighet med vad som fastställts enligt EU:s regler. Vi kommer att ha ett möte med rådet (allmänna frågor) på fredag om detta och kommer att undersöka de relevanta kapitlen. Jag anser att allt detta sker i enlighet med vad som har godkänts av alla EU-länder.

Mellanösternfrågan har tagits upp av flera talare, särskilt Jana Hybášková och Véronique De Keyser. Detta är en betydande konflikt. Den ligger troligen till grund för allt våld i Mellanöstern, och EU har ett ansvar eftersom EU är den största givaren, den som främst tillhandahåller stöd till de palestinska terroristerna. Följaktligen måste EU ta sitt ansvar.

Om vi kan fortsätta i denna riktning med alla EU-länder kommer vi att möta alla förväntningar som Mellanöstern, Israel och de palestinska terroristerna kan ha på oss. Om vi kan uppnå fred och stabilitet där det finns våld kommer EU att ha fullgjort sin uppgift.

I fråga om fördraget, för att avsluta med denna fråga, uttryckte Kathy Sinnott det hela mycket väl. "Vi behöver Irland i EU." Vi behöver också respektera irländarnas demokratiska val och tillhandahålla ännu ett tillfälle för demokratiskt uttryck. Det finns inget annat sätt att anta fördraget. Elmar Brok sade att vi behöver Lissabonfördraget.

"Vi behöver Lissabonfördraget. Det rådet inget tvivel om detta."

Det är jag helt övertygad om.

Vi behöver också gå framåt på ett mycket systematiskt och öppet sätt, med mycket dialog, för att möjliggöra att irländarna kommer fram till ett beslut. Detta förefaller helt outhärligt för mig. Herr Corbett och herr Burke, ni har gett uttryck för ett visst tvivel i denna fråga, vilket är normalt. En folkomröstning är alltid ett vågspel.

(EN) Och ni har rätt. Vi bör inte underskatta de politiska svårigheterna. Å andra sidan bör vi inte heller underskatta vår vilja att hjälpa irländarna. I slutändan kommer valet att ligga i irländarnas händer.

(FR) När det gäller antalet kommissionsledamöter, en fråga som har tagits upp av Jo Leinen med flera, kommer vi att träffas senare i eftermiddag för att diskutera detta igen. Jag anser inte att det är den viktigaste frågan.

Den viktigaste frågan har två sidor. För det första bör varje nation känna att den företräds på rätt sätt inom kommissionen, och om vi behöver ändra något för att uppnå detta, så låt oss göra det. Jag anser att det beslut som har fattats är riktigt.

För det andra är det naturligtvis viktigt, som republikens president flera gånger har sagt, att kommissionen leds med erforderlig bestämdhet och att det finns en stark ordförande, eftersom detta också är något som kommer att säkra kommissionens legitimitet.

"Det är vad vi behöver göra nu."

Jag tror att det var Colm Burke som sade detta tidigare. Ja, vi behöver röra oss i den riktningen.

Det var allt jag ville säga som svar på de anföranden som har hållits. Jag vill också passa på att säga att det är en stor ära för mig att ha detta ansvar, vilket har anförtratts mig av republikens president. Jag står till ert förfogande morgon, dag och natt för att arbeta sida vid sida med Europaparlamentet, som nu har en mycket viktig plats, inte bara inom våra institutioner utan också i EU-medborgarnas hjärtan. Den europeiska demokratin kommer att byggas tillsammans med er.

(Applåder)

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka er för denna mycket intressanta debatt – åtminstone större delen av tiden tyckte jag att det var mycket intressant – där jag tror att de mest relevanta argumenten har tagits upp. Jag ska begränsa mig till enbart några kortfattade kommentarer, och jag ska nämna några saker som jag inte hörde i debatten.

För det första vill jag säga att kommissionen inte är något sekretariat för rådet. Det förnekar jag. Blanda inte ihop det faktum att vi har haft ett nära samarbete med det franska ordförandeskapet – vi har haft ett gott samarbete med det franska ordförandeskapet – med att vi skulle vara ett sekretariat. Genom att lägga fram energipaketet, klimatpaketet, den ekonomiska återhämtningsplanen, genom att vara ambitiösa och ta initiativ, har vi visat att vi inte är något sekretariat utan en kommission med initiativrätt, och vi kommer att fortsätta agera på detta sätt.

När det gäller Lissabonfördraget kan jag utöver de argument som har presenterats här tillägga att jag anser att rådet – tillsammans med kommissionen naturligtvis – har fått en lång förteckning över problematiska frågor för Irlands befolkning, så att irländarnas invändningar ska kunna beaktas. Vi har kunnat studera denna i detalj. Tillsammans har vi sett på lösningar, och rådet har nu, som ni vet, gått med på att fatta ett beslut om

antalet kommissionsledamöter. Jag har alltid förespråkat att ha en kommissionsledamot per medlemsstat, även om jag har varit lojal med kommissionens ståndpunkt. För att uttrycka det enkelt anser jag att vad man kan förlora i effektivitet – och jag är inte så säker på att man skulle förlora något i effektivitet, till exempel tror jag att Frankrikes regering har omkring 33 medlemmar – vinner man i legitimitet. Vi behöver legitimitet mer än någonsin, och det är mycket viktigt att vi har en kommissionsledamot per medlemsstat. Jag välkomnar detta beslut. Men vi har också gått igenom resten av listan med invändningar, och det finns sätt att hantera dessa.

Vårt bidrag består i att se till att vi så snart som möjligt kan underteckna ett samförståndsavtal med Irlands regering om hur man ska tillhandahålla bättre information. Detta inbegriper att man ser till att unga och kvinnor i Irland kan forma sina egna åsikter och att de kan säga att de åtminstone har haft möjlighet att få all nödvändig information. Det är vad vi ska bidra med under den närmaste framtiden.

Jag hörde inga argument om ett energipaket som också ger EU ett antal möjligheter. Investeringar i mer energieffektiva industrier eller i ett elnät ger oss fantastiska möjligheter, inte bara för att skapa arbetstillfällen och överbrygga lågkonjunkturen utan också för hållbar utveckling. Detta kan inte nog framhållas. Det är vi som nu bör betona det europeiska mervärdet med att samarbeta.

Vissa av er nämnde fattiga länder och utvecklingsvärlden. Vi inte får glömma att dessa länder är de första offren och de som drabbas hårdast av detta. Vi får inte ge upp vårt mål att genomföra millennieutvecklingsmålen, och vi får inte tappa resten av världen ur sikte när vi är upptagna med att försöka bekämpa lågkonjunkturen och de problem som orsakas av den ekonomiska krisen.

Låt mig tillägga att det har skrivits historia, i viss mån, under det franska ordförandeskapet. Med de vice talmännen Alejo Vidal-Quadras och Jean-Pierre Jouyet kunde vi underteckna ett partnerskap om kommunikation, en överenskommelse om att kommunicera i partnerskap med medlemsstaterna, Europaparlamentet och kommissionen. Det kommer att vara ett värdefullt verktyg, och vi måste först och främst använda det för att se till att vi mobiliserar väljarna nu när valet till Europaparlamentet är i antågande. Jag måste säga hur mycket jag har uppskattat att arbeta med både Alejo Vidal-Quadras och Jean-Pierre Jouyet, och jag är säker på att vi också kommer att ha ett gott samarbete i framtiden.

Jag anser att allt beröm som har slösats på det franska ordförandeskapet beror på att vi uppskattar sant ledarskap och engagerat ledarskap när vi ser det. Även om vi inte tillhör samma politiska familj föredrar vi människor som är tydliga med sina värderingar, som vill lägga stor energi och egna idéer i debatten om Europa, och i allt detta ser vi någon som försvarar Europa. Det är vad vi uppskattar och värdesätter.

Låt mig slutligen önska er alla god jul och gott nytt år.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag skulle först vilja säga hur stolt jag är över att vara fransman i slutet av det franska EU-ordförandeskapet som utövats av Frankrike i form av dess president, Nicolas Sarkozy. Vare sig det handlar om förbindelser mellan Europa och Medelhavsområdet, kriget i Kaukasus, insatser för att hantera den globala finansiella och ekonomiska krisen eller viktiga frågor såsom förordningar (energi-/klimatpaketet) som syftar till att uppnå en kolsnål ekonomi för 2000-talet, invandring, jordbruk med mera, ser man prov på den höga kvaliteten hos unionens franska ordförandeskap och dess administration, och på hur beundransvärt de ministrar har agerat som har varit rådsordförande, särskilt Jean-Pierre Jouyet. Detta ordförandeskap visar, som om det behövdes, behovet av ett stabilt EU-ordförandeskap i ljuset av dagens globala utmaningar, och därmed behovet av att Lissabonfördraget ratificeras. Jag uppskattar klokheten hos de stats- och regeringschefer som har kommit fram till en bra kompromiss med våra irländska vänner. Jag hoppas verkligen att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att kunna klara EU:s utmaningar och att det kommer att visa sitt engagemang för unionen genom att börja med att helt ratificera Lissabonfördraget i Tjeckien.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den aktuella ekonomiska krisen fordrar extraordinära åtgärder i en tid när alltför många européer står inför hotande arbetslöshet och finansiell lågkonjunktur. Att öka taket för insättningsgarantin för allmänheten är en välkommen åtgärd som kommer att upprätthålla förtroendet för banksystemet. Ett ursprungligt tak på 50 000 euro och ett ytterligare tak på 100 000 euro är mer än tillräckligt för de stater vars banksystem inte har någon lång tradition, såsom Rumänien och andra tidigare kommuniststater. För tillfället är det viktigt att varje stat antar denna åtgärd, eftersom det i annat fall

finns risk för panik bland befolkningen. Rumänien är inte en stat som har ett stort antal insättningar som överstiger 50 000 euro. Men i psykologiska termer kan en ökning av det garanterade beloppet bara ha en positiv inverkan, med tanke på att befolkningens insättningar jämfört med september har minskat med 6 procent enbart i Bukarest. Detta innebär att omkring 600 miljoner euro har tagits ut under bara några veckor, vilket saknar motsvarighet under tidigare år.

Å andra sidan vill jag som ledamot av Europaparlamentet uppmärksamma er på att denna åtgärd behöver kompletteras med en översyn av principerna för att bevilja kredit och graden av risk i samband med detta.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag måste först av allt gratulera det franska ordförandeskapet till hur det har hanterat denna svåra period som EU har genomgått. Den modell som ni lämnar efter er kommer att bli ett riktmärke för EU:s kommande ordförandeskap, baserat på snabb reaktion, flexibilitet och anpassningsförmåga till svåra interna och externa situationer. Att hantera de interna problemen i samband med den europeiska integrationens dynamik, EU:s hållbara ekonomiska och sociala utveckling och en yttre politik som vilar på EU:s fredsfrämjande grundval är mycket viktigt för EU:s framtid. Samtidigt överensstämmer detta med den europeiska integrationens grundläggande principer.

För det andra vill jag betona vikten av kommunikation, samarbete och kompromisser, som är viktiga faktorer i EU:s politik. Dessa har alla utnyttjats maximalt under det franska ordförandeskapet, med tanke på den svåra period som vi har genomgått, när det gäller förbindelserna mellan EU:s mest demokratiska institutioner: Europaparlamentet och de nationella parlamenten.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag skulle vilja tacka ordföranden för ett framgångsrikt franskt ordförandeskap. Jag syftar på dess framgång på den internationella arenan, med tanke på krisen i Georgien, och på dess framgång när det gäller viktiga frågor för vanliga medborgare. På ett personligt plan är jag mycket glad över att det franska ordförandeskapet slutförde arbetet med förordningen om gränsöverskridande underhållsbidrag inom EU. Personligen har jag arbetat länge och hårt med denna förordning. Därför är jag glad över att vi, i enlighet med rådets godkännande, till sist kommer att kunna säkra lämpligt finansiellt stöd för de barn som helt enkelt verkar ha glömts bort av en av sina föräldrar, när denne förälder är bosatt utomlands.

Som ledamot av utskottet för konstitutionella frågor är jag å andra sidan oroad över de eftergifter och institutionella löften som har gjorts till Irland, vilka innebär en återgång till principen en kommissionsledamot per land. Man kan vänta sig att EU kommer att utvidgas ytterligare till att inkludera 30 medlemsstater eller mer. Ett lika stort antal kommissionsledamöter skulle leda till ytterligare byråkratisering av Europeiska kommissionens arbete. Ansvarsområdena för de kommissionsledamöter som utses skulle styckas upp. Själva kommissionen skulle bli dyrare, mindre effektiv och mer svårhanterlig. Jag hoppas också att den debatt som föregår en ytterligare omröstning i Irland kommer att hållas i en anda av europeisk solidaritet, med hänsyn till innehållet i Lissabonfördraget, som förklaras tydligt, med institutionella ändringar inkluderade. Dessa frågor är viktiga för Irlands medborgare och även för att hela EU ska fungera.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Europeiska rådets beslut – om man bortser från all retorik och demagogi som alltid åtföljer dessa – visar EU:s verkliga målsättningar och politik.

Efter att ha hindrat alla andra från att uttrycka sin ståndpunkt i en folkomröstning framtvingar de nu en ny folkomröstning för dem som självständigt och demokratiskt förkastade detta förslag till fördrag.

Irlandarna kommer vidare att ställas inför en folkomröstning om samma fördrag (innehåll), för tillfället åtföljt av ett "politiskt åtagande" som ska uppfyllas rättsligt vid Kroatens kommande anslutning 2010 eller 2011.

På detta sätt försöker de att införa en förbättring av den nyliberalism, federalism och militarism som detta förslag till fördrag innebär, i de stora företagens och stormakternas intresse.

Europeiska rådet rör sig också mot ett nytt skede i EU:s militarisering och i de inre förbindelserna, genom att förbereda för nästa Natotoppmöte (i april 2009) och konsolidera EU som dess europeiska pelare.

Som vi tidigare har betonat visar sådana beslut tydligt EU:s antidemokratiska karaktär, som är oskiljaktig från EU:s ställning som ett imperialistiskt block.

När det gäller den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen innehåller denna exakt samma politik, eftersom prioriteringen är att svara på stormakternas och det finansiella kapitalets intressen.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Det gläder mig att stats- och regeringscheferna hittade en rimlig lösning och faktiskt den enda rätta lösningen på frågan om kommissionsledamöterna. Min kommissionsledamot är en kontaktkanal till kommissionen, som är särskilt viktig för de mindre medlemsstaterna.

Det bor minst 60 miljoner människor i Frankrike, och den franska regeringen har 38 ministrar. Nästan 500 miljoner människor bor i EU. Hur är det möjligt att kommissionen inte har plats för en kommissionsledamot från varje land, även om det skulle kunna tillkomma fler medlemsstater?

Tack!

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) I december 2007 uppmanade Europeiska rådet kommissionen att bedöma de verktyg som fanns tillgängliga för den sociala integreringen av romer. Tvärtemot förväntningarna begränsades arbetsdokumentet till en bedömning av befintlig gemenskapspolitik. I september ägde det första europeiska toppmötet om romer rum, och man misslyckades med att utarbeta konkreta rekommendationer eller en tidsplan. Den 8 december uppmanade rådet (allmänna frågor) kommissionen att lägga fram en rapport om de framsteg som gjorts i början av 2010.

Att skapa en progressiv gemenskapsstrategi borde bygga på bredaste möjliga forum, på initiativ som tar upp både det romska och icke-romska civilsamhället, på vetenskapliga rön och på samarbete mellan företrädare för kyrkor och det ekonomiska livet. Vi behöver mycket mer än införandet av bästa praxis, något som har bedömts alltför positivt. Det som behövs är en övergripande strategi, i vilken man samtidigt tar upp alla aspekter som påverkar romerna och som ger en tydlig bild av hur gemenskapsinitiativ genomförs på ort och ställe, hur de lyckades stödja den lokala politiken, som är allra viktigast för social integration. Vi måste ge medlemsstaterna en färdplan som bygger på genomförbara rättsliga grunder och som kan garantera att tydliga och mätbara mål uppfylls med hjälp av sanktioner, om det krävs. I strategin måste man dessutom ta upp frågor som är nära sammanbundna med den sociala integrationen av romerna, som miljöskydd, hälso- och sjukvård, multipla former av diskriminering eller negativa åsikter gentemot romer som uttrycks i massmedier och på andra samhällsområden.

Thomas Mann (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Herr talman! "EU agerade enat." Detta var president Nicolas Sarkozys centrala budskap vid den genomgång av det franska ordförandeskapet som vi precis har lyssnat till. Han fastställde utan tvivel tempot för den dynamiska kraft som helt klart har bidragit till framgången under dessa sex månader.

Jag välkomnar att han, som rådsordförande, mötte Dalai Lama vid sammankomsten för mottagare av Nobels fredspris i Gdańsk i Polen. Vi i Europaparlamentet hade äran att gästas av Hans Helighet Dalai Lama för två veckor sedan i Bryssel, där han höll ett tal inför kammaren. Genom en fasteaktion, som över 500 personer anmälde sig till, och tibetanska sjalar visade vi vår solidaritet med Dalai Lama och det tibetanska folket. Vi stödde hans medelväg, han villighet att inleda en dialog och hans orubbliga engagemang när det gäller icke-våld. Han har alltid talat för självständighet i Tibet, snarare än att föra separatisternas talan, som kineserna påstår.

De senaste månaderna har visat att rådet, kommissionen och parlamentet alla gick med på att detta är det enda sättet. Det som jag skulle vilja veta är vad EU kommer att göra nu, mot bakgrund av att Peking upphört med de officiella samtalen mellan EU och Kina? Hur ska rådet i slutändan lyckas att intressera Kina för att förverkliga de mänskliga rättigheterna? Regeringen i Peking försöker i själva verket att avfärda de mänskliga rättigheterna som "västerländska värderingar", i stället för att integrera dem i sin politik.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) De talare i dagens debatt som betygsätter det franska ordförandeskapet utgörs av tre grupper. Den första gruppen berömmar helt okritiskt ordförandeskapet. Den andra gruppen är kritisk, medan den tredje tiger. I själva verket kommer vi, oavsett vilken av dessa grupper som vi i dag tillhör, alla att hållas ansvariga för EU-nationernas framtida öde.

Vi är därför också ansvariga för det franska ordförandeskapet. Trots intensiv verksamhet och omfattande offentlig uppmärksamhet har ordförandeskapet faktiskt inte lyckats skapa några positiva resultat. Än värre är att president Nicolas Sarkozy undertryckte den demokratiska anda som han påstår sig förorda. Han har gjort detta genom att utöva påtryckningar på de irländska myndigheterna och ledarna i andra suveräna stater och nationer för att insistera på ett erkännande av Lissabonfördraget, som förkastades av folket på Irland.

Europeiska unionens demokratiska underskott har en uppenbar negativ effekt på klimatpaketet. Det senare åsidosätter utvecklingsekonomier, däribland Polen, i syfte att rädda ekonomierna i de gamla medlemsstater

som befinner sig under hot i den aktuella krisen. President Sarkozy har fräckt försummat att nämna att människorna ansvarar för en liten procentandel av koldioxidutsläppen, och EU självt står för mellan 10 och 20 procent. Av denna anledning kommer ingenting att uppnås om inte andra länder och kontinenter engageras, däribland Indien och Kina, något som redan har blivit uppenbart. Allt som kommer att ske är att vi får ytterligare en skatt att betala. För de nya medlemsstaterna, inbegripet Polen, kommer det att innebära att de bestraffas för sin anslutning till unionen.

Avslutningsvis skulle jag vilja påpeka att demokrati handlar om att göra ett val grundat på kunskap. Att påtvinga ett fritt land skadliga lösningar liknar totalitarism, som inte för oss någonstans.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I vår bedömning av det franska ordförandeskapets mandatperiod kan vi utan tvekan bekräfta att det har varit en stor framgång. Dess åtgärdsprogram har framgångsrikt kombinerat politisk beslutsamhet, pragmatism och taktfull diplomati, något som är absolut nödvändigt för att kunna övervinna den kris som har inträffat.

Dess åtgärdsanvisningar har varit mycket ambitiösa, något som gjort det möjligt för oss att fatta några viktiga beslut på EU-nivå: det europeiska avtalet om invandring och asylsystem, avtalet om energi- och klimatpaketet, Medelhavsunionen samt ett nytt avtal om den gemensamma jordbrukspolitiken. Det skedde tre oförutsedda händelser som fick en framträdande plats på dagordningen, men som visade hur effektiv den arbetsgrupp som kan mobiliseras för EU är: förkastandet av Lissabonfördraget av invånarna på Irland, konflikten i Georgien (8 augusti) och kollapsen för Lehman Brothers Bank, som markerade starten på den nuvarande finansiella och ekonomiska lågkonjunkturen (15 september).

Jag vill gratulera det franska ordförandeskapet till dess lyckade mandatperiod. Det har framgångsrikt hanterat följderna av den irländska "nej"-omröstningen (vid Europeiska rådets möte den 11–12 december åtog sig Irland att åter lägga fram Lissabonfördraget för ratificering före slutet av 2009), och det ledde ett medlingsuppdrag mellan Moskva och Tbilisi, som var en diplomatisk framgång, men som åter riktade uppmärksamheten på behovet av en effektiv, sammanhängande gemensam utrikes- och säkerhetspolitik på EU-nivå. Sist men inte minst har ordförandeskapet framgångsrikt fått medlemsstaternas samtycke till en rad mycket viktiga gemenskapsprojekt, till exempel på områdena miljöskydd och invandring.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) När det gäller ekonomin var de främsta utmaningarna för EU under det franska ordförandeskapet de åtgärder som hörde samman med klimat- och energipaketet samt finanskrisen.

Till följd av sin omfattande utvidgning har EU blivit mer varierat och omfattar många olika områden med egna särskilda kännetecken. Olikheterna handlar om mer än medlemsstaternas ekonomiska utvecklingsnivå. Det är därför som det är svårt att finna enstaka instrument som ska bidra till att lösa de olika problem som de enskilda ekonomierna i medlemsstaterna står inför.

Åtgärder för att bekämpa krisen måste därför omfatta ett paket av skiftande instrument som ska användas under krisen. Jag tänker till exempel på att minska momssatsen eller upphäva några av villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten.

Klimat- och energipaketet bör anpassas till de villkor och särskilda egenskaper som kännetecknar de enskilda ekonomierna och deras sektorer. Jag anser inte att raden av åtgärder inom ramen för paketet lämpar sig för den aktuella situationen.

De eftergifter och fördelar som enskilda stater uppnår kommer inte att göra det möjligt att jämma ut deras utveckling, eftersom de står vid startpunkter som skiljer sig så oerhört mycket åt. Jag förespråkar därför en systematisk översyn av detta paket och en analys av dess tillstånd och utveckling. Detta borde tjäna som en grund för införandet av grundläggande ändringar.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Även jag skulle vilja gratulera det franska ordförandeskapet till dess arbete, som gör det möjligt för oss att nå en godtagbar kompromiss om energi- och klimatpaketet. Om vi antar detta paket blir Europeiska unionen ledande i kampen mot klimatförändringarna, grundat på den förebild som den har varit och det åtagande som den har tagit på sig. I Köpenhamn kommer EU att ha argument som det kan använda för att förhandla med de andra staterna från hela världen, så att vi på global nivå, genom vår gemensamma insats, kan bidra till att minska växthusgasutsläppen.

Jag gratulerar också det franska ordförandeskapet till dess engagemang i antagandet av det tredje sjösäkerhetspaketet "Erika III" genom förlikning. På grundval av de lärdomar som vi dragit av sjöolyckor under de senaste åren har EU skärpt bestämmelserna om sjötransportsäkerheten och utarbetat särskilda

åtgärder och tydliga lösningar för att hantera sjöolyckor. Det har också gjorts framsteg, om än otillräckliga, på områdena hållbar transport, det gemensamma europeiska lufttrummet och trafiksäkerhet. Det jag också hade velat se under det franska ordförandeskapet var framsteg när det gäller vägpaketet, energipaketet och telekompaketet.

Dessutom visade de debatter som drog fulla hus i parlamentet och rådet om hur höjda energi- och livsmedelspriser påverkar EU-medborgarna att den sociala agendan är en av EU:s högsta prioriteringar.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! När vi går igenom det franska ordförandeskapets prestationer skulle jag vilja fästa uppmärksamheten på åtskilliga frågor som påverkar den övergripande bedömningen av denna period. Det stämmer att president Nicolas Sarkozys ingripande i augusti när det gällde situationen i Georgien ledde till ett slut på militära åtgärder. Att de militära åtgärderna upphörde berodde dock i själva verket mer på Rysslands ekonomiska intressen och dess förbindelse med Frankrike än en genuin vilja att lösa de problem som lett fram till kriget.

Nästa fråga som jag vill nämna handlar om EU:s framtida utveckling och förvaltning. Den rör inställningen till ratificeringen av Lissabonfördraget. När det gäller fallet med Irland ska flera folkomröstningar organiseras tills ett resultat som tjänar unionens största medlemsstaters intressen nås. Detta visar att intressena i Tyskland, Frankrike och flera andra länder kan åsidosätta godkända principer och demokratisk debatt. Dessutom visar det faktum att den irländska allmänheten mutas med undantagsbestämmelser från fördraget att varje land kan behandlas olika inom Europeiska unionen och mutas. Detta beslut bekräftar hur det har blivit allt vanligare att töja på lagen inom gemenskapens institutioner.

Jag skulle vilja påminna kammaren om att det var under detta ordförandeskaps ledning som beslutet att Europeiska unionen ska göra sig av med vissa polska skeppsvarv fattades. Detta beslut fattades samtidigt som industrin och bankerna åternationaliseras på andra håll inom gemenskapen, såsom är fallet i ert land, herr Sarkozy. Ordförandeskapet underlät också att samtycka till ökade jordbruksstöd upp till en viss nivå under er ledning. Det franska ordförandeskapet behöll dem på en nivå som är mycket ofördelaktig för de nya medlemsstaterna.

Herr president! Ni inriktade er på att sträva efter att bevaka Frankrikes intressen, snarare än alla EU-medlemsstaters intressen.

(Sammanträdet avbröts kl. 14.10 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

7. Erasmus Mundus-programmet (2009-2013) (undertecknande av dokumentet)

Talmannen. – Vi ska nu, tillsammans med rådet, underteckna rättsakterna om åtgärdsprogrammet Erasmus Mundus som syftar till att förbättra kvaliteten på högre utbildning och främja interkulturell förståelse genom samarbete med tredjeländer.

Herr Le Maire, Europaminister, herr kommissionsledamot Figel' – den verkliga grundaren till hela Erasmusprogrammet – mina damer och herrar! Det är ett stort nöje att i dag, tillsammans med rådet, underteckna ett viktigt beslut som gör det möjligt att utvidga Erasmus Mundus-programmet. Detta är kulmen av det målmedvetna arbete som vi har gjort i samarbete med rådet och kommissionen. Jag skulle åter vilja tacka kommissionsledamot Ján Figel' särskilt för att han har drivit detta program framåt och slutligen gjort det möjligt för oss att gemensamt sätta vår prägel på programmet, rådet och parlamentet tillsammans, genom undertecknandet i dag.

Detta offentliga undertecknande kommer att bidra till att visa betydelsen av europeiska lagbestämmelser för EU-medborgarna. Erasmus Mundus-programmet kommer att utvidga kommissionens ursprungliga Erasmusprogram, som inrättades för 21 år sedan. Programmet ger studenter över hela världen möjlighet att studera i Europeiska unionen och spelar en viktig roll i främjandet av europeisk högre utbildning som en symbol för bästa studieresultat.

Med ökad finansiering – närmare 950 miljoner euro på fem år – är EU nu i stånd att möta den växande efterfrågan på Erasmus Mundus-programmet. Detta gör det möjligt för oss att fortsätta stödja gemensamma program inom EU och ge stipendium till de mest begåvade studenterna och professorerna från tredjeländer.

Dessutom kommer vi att utvidga programmets räckvidd till att även omfatta doktorandprogram, och vi kommer att kunna erbjuda europeiska studenter ett ännu större ekonomiskt stöd.

Tack vare detta program kommer deltagare, och framför allt studenter, att bli verkliga ambassadörer för öppenhet och interkulturell dialog. De kommer att bidra till att skapa ett bättre samarbete och en ömsesidig förståelse över hela världen.

Som avslutning vill jag uttrycka mitt tack till det franska ordförandeskapet, kommissionen och alla ledamöter av utskottet för kultur och utbildning – det gläder mig att Katerina Batzeli, utskottets ordförande, närvarar i dag – liksom föredraganden, Marielle De Sarnez, som alla arbetade intensivt med denna viktiga rättsakt.

Jag ska nu be minister Bruno Le Maire att underteckna dokumentet med mig och kommissionsledamot Ján Figel' att övervaka, så att säga.

(Talmännen undertecknade rättsakterna.)

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

*

* *

Nigel Farage (IND/DEM). - (EN) Fru talman! När det gäller personliga uttalanden i den debatt som vi förde med Nicolas Sarkozy gjorde jag ett antal kommentarer om Europeiska unionens hållning i fråga om demokrati. Jag talade särskilt om ledaren för socialdemokratiska gruppen, Martin Schulz, som gjorde några nedsättande och förnedrande kommentarer under debatten i juni i år. Han fick tillstånd av talmannen, Hans-Gert Pöttering, att ta ordet och säga att mina kommentarer hade varit osanna och att han aldrig på något sätt påstått att "nej"-sidan skulle kunna kopplas till fascism i framtiden. Jag skulle vilja att vi får rättsida på det här.

Den 18 juni, på denna plats, när vi talade om "nej"-omröstningen på Irland, sade Martin Schulz exakt så här. Jag citerar: "[passionen] har flyttat över till den andra sidan, de som talar illa om EU, till högerkanten av det politiska spektrat. Den finns hos dem som talar illa om EU, och de som helt enkelt gör det för att de är rädda. I Europa har denna blandning av socialt förfall och rädsla emellertid alltid öppnat dörren för fascism."

Martin Schulz kanske inte tycker om det som jag har att säga. Han kanske inte håller med om det som jag säger i grunden. Herr Schulz! Jag skulle emellertid vilja säga er att när jag tar ordet här i parlamentet undersöker jag alltid mycket noga det som jag säger. Jag tar aldrig ordet och berättar lögn. Det som jag säger anser jag vara fullkomligt sant. Jag ber inte om en ursäkt eller något liknande. Jag gör detta för att få rättsida på saken, och jag beklagar att vår talman, Hans-Gert Pöttering, valde att utnyttja artikel 145 för att låta Martin Schulz få ordet denna förmiddag, men inte lät mig få ordet i förmiddags, vilket faktiskt var själva meningen med det anförande som jag höll i morse. Det finns inga lika villkor inom Europeiska unionen. Det är lika tufft om man tillhör "de goda" och är positiv till fördraget, som att tillhöra "de onda" och vara motståndare till fördraget. Detta anser jag inte vara särskilt demokratiskt.

Talmannen. – Herr Farage! Era kommentarer kommer att föras till protokollet.

Martin Schulz (PSE). - (DE) Fru talman! Nigel Farage hävdade i förmiddags att jag i denna kammare hade sagt att "en 'nej'-röst kommer att leda till fascism". "Tidigare har Martin Schulz haft ordet och sagt att en "nej"-röst kommer att leda till fascism." Jag har aldrig – någonsin! – sagt detta, och jag skulle vilja klargöra denna punkt en gång för alla.

Jag anser inte att en "nej"-röst av en given befolkning – som till exempel den irländska – leder till fascism. Detta är inte min övertygelse. Detta är nu klargjort en gång för alla. Men jag anser verkligen att vi alla måste vara medvetna om att det alltid är farligt att leka med känslor hos människor som plågas av rädslan att förlora social status, om det hamnar i uppviglares händer. Jag vet inte om någon av er kan räknas till uppvigla. Jag hoppas inte det. Jag är dock fullt medveten om att det finns sådana provokatörer.

Herr Farage! En sak kan ni vara säker på, och det är att jag kommer att kämpa mot personer som er och er politik, så länge som jag är fysiskt i stånd att göra det!

Talmannen. – Båda sidor har gett en förklaring, och vi ska nu gå vidare till nästa punkt.

9. Klimatförändringar och energi (inledning)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om klimatförändringar och energi.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr gruppordförande, ärade föredragande, mina damer och herrar!

Jag är tillbaka hos er några veckor – mycket få veckor – efter vår senaste debatt, och särskilt efter ett viktigt ögonblick, då en förtroendepakt slöts mellan parlamentet och rådet under kommissionens vaksamma öga i syfte att enhälligt finna, som president Nicolas Sarkozy sade i förmiddags, en rad mekanismer som kommer att förbinda de 27 ländernas ekonomier till en hållbar ekonomi, minska koldioxidutsläppen, förbereda oss inför mötet i Köpenhamn och förbättra våra ekonomiers konkurrenskraft inför det kommande århundradet.

Jag är tillbaka hos er efter ett möte med Europeiska rådet då man nådde ett enhälligt beslut, och jag anser inte att vi svikit denna förtroendepakt mellan oss tack vare de många och skiftande trepartsmötena, som var mer eller mindre oöverträffade. Jag tänker på förra helgens trepartsmöte om ett antal direktiv. Jag anser också att meningsskiljaktigheterna är mycket enkla att identifiera jämfört med hur läget var då vi möttes för en månad sedan.

Det råder ingen oenighet om att Köpenhamn är en framgång. Det finns mervärde om mötet i Köpenhamn inte blir en framgång, med andra ord om bara EU engagerar sig. De ansträngningar som krävs av näringslivet omfattar att göra de mest miljöeffektiva teknikerna mer konkurrenskraftiga.

Det andra området för mervärde gäller solidaritet och det tredje energi. Energi och anslag till energi är en av huvudprinciperna i detta paket, tillsammans med förnybara energikällor, bilar och så vidare.

När det gäller denna fråga anser jag att vi i våra hjärtan alla kan acceptera en övergångsperiod för de ekonomier som använder mest kol, med tanke på hur komplicerat det är med övergångar ur ett socialt perspektiv. Efter att ha upplevt dem i ett antal länder – i Belgien, i området Nord-Pas-de Calais i Frankrike – vet vi att de är komplexa. Ingen förutsättning har ändrats. Det är en övergångsperiod, och denna övergångsperiod bygger på ökad solidaritet.

Den enda verkliga diskussionen förra veckan i rådet gällde faktiskt inte alls det som jag läser och hör här, utan i själva verket att 2 procent av solidariteten har anslagits bestämt och direkt till de länder som har anslutit sig till unionen under den allra senaste tiden, med andra ord de som ombes att göra den största energiövergången. Det var denna del av solidariteten som framträdde mest.

När det gäller resten känner ni till de texter som har lagts fram sedan en tid tillbaka, tack vare de olika utskottens och föredragandenas arbete. När det gäller bränslekvaliteten är denna text mer ambitiös än kommissionens. När det gäller förnybara energikällor ligger den för det mesta i linje med kommissionens text. När det gäller att fördela ansträngningarna är den, så när som på några detaljer, identisk. Den är lite mer restriktiv när det gäller koldioxidutsläppen från bilar på lång sikt.

I grund och botten, och slutligen, respekteras den allmänna balansen mellan paketet, i den form som det föreslagits, och de ambitioner som man planerat för Europeiska rådets möte i mars till fullo. Vi befinner oss i en period av globala samtal. Den europeiska grupperingen, den europeiska kontinenten, eller åtminstone unionen, är den första globala organisationen som upprättar ett system för tydligt uträknande mål, tillämpningsmetoder och kapacitet att utvärdera, år efter år, sektor efter sektor, direktiv efter direktiv, verkligheten för de ändringar som äger rum i enlighet med våra direktiv, med andra ord under kommissionens övervakning å ena sidan och EG-domstolens å den andra.

Jag anser att vi har en plan för djupgående förändring som kan utvärderas, är bindande och i linje med våra mål och ambitioner. Jag anser att den punkt som vi, tack vare trepartsmötena, nådde förra veckan i rådet ligger i linje med EU:s ambitioner. Det kommer att bli EU:s ansvar att leda debatten i Köpenhamn och att vi nu börjar förbereda oss för denna viktiga konferens, detta viktiga möte för mänskligheten, å ena sidan under kommissionens ledning och å andra sidan under Tjeckiens och Sveriges ledning, tillsammans med värdlandet, Danmark.

Det var detta som jag som en inledning ville säga er med tillägget att parlamentets arbete verkligen har varit en helt nödvändig tillgång, inte, som jag har hört sägas, de enda medlen för att utöva påtryckningar på regeringar, utan helt enkelt på grund av dess allmänna kvalitet.

Slutligen ändrade sig rådet, ni har säkert noterat det, till exempel när det gällde avskiljning och lagring av koldioxid, som Chris Davies håller så kär, under de sista timmarna för att i så hög grad som möjligt försöka närma sig de önskemål som uttryckts.

Detta är det arbete som har gjorts. Det finns sex texter som har lagts fram för diskussion. Vi står naturligtvis till ert förhållande om ni skulle behöva ytterligare klargöranden.

Stavros Dimas, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! I dag och i morgon är ett av de sällsynta tillfällen då politiker kan skriva historia. Energi- och klimatpaketet som ni kommer att rösta om i morgon är ett lagstiftningspaket som ses om en milstolpe, med betydelse för både Europeiska unionen och de internationella ansträngningarna för att ta itu med klimatförändringarna. Det kommer att få följder inom EU och internationellt.

Jag skulle vilja tacka det franska ordförandeskapet för dess engagemang och dess arbete i syfte att nå en kompromiss, men främst skulle jag vilja uttrycka mitt uppriktiga tack till och uppskattning för Europaparlamentet och det arbete som det har gjort under hela denna period, samt alla politiska grupper och föredragandena. Alla har bidragit konstruktivt genom att föra kompromissen till den nivå där en omröstning i morgon kommer att vara lovande.

Även om det gavs uttryck för mycket oro – det fanns många förslag, och många av dessa godkändes – och alla är lite missnöjda, anser jag inte att detta betyder att paketet är orättvist eller saknar ambitioner. Det är ambitiöst, rättvist, och det kommer att uppfylla de miljömål som vi har fastställt genom att minska växthusgasutsläppen inom EU med 20 procent före 2020. Paketets struktur förblir alltså som den var i vårt förslag, och paketets miljöintegritet har bevarats till fullo liksom den rättvisa fördelningen av ansträngningar bland de olika parterna.

Det paket som ligger framför er innehåller en uppsättning åtgärder som är de mest ambitiösa i världen. Alldeles nyligen har vissa röster runt om i världen hävdade att skulle ta efter vårt paket, och detta är mycket uppmuntrande.

Europeiska unionen är världsledande när det gäller klimatförändringar, och genom att anta detta paket med er ja-röst i morgon ska vi bekräfta vår internationella roll som världsledande när det gäller att ta itu med klimatförändringarna och samtidigt se till att vi verkligen säkerställer de fördelar för våra länder som uppstår tack vare en tidig övergång till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp.

Europeiska unionen är den första regionen i världen som har minskat utsläppen. Vi kommer att uppfylla våra mål i Kyotoprotokollet, både som EU-15 och som EU-27; vi kommer att nå målet för minskningen på 8 procent. I själva verket kommer vi som EU-27 till och med, på grund av de nya medlemsstaternas insatser, att överträffa målet för minskningen på 8 procent.

Vi är den enda region i världen där det finns ett väl fungerande system för handel med utsläppsrätter och där vi har satt ett pris på koldioxid. EU är den region i världen som investerar mest i utvecklingsländer, i rena utvecklingsprojekt, som är användbara eftersom vi både får förtjänster för de investeringar som görs i dessa länder, och även för att vi minskar de globala växthusgasutsläppen och hjälper till att överföra teknik till dessa utvecklingsländer, investera där och skapa arbetstillfällen.

EU är den region i världen som investerar mest i forskning, och med vårt paket och med den åtgärd som Jean-Louis Borloo hänvisade till tidigare om att investera intäkterna från försäljningen av 300 miljoner ton koldioxid på auktion före 2015, som skulle kunna uppgå till omkring 9 miljarder euro, kommer vi att investera ännu mer i forskning. EU är också den enda region i världen som kommer att ha fastställt ett enhälligt tjugoprocentsmål genom att anta detta paket i morgon, och våra ledare har återbekräftat vår minskning på 30 procent, som krävs för att effektivt bekämpa klimatförändringarna (enligt den allra senaste vetenskapliga informationen kommer kanske inte ens dessa 30 procent att vara tillräckliga).

Genom att anta detta paket i morgon kommer vi inte bara ha tagit ett steg, utan ett språng framåt i kampen mot klimatförändringarna och även statuerat ett exempel för andra länder, andra världsregioner så att de ska följa oss. Vissa har redan gjort det. I går tillkännagav Australien ett paket i kampen mot klimatförändringarna. Det är inte lika ambitiöst som vårt men fortfarande mycket viktigt. Landet har fastställt ett enhälligt mål. Man inför ett handelssystem med utsläppstak (*cap-and-trade system*), och det är mycket

ambitiöst när det gäller målen på medellång och lång sikt. Landet har understrukit sin villighet att samarbeta med oss när det gäller att nå en internationell överenskommelse i Köpenhamn. Alla känner till vilka prioriteringar som den tillträdande presidenten Barack Obama har fastställt – energitrygghet, klimatförändringar – och han upprepade detta i går igen.

EU är ledande när det gäller att framställa olika dokument och studier, som kommer att vara mycket värdefulla för våra förhandlingar nästa år. Det var uppenbart i Poznań i förra veckan att världens länder är beslutna att arbeta hårt nästa år för att säkerställa en ambitiös internationell överenskommelse i Köpenhamn, och EU kommer att bidra till detta mål genom att framställa dokument om hur denna överenskommelse bör lyda, vad de grundläggande delarna bör vara, vilken struktur det borde ha och även hur vi kan nå denna överenskommelse.

När vi diskuterade detta paket uttrycktes olika farhågor: oro för koldioxidläckage, det vill säga huruvida koldioxidintensiva industrier, på grund av systemet för handel med utsläppsrätter och huvudsakligen på grund av auktionen, kommer att flytta till länder utan koldioxidbegränsningar och fortsätta släppa ut koldioxid i dessa länder som inte har några begränsningar (något som också kommer att skada EU, eftersom vi kommer att förlora arbetstillfällen).

Vissa medlemsstater som i hög grad förlitar sig på kol uttryckte oro för auktioner inom energisektorn, och några andra länder uttryckte sin oro för flexibilitet när det gäller förslaget om gemensamma insatser. Genom den kompromiss som nåddes kommer alla dessa farhågor att beaktas. För industrin har långsiktig förutsägbarhet garanterats, gratis utsläppsrätter kommer att ges och frågan om konkurrenskraft kommer att behandlas. Samtidigt ska det betonas att dessa industrier fortfarande kommer att dra sitt rättvisa strå till stacken för att minska utsläpp inom EU eftersom de inte bara är föremål för taket i systemet för handel med utsläppsrätter, utan de måste också iaktta riktmärket för bästa tillgängliga teknik. Så även dessa industrier kommer att genomföra minskningar.

Jag ska övergå till auktioner inom energisektorn, eftersom jag har hört mycket klagomål och missnöje för att vi har beviljat en undantagsbestämmelse för vissa medlemsstater när det gäller denna sektor. För det första bör det framhållas att detta är ett alternativ för medlemsstaterna, eftersom de var mycket oroad för hur vårt förslag skulle påverka samhället. Vi bör lyssna till denna oro, och vi lyssnade. Enligt min uppfattning kommer de dock inte att utnyttja denna undantagsbestämmelse när det är dags av den enkla anledningen – särskilt i de länder där energisektorn är privatägd och priserna oreglerade – att de kommer att ställas inför dilemmat huruvida de ska ge pengarna till finansministeriet – till staten – för användning i ett gott syfte eller tillåta den privata sektorn att göra oväntade vinster, vinster utan anledning. Detta är något som vi ska granska. Det kan bli en politisk fråga i framtiden. Så jag skulle vilja säga till de som motsätter sig vårt avtal när det gäller just denna punkt att de har möjligheten att i sina egna länder övertyga sina regeringar att inte använda detta alternativ när tiden är mogen. Samtidigt, om dessa medlemsstater anser att det är viktigt av sociala eller andra skäl att använda denna undantagsbestämmelse har de möjlighet att göra det.

När det gäller flexibiliteten för mekanismerna för ren utveckling (CDM) och gemensamma insatser på det området: det finns för det första många tal som flyter omkring för tillfället om hur mycket av insatserna för att minska utsläppen som kommer att göras inrikes och hur mycket som kommer att tillåtas att göras utomlands. Jag bör understryka att alla dessa jämförelser gäller 2005. De faktiska minskningarna som ska genomföras inrikes är mycket större, eftersom de ska jämföras med 2020 och vanliga rutiner. De faktiska minskningarna kommer att bli mycket större inom EU. Jag har bett mina tjänsteavdelningar att ge mig en analys, och för de sammanlagda gemensamma insatserna och gemenskapens system för utsläppshandel (ETS) kommer insatserna inom EU att ligga på omkring 60 procent. I utvecklingsländer, utomlands, skulle det kunna bli 41 procent.

Vi får inte glömma bort att vi måste investera i utvecklingsländer. Detta är en av de frågor som ständigt tas upp av våra internationella partner, och även här i Europeiska unionen av alla de som är intresserade av att överföra teknik, investera och minska koldioxidutsläppen i utvecklingsländer.

Varför är detta dåligt? Vi måste finna en balans, för annars, om vi gör alltför stora insatser utomlands men inte inrikes, skulle det innebära att alla fördelar för våra företag och industrier inom EU skulle gå förlorade, eftersom vårt paket inte bara handlar om att bekämpa klimatförändringarna, utan också om att skapa en mer effektiv ekonomi. Vi ska vidta stimulansåtgärder för att göra våra företag och vår industri mer resurs- och energieffektiv, och ett energieffektivt, resurseffektivt företag innebär ett ekonomiskt effektivt företag – ett mer konkurrenskraftigt företag – något som i sin tur innebär nyskapande i Europeiska unionen. Så vi behöver verkligen mer insatser i EU. Detta är något som vi borde försöka åstadkomma.

Återigen finns det en stor möjlighet för alla de som klagar på denna punkt i kompromissen: åk till era länder och be regeringarna i Österrike, Sverige, Danmark, Finland och de andra länderna – tolv av dem finns förtecknade – som har bett om denna tilläggsprocent, och säg till dem att inte utnyttja de mekanismer för ren utveckling som är tillåtna enligt denna kompromiss. Det är upp till er. Gör det där, inte här. Här ska ni rösta för paketet. Paketet är en helhet: det är inte ett förslag här och ett förslag där. Det ena påverkar det andra. Så gör inte det misstaget. Om ni har invändningar, framför dem i era länder, i de länder som har möjligheten att få den extra procenten av mekanismen för ren utveckling.

Jag ska inte tala om den fjärde farhågan, som var solidaritet. Jean-Louis Borloo har svarat, och den lösning som nåddes av det franska ordförandeskapet var mycket klok.

Jag vill inte ta upp mer av er tid, eftersom jag redan har talat för mycket. Det som är viktigt nu är att se framåt. Vi borde se mot Köpenhamn. Vi har ett års tuffa förhandlingar framför oss. Låt oss samarbeta igen – Europaparlamentet, rådet och kommissionen – för att övertyga våra internationella partner att nå ett avtal i Köpenhamn. Trettio procent är det minsta som vi måste enas om i Köpenhamn för att bekämpa klimatförändringarna effektivt. Vi borde börja arbeta nu. Samtidigt måste vi fortsätta att ta hand om våra industrier.

Om vi återvänder till frågan om flytande kolväten handlar detta inte bara om att bevara arbetstillfällen, sysselsättning och konkurrenskraft, utan det är också en miljöfråga. Jag vill inte se företag som omfördelar och släpper ut i länder utan koldioxidbegränsningar. Så det är en miljömässig, social och ekonomisk fråga, och vår kompromiss balanserar alla dessa frågor: de sociala frågorna, de ekonomiska frågorna och miljöfrågorna. Jag anser att vi bör fortsätta på denna inslagna bana. Genom att genomföra paketet bör vi också fortsätta vårt samarbete, givetvis tillsammans med rådet, givetvis tillsammans med Europaparlamentet, men vi bör också släppa in arbetsmarknadsparterna i denna diskussion. Vi borde samarbeta, eftersom detta är mycket viktigt för Europa. Det är mycket viktigt för världen.

(Applåder)

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! De förslag som vi ska diskutera i dag utgör en revolutionerande ändring av hur vi framställer och konsumerar energi. Färre koldioxidutsläpp innebär också mer energieffektivitet och fler hållbara energikällor. Det marknadsvänliga systemet för handel med utsläppsrätter kommer att vara den viktigaste drivkraften inom tekniken under de kommande åren. Koldioxidmålen inom sektorer utanför systemet med utsläppsrätter är i själva verket energieffektiva mål i medlemsstaterna. Direktivet om avskiljning och lagring av koldioxid, eller egentligen om geologisk lagring av koldioxid, innebär att ingen av energikällorna kommer att diskrimineras så länge som de stämmer överens med samhällets intressen.

Begränsningar av koldioxidutsläpp från bilar kommer faktiskt att begränsa vårt växande oljeberoende. Tjugo procent förnybar energi 2020 i slutlig energikonsumtion innebär att vi kommer att kunna säga att vi har nya energikällor – inte bara inom elektricitet, utan även inom uppvärmning och nedkylning samt inom transporter. Vi får aldrig glömma bort den energiutmaning som vi står inför. Internationella energiorganet (IEA) har i fyra år sagt att vi slagit in på en potentiellt ohållbar bana inom energisektorn, ekonomiskt, globalt, miljömässigt och socialt sett. Detta härrör från den riskabla balansen mellan tillgång och efterfrågan. När det gäller prisen bör vi inte låta oss vilseledas av dagens oljepris, som beror på den ekonomiska nedgången. Vi bör alltid komma ihåg var oljepriset låg för några månader sedan.

Det viktigaste är att avsluta den senaste rapporten om välståndets förflyttning. Om välståndet lämnar Europeiska unionen, så försvinner också arbetstillfällen. Så det är mycket viktigt att inse att den globala miljön är så utmanande inom energisektorn att vi måste bemöta den. För EU är detta en speciell utmaning på grund av vårt importberoende, som, om inga åtgärder vidtas, kommer att öka från 50 till 70 procent. För olja och gas kommer det att ligga nära 90 procent eller till och med på 100 procent. Detta innebär att vi kommer att stå inför en utmaning som gäller försörjningstrygghet och helt uppenbart förlora arbetstillfällen. Det föreslagna paketet innebär en genomgripande ändring som kommer att bevara vårt importberoende på en rimlig nivå, omkring 50 procent 2030, och som ger EU konkurrenskraftig avancerad teknik för framställning och konsumering av energi. Det gör det också möjligt för oss att bidra till hållbar utveckling i världen. Med den instabilitet när det gäller kolväten som vi har i dag kan vi inte föreställa oss en god och hälsosam utveckling i nutidens fattigaste regioner. Detta är den enda möjliga ändringen.

Jag anser att de åtgärder som ska vidtas är svåra. Det är inte enkelt att göra förändringar inom energisektorn, och det tar alltid många år. Men vi har inget annat val, eftersom vi stärkts, inte bara av de politiska ledarnas

förväntan, utan också av att bygga vårt förslag på vetenskapliga bevis och bevis från de globala institutioner som övervakar vår ställning på globala oljemarknader.

Jag skulle vilja tacka parlamentet, i synnerhet föredragandena och det franska ordförandeskapet, som genom mycket svåra förhandlingar inte minskade vår ambition, utan förbättrade vårt förslag, så att det är mer balanserat och starkare. Jag anser att vi kan vara stolta över de resultat som vi har nått i form av trepartsmötena. Så jag skulle åter vilja tacka föredragandena, som verkligen gjorde ett enormt arbete med att lägga fram parlamentets yttrande och som med kommissionens hjälp nådde en överenskommelse med ordförandeskapet om en mycket ambitiös uppsättning förslag som kommer att revolutionera energisektorn.

Talmannen. – Tack så mycket, herr kommissionsledamot.

10. Förnybar energi (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Claude Turmes, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om främjande av användningen av förnybar energi (KOM(2008)0019 – C6-0046/2008 – 2008/0016(COD)) (A6-0369/2008).

Claude Turmes, föredragande. – (DE) Fru talman! Direktivet om förnybar energi är en milstolpe i den europeiska energipolitiken. Genom detta direktiv kommer inte bara en mer miljövänlig el, uppvärmning och transport inom Europa att säkerställas, utan detta kommer också att vara vår egna inhemska energi, och arbetstillfällena och pengarna stannar inom EU. Vi ska bygga en ledande marknad och överta det tekniska ledarskapet samt trygga våra exportmarknader. Finns det något bättre att göra i denna kristid?

Denna framgång är kollektiv: den kollektiva framgången för dem som vi inte ser här – Lise, Aris, Hans, Paul, Michel, Fred – all personal bakom kulisserna. Det är Europaparlamentets framgång. Jag skulle åter vilja tacka Fiona Hall, Britta Thomsen, Umberto Guidoni, Werner Langen och Anders Wijkman för det förtroende som de haft för hur jag har skött förhandlingarna. Jag skulle också vilja tacka en person särskilt, Jean-Louis Borloo. Utan hans personliga bidrag, insatsen från hans kontor och från det franska ordförandeskapet skulle vi exempelvis inte ha infångat Silvio Berlusconi i en hel vecka för en vecka sedan och slutfört hans direktiv. Av denna anledning är det en kollektiv framgång, och det är precis vad EU kan prestera!

Jag ska kort gå in på innehållet. För det första skapar man investeringssäkerhet med direktivet, för vi har bindande mål på minst 20 procent. Vi har bindande nationella mål, mycket detaljerade nationella handlingsplaner och delmål som kommer att övervakas noggrant av kommissionen. Detta kommer att sätta tillräcklig press på de 27 medlemsstaterna för att de kraftfullt ska inrikta sig på vindkraft, solenergi, vattenkraftverk och kraftverk för biomassa.

Klausulen om en översyn 2014 är otydlig. Denna översynsklausul ifrågasätter inte målen, och den kommer inte heller att ifrågasätta samarbetsmekanismerna. Den italienska industrin för förnybar energi tackar mig i dag för att vi genom EU nu också kan utveckla förnybara energikällor i länder som Italien.

Dessa nationella mål – 34 procent för Österrike, 17 procent för Italien, 23 procent för Frankrike – kan också uppnås genom samarbetsmekanismerna. Detta var en av de punkter som vi tvingades ändra i kommissionens förslag. Vi vill ha samarbete och inte spekulationer när det gäller marknaden för förnybara energikällor. Det är av denna anledning som vi motsätter oss förslaget om handel med dessa ursprungsgarantier.

Även infrastrukturer är förnybara. Vi såg till att elnäten skulle öppnas, att gasledningarna skulle öppnas, att det skulle göras stora investeringar i värmenätverk, och att byggnader, till exempel taken på offentliga byggnader, i framtiden skulle utnyttja förnybar energi.

Den punkt som jag, som föredragande, är minst nöjd med är avsnittet om förnybar energi inom transportsektorn. Vår planet har begränsningar. Vi har begränsade oljetillgångar, men vi har också begränsad jordbruksmark. Det är av denna anledning som vi måste få ett slut på myten om "stora lyxbilar och fyrhjulsdrivna fordon med falsk grön bensin".

Vi ska också inrikta oss på elektromobilitet, och vi ska titta mycket närmare på biomassa när det gäller hållbarhet. Tillsammans med miljö- och utvecklingsrörelsen kommer gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen från och med nu att kämpa mot att galna agrobränslen tas in på marknaden!

(Applåder)

Jean-Louis Borloo, *rådets ordförande*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja upprepa det tack som föredraganden framförde till diverse personer och säga att det arbete som gjorts uppriktigt sagt varit utmärkt, och detta är verkligen mycket mer än bara en enkel artighetsfras.

Det fanns naturligtvis punkter som var bristande i början. De har, när det gäller inbegripandet av bränslen, delvis rättats till för att uttrycka det enkelt, och ändrats något när det gäller markttilldelning. När det gäller det övriga visar de ansträngningar som krävdes av olika länder, som i själva verket inte har diskuterats – eller motsagts, tänkte jag säga – vad europeisk solidaritet egentligen går ut på.

När det gäller förnybar energi måste vissa göra betydligt mer, eftersom de har kapaciteten. Andra anstränger sig på andra övergångsområden. Jag anser att detta är ett fullkomligt utomordentligt direktiv.

Andris Piebalgs, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja börja med att tacka föredraganden, Claude Turmes, skuggföredragandena och alla de som har kämpat för förnybar energi. Jag minns fortfarande debatten om förnybar energi, uppvärmning och kylning samt alla de frågor som vi diskuterade. Jag anser att vi har fått bukt med det direktiv som ligger framför oss. Målets bindande natur kommer att innebära att åtgärder och stödinstrument för de medlemsstater som använder förnybar energi kommer att vara förutsägbara och långsiktiga. Detta kommer att göra det möjligt för ny teknik att penetrera marknaden och inte hamna i marginalen. Vi föreslår en genomgripande förändring.

Det stämmer att olika länder har olika mål, men jag skulle också vilja nämna en särskild aspekt som kom upp i rådet. Med undantag för ett enda land förstod alla länder att de kunde uppnå detta mål, och de har två ytterligare instrument till sin hjälp för att göra detta. För det första bör vi investera mycket i energieffektivitet eftersom det också bidrar till att uppnå mål för förnybar energi. För det andra får vi inte glömma bort någon av sektorerna eftersom vi skulle vilja vända oss till alla sektorer, inte bara elsektorn, utan även uppvärmning, kylning och transporter. Jag anser därför att vi, i den mycket goda anda som kommer från medlemsstaterna, borde kunna se optimistiskt mot detta mål.

Jag anser att de flexibilitetsmekanismer som föreslås kanske inte är de mest ideala. Men jag håller med parlamentet och rådet om att vi måste investera i ett flertal tekniker i detta skede. Det värsta som skulle kunna inträffa är att vi hämmar utvecklingen av någon särskild teknik, till exempel solvärme, som i dag är mer kostsam jämfört med vindkraft. Jag anser att det är riktigt att garantera stödinstrument men samtidigt låta medlemsstater samarbeta. Jag ska nämna en investering som ett tjeckiskt företag gjort i ett vindkraftverk i Rumänien. Det är detta som vi eftersträvar. Vi eftersträvar stora investeringar där det är billigare, men det innebär inte nödvändigtvis att någon teknik bör uteslutas.

Jag anser att det är viktigt att det vidtas stödåtgärder och att det finns möjlighet att ta itu med de överenskomna administrativa barriärerna, liksom andra åtgärder som är absolut nödvändiga för att lyckas på detta område.

När det gäller transport är jag mer positiv än föredraganden, eftersom jag anser att det är mycket viktigt att vi tar itu med hållbarhetskriterierna. Vi har hållbarhetskriterier för växthusgaser. Vissa säger att de borde vara högre. Jag menar att de är höga, och det finns en stabil grund. För det andra har vi definierat förbjudna områden. Jag anser att även detta är en revolutionerande förändring. Slutligen tar vi också upp frågor som innefattar ändringar av direkt och indirekt markanvändning. Vi känner till att de vetenskapliga bevisen ännu inte är tillräckliga för att fatta ett mycket tydligt beslut om detta, men det finns helt klart en väg mot att nå bindande arrangemang utstakad även på dessa områden. Jag anser att denna del av direktivet är en enorm framgång, eftersom det är allra första gången som hållbarhetskriterier definieras och i en form som kommer att tillämpas. Jag anser att transportsektorn behöver förnybara energikällor, inte bara uppvärmning, nedkylning och elektricitet.

Jag är mycket stolt över det arbete som våra föredragande har gjort tillsammans med rådet och det franska ordförandeskapet. Jag är övertygad om att vi inte kommer att ha en konsumtion som består av enbart 20 procent förnybara energikällor 2020, utan en mycket, mycket högre andel. Så i dag kan vi känna oss säkra, och 2020 kommer vi att vara mycket glada.

Béla Glattfelder, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel*. – (HU) Utskottet för internationell handel oroade sig främst för frågan om biobränslen, eftersom dessa är viktiga för internationell handel. Utskottet för internationell handel anser att internationell handel med biobränslen – som i denna bemärkelse i grund och botten innebär import från tredjeländer – inte får leda till miljöföroreningar eller ökad svält på global nivå. Utskottet för internationell handel rekommenderar därför att medlemsstater inte ska tillåtas beakta dessa importerade biobränslen, som – direkt eller indirekt – är sammankopplade med avskogning eller biobränslen som importerats från länder som fått internationellt livsmedelsstöd eller inför

exporttullar eller andra exportbegränsningar på jordbruksprodukter, när de uppfyller målen för biobränslen. Enligt min mening är EU också i stånd att producera biobränslen, och vi kommer att lyckas minska vårt energiberoende först när vi börjar använda biobränslen som framställts inom EU.

Mariela Velichkova Baeva, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (BG) Jag skulle vilja gratulera föredraganden till de utmärkta resultaten. För att nå målen i direktivet om förnybar energi måste vi skapa en ramlagstiftning som garanterar långsiktiga investeringsbeslut.

Den förutsebara efterfrågan på energi från förnybara energikällor och biobränsle kommer att skapa ett antal möjligheter, däribland att till exempel garantera riskkapital för små och medelstora företag för införandet av nya tekniker på marknaden.

Finansinstituten har en nyckelroll att spela, till och med under den aktuella svåra perioden, när det gäller strukturering och handelsinstrument med målet att finansiera projekt som främjar förnybar energi, energieffektivitet och andra mål. Detta uppnås genom att fastställa en rättslig ram med en långsiktig vision på europeisk och nationell nivå som ska inriktas på lokala och regionala myndigheters roll när det gäller att påverka politik som främjar användningen av energi från förnybara energikällor.

Anders Wijkman, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (EN) Fru talman! Jag håller med om att direktivet om förnybara energikällor är den bästa delen av energi- och klimatpaketet. Det gläder mig särskilt att man lyckades förbättra hållbarhetskriterierna för biobränslen i så hög grad. Jag anser att föredraganden har gjort ett utmärkt arbete.

Vi borde gratulera oss själva till detta direktiv eftersom andra delar av paketet lämnar mycket att önska. När fullständig utauktionering senareläggs till 2027 – om en generation från nu – och mer än 60 procent av utsläppsminskningarna kan göras i tredjeländer, var är de nödvändiga påtryckningarna och stimulansåtgärderna för omvandlingen av energiproduktion, transport, industriproduktion osv.? Detta är allvarligt för våra långsiktiga ansträngningar att skära ned utsläppen, men också för industrin. Vi behöver nyskapande. Om jag var er, mina herrar kommissionsledamöter, skulle jag vara lite orolig för risken att ETS-marknaden ska kollapsa som en kombinerad följd av de låga kraven på inhemska åtgärder och recessionen.

Jag anser att detta direktiv om förnybara energikällor är ett utomordentligt exempel. Det kommer att tillhandahålla de nödvändiga stimulansåtgärderna för teknikutveckling, skapa nya arbetstillfällen och minska beroendet av världen utanför, allt detta som vi desperat behöver.

Inés Ayala Sender, *föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism*. – (ES) Fru talman! Även jag vill berömma slutsatserna från dessa förhandlingar om direktivet om förnybar energi. Vi anser, framför allt ur ett transportperspektiv, att en tydlig väg nu har stakats ut. Industrin har efterfrågat detta för rättssäkerhetens skull. Vi har också lyckats införa tillräckliga villkor och tillräcklig mångfald på denna väg, så att inte bara biobränslen, utan också andra faktorer, som väte eller elektricitet från förnybara energikällor, utgör en del av den blandning som krävs för att uppfylla målet om 20 procent och målet om 10 procent inom dessa 20 procent.

En grundläggande punkt, som jag anser är oerhört viktig, är införandet av hållbara kriterier. Dessa måste naturligtvis omfatta miljökriterier, som markanvändning och dess återverkningar i tredjeländer, men jag anser också att sociala kriterier är avgörande. Jag uppmanar kommissionen att vara särskilt mottaglig för detta, eftersom sociala kriterier är precis vad folket begär av oss i dessa tider av recession och stor osäkerhet.

När det gäller översynsklausuler anser jag att vi kan bidra till att utveckla och förbättra denna väg genom exempelvis nya lagstiftningsförslag. Det gemensamma formatet kommer också att hjälpa medlemsstaterna med nationella handlingsplaner för att uppfylla de mål som vi har fastställt.

Jag skulle slutligen vilja fråga kommissionen vilka planer den har för fördelningsinfrastrukturen och logistiken, och det ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Samuli Pohjamo, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (FI) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för det enorma jobb som han har gjort.

Den hållbara och ökade användningen av förnybara energikällor är en positiv lösning för regionerna. Den kommer att skapa nya arbetstillfällen, förbättra självförsörjningen av energi och samtidigt utgöra ett viktigt bidrag för att kontrollera klimatförändringarna. Dessutom kommer det att främja den globala marknaden för maskiner och utrustning som används vid produktion av förnybar energi.

I sitt yttrande framhävde utskottet för regional utveckling regionernas avgörande betydelse och vikten av fokusering på lokal nivå när direktivet ska genomföras. Det krävs mycket samarbete på detta område. Vi behöver också utbyte av goda erfarenheter samt forskning, produktutveckling och pilotprojekt.

Villkor och klimatfaktorer varierar en hel del mellan medlemsstaterna och regionerna. Detta står också klart i kompromissförslaget, som till exempel skulle göra det möjligt för vårt utskott att föreslå en hållbar, men småskalig användning av torv i produktionsprocesser.

Det är viktigt att vi kan anta den kompromiss som nåddes om detta direktiv som en del av det som är ett historiskt energi- och klimatpaket.

Csaba Sándor Tabajdi, *föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdsens utveckling. – (HU)* Jag skulle först av allt vilja gratulera föredraganden, Claude Turmes, eftersom detta är ett mycket viktigt direktiv. Det gläder utskottet för jordbruk och landsbygdsens utveckling att Europeiska kommissionen har hållit sitt löfte. För ett år sedan, när parlamentet antog mitt betänkande om biogas, kom vi överens med Mariann Fischer-Boel om att det inte skulle framställas ett separat direktiv om biomassa, utan att vi skulle ta upp frågan om biomassa inom ramen för förnybara energikällor. Jag vill tacka kommissionen för att den har stått fast vid detta beslut. Jordbruksutskottet anser att biomassa och biogas spelar en avgörande roll bland de förnybara energikällorna. Men när det gäller biomassa är det oacceptabelt om det innefattar avskogning eller avlägsnande av mark som passar för livsmedelsproduktion. Biobränsle, produktion av biomassa, kan alltså inte under några omständigheter ske på livsmedelsproduktionens bekostnad. Det amerikanska bioetanolprogrammet är ett dåligt exempel på hur innehållet i detta program, som baseras på majs, har lett till höjda priser. Tack för er uppmärksamhet.

Werner Langen, *för PPE-DE-gruppen. – (DE)* Herr talman! Jag skulle först och främst vilja säga att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater instämmer i denna framförhandlade kompromiss. Förhandlingarna har varit hårda, och Claude Turmes har ägnat dem mycket arbete. I utskottet för industrifrågor, forskning och energi hade vi 1 500 ändringsförslag att ta itu med från yttrandena, och idérikedomen var så stor att nya förslag ständigt lades fram. Oss emellan har vi trots detta nått en lyckad slutsats, och jag skulle särskilt vilja tacka chefsförhandlaren, Frankrikes ständige representant, Philippe Léglise-Costa, som behöll det nödvändiga lugnet och kontrollen genom dessa extremt svåra förhandlingar, som bestod av minst tio rundor. Claude Turmes har äntligen gått med på en kompromiss som vi till fullo kan stödja, eftersom den skapar alla möjligheter till en betydelsefull användning av förnybara energikällor.

Kommissionsledamot Stavros Dimas har sagt: "Ja, ge ert samtycke till hela paketet, även om det finns en sak här och där som ni inte tycker om." Det förslag som kom från Andris Piebalgs' tjänsteavdelning var verkligen användbart. I detta avseende har vi kunnat förhandla på en stabil grund och har inte behövt ändra så mycket, i motsats till vissa andra frågor som vi fortfarande måste diskutera. På denna grundval kan vi göra gemensamma framsteg när det gäller förnybar energi, befria medlemsstaterna från deras förpliktelse att utveckla modern teknik, och på så sätt nå vårt gemensamma mål på minst 20 procent förnybara energikällor före 2020.

Tyvärr fanns det en punkt i den övergripande kompromissen som jag anser vara allt annat än optimal, och det är kommissionens förslag att införa flexibla mekanismer. Här måste parlamentet och rådet göra halt. Som jag ser det skulle det ha varit bättre om vi hade tillhandahållit nya möjligheter i medlemsstaterna. Men trots denna reservation när det gäller denna enda punkt instämmer min grupp fullständigt med detta paket. Ett stort tack till Claude Turmes, det franska ordförandeskapet och kommissionen.

Britta Thomsen, *för PSE-gruppen. – (DA)* Tack, herr talman! För tjugo månader sedan var det inte många som trodde att EU skulle binda 20 procent av sin energikonsumtion 2020 till energi från förnybara energikällor. Det är inget mindre än världens mest betydande energilagstiftning som vi ska anta här i Europaparlamentet i morgon. Härigenom kan vi äntligen se slutet på hundratals år av beroende av olja och gas, ett beroende som har förstört vårt klimat och orsakat krig, oro och ojämlikhet i hela världen. Vägen till denna punkt har också varit skakig och full av hinder, men när vi står här i dag är det för att erkänna att vi helt enkelt inte längre kan låta saker ha sin gång. Vi måste agera, och med detta direktiv om förnybar energi tar vi det första steget mot en renare och bättre värld.

Vår energikonsumtion är grundvalen när vi talar om att göra något åt klimatförändringarna, för om vi lyckas omvandla vår energikonsumtion och slutar använda fossila bränslen kommer vi också att lyckas göra något åt klimatförändringarna. Den överenskommelse som vi nått med rådet är ett bra resultat enligt socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet eftersom vi har uppnått de grundläggande bindande målen, så oavsett hur många kringgående strategier som vissa länder har hittat på kommer 20 procent av EU:s energikonsumtion 2020 att komma från grön energi. Vi har säkerställt bindande mål för att åtminstone 10 procent av energikonsumtionen inom transportsektorn ska komma från förnybara energikällor, och vi har också sett till att biobränslen kommer att framställas på ett ansvarigt och hållbart sätt. Vi i den socialdemokratiska gruppen har också betonat behovet av social hållbarhet. Det gläder oss också att andra generationens biobränslen värderas dubbelt i beräkningarna, så att det finns ett incitament att utveckla ny energiteknik. Slutligen har vi säkerställt grunden för en industri med två miljoner nya arbetstillfällen inom EU och forskning om miljövänlig energiteknik, så jag känner mig riktigt stolt i dag. Jag är stolt över att Europaparlamentet har visat att det är i stånd att vidta åtgärder och nöjd med att den socialdemokratiska gruppen har haft ett avgörande inflytande, så att vi i morgon kan ge vårt stöd till denna lagstiftning. Jag skulle vilja tacka alla mina kolleger varmt för deras utomordentliga samarbete i denna fråga.

Fiona Hall, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är besviken över att man har förlorat kraven på utsläppsminskningar i delar av klimatpaketet. EU måste beslutsamt slå in på en väg mot en framtid med låga koldioxidutsläpp, annars kommer det att övertas av andra länder som är ivrigare att ta igen förlorad tid. Jag anser att vi kanske kommer att ångra detta förlorade tillfälle att se om vårt eget hus före resten av världen.

Men när det gäller direktivet om förnybar energi har parlamentet lyckats övertala medlemsstaterna att anamma behovet av radikala ändringar av hur vi hämtar vår energi. Jag vill tacka Claude Turmes: hans beslutsamhet gjorde detta framgångsrika resultat möjligt.

För industrin för förnybara energikällor erbjuder direktivet en rättssäkerhet och avlägsnar hinder som stoppar utveckling, som anslutning till kraftledningsnätet. När det gäller förnybara energikällor inom transport har industrin fått stränga kriterier för biobränslen, något som jag välkomnar. Jag är lättad över att den slutgiltiga texten skyddar mark med stor biologisk mångfald och höga lager av koldioxid, och att kravet på besparingar av växthusgaser har ökat jämfört med kommissionens ursprungliga förslag på 35 procent till 60 procent för nya anläggningar från och med 2017. Ytterst kommer nu följderna av indirekt markanvändning att bli en faktor i beräkningen av besparingar av växthusgaser, och biobränslen utan risker för bieffekter kommer att belönas ekonomiskt. Livsmedelspriserna kommer att övervakas och hanteras genom regelbunden rapportering och översynen 2014.

Om parlamentet hade fått sin vilja igenom skulle vissa åtgärder ha varit kraftfullare och mer omedelbara. Det är trots detta en slutgiltig text som förtjänar parlamentets stöd.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hans betänkande. Jag skulle vilja påminna kammaren om att en kompromiss nåddes om tre av sex betänkanden i energi- och klimatpaketet före rådets möte. Den kompromissen var inte sund. Då kunde man säga att EU:s energi- och industriglas var halvfullt, eftersom en gemensam ståndpunkt om hälften av direktiven hade nåtts. Trots detta skulle en skeptiker tvingas påpeka att det ovannämnda glasat förblir halvtomt. Men efter toppmötet är nu unionens glas fyllt till brädden.

Kompromissen är inte enkel. Den tvingar medlemsstater, inbegripet de nya, att göra oerhörda ekonomiska insatser, oavsett omständigheterna. Normer i kompromissversionen har ökat, och en hög nivå har fastställts för vår region. Vi bör komma ihåg att alla dessa siffror och indikatorer som det är så lätt att åta sig på papper kommer att avgöra de faktiska medel som våra skatter genererar. De kommer också att avgöra ödet för verkliga arbetstillfällen som är hotade.

Umberto Guidoni, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har en viktig kompromiss för EU framför oss, även om Europaparlamentet har tvingats bita i det sura äpplet.

Den text om förnybara energikällor som blev resultatet av trepartsmötet innehåller särskilt en tydlig definition av dess mål, och man hävdar framför allt att de är obligatoriska. Klausulen för en översyn 2014 ska ses som lösningen för större flexibilitet när det gäller att uppfylla målet om minskning, som ligger kvar på 20 procent, och, om förutsättningarna är de rätta, öka det till 30 procent före 2020. Det ska noteras att de mest kraftfulla och ekonomiskt fördelaktiga sätten att införa flexibilitet för medlemsstaterna är att fastställa nationella effektivitetsmål för bygg-, transport och industrisektorn och för en bättre användning av elektricitet.

Det obligatoriska målet på 10 procent för biobränslen borde godkännas med effektivitetskrav för tillverkningsprocesser genom att beakta de miljömässiga och social hållbarhetskriterierna. Användningen av biomassa bör inriktas mot icke-kontroversiella områden och mot mer effektiva omvandlingstekniker med hänsyn till första och andra generationens biobränslen. Den överenskommelse som nåddes i rådet, och Europaparlamentets vilja, sände ut ett positivt budskap: vi kan inte ta itu med denna allvarliga ekonomiska kris utan att ändra vår strategi. De som i likhet med Silvio Berlusconi lurade européerna med direktivet om "tre vindar" och kallade det en ridderlig plan har motbevisats.

Det paket som parlamentet ombes att anta, även om det urvattnats på grund av medlemsstaternas själviskhet, går långt för att ge nyskapande lösningar som ska mildra klimatförändringarnas påverkan. Om vi inte kan agera snabbt kommer detta problem att tynga ned den europeiska ekonomin ännu mer, och framför allt EU-medborgarnas liv.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Det direktiv som vi diskuterar är avsett att främja användning av energi från förnybara energikällor och utgör en del av energi- och klimatpaketet. Jag kommer att rösta mot detta paket i morgon, eftersom jag är fast övertygad om att den lagstiftning som lagts fram för oss som en svår vunnen överenskommelse mellan 27 stats- och regeringschefer är obegriplig, överflödigt och potentiellt farlig. Jag hoppas att den aldrig kommer att genomföras till fullo.

Processen för att skapa och förhandla om hela klimatpaketet har mest påmint om Hans Christian Andersens saga "Kejsarens nya kläder". De regeringsministrar som slutligen gav sitt enhälliga godkännande till detta hopkok av kaotiska förordningar, anvisningar, straff och böter i Bryssel visar ofta prov på en helt motsatt åsikt i sina hemländer. I privata samtal har de till och med beräknat den negativa påverkan av de klimativänliga galenskaperna och erkänt att denna gröna bubbla skulle skada deras nationella ekonomier. Men de har varit rädda att använda sin vetorätt att förkasta en lagstiftning som inte kommer att ge EU någonting annat än ytterligare förlorad konkurrenskraft.

Ingen av politikerna talar ansvarsfullt om hur det nya direktivet och de nya förordningarna kommer att driva upp kostnaderna för värme och elektricitet. Varför behöver vi nya register och årsrapporter för att ge en ursprungsgaranti? Varför ska en oberäknelig vindgenererad kilowattimme i ett distributionsnät få företräde framför en pålitlig kilowattimme som genererats av kärnkraft? Vilka av våra parlamentsledamöter kan till exempel beräkna normaliseringsregeln för att ta hänsyn till energi som framställs av vattenkraftverk? Parlamentet vill använda denna artikel i morgon genom en komplex formel för att ge order till alla vattenkraftverk inom unionen. Vem, förutom föredraganden och några få tjänstemän, vet ens vad jag talar om?

Om vi vill arbeta för våra medborgares intressen och säkerställa en hållbar utveckling, då får vi inte förbjuda all industriell produktion inom unionen, ge fördelar till vind och regn, blockera kärnkraft och i ändlöshet driva upp energipriserna genom meningslösa byråkratiska åtgärder. Vi borde därför förkasta hela klimatpaketet i morgon.

Alejo Vidal-Quadras Roca (PPE-DE). – (ES) Mina damer och herrar! Vi måste erkänna att det finns en något bitterljuv smak av dagens debatt och morgondagens omröstning i parlamentet, som både har en ljus och en mörk sida.

Den mörka sidan är att intensiteten och hastigheten hos detta förfarande, som vi har genomfört, har gjort att många parlamentsledamöter känner sig isolerade och uteslagna från en stor del av debatten om ett åtgärds paket, som vi alla vet förmodligen är den viktigaste under denna valperiod.

På den ljusa sidan är jag övertygad om att resultatet av dessa maratonförhandlingar är, kan vi äntligen säga, tillfredsställande.

Detta är en gemensam debatt om hela paketet, men just nu talar vi om direktivet om förnybara energikällor, och jag skulle särskilt vilja framhålla några punkter i detta ämne.

För det första behåller man med rätta andelen biobränslen på 10 procent, för om vi har ett problem inom EU är det problemet med försörjningstrygghet.

De nationella stödsystemen, som också ska fortsätta, har varit mycket framgångsrika i vissa medlemsstater, särskilt i Spanien. Att dessa upprätthålls är därför också mycket goda nyheter enligt min mening.

Flexibilitetsmekanismerna syftar till att hjälpa dessa medlemsstater med mindre potential att delta i detta ambitiösa projekt att stimulera förnybara energikällor genom att gå samman med de medlemsstater som har stor potential. Även detta är ett mycket positivt bidrag.

Dessutom sänder man med detta direktiv om förnybara energikällor säkert ut ett mycket starkt och tydligt budskap till EU:s industrier, som kommer att uppmuntra dem att agera med förtröstan och säkerhet. Detta kommer att skapa enorma affärsmöjligheter och skapa arbetstillfällen, både inom EU och i världen.

Kort sagt inleder detta lagstiftningspaket en ny era av engagemang i miljökvalitet av en sådan utbredning och omfattning ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Mechtild Rothe (PSE). – (DE) Herr talman! Först vill jag berömma föredragandens utmärkta arbete. Min bästa Claude! Ett högst uppriktigt tack till er! Dessa riktlinjer erbjuder nu en stor möjlighet för oss att med ny kraft driva på med de ändringar inom energi som EU behöver.

Vi vet att klimatförändringarna, som fortskrider i dramatisk hastighet, kräver ett tydligt fokus på förnybara energikällor och energieffektivitet. Det som har lagts fram för oss i dag som en kompromiss med rådet är ett mycket gott resultat. Det hot som kommissionens förslag utgjorde mot framgångsrika nationella stödinstrument genom handeln med rättigheter har avlägsnats. Den flexibilitet som är grundläggande om vi ska nå, och jag hoppas överskrida, målet om 20 procent tillhandahålls med hjälp av äkta samarbetsmekanismer. Dessutom har de nationella handlingsplanerna, i vilka strategin för ökningen av förnybara energikällor fastställs, skärpts påtagligt.

Å ena sidan har Europaparlamentet förbättrat de ekologiska kriterierna för biobränslen avsevärt, och å den andra har det lagt till sociala kriterier. Jag tackar därför föredraganden och hela delegationen för detta resultat.

Roberts Zile (UEN). – (LV) Tack, herr talman! Först av allt skulle jag vilja tacka Claude Turmes och alla som deltog i trepartsmötet för den överenskommelse som har nåtts. Enligt min uppfattning är kompromissen om direktivet om förnybara energikällor viktig eftersom vi inte frångick de mål och åtaganden som fastställts tidigare, oberoende av den finansiella och ekonomiska krisen och av att fossila bränslepriser faller på kort sikt. När det gäller transport skulle jag verkligen vilja säga att det är bra att dessa hållbarhetskriterier ska läggas fram och att ett program för att främja en ny generation av biobränslen också har utarbetats, något som, enligt min mening, är en bra kompromiss för den kritiska situation som omfattar livsmedelsproduktion och biobränslen. Slutligen gläder det mig också att man lyssnat på åsikten i en liten europeisk stat som Lettland: att målet för Lettland, som har en särskilt hög andel förnybar energi, redan den högsta inom EU, har uppnåtts och minskats. Detta visar förtroende för EU:s förståelse för situationen även i små stater. Tack så mycket.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! Nu för tiden, när vi alla oroar oss för energiförsörjningstrygghet, står det klart att vi bör fortsätta med förnybar energi, men att förnybar energi måste vara både miljömässigt och ekonomiskt hållbar. Mot denna bakgrund är jag mycket orolig för den snabba rusningen när det gäller vindenergi, särskilt i mitt eget land, där vi har fastställt överoptimistiska och fullkomligt ouppnåbara mål för vindenergi. Det är inte uppenbart att vindkraft uppfyller dessa krav; den är mycket dyr, och den tvingar redan upp elkostnaderna för hårt pressande familjer och företag.

Det finns en hel del lagrad energi i tillverkning, konstruktion, transport och uppförande av vindturbiner. Det finns betydande mängder koldioxid som släpps ut vid grävning av grunder, infrastruktur, vägar och ledningar. Min största oro i dag är dock inte dessa frågor, utan hur lokala samhällen påverkas: vindkraftparker slår ut som utslag i min region, Leicestershire och Northamptonshire. Vindkraftparkerna inkräktar på synfältet, de sänker fastighetsvärden, de fördärvar liv och hem och samhällen. Vi blir alltmer oroliga för hälsoeffekter av det lågfrekventa ljudet, särskilt på natten, som stör de lokala invånarnas sömn. Det är dags för oss att skydda de människor som vi företräder. Jag anser att vi bör ha ett lagstadgat minsta avstånd från nya vindturbiner för upprättandet av bostäder på minst tre kilometer.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Herr talman! Tack till alla föredragandena.

Det händer mycket. Unionen har engagerats för att få ett slut på kriget i Georgien, vi har börjat försöka kontrollera den utbredda finanskrisen och nu utarbetar vi ett energipaket, som inte heller är någon småsak.

Man har kommit överens om vilka industrisektorer som ska få utsläppsrätter. Det är viktigt att det inte sker ett investeringsras som leder till arbetslöshet. Detta skulle ha skett utöver den finansiella nedgången, något

som skulle ha varit en ödesdiger kombination. Samtidigt får nu sysselsättningen en ny stimulans eftersom industrin inte överförs till andra länder och energieffektiviteten ökar, och det behövs teknik för detta.

Det gläder mig att vårt förslag att ta perioden 2005–2007 som vår grundreferens antogs eftersom det innebär rättvisa. EU är nu på väg mot förändring, en förändring som grundas på solidaritet, som också omfattar de som ännu inte är så energieffektiva i dagsläget.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja tacka föredraganden och stöder kompromissen om utkastet till direktivet om förnybar energi. Jag skulle också vilja ta tillfället i akt att göra några kommentarer.

När vi talar om förnybara energikällor tänker vi på utnyttjande av vindkraft, solenergi, geotermisk energi, vågkraft, vattenfall, biomassa och biogas. Tyvärr kan anläggningar för framställning av förnybar energi påverka miljön negativt eller begränsa livsmedelsproduktionen, även om detta inte är oundvikligt. Det är därför viktigt att vi låter det sunda förnuftet stödja alla våra åtgärder och att vi utför djupgående studier. Vi bör också eftersträva att minska kostnaden för att utnyttja förnybara energikällor genom att söka efter innovativa lösningar. Förnybara energikällor behöver verkligen inte vara kostsamma. Dessutom borde vi beräkna extrakostnaderna genom att ta hänsyn till miljöförstöring som orsakas av att man utnyttjar traditionella energikällor.

I detta sammanhang skulle jag vilja framhålla behovet av att engagera lokala myndigheter, särskilt i stadsområden. Vi bör också tillhandahålla begriplig information om detta ämne till samhället. Att spara energi och utnyttja den på ett rationellt sätt är andra mycket viktiga åtgärder. Vi får inte slösa bort Moder Jords rikedomar.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag säga att jag är imponerad av de intressanta argument som framförts i denna debatt om en av hörnstenarna i den europeiska politiken om klimatförändringar och energi.

I denna tid av ekonomiskt kaos i våra ekonomier kan jag inte annat än beundra det franska ordförandeskapets ansträngningar för att – i samverkan med president Silvio Berlusconi, som förtjänar tack och erkännande för detta – hantera ett område som obestridligen bidrar till förstörelse och förorening av planeten, samtidigt som man garanterar rimliga villkor för våra industriers överlevnad. Turmesbetänkandet förbättrar avsevärt våra möjligheter i framtiden, eftersom det inte råder någon tvekan om att vi kommer att behöva energi från förnybara källor.

Jag ställer mig bakom både den allmänna inriktning som intas i betänkandet och ändringsförslagen, framför allt ändringsförslagen 1, 2, 4, 5 och 7, och jag kommer att rösta för, trots att jag skulle önska att vissa instrument för att skapa förnybar energi bedömdes på ett annorlunda sätt, med tanke på att följderna av dem ännu inte har utvärderats och debatterats ordentligt. I fråga om de mål som föreslås måste man dock beakta både den sociala och miljömässiga hållbarheten, och därmed hållbarheten hos alla aspekter av vår tillverkningsindustri.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Herr talman! Detta betänkande utgör utan tvekan ett mycket betydelsefullt steg framåt mot ett säkrare, mer konkurrenskraftigt och mer hållbart energisystem. Jag vill därför gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete, som innebär att parlamentet kan spela en ledande roll i denna process.

Jag beklagar dock att klausulen om en översyn 2014 har behållits. Vissa försiktighetsåtgärder har visserligen införts för att se till att den varken påverkar målet på 20 procent eller medlemsstaternas kontroll över de nationella stödsystemen, men enligt min uppfattning verkar de inte vara tillräckliga.

Som den nu är formulerad skulle vissa medlemsstater kunna klaga på att handeln med förnybara energicertifikat har återupptagits, en risk som vi arbetade så hårt för att undvika under förhandlingarna om detta direktiv.

Det är vår uppgift från parlamentets sida att vara uppmärksamma på att det inte förekommer någon tänjning i fråga om att uppnå målen, och att uppmuntra unionen att främja den enorma potentialen för förnybara energikällor på andra håll i världen.

Vi välkomnar därför initiativen att upprätta ett internationellt organ för förnybar energi för att främja förnybar energi även utanför EU.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Enligt min uppfattning är det mycket välkommet att avtalet om energi- och klimatändringspaketet nåddes enhälligt, eftersom det är tydligt att vi bara kommer att kunna göra effektiva framsteg om det råder enhällighet. Först och främst vill jag påminna om att man har funnit en lösning i formuleringen av kompromissen för de medlemsstater som minskade sina utsläpp med minst 20 procent under perioden 1990–2005. Lösningen borde emellertid vara ännu djärvare, eftersom t.ex. minskningen från 1990 till 2005 i mitt land – Lettland – redan uppgick till 57 procent, och den totala finansiering som kommer från auktioner, som ska användas till att genomföra paketet, har minskats betydligt. För det andra måste vi, för att de mål som fastställts för 2020 ska nås, utarbeta ett EU-omfattande incitamentsystem, som ska stödja företag och privatpersoner som använder eller inför förnybara energikällor. Detta skulle kunna uppnås genom att en del av kostnaderna för att genomföra förändringar täcks. För medlemsstater som inte har tillräckliga budgetresurser skulle denna uppgift annars kunna visa sig vara omöjlig. Europeiska kommissionen bör också anstränga sig mer för att finna resurser för produktion av effektivare och billigare tekniker för förnybar energi. Dessa tekniker måste tillhandahållas till rimliga priser för att klimatsituationen över hela världen ska förbättras ...

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) År 2020 ska tjugo procent av den energi som används utvinnas ur förnybara källor. Detta är ett mycket ambitiöst mål med tanke på den nuvarande situationen i Europa. För närvarande utgör förnybar energi 8,5 procent av all energi som används i EU. Varje enskilt land bör försöka fastställa vilka resurser som bäst kan utnyttjas på det egna territoriet.

Det är värt att notera att lokala myndigheter blir allt villigare att utnyttja förnybar energi. Enligt min uppfattning är framtiden för denna sektor verkligen beroende av lokala initiativ. De sistnämnda kommer att få ett starkt nationellt och europeiskt stöd, vilket omfattar finansiellt stöd.

Det är därför nödvändigt att uppmuntra sådana åtgärder, för att visa på de fördelar de medför och för att stödja initiativ som redan tagits. Fördelarna är många: ökad sysselsättning och inkomst, ökade skatteintäkter och, framför allt, förnybara energikällor.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Detta betänkande är obestriddligen en bedrift av Europaparlamentet. Faktum är att vi måste finna två balanser: å ena sidan energiproduktion från alla tillgängliga källor, inklusive förnybara och alternativa sådana, och å andra sidan energiproduktion och -konsumtion och skydd av miljön.

Detta direktiv är ett viktigt instrument för att uppnå detta. Det är viktigt att införa ekonomiskt effektiv politik och effektiva åtgärder för att minimera bördan för energikonsumenter och för att gynna samhället. Om man stöder detta direktiv markerar det emellertid också stöd för de tekniker som traditionellt sett har används för energiproduktion i de fall där de är säkra, hållbara och pålitliga, en viktig faktor när det gäller t.ex. kärnkraft. Detta innebär att vi behöver flexibilitet.

Det är anledningen till att jag återigen vill fästa er uppmärksamhet på problemet med de kärnreaktorer som har stängts i kärnkraftverket i Bulgarien, som måste få ett tillräckligt rimligt stöd så att landet kan fortsätta att aktivt delta ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Mina damer och herrar! I Poznań såg jag själv i förra veckan hur stora förhoppningar resten av världen sätter till Europeiska unionen. Vi har uppmuntrats att upprätthålla vårt ledarskap på området för klimatförändringar. Förenta staterna och Australien har också antytt att de ska slå in på samma linje som den vi har drivit.

Detta innebär naturligtvis ett oerhört stort ansvar för vår del, ansvaret att anta sunda lagar och genomföra dem. Detta ansvar är desto större eftersom vårt lagstiftningsinstrument inte omfattar några straff. Det är anledningen till att jag vill uppmana de nationella regeringarna och ledamöterna att se till att vi verkligen uppfyller våra mål.

Jag vill betona ytterligare två saker: vi måste investera i transportnät vid sidan av produktionskapacitet på området för förnybara energikällor. Intelligent nät har en oerhört stor betydelse i detta avseende eftersom de möjliggör en decentraliserad elproduktion. Slutligen bör vi öka användningen av biomassa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag skulle vilja gratulera föredraganden, Claude Turmes. Att främja användningen av förnybar energi kräver ett starkt engagemang från medlemsstaternas sida att modernisera

sin infrastruktur för energiförsörjning, inrätta funktionsseparering och ansluta de olika försörjningsnäten i Europa så att producenter av förnybar energi kan få tillgång till nätverket för energitransport och distribution.

Med den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa tillhandahålls betydande belopp för energieffektivitet, förnybar energi, anslutning av olika energiförsörjningsnät och ökning av energieffektiviteten. Detta innebär följaktligen att ett främjande av förnybar energi kan skapa nya arbetstillfällen och bidra till en ekonomisk utveckling.

Det krävs betydande investeringar för att gradvis minska beroendet av fossila bränslen och för att modernisera och effektivisera befintliga anläggningar för energiproduktion. Vad gäller biobränslen måste EU investera i forskning om den andra generationens biobränslen ...

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Jag vill börja med att delge er några funderingar i fråga om biobränslen. Vi vet att detta är en mycket motsägelsefull form av energi, eftersom det, om vi importerar den från utvecklingsländerna, finns risk för att det leder till att regnskogar förstörs eller till svält i många områden. Samtidigt skulle framför allt den tredje generationens biobränslen kunna bli användbara för den totala energibalansen i EU, och därför anser jag att vi i grund och botten bör producera biobränslen av inhemska, dvs. våra egna, källor. Överkapaciteten inom det europeiska jordbruket bör med andra ord användas i detta syfte. Jag ska ge ett exempel: i Ungern finns nästan 1 miljon hektar oanvänd mark. Om vi kunde använda denna mark på ett innovativt sätt för att producera biobränsle, samtidigt som de naturliga aspekterna bevaras – vi ska med andra ord inte ägna oss åt intensiv odling – så skulle vi samtidigt tjäna miljön och det mål som nämnts av Claude Turmes, nämligen att huvudsakligen använda oss av våra egna källor inom Europa för att få ...

Claude Turmes, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka er alla, och tack så mycket för blommorna. Det har varit ett nöje att samarbeta med er. Jag har bara ett par tre korta kommentarer.

För det första: Andris, herr kommissionsledamot, ni har helt rätt. Vi talar om 20 procent, men det ser jag som ett minimum. Jag är övertygad om att vi kan överträffa 20 procent 2020, eftersom kostnaderna för tekniken kommer att sjunka och eftersom hela systemet och hela ekonomin kommer att byggas runt förnybara energikällor.

Se t.ex. på elektriciteten: vi kommer att gå från 15 procent grön el i nuläget till 35 procent 2020. Vad kommer att hindra oss från att nå 50 procent 2025-2030? Med detta direktiv inleds därför, fr.o.m. i morgon, den gröna energirevolutionen, och enligt min uppfattning måste vi nästa år stödja den med två åtgärder. För det första, mer pengar från Europeiska investeringsbanken.

För det andra vill jag att kommissionen, när den lägger fram handlingsplanen för förnybar energi nästa år, noggrant överväger ett regionalt samarbete: ett samarbete mellan Nordsjön och Östersjön, ett regionalt samarbete runt den solenergiplan som lanserades av Frankrike, och ett regionalt samarbete i fråga om biomassa. Varför inte upprätta ett expertcentrum i Polen för att skynda på användningen av biomassa i hela Östeuropa, i kombination med uppvärmningsnät?

Den gröna revolutionen har följaktligen inletts. Det vi kan koncentrera oss på nu är energieffektivitet. Siffran 20 procent energieffektivitet har inte nämnts tillräckligt under de senaste månaderna. Vi har inte kunnat göra allt. Detta innebär därför att vi måste fokusera på energieffektivitet, byggnader, transportlogistik, elektronik, elmotorer, allt detta under 2009 och 2010. Dessutom måste Sverige, Spanien och Belgien, som ska inneha ordförandeskapet för EU, göra energieffektivitet till ytterligare en "framgångssaga" för Europeiska unionen i samarbete med parlamentet och kommissionen.

Tack så mycket, allihop. Det har varit ett stort nöje. Detta var på ett sätt nästan en livsambition, en dröm som jag kunnat förverkliga, och därför vill jag tacka er alla för den tillfredsställelse som ni har hjälpt mig att nå i fråga om detta projekt.

Talmannen. – Tack, herr Turmes! Jag vill gratulera er till den framgång som nåtts i denna debatt och som kommer att nås i morgondagens omröstning.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Europeiska rådet diskuterade nyligen lagstiftningspaketet för energi och klimatförändring. Det huvudsakliga bekymret var den finansiella och ekonomiska krisen. Vi kan emellertid inte förbise den livsmedelskris som är kopplad till denna. Nu för tiden är ett ekonomiskt genomförbart jordbruk ett krav för att kunna garantera livsmedelssäkerhet för befolkningen i Europa.

Jag förstår den oro som min kollega Claude Turmes känner i fråga om biobränslen och hans motstånd mot det mål att använda dessa bränslen till 10 procent av den totala bränslekonsumtionen som stöds av kommissionen. Det finns de som anser att livsmedelskrisen och ökningen av livsmedelspriserna är en följd av odlingen av energigrödor. Dessa grödor utgör dock endast 2 procent av EU:s nuvarande jordbruksproduktion.

Det finns en risk för att en obefogad ökning av produktionen av biobränslen kommer att innebära en konkurrens för livsmedelsproduktionen. Denna risk kan motverkas med en tydligt definierad lagstiftning och med fastställande av exakta målsättningar i de nationella handlingsplanerna.

Vi får inte bortse från fördelarna med användningen av biobränslen, som t.ex. ett minskat beroende av fossila bränslen och minskade utsläpp av växthusgaser. I länder med betydande jordbrukspotential, som t.ex. Rumänien, Bulgarien och Polen, utgör användningen av biobränslen ett praktiskt socioekonomiskt alternativ för utvecklingen av landsbygdsområden och främjandet av miljöskydd genom utnyttjande av den potential som energieffektivitet och förnybara energikällor innebär.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Ett antagande av detta direktiv kommer att ingjuta ett större förtroende hos investerare och etablera en rättslig ram, vilket är av avgörande betydelse för planeringen av framtida investeringar som syftar till att uppnå de ambitiösa målen till 2020. Direktivet om förnybar energi innebär ekonomiska möjligheter för en utveckling av nya industrisektorer och omkring 2 miljoner nya jobb till 2020. Detta är en oerhört viktig uppgift, med tanke på den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen.

I förslaget till direktiv om främjande av användningen av förnybar energi fastställs obligatoriska lagstiftningsmål för alla medlemsstater i fråga om den allmänna andel energi från förnybara källor som ska användas. Som en följd av detta förväntas Rumänien öka andelen förnybar energi av den totala energiförbrukningen från 17,8 procent 2005 till 24 procent 2020. År 2010 ska 11 procent av landets totala energiförbrukning tillhandahållas från förnybara källor.

Under den period som följer kommer det nationella mål som satts upp för användningen av förnybara energikällor för elproduktion att uppnås om följande åtgärder vidtas:

- Stimulans av investeringar i en förbättrad energieffektivitet genom hela kedjan som omfattas av resurser, produktion, transport, distribution och konsumtion.
- Främjande av användningen av flytande biobränslen, biogas och geotermisk energi.
- Stöd av verksamhet som omfattar forskning och utveckling och spridning av resultaten av relevant forskning.

11. Handel med utsläppsrätter för växthusgaser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Avril Doyle, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga gemenskapens system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser (KOM(2008)0016 – C6-0043/2008 – 2008/0013(COD)) (A6-0406/2008).

Avril Doyle, föredragande. – (EN) Herr talman! Kostnaderna för att minska koldioxidutsläppen och frikoppla våra ekonomier från beroendet av fossila bränslen kommer att uppgå till omkring 1 procent av BNP om vi agerar, och agerar beslutsamt, under de kommande 10 åren.

Om vi skjuter upp de beslut som vetenskapsmän som utför extern expertgranskning har talat om för oss politiker är nödvändiga för att den globala temperaturökningen ska kunna begränsas till 2 °C, kommer kostnaderna att ha uppgått till minst 10 procent av BNP 2020, och de kommer att öka kraftigt när miljömässiga brytpunkter ("tipping points") följs av finansiella brytpunkter.

Ja, energieffektiva och resurseffektiva industrier också är ekonomiskt effektiva, och ja, en revolutionerande förändring inom energisektorn är vad vi behöver. Vi har absolut inga andra alternativ i denna fråga. EU är den enda regionen i världen som för närvarande har ett fungerande system för handel med utsläppsrätter och som har satt ett pris på koldioxid och har åtagit sig en unilateral minskning av koldioxidutsläppen.

Vi har i själva verket varit ett pilotprojekt för resten av världen, för andra regioner. Dessa andra regioner utvecklade sina handelssystem med utsläppstak, och jag ser fram emot den nya amerikanska administrationens förslag i början av nästa år, som baseras på den tillträdande presidenten Barack Obamas valprogram. Senator John Kerry bekräftade i Poznań i förra veckan att det inte kommer att dröja längre än så.

Jag välkomnar också utkastet till förslag till system för handel med utsläppsrätter (ETS) från Australiens regering i dag, för vilket vårt ETS har använts som mall, och jag önskar verkligen även dem lycka till.

Jag välkomnar Kinas, Indiens och många andra länders beslut och avsikter i de industrialiserade och mindre utvecklade delarna av världen att uppnå en betydande minskning av koldioxidutsläpp i stället för att fortsätta som vanligt.

Det är nästan ett år sedan kommissionen antog klimat- och energipaketet, och vi har kommit långt under dessa 11 månader. Det franska ordförandeskapet tillkännagav i juli att man ska prioritera detta paket, och vi har arbetat hårt för att tillsammans kunna nå en uppgörelse till i slutet av året.

Vi kan nu skönja mållinjen. Särskilda omständigheter har krävt särskilda åtgärder. Alla de som arbetar inom EU-institutionerna har tydligt insett behovet av att Europa driver denna process framåt och presenterar ett resultat vid den 15:e konferensen mellan parterna i FN:s ramkonvention om klimatförändringar i Köpenhamn nästa år.

Avtal som nås vid första behandlingen får inte bli en norm i fråga om sådana här komplexa och tekniska frågor. Jag har stor förståelse för kolleger som kritiserar tidsplanen som åtskild från innehållet i det vi gör. Jag är ganska säker på att jag själv skulle instämma i mycket av vad de säger om frågan såg annorlunda ut. Men i det här fallet vet vi alla varför den ser ut som den gör. Vi har inget val. Vi vet varför tidsplanen ser ut så här.

Förberedelserna för att nå det helt avgörande internationella avtalet har redan inletts, och ett godkännande av detta klimatpaket skulle innebära en upprepning av EU:s starka engagemang för de mål man satt upp och för dess ansvar gentemot utvecklingsvärlden.

Jag har sagt många gånger till det franska ordförandeskapet, och det har alltid funnits ett tydligt samförstånd mellan oss om detta, att vi aldrig skulle lägga fram ett fullbordat faktum från toppmötet för parlamentet. Detta stod klart redan inför detta toppmöte. Som föredragande för översynen av Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter vill jag tillkännage att det franska ordförandeskapet och den utmärkta grupp som letts av ambassadör Philippe Lèglise-Costa insåg detta från allra första dagen. De frågor som sattes inom hakparentes inför toppmötet befann sig inom parametrarna för det godtagbara för Europaparlamentet och för mig själv som föredragande för det ansvariga utskottet, utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Därför vill jag försäkra alla kolleger som tvivlar på att medbeslutandet har respekterats, inte bara i lagens anda utan också bokstavligt enligt lag, att resultaten från toppmötet inte innehöll några överraskningar eftersom alla frågor och parametrar hade diskuterats grundligt i fem eller sex trialoger inför toppmötet.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig säga att det arbete som utträttats av Avril Doyle och alla ledamöter av Europaparlamentet i fråga om detta direktiv, som var sakligt komplicerat, är av helt avgörande betydelse och absolut nödvändigt. Ja, fru Doyle, jag anser att vi har respekterat förtroendepakten. Det rörde sig om två mycket avgörande frågor.

Den första frågan var: råder det fortfarande medbeslutande p.g.a. tidsplanen? Jag bekräftar att ett riktigt medbeslutandeförfarande råder. Tiden var knapp för alla, på grund av internationella angelägenheter som inte är någons fel, varken parlamentets, rådets eller kommissionens, utan som berodde på mötet i Köpenhamn och det demokratiska tempot inom EU.

För att säga sanningen tvivlar jag på att vi hade kunnat nå ett så mycket bättre resultat om vi hade haft mycket mer tid på oss. Vid vissa tillfällen gör ett hastigt tempo manövreringen lättare. Detta känner skidåkare till, och jag anser, fru Doyle, att ni har lyckats tillföra trialogerna parlamentets styrka, framför allt när det gäller den väsentliga frågan på det andra stadiet. Resten ligger i texten.

Den verkliga frågan är 20 procent eller 30 procent och kommittéförfarande eller medbeslutande vid en tidpunkt då EU måste ha rörelseutrymme i förhandlingarna. Vi kommer förmodligen att bli tvungna att uppfinna ett något informellt resetrialogförfarande när det gäller Köpenhamn, lite före och lite efter, så att

mötet i Köpenhamn blir en verklig internationell framgång och så att det skapas verkliga förutsättningar för en förändring.

Ni vet i alla fall att vi på denna punkt övergav kommittéförfarandet för medbeslutandet, vilket jag anser vara väsentligt för just detta betänkande och för detta direktiv.

En sista punkt: ni vill, liksom vi, att rätten till utauktionering ska ha en mer fastställd och betydande tyngd i dialogernas kontext, som kommissionen i slutändan tydligt stöder. Under tiden har vi ökat vår kapacitet från 20 till 50 procent i medlemsstaternas förklaringar i fråga om användningen av intäkterna från dessa utauktioneringar.

Det var kortfattat vad jag ville säga. Enligt min uppfattning har inte tidsplanen vid något tillfälle eller på något sätt konkret påverkat medbeslutandeförfarandet, som är lika nödvändigt som enhällighet som, trots att den inte är obligatorisk, är oumbärlig för rådet och stats- och regeringscheferna.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Europeiska rådets slutsatser om förslaget om ändring av Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser är mycket tillfredsställande, särskilt med tanke på hur komplicerat och tekniskt detta system är. När kommissionen lade fram detta förslag för ett år sedan var syftet att både förbättra och utvidga gemenskapens system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser för att på ett betydelsefullt sätt bidra till att uppnå målen att minska koldioxidutsläppen i Europeiska unionen och att göra det till det centrala systemet, standarden för andra system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser i hela världen.

I kompromissavtalet behålls alla relativt viktiga punkter i förslaget, i synnerhet den övergripande övre gränsen för koldioxidutsläpp med en linjär minskning, för att uppnå det övergripande målet med en minskning med 20 procent. Ett gradvis införande av full utauktionering behålls också i avtalet. Jag bör påpeka att den totala procentandel som utauktionerades var omkring 5 procent under den första och den andra handelsperioden. Nu, under den tredje perioden, som inleds 2013, kommer det att handlas med minst 50 procent av utsläppsrätterna, och denna siffra kommer att stiga gradvis år för år. Dessutom har bestämmelserna för utsläppsrätter harmoniserats till följd av kompromissförslaget, så att alla har samma möjligheter, och detta är också en mycket viktig bedrift. I och med kompromissförslaget säkras den miljömässiga integriteten och målet med skyddet helt, och oron och rädslan inom industrin hanteras genom att säkerhet garanteras på långsiktig grund och särskilda bestämmelser införlivas för de industrier som riskerar omlokalisering på grund av att det inte finns något internationellt avtal om begränsning av koldioxidutsläpp och utsläpp av andra växthusgaser.

Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter är redan det största i världen, och i och med att vi har identifierat och korrigerat problemen i detta förslag kommer det naturligtvis att bli ännu effektivare och mer i stånd att kopplas till de olika andra system som upprättas internationellt. Jag vill återigen tacka det franska ordförandeskapet för dess enorma ansträngningar, och framför allt Avril Doyle för hennes mycket betydelsefulla bidrag till en formulering av kompromissförslaget, och naturligtvis alla er som röstade för detta förslag.

Corien Wortmann-Kool, föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel. – (NL) Herr talman! Också jag vill börja med att varmt gratulera vår föredragande, kommissionen och, sist men inte minst, ordförandeskapet för rådet till det resultat som uppnåtts. Samtidigt som ambitionen och målen förblir intakta har strategin blivit mycket smartare.

Vi begärde faktiskt att detta skulle uppmärksammas i utskottet för internationell handel. Om vi skulle lägga en tung börda på den europeiska industrin, som måste konkurrera på världsmarknaden, så skulle en del av vår industri flytta utanför Europa. Detta är motsatsen till vad vi försöker uppnå, nämligen en renare produktion både i och utanför Europa. Det är anledningen till att vi bör välkomna det faktum att det i stor utsträckning har getts utrymme för riktmärken i systemet för utauktionering. Jag vill gratulera till slutresultatet, för det är ett resultat som utskottet för internationell handel argumenterat för.

För det andra vill jag uppmärksamma er på de ansträngningar som görs och det engagemang som råder över hela världen. I Poznań gick de framsteg som gjordes trögt. Vi måste verkligen gå samman med Förenta staternas nya president så att en global överenskommelse kan nås, för i annat fall kommer vi inte riktigt att kunna uppnå de globala mål som vi satt upp.

Elisa Ferreira, föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (PT) Herr talman! Trots den ekonomiska och finansiella krisen har Europeiska unionen inte vacklat i sina målsättningar i fråga om

klimatförändringarna. De uttalanden som gjorts av Förenta staternas tillträdande president och den inställning som intogs i Poznań av Kina, Brasilien, Mexiko och andra länder visar att EU:s banbrytande vägledning i fråga om miljö börjar ge resultat. Europaparlamentet har tillfört stort mervärde till kommissionens förslag, och jag vill tacka föredraganden, Avril Doyle, för att hon varit så mottaglig för förslag från utskottet för ekonomi och valutafrågor. Hon har lagt fram förståndiga lösningar på problemen med koldioxidläckage i industrin för parlamentet, hon har infört kvalitetskriterier och en begränsning på 50 procent för användning av kompensationsmekanismer och rena utvecklingsmekanismer, och hon har försökt att avsätta omkring 50 procent av de intäkter som kommer från utauktionering av utsläppsrätter till medlemsstaterna att använda fritt.

Det finns mycket kvar att göra, och jag hoppas att detta kommer att ske med Europaparlamentets aktiva deltagande. Vi måste framför allt i detalj fastställa kriterierna för att i praktiken klassificera sådana sektorer som påverkas av koldioxidläckage, och följderna för ekonomin och medborgarna av ökade energipriser. Vi måste framför allt använda EU:s samlade diplomatiska förmåga för att se till att sådana miljömässiga åtaganden som görs av våra viktigaste partner är äkta, mätbara och likvärdiga med våra egna. Sektorsavtal skulle kunna utgöra ett grundläggande element i denna process. Vi är dock på rätt väg, och enligt min uppfattning har vi utträttat en del.

Lena Ek, föredragande av yttrande från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – Vi har ett system med handel med utsläppsrätter på plats i Europa sedan 2005. Den här förhandlingen har handlat om en förbättring av dessa regler. Ändå har det känts som att delta i filmen *Killing fields* med eld och moteld från alla håll.

Mycket av förhandlingarna har gjorts i industriutskottet och några av de saker som finns med i slutförhandlingsresultatet vill jag särskilt nämna. Prioriteringen för en global överenskommelse är oerhört viktig. Det faktum att vi får listan på den konkurrensutsatta industrin efter Köpenhamn är väldigt viktig. Vi har fått igenom enklare regler och mindre byråkrati för små företag. Systemet har blivit mer öppet och transparent med förbud mot insiderhandel, och detta säkrar trovärdighet och effektivitet. Vi har infört incitament för industrin att tillvarata överskottsgas och värme i kraftvärmeproduktion. Vi har fått mer sjöfart och vi har möjlighet att förhandla med länderna omkring oss om utsläppshandel.

Strukturen är kvar, miljömålen är där, verktygen har blivit svagare genom medlemsländernas agerande. Det beklagar jag, men jag vill ändå rekommendera att ni röstar ja, eftersom kostnaden för att låta bli och inte ha ett klimatpaket på plats är oändligt mycket större. Tack herr ordförande!

John Bowis, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi har med rätta berömt det franska ordförandeskapet för dess arbete på detta område. Det är Jean-Louis "Kung Sol" som sitter där nere, och jag hoppas att han, om han godtar den titeln, kommer att dela med sig lite av den till föredraganden för detta dokument, Avril Doyle. Av alla handlingar i klimatpaketet – och jag stöder alla – är detta den som har varit svårast att hantera. Enligt min uppfattning har hon haft det svåraste jobbet. Det var detta ärende det gällde i Poznań i förra veckan, men vi klarade det. Resultatet levererades med hjälp av förtröstan och hårt arbete.

Vissa i min grupp anser att vi i detta fall och i andra delar av paketet kanske går för långt och för snabbt fram, och till för stora kostnader. Andra, däribland mitt eget parti, anser att vi kanske hade kunnat gå längre i många avseenden. Vi och brittiska arbetsgivarföreningen ville ha en djärvare politik i fråga om utauktionering. Vi ville att intäkterna skulle öronmärkas för miljöinnovation och ny teknik. Vi ville stödja låginkomstländer. Vi ville avsätta intäkter till skydd och förbättring av skogen, och vi ville ha tydliga normer för nya kraftverk, så att inga koleldade kraftverk utan teknik för avskiljning av koldioxid skulle kunna öppnas.

Men vi har lyckats skaffa finansiering till demonstrationsprojekt för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS). Vi har fastställt strikta kriterier för biobränslen. Vi har skyddat småföretag, utverkat undantag för sjukhus och gett industrin den säkerhet som den efterlyste när den började försöka möta de utmaningar som vi fastställt för den. Det är 12 månader kvar till Köpenhamn. Vi har kommit en bit på väg. I Köpenhamn måste det fattas beslut om vidare utveckling.

Linda McAvan, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att säga "tack". Jag vill tacka kommissionsledamot Stavros Dimas, hans arbetslag och Jos Delbeke. De gjorde ett bra arbete. De lade fram ett bra förslag från början. Jag vill tacka Avril Doyle som, som ni vet, är tålig, orubblig och beslutsam. Det har, som John Bowis just sade, inte varit lätt. Jag vill tacka alla de skuggföredragande som har arbetat med oss, Virpi Köykkä från utskottets sekretariat, Ulrike Schöner från den socialdemokratiska gruppen och Elizabeth Colebourn, min assistent. Dessa personer har gjort ett omänskligt omfattande arbete under de senaste veckorna för att göra morgondagens omröstning möjlig – och de är nästan alla kvinnor! Det var

några män som hjälpte oss på vägen. Vi var en bra grupp, och vi samarbetade väl. Jag vill tacka ministern, hans arbetsgrupp och Léglise Costa för att vi kommer att ha ett bra paket att rösta om i morgon.

Vad har vi åstadkommit? "Vi har kommit en bit på väg", sade John Bowis. Men det är en bedrift att vi har nått hit och att vi ska rösta i morgon. Det har inte varit lätt eftersom vissa personer i parlamentet inte ville att vi skulle rösta i morgon – och inte ville att vi skulle rösta alls före valet. Vi kommer att rösta på ett balanserat paket, ett paket där miljön balanseras med sysselsättning. Ja, vi har gjort vissa eftergifter i fråga om utauktionering, men utauktioneringen utgör "hur" – det utgör inte "huruvida" – vi ska hantera klimatförändringarna. Vi har taket och en nedåtgående trend, och dessa saker är de viktigaste för att kunna garantera att vi kommer att uppnå målet 20/20/20.

Jag vill inte att någon vid hemresan på torsdag ska säga att vi har låtit industrin slippa undan – för så är det inte. Dessa mål är tuffa att uppnå för industrin, och vi är, liksom kommissionen har sagt, den första grupp länder i världen att ha ett sådant omfattande system för handel med utsläppsrätter. Min politiska grupp kommer att stödja det, och jag hoppas att hela kammaren kommer att stödja det i morgon.

I inledningen av processen sade jag att EU hade talat om vad som borde göras under det tyska ordförandeskapet, och att vi nu måste gå från ord till handling genom att fatta dessa tuffa beslut om denna lagstiftning och resten av paketet. Jag hoppas att vi kommer att fatta det beslutet i morgon, att vi kommer att inleda åtgärderna inför Köpenhamn och att vi på vägen kommer att få med oss andra och, slutligen, leverera ett klimatförändringspaket som är värt de ansträngningar som alla i kammaren har lagt på detta.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Lena Ek, för ALDE-gruppen. – Den svenska författarinnan och Nobelpristagaren Selma Lagerlöf inleder en av sina mest berömda romaner med utropet "Äntligen!", och det är väl vad vi allihopa kan säga som har arbetat med de här olika ärendena i klimatpaketet. Ett stort tack naturligtvis till det franska ordförandeskapet, till kommissionen och till kommissionär Dimas som personligen har lagt så mycket arbete i detta, till Avril Doyle naturligtvis, och till alla kolleger, och inte minst till personalen som har jobbat så mycket.

Vi är många som skulle vilja gå längre men låt oss komma ihåg att det samtidigt är många som inte tror på klimateffekten, som inte vill ha något beslut och som gärna hade skjutit upp all hantering, all handläggning och framför allt omröstningen som vi ska ha i morgon, och det är den situationen som vi ska jämföra med. I den bästa av världar skulle jag önska att fler utsläppsminskningar skedde i Europa, att färre utsläppsrätter delades ut gratis, men samtidigt kan jag konstatera att vi har fått igenom en rad positiva saker som ökad öppenhet, enklare regler, undantag för småföretag, morötter, incitament för energieffektivitet i industrin och en skamgräns för stödet till u-länder. Sjöfarten kommer att komma in i systemet om några år. Det är klart att fler utsläppsrätter kommer att säljas på auktion. Tyvärr blev det ingen öronmärkning av inkomsterna till viktiga investeringar och projekt. Däremot har medlemsstaterna lovat att genom insyn visa att minst hälften av inkomsterna ska användas till att hjälpa u-länderna, satsa på skog, investera i ny forskning och satsa på ny teknik. Det är ett löfte som medlemsländerna måste hålla. Från parlamentets sida kommer vi att ha dem under uppsikt, och de som sviker sina löften här kommer vi att jaga med blåslampa.

Det vi nu röstar om i morgon är inte någon perfekt överenskommelse men om vi säger nej till detta så röstar vi samtidigt ja till ingenting. Då har vi ingenting att börja med vid förhandlingarna i Köpenhamn i december. Om vi inte börjar detta arbete nu blir kostnaderna enorma, och det vi har att göra nu är att ta vårt ansvar vid omröstningen i morgon, för miljön, för industrin och för Europas invånare. ALDE-gruppen kommer att stödja samtliga förslag som ingår i paketet. Tack, fru ordförande!

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka Avril Doyle för det stora arbete hon lagt ned. I morse sade president Nicolas Sarkozy att kompromisser är Europas anda. Jag tror tyvärr inte att det uttalandet kommer att vara till så stor tröst om ett par årtionden, när folk ser tillbaka på 2008 och frågar sig vad i hela världen politikerna kan ha tänkt på. Varför i hela fridens namn gjorde de inte mer för att rädda oss alla från de outhärdliga följderna av en planet under uppvärmning, när de visste vad de visste då? Varför agerade de inte snabbare och mer beslutsamt?

Enligt min uppfattning är detta en fråga som vi bör ställa oss själva, för vetenskapen visar klart och tydligt att en 20-procentig utsläppsminskning till 2020 helt enkelt inte på långa vägar är tillräckligt ambitiös för att det verkligen ska finnas en sannolikhet för att kunna undvika en temperaturökning med 2 °C. Och om man ser på paketet som helhet skulle drygt hälften av denna i högsta grad otillräckliga utsläppsminskning

skandalöst nog kunna läggas ut på utvecklingsländerna. Det är inte bara vetenskapligt oklokt, utan också etiskt fel.

Samtidigt håller själva systemet för handel med utsläppsrätter (ETS) på att förvandlas till en maskin för oväntade vinstökningar för de industrier i Europa som står för de största utsläppen. I stället för att dra lärdom av de första faserna av ETS verkar vi utarbeta lagar enligt vilka dessa industrier subventioneras och vår övergång till en mer hållbar ekonomi försenas ytterligare. Jag är därför rädd att jag inte kan instämma i Sarkozys hyllning av kompromissen. Inte när kompromissen består av oräkneliga kollektiva eftergifter som bokstavligen leder till att vinsterna inom industrin prioriteras över planetens beboelighet. Inte när kompromissen innebär att sektorer som representerar hela 96 procent av de utsläpp som inte härrör från alstrande av energi ska ges en 100-procentig fri fördelning av tillstånd. Inte när det innebär att priset på kol kommer att drivas ned i sådan grad att den stimulans av investering i gröna energialternativ som krävs kommer att saknas.

Detta är inte en dag att fira: det är en dag då vi bör fundera över hur mycket mer som behövs för att skapa den politiska vilja som krävs för att det ska finnas en chans att undvika det värsta klimatkaoset. Det är också en dag då vi bör tänka på att ännu en möjlighet till verklig förändring olyckligtvis har gått förlorad.

Salvatore Tatarella, för UEN-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är inte lika pessimistisk som Caroline Lucas, som talade före mig. Jag vill tacka föredraganden, kommissionsledamot Stavros Dimas och det franska ordförandeskapet, för detta är utan tvekan ytterligare en stor framgång för denna mandatperiod.

Enligt min uppfattning är antagandet av klimat- och energipaketet och av detta direktiv någonting mycket positivt. EU kan nu kalla sig för världsledande i kampen mot klimatförändringarna. Vi har rätt kreditiv för att åka till Köpenhamn nästa år med auktoritet och i en stark position, och kunna be alla de andra länderna i världen att göra det EU har gjort.

Jag vill i synnerhet betona den positiva roll som Italien har spelat, och detta är ingen motsägelse: Italien ville inte återkalla eller stå i vägen för de ambitiösa mål som vi hade satt upp för oss tillsammans, men vi hade samtidigt skyldighet att försvara vårt nationella tillverkningssystem. Europa kan inte, som president Nicolas Sarkozy sade i morse, formas till nackdel för medlemsstaterna och nationella intressen. Det var nödvändigt att kompromissa, och vi är säkra på att vi har nått en bra kompromiss.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – Utsläppen ökar i en tidigare icke skådad hastighet. Ökningen med 2,2 miljondelar koldioxid per år är den snabbaste ökningen av koldioxidutsläpp på 650 000 år. Vi måste stoppa detta. Vi måste ner på högst 350 miljondelar koldioxid i atmosfären. Utsläppshandelssystemet är EU:s viktigaste instrument för att få ner utsläppen. Hur vi konstruerar systemet är alltså helt avgörande.

Därför är jag besviken över att så mycket som hälften av EU:s utsläppsminskningar kommer att göras i andra länder genom så kallade flexibla mekanismer. Detta har aldrig varit klimatkommissionens tanke som talar om de flexibla mekanismerna som endast komplementär åtgärder. Jag är också besviken över att det dröjer innan auktioneringsförfarandet träder i full kraft och att redan kapitalstarka energibolag ska få gratis tilldelning om de bygger försöksanläggningar för koldioxidlagring, så kallad CCS.

Trots detta kommer jag och vänstergruppen att stödja förslaget. Förslaget innebär i alla fall en förbättring av det illa fungerande system som finns i dag. Vi har fått in en övre gräns för CDM-projekten samt kvalitetskriterier för dem. Auktionering av utsläppsrätterna blir trots allt den dominerande principen. Det övre taket för utsläppen kommer också successivt att pressas ner. Det innebär att Europas utsläpp hela tiden måste minska.

För att avsluta, det är ett steg i rätt riktning men jag hade önskat att vi hade kommit längre. I vanlig ordning har industrins lobbyister och konservativa medlemsländer varit framgångsrika i sina försök att vattna ur klimatambitionerna. Det är EU i ett nötskal. Mycket snack men lite verkstad då det verkligen gäller. Tack!

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vill först och främst uttrycka mitt uppriktiga tack till föredraganden, Avril Doyle, för hennes ihärdighet och det resultat som nåddes i slutändan vid förhandlingarna. Det är emellertid ett resultat som vi inte kan vara helt nöjda med. Även om jag anser att utsläppsrätterna bör utauktioneras redan 2013 så är denna kompromiss ändå godtagbar.

Det som gläder mig är att det har bestämts att de 300 miljoner utsläppsrätterna för demonstrationsprojekt för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) kommer att tillhandahållas. Detta kommer att ge oss ett bra motiv till att prova denna övergångsteknik. Jag hoppas verkligen också att medlemsstaterna faktiskt kommer

att lägga en stor del av sina vinster från utauktionering på klimatmål. Det kan de göra genom fonder, som t.ex. FN:s anpassningsfond, eller genom kanalisering av pengarna indirekt till industrin genom främjande av innovation och forskning.

Jag kommer i slutändan att rösta för den befintliga överenskommelsen i morgon. Det är ett steg i rätt riktning. Jean-Louis Borloo var tvungen att få över en skottkärra med 26 grodor till andra sidan utan att någon av dem hoppade ur, medan Doyles uppdrag var att få över en skottkärra med hundratals bitande grodor till andra sidan. Hon lyckades också. Bra gjort!

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Nu har vi nått en kompromiss, och jag vill ta tillfället i akt att gratulera föredraganden, Avril Doyle. EU kommer därmed inte att förlöjligas i Köpenhamn. Jag kommer ändå att hålla andan till i morgon, i hopp om att våra kolleger ska fatta rätt beslut vid omröstningen. Jag fördömer återigen den kritik som vissa av dem har riktat mot det förfarande som tillämpats. Jag anser att det är en förolämpning mot föredraganden och mot själva parlamentet.

Jag vill också påpeka att en ny trialog hölls med Europaparlamentet i lördags, efter rådsmötet, och att ett antal saker då ändrades igen. Detta är ett bevis på att parlamentet har sin rättmätiga plats i medbeslutandeförfarandet. Jag vill därför be mina kolleger att hålla sig objektiva. Vi kommer inte att nå en bättre överenskommelse om ett eller två år. Vi kan inte heller kosta på oss att ta tid på oss fram till 2013. Inom industrin vill man göra upp planer nu. Man vill organisera sig nu.

Alla nödvändiga anpassningar kan genomföras nu. De kommer att göra det möjligt för oss att stödja forskning och innovation, och hjälpa våra företag och vår ekonomi att så smärtfritt som möjligt ta sig igenom denna övergångsperiod mot en hållbar industrirevolution. De kommer också att göra det möjligt för oss att förbereda oss bättre mot bakgrund av den ekonomiska krisen, utan att riskera målet på en 20-procentig minskning av växthusgasutsläppen.

Därför ber jag de kolleger som fortfarande tvekar att ta sitt förnuft till fänga genom att säga till dem att jag inte kan föreställa mig hur skrattretande det skulle vara med ett Europaparlament som inte kan nå en överenskommelse, och trots det vill övertyga andra nästa år i Köpenhamn om att det har rätt. Det som skedde i fredags var historiskt. Det finns inte en kontinent i världen som har inrättat så bindande bestämmelser som dem som antogs enhälligt av rådet och godkändes i trialogerna. Nu är EU på gång, för man har funnit det som saknades tidigare: en stark politisk vilja.

Låt oss därför inte begränsa oss till institutionella överväganden. Låt oss höja oss över allt sådant. Europeiska unionen har, med hjälp av det franska ordförandeskapets drivkraft, just omformat sin ekonomiska och energimässiga framtid genom att bekräfta sin internationella status som ledande i kampen mot klimatförändringarna. Detta var inte en enkel sak. Att samla 27 medlemsstater runt bordet för att enas om bindande bestämmelser var en verklig utmaning. Det gjorde det franska ordförandeskapet därför bra, och jag vill önska EU lycka till i Köpenhamn.

María Sornosa Martínez (PSE). – (ES) Fru talman, herr Dimas, herr Borloo, mina damer och herrar! Det är dags att agera. Det lagstiftningspaket som vi diskuterar tillåter oss att göra det. Även om resultatet av detta paket inte är exceptionellt så bör vi känna oss relativt nöjda.

Om det antas i morgon kommer det att sända ett tydligt budskap till andra länder om att Europeiska unionen är engagerad och ledande i kampen mot klimatförändringarna.

Att ta itu med dessa klimatförändringar och övergången till ett lågkonsumerande samhälle med låga koldioxidutsläpp är en central global prioritering. Med denna lagstiftning kommer vi att kunna planera en framtida investering för att minska utsläpp, framför allt med hjälp av energieffektivitet och en gradvis avveckling av de föråldrade anläggningar som släpper ut enorma mängder koldioxid.

Jag vill tacka alla – i synnerhet Avril Doyle – som har gjort det möjligt för oss att befinna oss där vi är i dag, med ett lagstiftningspaket som jag hoppas vi kommer att anta i morgon.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Respekten för miljön och för konkurrenskraften bör inte separeras. Tillsammans leder de till hög prestanda. Den mekanism som parlamentet lagt fram kommer olyckligtvis att fortsätta vara en kompromiss som skulle kunna bli ineffektiv, eftersom två saker saknas.

Det saknas kompenserande rättigheter vid gränserna. Utan detta centrala element kommer våra krav inte att kompenseras på global nivå. De kommer att utgöra extra produktionskostnader, hinder för utvidgning,

pådrivare av koldioxidläckage och en större import kommer att förstöra arbetstillfällena i EU. Utan kompenserande rättigheter vid unionens gränser föreligger risken att våra kvaliteter blir defekter.

Det saknas också en djärv politik för tilldelande av koldioxidrättigheter till skogar och träindustrin. Det skulle ha bidragit till att höja värdet på skogar i utvecklingsländer, begränsa koldioxidutsläppen och främja den mest grundläggande kolkällan.

Dessa två förnuftiga påpekanden innebär att detta betänkande, som är fullt av goda intentioner, skulle kunna bli ett stort slöseri med energi.

Pilar Ayuso (PPE-DE). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Detta förslag lades fram av kommissionen för över ett år sedan, med några riktigt ambitiösa målsättningar. Sedan dess har det skett finansiella omvälvningar över hela världen som, efter vad det verkade, skulle leda till att dessa åtgärder skulle komma att åsidosättas. I slutändan har emellertid en balanserad överenskommelse nåtts. Det är knappt någon som är helt och hållet nöjd med den, men det är en bra överenskommelse, i vilken de slutgiltiga målen bibehålls och i vilken företagen samtidigt får bättre tillgång till resurser för att kunna uppnå dem.

Av den anledningen måste vi framföra ett alldeles särskilt tack och särskilda gratulationer till föredraganden, Avril Doyle, till skuggföredragandena från de andra politiska grupperna, och också alldeles särskilt till det franska ordförandeskapet, för det är detta ordförandeskaps arbete som har gjort det möjligt för oss att uppnå ett resultat som är positivt för alla.

Jag hoppas att den närmaste tidens omständigheter kommer att innebära att vi kan bli mycket ambitiösare, och att också andra länder kommer att sluta upp i det korståg för att bekämpa klimatförändringarna som vi alla i EU så gärna vill genomföra.

Atanas Paparizov (PSE). – (BG) Fru talman, företrädare för Europeiska kommissionen och ordförandeskapet! Jag vill först och främst uttrycka mitt stöd för den överenskommelse som nåtts inom ramen för Europeiska rådet och trialogen om energi- och klimatförändringspaketet.

Den är ett bevis på Europeiska unionens roll som drivande kraft i kampen mot klimatförändringarna. Samtidigt beaktas behovet av en konkurrenskraftig union och av att EU bevarar arbetstillfällena under en period av djup global, ekonomisk kris.

När det gäller handel med utsläppsrätter är den överenskommelse som nåtts om solidaritet med de nya medlemsstaterna från Central- och Östeuropa och om beaktande av deras ansträngningar under perioden efter 1990 ett bevis på genomförbarheten av de europeiska värderingar som har gjort Europa så attraktivt för ett stort antal människor.

Vad gäller avskiljning och lagring av koldioxid vill jag uppmana Europeiska kommissionen att efterleva den överenskommelse som nåtts om att använda 300 miljoner ton utsläppsrätter för koldioxid, med förslag om samfinansiering från det outjämnade saldot i budgeten för 2008 och om förmånliga lån från Europeiska investeringsbanken.

Jag hoppas att klimatpaketet kommer att utgöra grunden för positiva förändringar i framtiden, både vad gäller klimatutvecklingen och den ekonomiska utvecklingen i länder som mitt, Bulgarien, och i andra centraleuropeiska och östeuropeiska länder.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Fru talman! Hela systemet för minskning av koldioxidutsläppen baseras på en oprövad hypotes. Det kommer inte att förbättra miljön eller människors levnadsförhållanden. Syftet med dokumentet blev att uppnå en maximal minskning av koldioxid och att införa CCS-tekniken (avskiljning och lagring av koldioxid). Den sistnämnda är farlig och inte berättigad utifrån miljösynpunkt.

Vi vill inte skada miljön genom att använda geologiska formationer som soptippar. Det skulle inte vara klokt. Vi vill inte heller skada ekonomier som kommer att bli mindre konkurrenskraftiga än tredjeländer, och följaktligen gå djupare in i en konjunktursvacka. Det polska paketet kommer att kosta minst 500 miljarder polska zloty. Det föreslagna systemet för utauktionering av utsläppsrätter är oerhört dyrt.

Systemet för handel med utsläppsrätter kommer dessutom, när det sprids till andra sektorer av medlemsstaternas ekonomier, visa sig vara ett användbart verktyg när det gäller att styra dessa ekonomier mot att överta den behörighet som medlemsstaternas myndigheter har på området för skattepolitik. Detta kommer att åstadkommas med hjälp av ett gradvis avvecklande av de skatter som hittills betalats och genom att ersätta dem med miljöskatter som fastställts på ett godtyckligt sätt.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Stora industriföretag och kraftverk som släpper ut koldioxid skulle enligt Europeiska kommissionens förslag vara tvungna att köpa rättigheter för detta vid särskilda auktioner. Om det system som beskrivs verkligen skulle införas skulle det leda till en våg av konkurser. Det har visat sig vara möjligt att förhindra en sådan katastrofal situation och att genomföra en lösning. Den sistnämnda kommer att omfatta en ökning av energikostnaderna, men inte en så drastisk sådan.

Det är viktigt att inta en holistisk hållning i energifrågan. Det är anledningen till att parlamentet tidigare föreslog att utse en hög tjänsteman som ska hantera energifrågan i samband med utrikespolitiken. Den utnämnde tjänstemannen skulle ansvara för att samordna alla politiska strategier som täcker de externa aspekterna av energisäkerhet som t.ex. energi, miljö, handel, transport och konkurrens.

Nu uppstår frågan om Europeiska kommissionens roll. Den senare utarbetade sitt förslag på ett fullständigt tendentiöst sätt, utan att ta hänsyn till situationen i länder vars energiindustri baseras på kol. Tillsammans utgör dessa länder en tredjedel av länderna i Europeiska unionen. Därför anser jag att det definitivt är lämpligt att fråga parlamentets talman om en gemensam europeisk union är ett Europa av *diktat* eller ett Europa av överenskommelser. Enligt min uppfattning är kommissionsledamot Stavros Dimas underkänd i detta avseende. Kommissionsledamoten hade ingenting att bidra med när förhandlingarna befann sig i ett kritiskt skede. Han upprepade bara allmänt sunda yttranden som inte utgjorde någon grund för en kompromiss. På så sätt undergrävde han trovärdigheten i gemenskapens strategi i fråga om europeiska problem. Det var det franska ordförandeskapet som räddade den gemensamma strategin när det gäller frågor om klimatförändringar. Det var det franska ordförandeskapet som möjliggjorde en överenskommelse om energi, och jag vill tacka Jean-Louis Borloo och Nathalie Kosciusko-Morizet för det.

Nu krävs stöd för medlemsstaternas regeringar så att de kan tillämpa de senaste tekniska prestationerna på området för energi. Europeiska institutet för innovation och teknik, som nyligen upprättades och som har sitt säte i Budapest, borde kunna hjälpa till med detta.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Fru talman! Den kompromiss om systemet för handel med utsläppsrätter som vi ska rösta om i morgon bär tydligt Europaparlamentets prägel. Det är vad föredraganden för sin del och skuggföredraganden för sin har arbetat för. Jag skulle vilja tacka dem uppriktigt för detta.

Revideringen av systemet för handel med utsläppsrätter och hela klimatförändringspaketet utgör det mest ambitiösa och omfattande försvarspaketet för det globala klimatet som någonsin har inletts. Det kan vi vara stolta över. Vi bör inte heller förminska denna framgång. Vi borde tvärtom stanna upp en stund och dra ett djupt andetag.

Vi vågar emellertid inte nöja oss med det vi har uppnått, med det som vi kommer att rösta om i morgon. Vi måste i stället titta noga på hur klimatet utvecklar sig och vilka ekonomiska följder som denna utveckling kommer att få för oss. Av den anledningen uppmanar jag kommissionen att utarbeta en sorts Sternrapport för Europeiska unionen, så att vi kan ta i betraktande exakt vilka finansiella konsekvenser som klimatförändringarna kommer att få för Europeiska unionen och vilka åtgärder vi måste vidta för att bemästra denna globala kris.

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser inte att vi har lyckats särskilt bra med att förklara den verkliga innebörd som måste åtfölja hela detta paket. Många tror att vi vill gå hårt åt industripolitiken. Men vad detta egentligen handlar om är koldioxidpolitiken och hållbarhetspolitiken i världen. Vi behöver resurser för detta! Det är kanske smärtsamt, men om vi inte har dessa resurser så kan vi inte ta itu med de stora kolsänkorna i världen, och dessa existerar och kan inte bortförklaras. Vi har mekanismer för detta ändamål som jag inte heller är så nöjd med, lika lite som jag är nöjd med resultatet. Jag kommer ändå att rösta för.

Koldioxidläckage är en ingång till en sorts befrielse. Detta betyder ändå inte på långa vägar att industrin, som vi tror kommer att befrias, verkligen kommer att befrias av kommissionen. Detsamma gäller för riktmärkning. Med all respekt för er, herr minister, och också för er, fru Doyle, måste vi vara oerhört försiktiga så att kommissionen inte blir herre och mästare över den ekonomiska politiken i Europa. Det borde aldrig ligga hos en enda institution! Detta är anledningen till att jag har mina tvivel, men i slutändan kommer jag ändå att rösta för betänkandet, eftersom detta när man ser tillbaka inte bara kommer att gälla koldioxid, utan också hållbarhet. Vi bränner våra barns resurser i ett skrämmande tempo, och äventyrar på så sätt vår planet. Detta måste förändras med hjälp av en ny politik för industrisamhället. Det är vår enda chans!

När vi klagat över att parlamentet inte kunde utnyttja sin behörighet i tillräcklig grad i denna fråga så har vi rätt. Men, mina kära socialdemokratiska vänner, vid talmanskonferensen röstade ni med en majoritet för

detta hastiga agerande medan vi röstade emot. Vi ville tillämpa ett annat förfarande, ett som rådet verkligen skulle ha kunnat hantera. Så rikta era klagomål åt rätt håll.

Sammanfattningsvis kan jag inte föreställa mig att det finns ett klokare förslag som en lämplig majoritet skulle rösta för. Det är anledningen till att vi måste rösta för.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Fru talman! Vi har nått en överenskommelse om klimatpaketet, och det är vi alla lättade över.

Jag vill emellertid dämpa den entusiasm som vissa känner för detta paket. En överenskommelse var ett krav för att kunna skapa en bild av vad som skulle ske efter Kyoto, men den är inte tillräcklig för att säga att vi nu är i stånd att anta den utmaning som klimatförändringarna utgör.

Jag anser också att denna text har ett flertal svaga punkter. För det första tycker jag att det är beklagligt att nivån på utauktioneringen har sänkts till 70 procent till 2020 medan det ursprungliga förslaget var 100 procent.

För det andra minskar vi i betydande grad Europeiska unionens ansvar när det gäller klimatförändringar genom att acceptera att 50 procent av insatserna för att minska utsläppen kan kompenseras med projekt i utvecklingsländer.

Det tredje exemplet är den låga intäktsnivån och bristen på konkreta åtaganden att investera i kampen mot klimatförändringarna, både inom Europeiska unionen och för att gynna utvecklingsländer.

Jag ställer mig tveksam till att dessa bestämmelser, och mer generellt bestämmelserna i energi- och klimatpaketet, kommer att uppmuntra den europeiska ekonomin att genomföra de nödvändiga förändringarna och börja omvandla Europeiska unionen till ett samhälle som är återhållsamt i fråga om kol.

Vi kommer trots detta att rösta för hela texten, men enligt min uppfattning behöver vi fler initiativ för att ge större tyngd åt EU:s åtagande.

Elisabetta Gardini (PPE-DE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den överenskommelse som nåtts i fråga om klimat- och energipaketet är enligt min uppfattning ambitiös, för den respekterar å ena sidan de mål som satts upp för miljöskydd, medan den samtidigt tillkännager sätt att förena dem med den ekonomiska hållbarheten. Jag ser också detta som en italiensk framgångssaga eftersom Italien förhandlade fram ett flertal kritiska aspekter i paketet, och resultatet är positivt.

Den text som överenskommelsen utgörs av är faktiskt en betydande förbättring av den version som lades fram av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, och den ligger mycket närmare vår grupps åsikter. Den klausul där en översyn 2010 föreskrivs, också mot bakgrund av resultatet av Köpenhamnskonferensen, som man enades om på förslag av Silvio Berlusconi, är en avgörande punkt, och enligt min uppfattning är det faktum att det antogs enhälligt ett tecken på lyhördhet för industrin. Samtidigt är det av betydelse att det gradvisa införandet av auktionssystemet i industrisektorer som inte utsätts för internationell konkurrens godkändes. Dessutom kommer de som riskerar koldioxidläckage att gynnas av fri tilldelning.

Det innebär emellertid inte att det kommer att bli en lätt match, för detta paket kommer hur som helst att orsaka en betydande ökning av landsomfattande systemkostnader. Mängden fri tilldelning är också knuten till de ambitiösa riktmärken som fastställts i de aktuella direktiven, vilket innebär att risken för omlokalisering inte elimineras helt. Av den anledningen återkommer vi till betydelsen av översynsklausulen: det kommer att bli ett tillfälle att bedöma om systemet betalar för mycket och att göra justeringar och omstrukturera våra ansträngningar.

Jag anser att parlamentet bör hålla ett öga på hur denna överenskommelse genomförs, och framför allt på hur auktionerna genomförs. Auktionerna kommer enligt min uppfattning att bli den verkliga provbänken. Vi förväntar oss mycket av realekonomin, och vi vill inte, vilket vi alltid har vidhållit, att denna ansträngning ska omvandlas till en överdriven finansialisering som är fristående från realekonomin.

Caroline Jackson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka och gratulera Avril Doyle, men enligt min uppfattning kommer morgondagen att bli en sorglig dag för demokratin i Europaparlamentet.

Vi uppmanas att stödja en överenskommelse som gjorts med rådet bakom stängda dörrar. Vi har medvetet kastat bort chansen att jobba med rådets ståndpunkt genom hela medbeslutandeförfarandet. Enligt min

uppfattning är det ingen mening med att parlamentet strävar efter större, nya befogenheter om vi inte är beredda att utöva dem vi redan har.

Eftersom vi har fösts fram i enlighet med en felaktig tidsplan har vi försummat vårt ansvar att se till att det görs en fullständig bedömning av följderna av klimatförändringspaketet av objektiva myndigheter. Jag var exempelvis nyligen föredragande för ramdirektivet om avfall. I detta ramdirektiv främjas idén om energieffektiva kombinerade värme- och kraftverk, men sådana anläggningar kan komma att bestraffas inom ramen för det reviderade systemet för handel med utsläppsrätter (ETS). Diskuterades denna viktiga punkt? Vad hände med den?

Vi har i stort sett accepterat det som sagts av de stater som är mest oroliga över paketet. Vi har underlåtit att inrätta en stabil konsekvensbedömningsapparat för EU, och nu betalar vi priset för detta. Vi har inte heller någon aning om huruvida de mål som fastställts i paketet verkligen kommer att uppfyllas. Är vi säkra på att genomförandet kommer att granskas i tillräcklig grad, oaktat det Stavros Dimas sagt, och att det snabbt kommer att vidtas åtgärder mot stater som inte ens driver igenom detta försvagade paket?

Hur ska vi kontrollera alla bördefördelningsprojekten i utvecklingsländerna? Om klimatförändringarna har så stor betydelse behöver vi en mycket aktivare strategi för genomförande än vad som har varit fallet överallt hittills vad gäller miljöpolitik, och vi har inte hört någonting om det. Om någonting gott kommer ur detta skulle det vara ett nytt beslut om att säkra vattentäta garantier i fråga om genomförande och ett sådant standardiserat system för opartisk konsekvensbedömning som man har i den amerikanska kongressen.

Någon sade att denna hastiga förlikning vid första behandlingen inte ska ses som exempel på parlamentets villighet att ge efter för rådet och kasta bort sina befogenheter, de befogenheter vi har inom ramen för medbeslutande. Men det kommer parlamentet att göra, eller hur, herr Borloo? Och framtida parlament kommer att få anledning att beklaga detta.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr minister, herr kommissionsledamot! Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater välkomnar rådets och parlamentets överenskommelse i trialogen om att inte utvidga de nya bestämmelserna för revidering av det allmänna systemet för handel med utsläppsrätter (ETS) till flygtrafiken, utan att låta nya, ännu inte offentliggjorda, särskilda bestämmelser gälla för flygtrafik.

De särskilda ETS-bestämmelser för flygtrafik som parlamentet och rådet enades om under sommaren och som kommer att träda i kraft den 1 januari 2012 är de första världsomfattande bestämmelser som inbegriper flygtrafiken i ett system för handel med utsläppsrätter, vilket följaktligen innebär att flygbolagen måste begränsa flygtrafikens följder för miljön. Det stämmer. Följderna, nämligen kostnaderna för flygbolag, flygplatser och i slutändan för passagerarna, som befinner sig i världsomfattande konkurrens, är nätt och jämt acceptabla på grundval av de bestämmelser som vi enades om i somras.

Strängare regler via de nya allmänna ETS-bestämmelserna skulle inte bara vara oberättigade utan skulle ha drivit in europeiska flygbolag i oerhört extrema finansiella svårigheter. I detta avseende är vi tacksamma mot er, parlamentet och rådet. Det är också rätt för att de särskilda ETS-bestämmelserna för flygtrafik ger oss möjligheter att förhandla fram helt likvärdiga bestämmelser med tredjeländer, och på så sätt undvika världsomfattande konflikter, eftersom sådana världsomfattande konflikter skulle kunna leda till vedergällningsåtgärder mot europeiska flygbolag. Globala lösningar, eller åtminstone dellösningar, med ett klokt miljöskydd som mål i fråga om flygtrafiken i världen är, helt ärligt, alltid bättre än överdrivet stränga förordningar som bara gäller i EU. I detta avseende är vi mycket nöjda. Ni känner till att de särskilda bestämmelserna för ETS för flygtrafik kommer att omprövas ändå 2014.

Jag är därför tacksam mot föredraganden, Avril Doyle, och det franska ordförandeskapet – om det skulle lyssna – för att de uteslöt flygtrafiken. Det var ett korrekt beslut som kommer att göra det möjligt för oss att gå framåt. Tack så mycket!

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag ska inte slösa tid på att gratulera det franska ordförandeskapet till dessa framgångsrika förhandlingar. Det faktum att Europaparlamentet inte var ordentligt delaktigt ger dock en bitter eftersmak. Det är synd, i synnerhet när det gäller denna fråga. Jag förstår inte riktigt den brådska som visats i detta sammanhang, eftersom så gott som alla medlemsstater har varit motsträviga att uppfylla de åtaganden som man redan gjort inom ramen för Kyotoprotokollet.

Vi har alltid varit mycket bra på att enas om mål som ligger långt in i framtiden. Systemet för handel med utsläppsrätter (ETS) inleds den 1 januari 2013. Vi har beslutat om åtaganden för denna period och till 2020

och för en avlägsen framtid. Det hade varit bättre att få medlemsstaterna att uppfylla sina befintliga åtaganden och att involvera Europaparlamentet ordentligt i en rättvis, välordnad och demokratisk beslutsfattandeprocess.

Dessutom tror jag att kommissionen nu står inför stora utmaningar, för det är en övergripande ram som vi har enats om. Väldigt mycket är beroende av hur kommissionen fastställer de rådande villkoren, framför allt när det gäller definitionen av enskilda punkter, som t.ex. tillämpningen av flexibla mekanismer. Också i detta sammanhang måste man säga att mer eller mindre 50 procent inom ETS-sektorn kan läggas ut på andra regioner i världen. Om man räknar in bördefördelningen är siffran 70 procent. I detta avseende har medlemsstaterna hjälpt sig själva ganska ordentligt. Jag vill också i detta sammanhang be kommissionen och kommissionsledamot Stavros Dimas att övervaka efterlevnaden och att påminna medlemsstaterna om det ansvar som de har tagit på sig i fråga om att förbättra världens klimat.

Dessutom återstår utan tvekan fortfarande problemet att exakt definiera koldioxidläckage. Det är helt rätt att göra undantag för vissa sektorer, men än så länge vet ingen vilka sektorer det rör sig om. Därför måste kommissionen skapa ett öppet förfarande, så att industrins och medlemsstaternas godkännande av det kan garanteras, för det handlar om mycket stora belopp här. Det är viktigt att vi finner en bra grund med hjälp av ett öppet förfarande.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Fru talman! Jag vill tacka alla här i parlamentet som har bidragit på ett så betydande sätt till klimatpaketet. Jag vill särskilt lovorda sekretariatet, vars hårda arbete har varit imponerande och vars enorma arbetsbörda aldrig skulle kunna rymmas inom ramen för lagstiftningen om arbetstider.

Nu har vi ett mycket tillfredsställande och miljömässigt ambitiöst resultat, och detta har vi, vilket händer då och då, rådet och inte parlamentet att tacka för. Det var rådet som rättade till några allvarliga problem som smugit sig in i kommissionens förslag. Det är faktiskt fortfarande mycket som lämnats olöst, och bara tiden kan utvisa vad som återstår.

Vår grupp hade ett betydande inflytande på resultatet, även om det inte syntes på den ståndpunkt som antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Det syns dock i rådets ståndpunkt och i slutresultatet. I vår alternativa modell för handel med utsläppsrätter gavs utrymme för ett allmänt åsiktsklimat och fri debatt. Vi hjälpte och uppmuntrade på så sätt rådet att driva sin politik i riktning mot riktmärkesmetoden.

Därför vill jag tacka medlemsstaterna, däribland mitt eget land, Finland, för att de noggrant uppmärksammat parlamentets omfattande ståndpunkter och iakttagit den förändring som skedde i detta sammanhang. Rådets bemödanden fick mycket större stöd i parlamentet än vad som först verkade vara fallet.

Det huvudsakliga målet med klimatpolitiken är att upprätta ett synkront, universellt avtal. Det finns ingen annan miljömässigt ansvarsfull utgångspunkt. Härigenom kan vi garantera att minskningarna här inte leder till en ökning på annat håll, för då skulle uppoffringarna ha varit förgäves.

Det finns olyckligtvis personer inom miljörörelsen som skulle vara beredda att följa den vägen. Erfarenheten visar dock att miljön inte belönar unilateralt framhårdande och klimatpuritanism, för det ger inga resultat. Vi måste skapa en bred front och rättvisa regler. Vi behöver lagstiftning som kan motivera företag att ansluta sig till kampen för teknik som producerar minst utsläpp och som belönar – och inte bestraffar – dem för detta.

Jag vill särskilt framhålla hur glad jag är över att vi kommer att hålla fast vid utsläppsminskningsmålet på 20 procent, så att vi kan säga att parlamentet och rådet inte har urvattnat någonting.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - Fru ordförande, jag måste säga att under de här åren som jag har varit i Europaparlamentet har jag lärt mig att det inte alltid blir precis som man vill. Allting bygger på kompromisser, men det blir faktiskt oftast ganska bra ändå. Det är just nu många som gnäller, både de som tycker vi borde ha beslutat om mer ambitiösa regler, men också de som tycker att de här reglerna är på tok för ambitiösa. Jag tycker dock att vi i grunden ska vara väldigt nöjda med att vi faktiskt lyckas åstadkomma en kompromiss över huvud taget. Det här är ett steg i rätt riktning, och det är ett steg som gör åtminstone mig stolt. Jag är stolt över att det här bekräftar att Sverige fortsatt är det land som tar störst ansvar i Europa, men också att Europa är den del av världen som tar störst ansvar totalt. Som moderat har vi arbetat hårt för att få den här kompromissen till stånd, såväl i rådet som här i Europaparlamentet.

Det finns mycket att kommentera i detta, men om jag skulle kommentera det som jag är mest nöjd med så skulle jag vilja lyfta fram det som vi har gjort med bilarna, att vi tar hänsyn till den miljönytta bilarna gör, men också att vi ger bilföretagen rimlig tid att utveckla nya bilmodeller. Som sagt var, vi får dock inte luras

att tro att det här är slutsteget på processen. Det här är bara upptakten till det viktiga arbete som behöver ske i Köpenhamn. Där tror jag nu att vi har en bra bas lagd. Tack så mycket!

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Enligt min uppfattning är detta direktiv ett exempel på en sund och effektiv dialog inom Europeiska unionen. Det är förmodligen det svåraste direktivet vi haft att göra med under denna valperiod. De ändringsförslag som lades fram var inte tydliga för alla. I slutändan lyssnade vi på varandra, för det första i parlamentet, och sedan måste jag erkänna att det franska ordförandeskapet visade prov på utomordentlig uthållighet i hanteringen av frågan. Jag vill tacka kommissionsledamöterna Stavros Dimas och Andris Piebalgs för deras delaktighet i debatten.

Nu måste vi se till att vi genomför detta direktiv. Vi måste minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent till 2020. En minskning med 20 procent är ett minimum! På så sätt har vi skapat en gemensam klimatpolitik för Europeiska unionen. Detta har ännu inte sagts rakt ut, men i direktivet hänvisas det till vår gemensamma politik. Systematiska åtgärder, övervakning och ömsesidiga kontroller kommer att krävas, liksom i all gemensam politik. Vi måste också finansiera ett strategiskt program om energiteknik som svar på bedömningen av koldioxidutsläpp. Det kommer att utgöra den gemensamma starten för vår gemensamma energipolitik. Det är vad Europeiska unionen behöver.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Det enda alternativet vi har är att inte producera mindre, men att göra produktionen smartare och grönare. Det är viktigt att vi minskar de förorenande utsläppen, men vi måste också garantera en ekonomisk utveckling och bevara arbetstillfällen.

Jämfört med den minskning med 8 procent som fastställs i Kyotoprotokollet skar Rumänien ned på sina utsläpp av växthusgaser med 43 procent mellan 1990 och 2005. Detta uppnåddes olyckligtvis med hjälp av den omstruktureringsprocess som genomfördes av företag inom tung industri och oaktat beroende av fossila bränslen. Även om det hade varit fördelaktigare att ha 1990 som referensår välkomnar jag den flexibilitet och solidaritet som visats nya medlemsstater i form av en övergångsperiod som krävs för att göra betydande investeringar för att företagen ska bli effektivare.

Vi har med hjälp av ändringsförslag fått gratisrätter för fjärrvärme i bostäder och för värme- och kylsystem som baseras på effektiv kraftvärme, tillhandahållande av stöd för låginkomstfamiljer från intäkter från utauktionering av utsläppsrätter, och undantag för sjukhus och små anläggningar från systemet med handel för utsläppsrätter. Tack så mycket.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru talman! En av bedrifterna med dessa förhandlingar har varit att inrätta en finansieringsmekanism för demonstrationsprojekt för kolvavskiljning och lagring, och detta kommer jag att hänvisa till senare. Men fastän jag har varit CCS-förhandlare, föredragande, så har det varit genom revidering av direktivet om ETS som vi har nått framgång. Jag har i bästa fall varit en baksätesförare. Ibland behöver man tur, och jag anser att jag har haft tur som haft Linda McAvan, Lena Ek och andra – skuggföredraganden – som arbetat med detta direktiv. Jag har haft tur som haft ett ordförandeskap som varit öppet för att utforska nya idéer, och jag har haft särskild tur som fått arbeta tillsammans med Avril Doyle, föredragande för denna lagstiftning, som har uppnått otroligt mycket. Jag vill bara påpeka en sak, och det är att det inte är många föredragande i Europaparlamentets historia som har lagt fram ett första förslag som i bästa fall skulle ha samlat ihop finansiering till ett värde av 1,5 miljarder euro och i slutändan haft ett paket värt fem eller sex gånger så mycket.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru talman! Målet att släppa ut 20 procent mindre växthusgaser till 2020 har säkrats. Men vi borde inte lura oss själva. Detta mål var redan otillräckligt. Vetenskapen visar att vi borde sikta på en minskning med 25 eller till och med 40 procent. Jag beklagar att auktionssystemet har undergrävts inom sektorer utanför elbranschen. År 2020 kommer vi fortfarande att dela ut 30 procent fria utsläppsrätter medan den 100-procentiga utauktioneringen inte kommer att förverkligas förrän 2027.

Detta är en mycket dålig signal till dem som ska diskutera det världsomfattande klimatavtalet i Köpenhamn, även om det bästa svaret på koldioxidläckaget faktiskt är ett världsomfattande avtal. Utan ett världsomfattande avtal kommer auktionssystemet att undergrävas ytterligare genom att fria utsläppsrätter kommer fortsätta att tilldelas till 96 procent av företagen. Lägre intäkter från utauktioneringen av utsläppsrätter innebär lägre investering i hållbar energi och i forskning och utveckling.

Jag vill ställa följande fråga till Avril Doyle: har ni någon insikt i hur mycket vinsterna från utauktioneringen förväntas falla nu när detta system har undergrävts fullständigt?

Talmannen. – Jag beklagar, men på grund av tidsbrist kan jag inte ge ordet till fler nu. Nu återgår vi därför till föredraganden, den mycket lovordade Avril Doyle.

Avril Doyle, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill framföra några korta kommentarer.

Den miljömässiga integriteten i det utmärkta ursprungliga förslaget står sig, i synnerhet i ett scenario med en minskning på 30 procent. Det är ingen mening med att vi åker till Köpenhamn med lagstiftningen om den inte åtföljs av seriös finansiering i december nästa år – över till kommissionen.

CCS-avtalet om 300 miljoner rättigheter är möjligtvis överförbart i hela denna debatt om minskning av koldioxidutsläpp om tekniken erkänns i de 12 ifrågavarande anläggningarna.

Den överenskommelse vi har framför oss ger EU ett tydligt mandat att förhandla med tredjeländer under upptakten till nästa års överenskommelse. Vi har inte råd att misslyckas, eftersom vi då i framtiden kommer att anklagas för att ha avsagt oss vårt ansvar som en generation av politiska ledare som kände till problemet, som kände till resultaten av expertgranskningen inom vetenskapen men som inte agerade.

För vissa går jag för långt i det slutliga betänkandet, och för andra går jag inte tillräckligt långt. Men det kommer inte att vara lätt för industrin att genomföra en minskning av utsläppen, inte ens med hjälp av rättigheter fria från riktmärken. Låt oss inte göra det bästa till det godas motsats. Detta är, när allt kommer omkring, ett bra resultat. Det är trots allt det bästa i världen, eftersom det hittills är det enda system för handel med utsläppsrätter i världen. Jag uppmanar USA och Australien att göra bättre ifrån sig och att göra oss i EU tillräckligt generade för att höja insatserna i Köpenhamn nästa år.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, onsdagen den 17 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Jorgo Chatzimarkakis, Wolf Klinz, Holger Krahmer, Alexander Graf Lambsdorff och Willem Schuth (ALDE), skriftlig. – (DE) Fru talman! Överenskommelsen om klimatpaketet är ett blygsamt resultat.

EU har fastställt ett mål för minskning på 20 procent jämfört med 1990. Vi har redan lyckats uppnå något mindre än hälften av denna minskning. Nyckelordet är utvidgning österut, där utsläppen är lägre i absoluta tal, vilket innebär att ett mål för minskning på 12 procent jämfört med 1990 återstår.

EU borde uppnå 3–4 procent av minskningen i utvecklingsländer, vilket gör att något mindre än 9 procent återstår. Resultatet kan hamna på upp till 5 procent under målet. Då återstår 4 procent.

Normalt borde man i detta läge säga bra, vilken tur, EU har beslutat att inte exportera hela sin ekonomi till Asien. Kompromissen är klart billigare än kommissionens förslag. Det innebär att tyska Fria demokratiska partiet (FDP) kan stödja den.

I stället spelar nu EU ut de egna medlemsstaterna mot varandra. Som en följd av energimixen, bestämmelserna om undantag och en slug förhandling har vissa medlemsstater fått en fördel gentemot andra. Vi skulle snart kunna få se tyska energileverantörer alstra elektricitet i Polen i stället för i Tyskland, om de inte köper den från Frankrike.

Det faktum att EU:s medlemsstater ägnar sig åt sådan kohandel gör att det inte finns höga förväntningar om ett internationellt avtal, och dessutom uppstår frågan om resurseffektivitet.

Regeringar, rådet och kommissionen uppmanas att tillhandahålla effektivitet i fråga om såväl miljöskydd som ekonomi och tillväxt.

Magor Imre Csibi (ALDE), skriftlig. – (EN) I förra veckan nådde rådets och Europaparlamentets förhandlare en historisk överenskommelse om klimatförändringspaketet. Jag välkomnar kompromissen med ett till viss del tungt hjärta, eftersom paketet har urvattnats betydligt i jämförelse med kommissionens ursprungliga förslag och omröstningen bland parlamentsutskotten. Vid en tidpunkt då det krävs omedelbara och fasta åtgärder för att hantera klimatförändringarna valde EU en långsam övergång till en ekonomi som utnyttjar mindre kol genom undantag och fria utsläppsrätter för koldioxid. Trots dessa nackdelar är kompromissen ett betydelsefullt genombrott som kommer att lägga grunden för en mer hållbar ekonomi. Den största bedriften är att målen och principerna för genomförande fastställs i lagstiftningen och att alla tillstod behovet av att slå in på en renare utvecklingsväg. Dessutom kan klimatförändringen bara bekämpas effektivt om alla

sluter upp, och denna kompromiss ger EU en större förhandlingsbefogenhet i fråga om att locka med de internationella parterna. Sist men inte minst stöder jag avtalet för att jag verkligen inte anser att detta är en kompromiss baserad på tomma ord, utan en kompromiss som faktiskt kan genomföras.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Resultatet av förhandlingarna mellan de tre institutionerna om klimatpaketet utgör en balanserad kompromiss som kommer att hjälpa Europeiska unionen att bidra på ett betydande sätt till åtgärderna för att bekämpa den globala uppvärmningen, med tanke på att den är den första gruppen av stater som tar på sig detta som ett rättsligt åtagande. Vi befinner oss för närvarande i en global finansiell kris som har väckt rädsla i majoriteten av medlemsstaterna i fråga om målet att minska koldioxidutsläppen. Det resultat vi uppnått efter toppmötet är dock en balanserad överenskommelse mellan behovet av att skydda klimatet och behovet av att ta oss förbi detta ekonomiska dödläge. Enligt min uppfattning får inte användningen av argument knutna till denna kris förhindra ett antagande av paketet. Jag hoppas att alla politiska grupper i Europaparlamentet kommer att rösta för det. Jag är tacksam för att de ansträngningar som de länder som skar ned sina utsläppsnivåer mellan 1990 och 2005, däribland Rumänien, har vidkännt genom en ändring av systemet för fördelning av intäkterna från utauktionering utan att paketets allmänna struktur ändras. Samtidigt anser jag att de flesta frågor från direktivet om handel med utsläppsrätter som orsakade medlemsstaterna stora problem har hanterats ordentligt, och att det slutgiltiga resultatet är rättvist och kommer att göra det möjligt för Europeiska unionen att inleda det verkliga uppdraget i fråga om att bekämpa klimatförändringarna.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Detta direktiv om handel med utsläppsrätter är kapitalistisk "grön målning" och, trots detta, inget mindre än kasinokapitalism och legaliserad skumraskverksamhet. Eftersom kommissionens ursprungliga förslag har återgivits på ett sådant sätt att EU:s industri inte kommer att behöva betala priset för spekulationer förutom genom elkostnader kommer jag att rösta för det, trots att jag motsätter mig handel med utsläppsrätter. Jag stöder utsläppsmål, men vi borde ha uppnått dem med hjälp av skatter och inte med hjälp av spekulation.

12. Gemensamma insatser för att minska utsläppen av växthusgaser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Satu Hassi, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om medlemsstaternas insatser för att minska sina utsläpp av växthusgaser i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020 (KOM(2008)0017 – C6-0041/2008 – 2008/0014(COD)) (A6-0411/2008).

Satu Hassi, föredragande. – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill verkligen tacka skuggföredragandena för deras utmärkte samarbete. Jag vill också tacka kommissionen och det franska ordförandeskapet för rådet för alla deras insatser.

Jag måste emellertid påpeka att jag inte är helt nöjd. EU borde ha visat ett starkt globalt ledarskap med detta klimatpaket. Tyvärr försvagades EU:s ledarskap när det franska ordförandeskapet hänsköt beslutet till medlemsstaterna för att grunda det på samförstånd. Nästan alla stats- eller premiärministrar kom till mötet med avsikten att urvattna klimatpaketet baserat på sina nationella intressen, vilket de också lyckades med. Resultatet är naturligtvis ett steg framåt, men ett mycket mindre steg än vetenskapen råder oss att ta.

Det största problemet med beslutet om delade bördor är att medlemsstaterna ges alltför stor frihet att strunta i att göra utsläppsminskningar i det egna landet och kompensera detta genom att finansiera projekt i utvecklingsländer. I värsta fall kommer detta endast att leda till att utsläppen stabiliseras i det egna landet och att allt fortsätter som vanligt.

Resultatet av förhandlingarna ledde emellertid till att de grundläggande inslagen i kommissionens förslag behölls, dvs. en linjär utveckling i utsläppsminskningarna och de bindande årliga utsläppstaken, som finns med för första gången i EU-lagstiftningen.

Dessutom fick parlamentet igenom ett antal viktiga förbättringar som grundades på det praktiskt taget enhälliga betänkandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Jag kommer nu att ta upp några av dem. Utsläppsminskningsmålet på 30 procent kommer nu att finnas med i den rättsliga texten i och med det internationella avtalet. Medlemsstaterna måste börja planera för mer drastiska åtgärder för att omedelbart börja minska utsläppen och måste även rapportera om detta. Medlemsstaterna kommer att ges tydliga incitament för att klara sina rättsliga utsläppsgränser, eftersom ett överskridande av gränsen kommer att leda till större nedskärningar av nästa års kvot. Kvalitetskriterierna för tillgodohavandena i mekanismen för ren utveckling (CDM) kommer att skärpas. Efter det internationella avtalet kommer EU att åta sig att

hjälpa utvecklingsländerna att minska sina utsläpp så att klimatförändringen begränsas till mindre än 2 grader Celsius. Det kommer att finnas en tidsgräns för att begränsa utsläppen från sjöfarten. Om Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) inte inbegriper ett internationellt avtal till 2011 kommer EU att vidta egna lagstiftningsåtgärder.

Detta är stora förbättringar, och de grundas på parlamentets krav. Jag rekommenderar att parlamentet stöder hela paketet i slutomröstningen, men jag stöder även ändringsförslagen från min grupp och från gruppen Europeiska enade vänster/Nordisk grön vänster om att sänka kvoten för CDM-tillgodohavanden för att se till att den största delen av utsläppsminskningarna sker inom EU.

Bortsett från beslutets positiva och negativa aspekter kommer man för det första helt säkert att gräla om frågan om EU bör genomföra utsläppsminskningarna i linje med resultaten från klimatforskningen och göra detta först efter internationella förhandlingar om avtalet. För det andra innebär beslutet att det är medlemsstaternas politiska ansvar att besluta om hur stora utsläppsminskningarna i EU ska bli.

Jag väddar till medlemsstaterna att inte lägga ut den största delen av sina utsläppsminskningar till utvecklingsländerna, utan i stället göra miljövänliga investeringar i sina egna länder inom kollektivtrafik, järnvägar och mer energieffektiva byggnader, och samtidigt skapa "gröna jobb" i EU.

Vi måste komma ihåg att jorden inte kompromissar. Jordens ultimatum är absolut, och att vattna ur och skjuta upp utsläppsminskningarna är det dyraste alternativet av alla.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst tacka Satu Hassi för det svåra arbete hon har utfört, och varför inte, för hennes starka åtagande, som har gjort det möjligt för oss att kunna enas om de viktigaste punkterna.

Alla är medvetna om de frågor där hon ville att systemet skulle vara mer restriktivt, men jag anser att vi tack vare trepartsförhandlingarna och medbeslutandeförfarandet har åstadkommit något som nu är så perfekt som det kan vara.

Jag har två påpekanden. För det första det som har hänt när det gäller minskningar, flexibilitet och påföljder, som diskuterades särskilt under trepartsmötet under helgen. Flexibiliteten var nödvändig för medlemsstaterna. Parlamentet ville att korrigeringsmekanismerna skulle stärkas samtidigt, och jag anser att vi åstadkom detta.

För det andra skiftas tillämpningen av mekanismen för ren utveckling marginellt, endast för vissa medlemsstater och endast i vissa fall, särskilt när det gäller ett antal territorier som faktiskt är under utveckling, dvs. de mest eftersatta territorierna eller små öar. Diskussionerna om detta kommer säkert att fortsätta i varje land, och jag anser att det är just det som är den allmänna debatten om CDM och om kapaciteten att tillgodogöra sig och rikta in mekanismerna på bra villkor, oberoende av den här texten.

Avslutningsvis vill jag påpeka att efter Köpenhamn kommer beslutet att öka åtagandena att vara föremål för medbeslutandeförfarandet. Fru Hassi! Jag anser därför att risken att vi hamnar i en situation där vi sänker kraven i texten inte kommer att uppstå.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Jag vill tacka och gratulera Satu Hassi för hennes fantastiska arbete och insatser för att behålla de grundläggande principerna och strukturen i kommissionens ursprungliga förslag. Enligt min mening har dessa bevarats i den kompromiss som nåtts om beslutet om delade bördor. Jag måste återigen betona att miljömålet att minska utsläppen av koldioxid i EU med 20 procent till 2020 kommer att nås med hjälp av paketet, och detta beslut kommer naturligtvis att bidra till att vi kan nå vårt mål. Vi har inte kompromissat om att nå målen.

Någon sade tidigare att detta är ett paket med två delar. Vi kan dela upp det i miljömål – de har inte ändrats, och de ska uppnås enligt planerna – och alla andra frågor, t.ex. auktionering eller om investeringar kan göras i länder utanför EU, där vissa ändringar har gjorts, men utan att ändra paketets eller miljömålets grundläggande struktur.

När det gäller beslutet har de nationella mål för medlemsstaterna som ställs upp i förslaget behållits enligt kommissionens förslag. Medlemsstaterna kommer att uppmanas att begränsa utsläppen av växthusgaser under perioden 2013–2020 enligt en linjär funktion med bindande årliga mål. På så sätt garanterar vi att medlemsstaterna hjälper till proportionellt inom alla sektorer i ekonomin för att uppnå EU:s mål, dvs. en minskning på 20 procent till 2020.

Ett av de största problemen i diskussionerna om medlemsstaternas delade bördor var behovet av att skapa en balans mellan medlemsstaternas insatser för att nå sina mål, vilket de ska göra genom att vidta effektiva åtgärder för övervakning och efterlevnad så att målen genomförs. Kompromissen om delade bördor är välavvägd. Medlemsstaterna ges tillräcklig flexibilitet för att kunna nå sina mål på ett ekonomiskt godtagbart sätt, samtidigt som de tillämpar ett starkt system för övervakning och efterlevnad. Dessutom har man behållit och stärkt de bestämmelser som föreslagits av kommissionen för medlemsstaternas övervakningsåtgärder och den hjälp de ska få för att vidta de nödvändiga korrigerande åtgärderna.

Denna kompromiss om beslutet om delade bördor är en viktig insats som inte skulle ha varit möjlig utan Europaparlamentets ihärdiga insatser, särskilt föredraganden Satu Hassi. Jag uppmanar därför er alla att rösta för överenskommelsen.

Cornelis Visser, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (NL) Fru talman! Vi är nöjda med resultatet av klimatpaketet eftersom det tydligt avspeglar den ståndpunkt som det nederländska partiet Kristdemokratisk appell (CDA) och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater hyser. Det är viktigt att EU sätter upp ett mål för –20 procent till 2020, som kan gå ned så lågt som till –30 procent om ett internationellt avtal uppnås.

Vi måste dock se till att detta genomförs i lika mån i medlemsstaterna. Vi bör med andra ord försäkra oss om att alla medlemsstater når målet på samma sätt. Minskingskraven har fastslagits enskilt för alla medlemsstater. Detta leder i princip till en rättvis fördelning, och det är lika viktigt nu som tidigare att upprätthålla den fördelningen. Annars får medlemsstaterna för stora friheter. Om en medlemsstat följer avtalet och en annan inte gör det finns det risk för snedvridning av konkurrensen.

Det är alltså inte bara klimatet som blir lidande. Konkurrensvillkoren för företag och industrier mellan medlemsstaterna påverkas också negativt. I yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor påpekar jag att vi bör ägna denna aspekt särskild uppmärksamhet. Utskottet måste nära övervaka efterlevnaden och vid behov föreskriva ytterligare krav. Parlamentet kommer att följa detta noggrant.

Sepp Kusstatscher, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (DE) Fru talman! Utskottet för sysselsättning och sociala frågor välkomnar mål och åtgärder som bidrar till att hejda klimatförändringen och begränsa dess effekter.

Jag kommer att ägna mig åt en socialpolitisk aspekt. Den så kallade första världens välstånd, överproduktion och överdrivna förbrukning – särskilt transport med omfattande användning av fossila bränslen – är de största orsakerna till ökningen av klimatskadliga växthusgaser. Däremot är det de socialt svagaste och de fattigaste som drabbas hårdast av följderna av den klimatkatastrof som väntar i kulisserna. De har inte möjligheter att anpassa sig. Energi- och livsmedelspriserna slår mycket hårdare mot dem än de gör mot de rika. Den svält som redan härjar kommer att förvärras drastiskt.

Därför behöver vi en global offensiv mot svält i världen. Vårt krav är att bördan att minska utsläppen av växthusgaser ska delas upp på ett socialt godtagbart sätt.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Robert Goebbels, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (FR) Herr talman! Det förfarande som har valts för att diskutera energi- och klimatpaketet innebär att parlamentet har förhindrats att arbeta på ett verkligt demokratiskt sätt.

En informell trepartsförhandling har lett till en kompromiss som måste godtas. Jag är fortfarande övertygad om att parlamentet, om förslaget hade gått till första behandlingen, skulle ha haft möjlighet att kräva bättre lösningar av rådet, särskilt när det gäller tekniköverföring till utvecklingsländer.

Utsläppsminskningarna måste vara globala, vilket innebär att bidraget från mekanismerna för ren utveckling måste godtas, ett instrument som erkänns genom Kyotoprotokollet.

Betänkandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet var orimligt i många avseenden och är ett resultat av den fundamentalism som kritiserats av president Nicolas Sarkozy. Föredraganden blev tvungen att slå till reträtt och lät sig nöja med 20 skäl. Betänkandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi låg mycket närmare slutresultatet. Resultatet kunde ha förbättrats om parlamentet hade fått arbeta i demokratisk öppenhet.

Energi- och klimatpaketet lämnar en dålig eftersmak, eftersom det förhandlades fram i skymundan utan en verklig offentlig debatt.

Antonio De Blasio, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (HU)* Utskottet för regional utveckling förde också utdragna diskussioner om förslaget. De flesta av våra rekommendationer handlar om att vi måste inse att detta mål i hög grad påverkar vissa regioners ekonomiska och sociala sammanhållning, och en minskning av koldioxidutsläppen kan därför endast uppnås genom att detta integreras i EU:s sammanhållningspolitik. Aspekter som rör minskningen av växthusgasutsläpp bör tas med i villkorssystemet för stöd till sammanhållning eller strukturell utveckling. Även om EU:s åtaganden är bindande för medlemsstaternas regeringar medför de också en betydande börda för deras lokala och regionala myndigheter och andra lokala eller regionala forum och organisationer. Det ambitiösa målet kan endast uppnås om man vid harmoniseringen och genomförandet av åtgärderna kontinuerligt bedriver ett vertikalt samarbete mellan den centrala regeringen och lokala och regionala myndigheter och ett horisontellt samarbete mellan lokala och regionala organ. Det är glädjande att vi har tagit ett steg i rätt riktning, men förutom att överväga detta gemensamt måste vi ytterligare öka insatserna i alla medlemsstater.

Péter Olajos, *för PPE-DE-gruppen. – (HU)* Jag tycker att det är väldigt tråkigt att ministern inte befinner sig i kammaren, men min politiska grupp välkomnar och stöder EU:s nya klimat- och energipaket och bestämmelserna om delade bördor mellan medlemsstaterna. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater anser att detta är ett stort steg framåt eftersom hittills oreglerade områden nu blir reglerade, vilket innebär att alla källor till koldioxidutsläpp kommer att mätas och regleras från 2013. Paketets största fördel är att det, på mitt förslag, även kommer att införas ett handelssystem inom området för "delade bördor", precis som i systemet för handel med utsläppsrätter (ETS), vilket innebär att det blir möjligt att utnyttja marknadsmekanismer för att främja minskningen av koldioxid även inom detta område.

PPE-DE-gruppens främsta mål är att öka miljöinnovationen inom unionen för att se till att EU-ekonomin blir konkurrenskraftigast när det gäller teknik med låga koldioxidutsläpp. Tyvärr har detta endast rönt partiell framgång eftersom rådet och socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet står fast vid en överdrivet hög siffra – till slut blev den 80 procent – för användningen av mekanismen för ren utveckling (CDM). Denna CDM-siffra, tillsammans med ETS, är värd sammanlagt 63 miljoner euro, vilket är alldeles för mycket enligt min åsikt. Det är även olyckligt att lagstiftningspaketet i linje med stats- och premiärministrarnas beslut innehåller ett krav på två och en halv gång så stora utsläppsminskningar för företagen som för medlemsstaterna, vilket under de rådande ekonomiska omständigheterna leder till en särskilt ojämn fördelning av insatserna, till nackdel för EU-industrin. Medlemsstaterna har också varit partiska gentemot varandra; de har inte belönat dem som har uppfyllt åtagandena eller bestraffat dem som har undergrävt unionens trovärdighet i klimatfrågan. Samtidigt kan handeln med kvoter utgöra en betydande resurs för central- och östeuropeiska länder som redan visar bra resultat, vilket ger dem möjlighet att nå ytterligare koldioxidminskningar inom de inhemska sektorerna och transportsektorerna, vilket i sin tur ger stora potentiella besparingar. Generellt sett fyller det här direktivet en lucka, och trots alla sina brister är det banbrytande. I och med direktivet har EU inlett en lång resa mot ett samhälle med låga koldioxidutsläpp i EU, ett samhälle som är hållbart även ur ett klimaterspektiv.

Edite Estrela, *för PSE-gruppen. – (PT)* Jag måste börja med att varmt gratulera föredraganden Satu Hassi till det svåra arbete hon har slutfört och för hennes beslutsamhet under förhandlingarna om kompromissen. Jag vill också tacka kommissionen och rådet för deras insatser. Jag vill bara kommentera det som skuggföredraganden för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater sade. Jag har förståelse för att han känner sig illa till mods inom sin egen grupp, men socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet får inte bli syndabock för det.

Detta var ingen enkel process, men den är värd mödan om ett internationellt avtal kan nås om medlemsstaternas rättsliga åtagande att uppnå en minskning på 30 procent av koldioxidutsläppen. Parlamentets förslag har också bidragit till att förbättra den ursprungliga texten. De långsiktiga målen för en utsläppsminskning på 50 procent till 2035 och 60-80 procent till 2050 har tagits med. Energieffektivitet, kvaliteten på CDM-projekten och avsikten att hjälpa tredjeländer att minska sina utsläpp och anpassa sig till klimatförändringen finns även de med i förslaget. En mekanism för korrigering av åtgärder med en faktor på 1,08 har också inbegripits för att införa strängare påföljder för dem som bryter mot direktivet. Överenskommelsen skulle utan tvivel ha kunnat vara bättre, men det sämsta resultatet skulle ha varit att vi inte kunnat enas alls.

Klimat- och energipaketet är ytterst viktigt för medborgarna, miljön och ekonomin. Därför måste vi välkomna den överenskommelse som har nåtts i rådet. EU är ett utomordentligt föredöme, vilket senator John Kerry också förklarade i Poznań. I och med detta avtal sänder EU i själva verket en mycket positiv signal till sina andra internationella partner. EU har visat att det fortsätter att leda kampen mot klimatförändringen och att det förväntar sig att andra parter anstränger sig i lika hög grad. Jag hoppas att Europaparlamentet kommer att anta detta paket i morgon, vilket den socialdemokratiska gruppen har för avsikt att göra.

Johannes Lebech, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! De många månadernas förhandlingar om klimatpaketet har varit både dramatiska och spännande, och jag vill tacka Satu Hassi och skuggföredragandena för deras konstruktiva och öppna samarbete. Det är bra att vi har nått ett resultat, även om parlamentet skulle ha velat att det hade varit mycket ambitiösare. Ända från början förespråkade vi ett ambitiöst klimatpaket för att kunna vara trovärdiga i Köpenhamn. Vi kämpade särskilt mot att medlemsstaterna ska tillåtas att köpa in alltför många koldioxidminskningar utanför EU. De har fått flexibiliteten att göra detta, men de måste naturligtvis inte utnyttja den möjligheten. Det är meningen att flexibilitetsmekanismerna ska betraktas som nödgångsmedel och inte som ett medel för att nå målen. Vi skulle också ha velat ha strängare påföljder för medlemsstaterna så att vi försäkras om att vi 2019 inte ställs inför situationen att några länder fortfarande har långt kvar för att nå sina mål. Medlemsstaterna bör agera ansvarsfullt och redan nu börja planera för hur de ska minska sina utsläpp av växthusgaser utanför systemet för handel med utsläppsrätter. De måste skapa de nödvändiga förutsättningarna för låga koldioxidökningar genom effektivare energianvändning och mer hållbara energiformer. Morgondagens omröstning markerar slutet på arbetet med EU:s klimatpaket, men detta är bara ett steg på vägen mot en bättre klimatpolitik för jorden. Det nödvändiga arbetet har nu fördelats, verktygen för att nå målen finns på plats, och nu är det upp till medlemsstaterna att visa resultat. Detta kräver politisk vilja och politiskt ledarskap. Vi måste komma ihåg att klimatpaketet är utgångspunkten för de förhandlingar som kommer att hållas i Köpenhamn, där vi absolut måste nå ett internationellt avtal. Avslutningsvis vill jag även påminna er om att målet för ett internationellt avtal inte är den lovordade minskningen på 20 procent, utan 30 procent, och detta ambitiösa mål finns även med i det avtal som vi kommer att anta i morgon.

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! Alla medlemsstaternas regeringar var nervösa inför införandet av EU:s gemensamma valutasystem. Det var ett enormt företag, och de var oroliga för hur det skulle fungera och vilka resultat det skulle ge. Nu använder 320 miljoner människor eurosystemet varje dag. Nästan 10 år har gått sedan det infördes.

Nu rustar sig alla medlemsstater för att genomföra ännu ett oerhört omfattande förslag för att skydda miljön i framtiden. Alla måste vara aktiva i arbetet med detta förslag. Vi måste se till att vi bevarar balansen mellan miljön och ekonomin. Även företagen måste skyddas, eftersom det finns en risk för att de kommer att flytta från land till land.

Denna utmaning ger oss möjligheten att utveckla en miljövänlig industrialism och öka sysselsättningen. Från och med nu måste alla medlemsstater prioritera forskning och utveckling mer. Det gläder mig verkligen att Irlands behov på jordbruksområdet har uppmärksamats. Detta specialarrangemang kommer att stå fast även om ett annat internationellt avtal ingås. Detta kommer att ge Irland möjlighet att motverka sin produktion av gasutsläpp genom att ta fram en skogsbruksplan.

Denna nationella skogsbruksplan är mycket viktig och är central för Kyotoprotokollet. Jordbrukarna kommer emellertid också att skyddas, och det är verkligen viktigt.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När president Nicolas Sarkozy talade här i parlamentet redogjorde han på ett uppriktigt sätt för karaktären hos kompromissen om klimatpaketet.

Att dela på bördorna är en del av kompromissen. Poängen med alla kompromisser är att se vad de leder till, i vilken riktning de utvecklas och om de bidrar till att möta utmaningen. Men med tanke på omfattningen av miljö- och ekonomikrisen kan vi inte undgå att oroa oss för att så mycket har vattnats ur. Om det ska fortsätta så här och om vi till exempel lyssnar på vad den italienske premiärministern Silvio Berlusconi har sagt, verkar det som det har funnits en önskan att låta allt fortsätta som vanligt, att nästan vilseleda folk, för det är vad som döljer sig bakom staternas så kallade enhällighet, som Nicolas Sarkozy talade om. Vi vet att Silvio Berlusconis ord var propaganda, för paketet fungerar inte på det sättet. Däremot är parlamentet värt beröm, eftersom det inte bara har tänkt mer EU-vänligt, utan även har gått längre än rådet och medlemsstaterna.

Det handlar alltså inte bara om balansen mellan institutionerna, utan om dynamiken mellan dem. Parlamentet bör ges en större roll, just för att vi behöver mer demokrati. Därför kommer vi att använda våra röster för att visa vår lojalitet till parlamentets texter, och jag vill säga här i kammaren att utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har genomfört ett lovvärt arbete för att nå ett avancerat resultat och att Satu Hassi, tvärt emot vad Robert Goebbels sade, har hanterat den här frågan särskilt skickligt och effektivt.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden Satu Hassi och alla dem som har deltagit i förhandlingarna om detta svåra direktiv.

Självklart behöver vi även strikta, hållbara mål för sektorer som inte ingår i handeln med utsläppsrätter, eftersom vi då kommer att kunna göra mycket mer för att skapa ett energieffektivt samhälle.

Det är inom de sektorer som direktivet är tillämpligt på, t.ex. byggnadsverksamhet, transport, jordbruk och avfallshantering, som vi har möjlighet att utveckla ny teknik och nytt kunnande, och i själva verket har vi redan detta i stor utsträckning. Med lämplig lagstiftning kan tekniken och kunnandet utnyttjas. I denna bemärkelse var det mycket bra att parlamentet fick igenom att ordet "energieffektivitet" tas med i direktivet i tydliga termer.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den överenskommelse som nåddes förra veckan om klimatpaketet och gratulerar våra föredragande och det franska ordförandeskapet till deras effektivitet.

Det är viktigt att vi infriar våra ambitiösa mål, men under den rådande ekonomiska oron får vi inte lägga en omöjlig börda på vår industri och hämma EU:s konkurrenskraft. När det gäller beslutet om bördor välkomnar jag därför i synnerhet den flexibilitet som medlemsstaterna har getts att nå sina mål, samtidigt som korrigeringar åtgärder införs i stället för påföljder.

Detta har alltid varit min ståndpunkt i utskottet för industrifrågor, forskning och energi, men jag vill upprepa den. Flexibilitet behövs, och det är ännu viktigare när man reglerar nya sektorer. Vi behöver konsekvensanalyser innan vi inför strängare bestämmelser.

Jag är också mycket nöjd med att medbeslutandet säkrades när det gäller målet för större minskningar. Det är en princip sak. Våra medborgare skickade inte hit oss för att inte ha något att säga till om i så viktiga beslut.

Anni Podimata (PSE). – (EL) Herr talman, kommissionsledamöter, herr rådsordförande! Det paket med energi- och klimatförslag som vi diskuterar i dag avspeglar inte direkt de ambitiösa mål som kommissionen lade fram för ett år sedan på Europeiska rådets begäran. Det lever inte heller upp till de rekommendationer som de berörda parlamentsutskotten lämnade om flera punkter. Parlamentets förslag – och jag vill ta tillfället i akt att gratulera föredraganden Satu Hassi och alla som har bidragit till dem – var realistiska, sammanjämkade och samtidigt ambitiösa, och avspeglade EU:s åtagande att upprätthålla och stärka sin ledande roll i de globala insatserna för att ta itu med klimatförändringen. Balansen är inte densamma i de förslag som vi diskuterar i dag, eftersom ambitionen har försvagats i kompromissen, och ambition är en absolut prioritering för alla oss EU-medborgare. När det gäller mekanismerna för ren utveckling innebär det faktum att medlemsstaterna ges möjlighet att kompensera för den största delen av de minskningar som de uppmanas att genomföra via tillgodohavanden i tredjeländer att det finns en risk för att vi sänder fel budskap under upptakten till Köpenhamn.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Även om föredraganden lade fram sitt betänkande med en viss pessimism anser jag att hon har genomfört ett utmärkt arbete. Genom kompromissen vet vi när allt kommer omkring hur mycket de enskilda EU-länderna måste bidra med till EU:s åtagande att minska utsläppen av växthusgaser som orsakar klimatförändringen med en femtedel inom vissa sektorer.

Precis som andra EU-medlemsstater på 2000-talet som har en låg BNP per invånare kommer Litauen att ha rätt att öka dessa utsläpp med 15 procent. Att respektera kvoterna kommer emellertid att innebära en stor börda för både de nya och de gamla EU-länderna. Vi får därför inte glömma att den billigaste och renaste energin är sparad energi. Direktiven om stabila energikällor, bränslekvalitet och miljövänliga fordon måste genomföras mer strikt och med större uppmärksamhet på kvaliteten. Det är också väldigt viktigt, särskilt för 2000-talets EU-medlemsstater, att öka de medel som anslås till EU för att öka energieffektiviteten i bostadshus.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill bara påpeka att de olika situationerna i medlemsstaterna måste beaktas, men på grundval av BNP. I Tyskland används t.ex. mycket kol för energi, medan Frankrike

är starkt beroende av kärnenergi. Vi behöver säkerhetsnormer för kärnkraftverk inom EU och en oberoende tillsynsmyndighet som utfärdar de nödvändiga bestämmelserna.

Målet att undanta små och medelstora företag från upp till 50 000 ton koldioxid har fortfarande inte uppnåtts. Detta är mycket oroande eftersom små företag inte klarar av den byråkratiska kostnaden.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Jag vill tacka Satu Hassi, för hon har verkligen gjort sitt bästa men tyvärr är rådet inte samarbetsvilligt. Tyvärr har vi ett råd som blundar för att vi här i Europa måste ta vårt ansvar för att lösa klimatproblemen. Vi kan inte lägga 80 procent av vårt klimatansvar utanför våra egna gränser och låta jordens fattigaste länder, när de ska genomföra sin klimatbutik, betala dyrt för sitt klimatarbete medan vi gör de enkla och billiga åtgärderna. Det är kolonialism i dess sämsta form.

Vi behöver minska våra egna utsläpp med 70-80 procent, om vi ska klara klimatmålen. Med den här politiken kommer vi att ha att göra med 7 eller 8 procent i stället. Det är fullkomligt osolidariskt och otillräckligt, och frågan är om inte framtida generationer kommer att ställa ministerrådet till svars i Internationella brottsmålsdomstolen i Haag för en så ansvarslös politik som drabbar inte bara människor utan även jorden. Tack!

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Klimat- och energipaketet, särskilt när det gäller minskningen av växthusgaser, hyllas som en triumf, och jag håller med om att den här insatsen avspeglar en stark vilja att gripa sig an klimatfrågan. Det finns emellertid en viss tendens att kritisera mitt land och Nya Zeeland för de stora utsläppen från jordbruket.

Båda länderna har en liten befolkning och ett stort boskapsbestånd, vilket förvränger utsläppssiffrorna. Inser vi inte att Irlands och Nya Zeelands jordbruk föder världen långt bortom sina gränser? Talet om att tvinga dessa länder att minska sina boskapsbestånd är vansinnigt med tanke på livsmedelssäkerheten och klimatförändringen. Dessa länder föder upp sin boskap på ett mycket hållbart sätt, och fodret baseras på gräs. I stället måste vi främja forskning och utveckling för att finna sätt – andra fodersorter, olika gödningsmetoder – för att minska utsläppen från djur där vi kan, inte förstöra djuren.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! EU-medborgarna är allvarligt oroade över effekterna av klimatförändringen och stöder en koldioxidsnål, ren energiförsörjning för vår framtid. Vi gör därför helt rätt i att sända en stark signal till rådet om våra gemensamma åtaganden.

De folk vi företräder är emellertid även allvarligt oroade över den globala finanskrisen. Trygga arbetstillfällen har faktiskt blivit en mer angelägen fråga för dem än den globala uppvärmningen och förnybar energi, åtminstone för tillfället. Vi får inte tillåta att situationen för EU:s ekonomier leder till att klimatfrågan trängs ut från dagordningen. Vi får inte heller ytterligare undergräva våra centrala industrier och arbetsmarknader genom att vidta förhastade åtgärder.

Generellt sett anser jag att det här paketet – ”3 x 20-klimatpaketet” – avspeglar detta dilemma och bidrar till att minska risken för att EU-industrierna måste omlokalisera verksamheten utomlands, till länder med mindre sträng lagstiftning. London, som jag företräder, är också väldigt intresserat av att handla med koldioxidtillstånd enligt ETS.

Genomförandet av en gemensam strategi för att ta itu med klimatförändringen är även en kärnfråga i mitt partis inställning till EU, under ledning av David Cameron, som är vår partiledare och förhoppningsvis nästa brittiska premiärminister.

Anders Wijkman (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det finns en stor brist i det direktiv som vi nu diskuterar. Jag undrar vilka effekter det kommer att få att tillåta en så stor flexibilitet genom minskningar i tredjeländer. Kostnadseffektivitet är en viktig princip, och den kompromiss som vi behandlar skulle vara ok i den nuvarande utformningen om målet var att minska 20 procent av de globala utsläppen. Då skulle det vara logiskt att göra det som nu föreslås.

Vetenskapen säger oss emellertid att vi på längre sikt måste minska med 80–95 procent. Jag förstår inte hur vi ska kunna göra detta om vi skjuter upp den största delen av våra insatser till 2020 och därefter. Vi behöver en grundlig förändring av energitransporten i industriproduktionen, byggnadsverksamheten etc. Genom att tillåta 60–80 procent av minskningarna i de sektorer som inte omfattas av ETS i andra delar av världen kommer detta inte att ske.

Satu Hassi, föredragande. - (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för debatten.

Som jag sade är detta beslut ett steg i rätt riktning, även om det är ett mycket kortare steg än vad jag skulle ha velat. Jag stöder beslutet, även om jag kommenterade det största problemet som fortfarande kvarstår i samband med det, nämligen flexibiliteten.

Varför är detta förtjusande ord "flexibilitet" ett problem? Det verkar som om många regeringar inte har insett vad riktlinjerna från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) innebär. Enligt FN:s IPCC-panel måste industrinationerna minska sina sammanlagda utsläpp med 25–40 procent till 2020. Dessutom måste utvecklingsländerna minska sina utsläpp med 15–30 procent jämfört med normala nivåer. Dessa siffror rör utsläppsminskningarna inom de berörda länderna.

Om vi överför över hälften av våra utsläppsminskningar till utvecklingsländerna kommer vi att öka den obligatoriska volymen av utsläppsminskningar där till en nivå som kommer att vara fysiskt omöjlig.

Allt handlar om en stor brist på förståelse. Man förstår helt enkelt inte att fordonstransporten inte kan öka för alltid, eftersom en mycket stor del av de utsläpp som omfattas av beslutet om delade bördor kommer från vägtransporten.

Som jag sade i mitt inledande anförande hoppas jag att regeringarna kommer att axla sitt ansvar och göra mer än vad som sägs i beslutet, och investera i sina egna länder för att minska utsläppen. På så sätt kommer vi att åstadkomma varaktiga utsläppsminskningar, inte minskningar som måste köpas igen varje år från andra länder. Detta kommer även att leda till att vi skapar arbetstillfällen i våra egna länder.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 17 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Genom att anta klimat- och energipaketet har EU i själva verket gjort ett åtagande i kampen mot klimatförändringen. Avtalet utarbetades framgångsrikt under många månader och har utan tvivel historisk betydelse. Samtidigt är det viktigt att påpeka att kompromissen är inkonsekvent på många punkter.

Klimatpaketet har genomgått betydande ändringar sedan förslaget lades fram av kommissionen, men man har inte funnit någon lösning på den mest uppenbara motsägelsen, dvs. att det är som tas som utgångspunkt är felaktigt i det direktiv som godtagits av rådet, vilket innebär att de insatser som medlemsstaterna hittills gjort när det gäller skadliga utsläpp överlappas. I och med detta sänder vi budskapet att de insatser som gjorts hittills inte är värda något, och att den nya lagstiftningen kommer att ge alla möjlighet att börja om från noll. Det stimulerar inte direkt beslutsfattarna att vidta de nödvändiga åtgärderna, utan snarare att fortsätta att ändra på reglerna.

Vi anser att det är oacceptabelt att de som avsevärt har minskat sina utsläpp och de som till och med har låtit utsläppen öka behandlas lika i det här förslaget. Vi anser också att EU skadar sin trovärdighet om det godtar bestämmelser där inte Kyotoåtagandena beaktas.

Enligt vår mening är det framsynt att fastslå EU:s ambitiösa klimatskyddsmål i lagstiftningen. Vi skulle dock vara nöjdare om avtalet inte hade förvandlats till ännu en påminnelse om dubbelmoral och inkonsekvens.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill uppmärksamma följande frågor i debatten om åtgärderna för att minska utsläppen av växthusgaser:

1. Genom att godta 2005 som utgångspunkt för att fastställa omfattningen av koldioxidminskningarna gick de nya medlemsstaterna med på att inte beakta de koldioxidminskningar som åstadkommits genom pågående industriella omstruktureringar sedan 1990. I Polens fall uppgick koldioxidminskningarna till 30 procent mellan 1990 och 2005. Detta medförde enorma sociala kostnader, särskilt en arbetslöshetsnivå på över 20 procent.

2. Åtagandet att nå en ytterligare minskning på 20 procent till 2020 och samtidigt köpa 30 procent av utsläppsrätterna fram till 2013, med en stegvis ökning för att nå 100 procent 2020, kommer tyvärr att leda till betydande ökning av priset på värme och energi för befolkningen. Det kommer även att medföra en avsevärd ökning av energipriserna för industrin. Industrier i många energiintensiva tillverkningssektorer, t.ex. ståltillverkningen, cementindustrin, kalk och konstgödsel skulle få lägga ned i de länderna till följd av prisökningarna, med negativa följder för samhället.

3. Om Förenta staterna och Sydostasien inte deltar på samma villkor som EU i de program för minskning av koldioxidutsläppen som har tagits fram kommer EU:s enorma finansiella och ekonomiska insats att vara till ingen nytta. EU står för 14 procent av koldioxidutsläppen i världen, medan Förenta staterna och Sydostasien står för över 80 procent av dessa utsläpp.

13. Geologisk lagring av koldioxid (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Chris Davies, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om geologisk lagring av koldioxid och ändring av rådets direktiv 85/337/EEG, 96/61/EG, direktiv 2000/60/EG, 2001/80/EG, 2004/35/EG, 2006/12/EG och förordning (EG) nr 1013/2006 (KOM(2008)0018 – C6-0040/2008 – 2008/0015(COD)) (A6-0414/2008).

Chris Davies, föredragande. – (EN) Herr talman! Vi måste verkligen börja bry oss om potentialen hos teknik för avskiljning och geologisk lagring av koldioxid (CCS) för att nå omfattande minskningar av koldioxidutsläppen till atmosfären. Jag måste säga att förslaget om att lagra koldioxid i underjordiska bergsformationer för alltid inte är mitt idealiska alternativ. Jag skulle vilja att vi gick direkt till en annan tidsålder, där vår energi kommer från förnybara, rena och miljövänliga energiformer. Men vi kan inte bortse från verkligheten, dvs. kolet. Kina får 80 procent av sin el från kol. Landet kommer med högtflygande planer för program för förnybar energi, samtidigt som det utökar sina kolkraftverk, vecka ut och vecka in.

I mitt eget land är det mycket diskussioner kring anläggandet av ett nytt kolkraftverk vid Kingsnorth. Koldioxidutsläppen från detta enda kolkraftverk kommer att vara lika stora som de utsläpp som sparas från vartenda vindkraftverk som vi för närvarande har i mitt land. Folk kommer att undra varför vi bryr oss om alla dessa förnybara energikällor, varför vi bryr oss om alla dessa andra saker om vi fortfarande bygger kolkraftverk på det här sättet.

Vi måste utveckla CCS. Enligt Internationella energiorganet kan CCS bidra till att minska våra koldioxidutsläpp med 50 procent fram till 2050, jämfört med de utsläpp som annars skulle ske om allt fortsätter som vanligt.

Vår främsta prioritering just nu har varit att behandla säkerhetsfrågan. En del av oron kring detta kan lätt överdrivas. Koldioxid är ju faktiskt naturligt, vi andas in och andas ut det. Vi pumpar in en explosiv gas som metan in i våra egna hem, där vi tänder eld på den. För att jämförelsen ska vara rättvis måste koldioxid sättas in i sitt rätta sammanhang. Men vi har försökt att hantera frågan om läckor i betänkandet, och har klargjort att detta är fullständigt oacceptabelt om det finns en risk för människors hälsa.

Vi har försökt att förbättra lagstiftningen genom att klargöra vissa saker för att undvika motsägelser och göra ansökningsprocessen snabbare, samtidigt som vi betonar att det är medlemsstaterna som i sista hand är ansvariga för sitt eget öde. De beslutar om koldioxid ska lagras på deras territorier eller inte.

Kommissionens ursprungliga förslag var bra. Jag hoppas att rådet, kommissionen och parlamentet tillsammans har lyckats förbättra dem. Men det är ingen större mening med att lagra koldioxid – eller vidta åtgärder för att göra detta – om vi inte avskiljer koldioxiden först. Så vi antog utmaningen och har under de senaste månaderna arbetat med att införa en finansiell mekanism för att gå vidare med anläggandet av de demonstrationsprojekt som utlovades av stats- och regeringscheferna förra året.

Jag måste erkänna att det var besvärligt ibland. Folk tvivlade på förslaget om att använda utsläppsätterna från reserven för nya aktörer i systemet för handel med utsläppsätter. Men vi lyckades till slut, när rådet förra veckan beslutade att anslå 300 miljoner utsläppsätter. Hur mycket detta kommer att öka beror på priset på kol. Men jag har hört att det kan bli allt från 6 till 9 miljarder euro i stöd för kapitalinvesteringar.

Detta är ett stort steg framåt – en av de verkliga prestationerna i förhandlingarna. Jag tycker att alla mina kolleger i parlamentet bör vara stolta över att förslaget ursprungligen kom från parlamentet. Frågan står på rådets dagordning eftersom vi såg till att den kom dit. Ordförandeskapet tog till sig detta och godtog det till slut, om än inte särskilt entusiastiskt, och erbjöd därmed en lösning på ett verkligt problem.

Nu måste vi gå vidare. Demonstrationsprojekten bör läggas ut för upphandling så snart som möjligt. Anläggningsarbetena måste börja. Därefter måste vi testa tekniken och be för att den fungerar.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka föredraganden Chris Davies, eftersom det är tack vare hans envishet som vi slutligen har åstadkommit detta, som jag helt enkelt anser vara en framgång.

Vi kan säga att vi verkligen har kommit ända fram när det gäller Europaparlamentets viktiga bidrag. Det är sant att rådet från början inte var enhälligt om principen och inte heller om beloppen. Principen har slutligen godtagits enhälligt av medlemsstaterna, och det rådde brett samförstånd om att anslå cirka 100 miljoner ton, eller motsvarande eller ekvivalenten.

Avslutningsvis är lösningen inte perfekt eller idealisk för alltid, som föredraganden också påpekade, men detta är förmodligen oundvikligt enligt de åtta ledande forskningsinstitut. Vi har enighet om 300 miljoner ton eller åtminstone den monetära ekvivalenten, vilket bör ge oss möjlighet att inrätta ett dussin demonstrationsprojekt som kommissionsledamot Stavros Dimas och hela kommissionen ville. Jag anser att vi är inne på rätt väg med medbeslutande, konvergens och samförstånd.

Stavros Dimas, *ledamot av kommissionen*. – (EL) Herr talman! Kompromissen om avskiljning och lagring av koldioxid är ytterst tillfredsställande. Den bidrar till att förbättra det ursprungliga förslaget, och alla centrala punkter i kommissionens förslag behålls. Strikta skyldigheter införs för lagring av koldioxid i syfte att säkra ett högt miljö- och folkhälsoskydd, utan att lägga en alltför tung administrativ eller ekonomisk börda på företagen.

När det gäller finansieringsfrågan, som var en särskild prioritering för Europaparlamentet som Chris Davies sade, kommer upp till 300 miljoner utsläppsrätter att tillgängliggöras från reserven för nya aktörer på grundval av direktivet om handel med utsläppsrätter, med målsättningen att utveckla innovativa tekniker för avskiljning och lagring av koldioxid och innovativa energikällor. Detta belopp förväntas vara tillräckligt för den planerade uppbyggnaden och driften av upp till 12 anläggningar för avskiljning och lagring av koldioxid i EU. Resultatet av förhandlingarna om den föreslagna rättsliga ramen och om finansieringen av dessa anläggningar kommer att bana väg för en miljömässigt säker teknik, som kommer att bidra stort till att minska koldioxidutsläppen.

Jag vill tacka föredraganden Chris Davies än en gång för hans insatser för att nå denna kompromiss. Jag uppmanar er att rösta för detta förslag, och som svar på Chris Davies' bön vill jag tillägga att som de gamla grekerna brukade säga, Gud hjälper dem som hjälper sig själva.

Françoise Grossetête, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (FR) Herr talman! Vi i utskottet för industrifrågor, forskning och energi välkomnar den kompromiss som har nåtts, där vi lägger grunden för utvecklingen av teknik för avskiljning och lagring av koldioxid, samtidigt som vi inrättar en ny ram för att fastställa de rättsliga villkoren för permanent och säker lagring av koldioxid i underjordiska bergsformationer.

Vi befinner oss i experimentfasen. Vi måste därför ta varje chans att experimentera med denna teknik och visa hur tillförlitlig den är. Vi har lyckats anslå de ekonomiska medel som behövs för anläggandet av 12 demonstrationsprojekt i EU.

Jag välkomnar därför den överenskommelse som har nåtts om dessa 300 miljoner utsläppsrätter och vill passa på att gratulera de två föredragandena Chris Davies och Avril Doyle. Den goda samordningen mellan dem gjorde det möjligt att nå detta resultat.

Om tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid blir kommersiellt tillgänglig kan den även föreslås för tredjeländer, t.ex. Kina, Indien och så vidare, och den ger även EU möjlighet att spela en huvudroll på global nivå när det gäller utbudet av rena, effektiva och koldioxidsnåla tekniker.

När vi väl har fått den nödvändiga grunden genom experimentell forskning kommer vi att kunna göra denna teknik obligatorisk för ett antal kraftverk.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Herr talman! Hela debatten och betänkandet om avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) är bara en liten kugge i klimtpaketets enorma maskineri, men detta är en mycket viktig och central kugge eftersom CCS kan användas som en övergångsteknik under de kommande 50–80 åren. Resultatet av omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet var positivt generellt sett. Chris Davies har lagt fram ett bra betänkande, och vår ståndpunkt företrädades mycket väl i trepartsförhandlingarna.

Jag var mot att fastställa gränsvärdena för utsläpp så tidigt som 2015, och det har nu beslutats att det inte blir så. Detta skulle ha lett till ett obligatoriskt införande av CCS, innan resultaten av demonstrationsprojekten ens hade presenterats. Det skulle ha inneburit att vi hade gått från kol till gaseldade kraftverk.

Införandet av CCS-tekniken beror som vi redan har hört på finanserna. Avril Doyle har angett en stridslysten ton i debatten. Jag kommer inte att upprepa siffrorna; de har redan nämnts. Frågan är naturligtvis när vi kan börja eftersom systemet för handel med utsläppsrätter måste inledas på utsatt tid; det kan inte inledas omedelbart. Jag anser att det även är viktigt att medlemsstaterna fram till 2016 använder 50 procent av den sammanlagda investeringen för att främja högeffektiva anläggningar med CCS-kapacitet.

Överföringen av ansvaret efter stängningen av lagringsanläggningarna har nu fastställts till 20 år, och det är också mycket positivt. Som vi just har hört kommer Kina att använda kol i ungefär 50 år framöver, åtminstone enligt uppskattningarna, för minst 60 procent av sitt energibehov. När det gäller den ytterligare tekniska utvecklingen vill även Indien, Sydafrika, Australien, Nordamerika och Ryssland använda dessa tekniker. Det ger EU en möjlighet att investera och vidareutveckla denna teknik till fördel för CCS-tekniken.

Evangelia Tzampazi, för PSE-gruppen. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid i geologiska formationer är ett verktyg i kampen mot klimatförändringen. Under förhandlingarna arbetade socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet för och nådde också förbättringar av och tillägg till rådets förslag. Vårt mål är att ha en sammanhängande rättslig ram för miljömässigt säker användning av teknik för avskiljning och lagring av koldioxid, så att tekniken inte har några negativa effekter på folkhälsan eller miljön. Vår grundläggande politiska prioritering är och måste fortsätta att vara att öka energieffektiviteten och stärka förnybara energikällor. Denna överenskommelse är ett alternativ på medellång sikt. Jag uppmanar mina kolleger att stödja det.

De grundläggande inslagen i överenskommelsen är först och främst ett åtagande att undersöka möjligheten att införa gränser för koldioxidutsläpp för alla nya kraftverk under den första översynen av direktivet, att anta en mekanism för att finansiera kostnaden för övervakning och återställa eventuella skador, det obligatoriska yttrandet från kommissionen om lagringstillstånd, riskanalyser och utvärderingar för ren el, strängare övervakningskrav för lagringsanläggningar, inlämnande av rapporter, reparationer av eventuella läckor och slutligen inrättande av en tydlig ansvarsram för operatörerna under driften av anläggningen tills ansvaret överförs till de nationella myndigheterna. Vi har gjort vår del, nu får Gud göra sitt.

Anne Laperrouze, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Hur mycket jag än stöder förslaget om att EU bör främja utvecklingen av demonstrationsanläggningar för avskiljning och lagring av koldioxid, hyser jag även tvivel om utvecklingen av dessa tekniker i stor skala för att bekämpa klimatförändringen. Jag är särskilt oroad över den starka utvecklingen av kolkraftverk under förevändningen att vi på lång sikt kommer att veta hur vi ska avskilja och lagra koldioxid.

Jag anser att vi måste vara mycket försiktiga även i fortsättningen. Min oro ökar eftersom jag tycker att energi- och klimatpaketet är en besvikelse. Vi har bekräftat de ambitiösa målen för att visa hela världen att EU har engagerat sig i en ambitiös kamp mot klimatförändringen. När vi undersöker innehållet, med andra ord verktygen för att minska utsläppen av växthusgaser, får jag en känsla av att det inte kommer att vara möjligt att nå målen till 2020, bland annat på grund av att vi har backat när det gäller utsläpp från fordon och undantag för energiproducenter.

Vad återstår för att nå målen 2020? Lagring av koldioxid, utveckling av rena tekniker? Det är för tidigt. Som tur är kan vi räkna med EU-företagens och EU-medborgarnas engagemang, som helt klart är mer redo än de politiker som styr dem att åta sig att spara energi, använda miljövänlig energi och gå över till nya transportsätt. Men vi måste ändå ge dem verktygen för att göra detta.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Min grupp inledde förhandlingarna full av entusiasm eftersom vi ville säkra bra villkor för avskiljning och lagring av koldioxid. Koldioxid är mycket bättre placerat i underjorden än i atmosfären. Frågan är om resultatet av förhandlingarna kommer att gynna miljön. Vi tror inte att det blir så.

Det är olyckligt att Chris Davies inte är föredragande för direktivet om systemet för handel med utsläppsrätter eftersom hans envishet när det gäller åtgärder för finansiella incitament skulle ha varit passande. När han beslutade att ge sig in i schackspelet om utsläppsrätter verkade han dock vara villig att offra många bönder, och till och med sin kung till slut, på sitt eget schackbräde.

Inget högsta utsläppsvärde för koldioxid har därför överenskommit för nya kraftverksanläggningar. Det som dock sades är att kraftverken måste vara redo för ibruktagande av teknik för avskiljning. Vad betyder det? Utan en definition är ju allt vi behöver ett utrymme stort som en fotbollsplan. Resultatet av detta betänkande är att det inte finns en enda begränsning för att stoppa utvecklingen av alltfler och starkt förorenande kolkraftverk, och då blir fotbollsplanen ett fikonlöv för en avlägsen framtid.

Jag vill dock gratulera föredraganden till införandet av ansvarsperioden på 20 år och fonden för att finansiera övervakningen av stängda anläggningar i 30 år. Detta neutraliseras emellertid genom att det enligt direktivet är tillåtet att pumpa in koldioxid i marken för att utvinna mer gas och olja, en process som kallas förbättrad utvinning av olja. Det är ett ytterst bisarrt inslag i klimatpaketet, eftersom mer koldioxid naturligtvis släpps ut under denna process. Tack vare Daviesfonden kan oljebolagen nu utnyttja åtgärder för incitament för avskiljning och lagring av koldioxid för att använda och utvinna sina oljefält ännu längre framöver.

Shell kommer att bli nöjt, men inte miljön. Därför kommer min grupp att rösta nej.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Vi befinner oss i ett kritiskt skede i kampen mot klimatförändringen. Nu har vi en rättslig ram för att hjälpa länderna att gå från en smutsig ekonomi och se framåt mot en renare framtid. Vilka fel det än finns i vissa aspekter av paketet är det dags att EU sätter igång och börjar arbeta.

Avskiljning och lagring av koldioxid får inte ses som en "magisk kula" som kommer att bidra till att vi når klimatmålen. Förnybar energi måste alltid prioriteras. Tekniken är inte helt utvecklad ännu, men det är mycket troligt att vi kommer att bli beroende av den som en del av våra samordnade åtgärder mot koldioxidutsläpp.

Jag välkomnar Chris Davies' betänkande och tackar honom för det arbete han har genomfört. I betänkandet fastställs strängare och tydligare bestämmelser på olika sätt än dem som rekommenderades av kommissionen, även om vi inte fick igenom allt vi ville.

Det är ett nöje att skriva på för gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, och jag ber mina kolleger att rösta för.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Herr talman! Det är en skam att klimatplanen har vattnats ur så mycket efter rådets sammanträde förra veckan. Den liknar nu mest industrins drömplan. I planen förklarar vi våra goda avsikter symboliskt, men i praktiken kommer mycket lite att hända. Förslaget om att lagra koldioxid i underjordiska formationer är fullständigt absurt. Koldioxid är ett förorenande ämne, vare sig det finns i luften eller i marken. Vi kan inte bygga våra klimatskyddsinsatser på att gömma undan föroreningarna för framtida generationer. Detta förslag grundas till och med på en teknik som inte finns ännu. Osäkra prognoser visar att den kommer att utvecklas tidigast 2015, kanske så sent som 2020, och dessutom leder den till att energieffektiviteten minskar, vilket direkt strider mot de allmänna målen i klimatplanen. I detta sammanhang innebär övergångstekniken att pengarna kommer att investeras i något som inte har någon framtid, pengar som i stället skulle kunna användas för att utveckla sektorn för förnybara energikällor. Jag hoppas att vi kommer att rösta mot det här.

Norbert Glante (PSE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Koldioxid är varken giftigt eller explosivt, men det har dock en otrevlig egenskap. Om det kommer in i atmosfären i stora mängder förändras vårt klimat, och det är därför som tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) är en viktig övergångslösning.

I detta avseende har Karsten Friedrich Hoppenstedt rätt; tekniken kan fungera som en övergångslösning för de kommande 50–80 åren. Den är inte helt perfekt, men den är en del av lösningen på våra problem. Jag anser att vi har förhandlat fram en bra kompromiss, åtminstone när det gäller kopplingen till systemet för handel med utsläppsrätter. Genom detta system ser vi till att vi anslår resurser för CCS, och CCS garanterar också att vi kommer att göra framsteg med minskningen av koldioxid och att vi kommer att nå våra mål.

Förutom industrins insatser för att bygga demonstrationsanläggningarna anser jag att även medlemsstaterna måste göra en insats för att ta fram lagstiftning för införlivandet av direktivet. Vi måste framför allt tala klarspråk med den allmänna opinionen och industrin, för att komma till rätta med rädslan för CCS. CCS är ingen farlig teknik; den är användbar.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Avskiljning och lagring av koldioxid har blivit ett centralt inslag i debatten om kampen mot klimatförändringen, och även jag är självklart för att utforska och utveckla denna teknik. Om den blir framgångsrik kommer den att spela en viktig roll en dag, och vi behöver verkligen en stark rättslig ram för att se till att den regleras ordentligt.

Men CCS får inte användas som en ursäkt för att fortsätta att bygga fler förorenande kolkraftverk som kommer att producera mer koldioxid. Det enda sättet att gå vidare med CCS-forskningen är att se till att så inte sker genom att införa tydliga resultatbaserade utsläppsstandarder, och därför har Verts/ALE-gruppen lagt fram ett ändringsförslag om kontroll av utsläppen från nya kraftverk som eldas med fossila bränslen. Med andra

ord ska endast de effektivaste kraftverken kunna byggas, vilket bränsle de än använder, och infogandet av denna bestämmelse var ett centralt motiv för hur min grupp röstade i utskottet.

Vi är besvikna över att många andra bra punkter som tagits med av utskottet har förlorats under förhandlingarna, bland annat skärpt ansvar och övervakning, transport och undantaget för förbättrad utvinning av olja.

Det har varit en enorm press för att nå en slutsats om detta, men det måste vara den rätta slutsatsen, och för oss innebär detta självklart att resultatbaserade utsläppsstandarder tas med.

Adam Gierek (PSE). – (PL) Herr talman! Införandet av enhetliga utsläppsgränser efter 2015 för alla kraftverk som eldas med fossila bränslen är ett misstag. När det gäller kolkraftverk är gränsen på 500 g CO₂/kWh tekniskt omöjlig. Detta är ett unikt tillfälligt stopp för byggandet av nya kolkraftverk. Kanske är det vad allt egentligen handlar om, därav förkastandet av riktmärkningsmetoden. Investeringarna är otåliga eftersom nybyggen tar många år och är mycket dyrt. De länder som är mest beroende av kol börjar därför snabbt skaffa sig erfarenhet på området för avskiljning och lagring av koldioxid.

Detta kräver omedelbart ekonomiskt stöd, och jag har en begäran till kommissionen i det här avseendet, med tanke på att inkomsterna från handeln med utsläppsrätter kommer att komma för sent. Två eller tre experimentella CCS-anläggningar bör omedelbart byggas i Polen. Detta omfattar integrerad förädling av kol, av energi från kol till elenergi, sammankopplat med kraftvärme och produktion av kolväten, följt av geologisk lagring av koldioxid om detta är nödvändigt. Först då kan det vettiga 3 x 20-målet nås.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) När det gäller frågan om geologisk lagring av koldioxid diskuterar vi möjligheten att testa denna nya teknik under en inledande fas.

Kommissionen har för avsikt att genomföra 12 pilotprojekt under en inledande fas. Rådet har föreslagit att 300 miljoner utsläppsrätter ska anslås för att finansiera demonstrationsprojekten. Parlamentet har begärt att riskerna för miljön och människors hälsa till följd av användningen av denna nya teknik ska minskas, att en stringent rättslig ram ska inrättas för testning och främjande av projekt för geologisk lagring av koldioxid samt finansiering av demonstrationsprojekten.

Jag anser att säkerheten vid dessa lagringsanläggningar är ytterst viktig. Säkerheten vid transporterna av koldioxid till dessa anläggningar är emellertid precis lika viktig. De behöriga myndigheterna i alla medlemsstater måste genomföra evakueringsplaner för krislägen om en koldioxidläcka uppstår. Dessutom måste speciella åtgärder utarbetas och finansieras när det gäller stängningen av dessa anläggningar.

Avril Doyle. – (EN) Herr talman! Jag håller med om att vi inte kan bortse från kolet och omfattningen av kolreserverna och beroendet av kol i många medlemsstater och i världen: Ryssland, Kina, Australien och Förenta staterna. När vi använder förnybara tekniker måste tekniken för avskiljning av koldioxid gå hand i hand med detta.

Kommissionens förslag för två år sedan om upp till 12 CCS-anläggningar har hittills saknat finansiering. Jag blev väldigt glad över att det rädde så bred enighet om mitt betänkande om 300 miljoner utsläppsrätter för att främja potentialen hos denna teknik. Mitt ursprungliga relativt blygsamma förslag om att använda den generösa reserven för nya anläggningar stöddes så entusiastiskt av Chris Davies och andra kolleger att jag ändrade mitt betänkande till betydligt högre siffror.

Jag tackar ordförandeskapet, kommissionen, er herr Davies, Linda McAvan och kollegerna för ert stöd på den här punkten.

Allteftersom vi snabbt uttömmar jordens kapacitet att absorbera koldioxid genom biologisk avskiljning litar vi till vår egen påhittighet genom att ta fram ny teknik för avskiljning, särskilt den potentiellt ombildande CCS-tekniken, om vi genom dessa 12 projekt kan bevisa att tekniken är miljöintegrerande och kommersiellt hållbar.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Det finns en risk att avskiljning av koldioxid kommer att bli en slags poltergeist för att återvinna allmänhetens stöd för anläggandet av förorenande kolkraftverk. Varför? För det första, vet ni att den absolut bästa CCS-kraftanläggningen, som vi bygger om, kommer att ha 150–200 gram koldioxid? Detta är mer än de befintliga gaseldade kraftvärmeverken i dag, mer än dagens befintliga teknik med gaseldad kraftvärme. För det andra – och, herr Davies, det är verkligen vad ni själv måste bedöma – hade vi i parlamentets ståndpunkt ett tak för koldioxidutsläpp, som vi förlorade.

Nu befinner vi oss alltså i en situation där vi har förlorat taket, och vi har en subvention på 15 procent enligt ETS-systemet för nya kolkraftverk, till exempel i Tyskland, under perioden 2013–2016. Det är därför fortfarande ekonomiskt att bygga konventionella kolkraftverk, och jag förstår inte hur det stämmer överens med målet att aggressivt bekämpa klimatförändringen.

Vladimir Urutchev (PPE-DE). – (BG) Jag vill gratulera till det utmärkta arbete som genomförts av föredragandena, förhandlarna och de många personer som var involverade bakom kulisserna, och som bidrog till att vi i dag kan hålla vår slutdebatt om energi- och klimatpaketet.

Det råder inget tvivel om att detta paket inte bara kommer att påverka energisektorn i EU, utan också industrin och transporten generellt sett. Dessa sektorer måste bli ännu mer koldioxidsnåla, men tiden håller på att rinna ut. Tack vare det franska ordförandeskapets insatser har vi åstadkommit de nödvändiga kompromisserna.

Jag kan inte sluta utan att betona det rättvisa sätt som Central- och Östeuropas intressen har beaktats på. Jag föreslår kommissionen att ett av de 12 projekten förläggs till Bulgarien.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Det krävs effektiva och innovativa lösningar för att genomföra det ambitiösa energi- och klimatpaketet.

Jag anser att tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) för närvarande är det lämpliga sättet att neutralisera växthuseffekten relativt snabbt. Samtidigt får vi emellertid inte förbise de potentiella riskerna med CCS. Det har till exempel visat sig att olämpligt lagrad gas kan explodera. Om dessutom lagringscontainrarna skulle läcka finns det en risk för att grundvattenytan kan bli försurad, vilket skulle utgöra ett hot för människors hälsa. Det är därför mycket viktigt att vi vidtar åtgärder för att undanröja eller åtminstone minimera risker av detta slag i planeringen och genomförandet av sådana initiativ.

Enligt min mening är systemet för geologisk lagring av koldioxid förmodligen den bästa lösningen under de nuvarande omständigheterna. För att det ska bli framgångsrikt måste vi emellertid övertyga de länder som står för den största skadan att införa det. Här tänker jag t.ex. på Förenta staterna, Kina och Indien. Dessa länder struntar inte bara i att stänga kolkraftverk; de bygger dessutom fler i en alarmerande takt.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill påminna parlamentet om en fråga som togs upp vid Världsklimatkonferensen i Poznań, eftersom jag anser att allt det här engagemanget i en teknik som inte ens fungerar än är absurt. Om vi i stället skulle vidta samordnade åtgärder mot den massiva avskogningen i länderna i syd skulle vi ha en enorm potential för avskiljning av koldioxid, mycket större än vi någonsin kan åstadkomma med tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS). Om vi vill avskilja koldioxid måste vi stoppa avskogningen och återställa regnskogarna med betydligt större engagemang än vi nu visar i denna EU-centrerade CCS-debatt.

Chris Davies, föredragande. – (EN) Herr talman! När jag blev parlamentets föredragande föresatte jag mig att gå ännu längre och försöka påskynda utvecklingen av tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet valde en strategi i två delar: å ena sidan att införa en finansiell mekanism för att stödja anläggandet av demonstrationsprojekt, och å andra sidan rättsliga medel för att förhindra byggandet av de mest förorenande kraftverken genom resultatbaserade utsläppsstandarder. I början motsatte sig kommissionen och rådet båda förslagen.

Ett bra argument mot införandet av resultatbaserade utsläppsstandarder just nu är att CCS-tekniken först måste testas och beläggas.

Jag anser att parlamentet kan vara nöjt med att det åtminstone nådde ett stort steg framåt genom att införa en finansiell mekanism för att gå vidare med demonstrationsprojekten. Jag är fortfarande övertygad om att vi till slut kommer att behöva resultatbaserade utsläppsstandarder.

Men jag tackar Françoise Grossetête och skuggföredragandena för deras hjälp med att åstadkomma dessa framsteg. Till dem som kritiserar tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid säger jag bara: kom ner på jorden! Se på världen som den är, de enorma mängder kol som används och att Internationella energiorganet förutsäger att användningen av kol kommer att öka med 70 procent under de närmaste 20 åren.

Vi måste utveckla denna teknik. Jag vill inte ha den – den är inte mitt ideal – men vi måste utveckla något för att kunna hantera den massiva omfattningen av utsläpp.

CCS-tekniken kan vara ett oerhört starkt vapen för att hjälpa oss att vinna kampen mot den globala uppvärmningen. Vi måste gå vidare med den. Vi har inte råd för en sekund att bortse från potentialen hos denna teknik.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 17 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Geologisk lagring av koldioxid är utan tvivel en spännande teknisk utmaning. Vi får emellertid inte glömma bort miljöskyddsintressena och begränsningen av klimatförändringen; till slut kommer vi helt enkelt att bli tvungna att minska utsläppen av växthusgaser. Det innebär att vi måste begränsa vår användning av fossila bränslen i stället för att försöka finna alternativ för att lagra utsläppen i underjorden. Denna teknik är dessutom relativt dyr. Hittills har endast Norge lyckats införa den i industriell skala, och enligt uppskattningarna kan lagringen kosta så mycket som 100 euro per ton. Så mycket pengar måste väl kunna användas på ett nyttigare sätt, t.ex. för att stödja förnybar energi. Det skulle vara särskilt olämpligt om gemenskapens medel skulle användas för att finansiera forskning som genomförs i de rikaste medlemsstaterna. Om den geologiska lagringen av koldioxid verkligen är en så bra lösning som dess förespråkare hävdar skulle den kunna överleva på marknaden, i öppen konkurrens.

14. Övervakning och minskning av växthusgasutsläpp från bränslen (transporter på vägar och inre vattenvägar) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Dorette Corbey, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 98/70/EG när det gäller specifikationer för bensen, diesel och gasoljor och om införande av ett system för hur utsläpp av växthusgaser ska övervakas och minskas i samband med användning av vägtransportbränslen och om ändring av rådets direktiv 1999/32/EG när det gäller specifikationen för bränsle som används av fartyg på inre vattenvägar och om upphävande av direktiv 93/12/EEG (KOM(2007)0018 – C6-0061/2007 – 2007/0019(COD)) (A6-0496/2007).

Dorette Corbey, föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Morgondagen markerar slutet på en lång process. Jag riktar ett varmt tack till skuggföredragandena, hela personalen, kommissionen och det franska ordförandeskapet för deras insatser, arbete och samarbetsvilja.

I morgon kommer vi att kunna anta en överenskommelse i första behandlingen, och genom att göra det ger vi grönt ljus till ett speciellt direktiv. För första gången kommer koldioxidkrav att kopplas till en produkt och en produktionsprocess. Parlamentet åtog sig att ytterligare förbättra direktivet.

Direktivet kommer att bidra till att positivt främja användningen av miljövänliga och nyttiga biobränslen och användningen av el i vägtransporten – vilket kan leda till enorma effektivitetsbesparingar – vilket i sin tur fungerar avskräckande när det gäller förbränningen av metangaser. Resultaten är fantastiska, och de visar att EU har slagit in på en hållbar väg.

Men låt oss gå tillbaka till början. Direktivet om bränslekvalitet har två mål: luftkvalitet och minskning av koldioxidutsläppen. När det gäller luftkvaliteten har tre förbättringar gjorts av det ursprungliga förslaget. För det första kommer renare bränslen att införas snabbare inom sjöfarten. För det andra handlar det om undantaget för etanol, där kommissionen föreslog en ökning av det högsta ångtrycket för etanolblandningar. Detta blev naturligtvis mycket omdiskuterat. Särskilt de sydliga länderna vill ha ett undantag för etanolblandningar, men det är just dessa länder som lider av problemet med skadligt ozon. Enligt den kompromiss som nåddes kommer undantag endast att vara tillåtna om luftkvalitetskraven är uppfyllda.

En tredje punkt rör metylcyklopentadienylmangantrikarbonyl (MMT), en bränsletillsats som är skadlig för såväl hälsan som fordonen. Man kan tycka att den bör förbjudas. Tyvärr är det inte så lätt att göra det på grund av WTO:s regler. Därför har ett gränsvärde nu fastslagits, som helt klart är hälsofrämjande och bidrar till att minska neurotoxiska ämnen.

Jag går nu över till det andra centrala målet, nämligen minskningen av utsläppen av växthusgaser. Som jag sade nyss är det här som denna lagstiftning har förbättrats stort. För det första kommer det särskilda koldioxidkravet att kopplas till rapporterna om växthusgasutsläpp som orsakas av oljeutvinning, transport, distribution, raffinering och användning av diesel eller bensen. Ett standardvärde fastställs sedan på grundval

av denna analys från källa till slutlig användning i fordonet. Dessutom måste hela kedjan släppa ut 10 procent mindre till 2020.

Vi har självklart diskuterat detta mål på 10 procent mycket detaljerat. Sex procent är bindande, och en del av det kan åstadkommas genom att förbättra effektiviteten i hela kedjan, med minskad förbränning, effektivare raffinering och genom att reparera läckor. En annan del kan nås genom att använda biobränslen, på villkor att de effektivaste används. Odling av biobränslen, som i stort sett inte är något mycket bättre alternativ, är inget vi vinner på. Vi skulle ta ett enormt steg bakåt om vi fällde tropiska skogar för att odla biobränslen.

Vi måste därför införa stränga hållbarhetskrav. Dessa krav har nu tagits med i direktivet. De omfattar koldioxideffektivitet och biologisk mångfald, men även sociala kriterier. De återstående 4 procenten av minskningen på 10 procent är inte bindande i första rummet. Dessa 4 procent består i sin tur av två delar. Del ett rör projekt som innefattar mekanismen för ren utveckling (CDM) i kedjan. Minskad gasförbränning är ett av de effektivaste sätten att minska växthusgaser, men är inte alltid spårbar till den bensin eller diesel som saluförs på EU-marknaden. Därför tillåts CDM-projekt, efter kontroll.

De återstående 2 procenten rör nya tekniker, t.ex. avskiljning och lagring av koldioxid (CCS), och även el i vägtransporten. El är lovande, men vi måste pröva vad tekniken går för innan den kan tillämpas kommersiellt i större skala. Detta ska vara klart till 2014, då de indikativa målen kan bli bindande.

Allt som allt anser jag att detta direktiv verkligen kommer att bidra till att minska koldioxidutsläppen från vägtransporten. Det är bra att veta att detta är i linje med de val som nu görs i Förenta staterna. Kaliforniens standard för koldioxidsnåla bränslen kopieras i hela landet.

Jag vill återigen tacka skuggföredragandena för deras bidrag och för den fantastiska gruppinsatsen, och jag ser fram mot debatten.

Jean-Louis Borloo, *rådets ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden Dorette Corbey till hennes arbete, som är mycket komplicerat ur en teknisk synvinkel, men samtidigt absolut avgörande för utsläppen i framtiden.

En kompromiss har nåtts om 6 + 4, för att uttrycka det enkelt. Sex omedelbart bindande procent och fyra procent inom ramen för en klausul om periodiska översyner. Vi har även nått framsteg, särskilt när det gäller biobränslenas hållbarhet i direktivet om förnybara energikällor, som vi ansåg vara nödvändigt och minimalt. Jag anser emellertid att vi har nått en mycket bra kompromiss, och det vill jag även tacka kommissionen för.

Stavros Dimas, *ledamot av kommissionen*. – (EL) Herr talman! Kommissionen välkomnar överenskommelsen om direktivet om bränslekvalitet, där de viktigaste inslagen i kommissionens förslag behålls. Den är ett viktigt steg framåt för miljöskyddet. Jag vill därför tacka föredraganden Dorette Corbey för hennes insats för att nå den slutliga överenskommelsen. Den grundläggande faktorn i kompromissen är skyldigheten för energileverantörer att begränsa utsläppen av växthusgaser under bränslenas hela livscykel. Detta är ett viktigt bidrag till vår klimatpolitik. Det kommer att bidra till att främja den tekniska utvecklingen, och samtidigt är detta den första av de kompletterande åtgärder som antas inom ramen för den ändrade strategin för koldioxidutsläpp från fordon.

Genom att ta med hållbarhetskriterier för biobränslen främjar vi inte bara användningen av de bästa biobränslena när det gäller utsläpp av växthusgaser, utan vi förebygger samtidigt de allvarliga miljörisker som är förknippade med produktionen av dem. Dessutom innebär kompromissen att utsläppen av förorenande ämnen minskas, nämligen genom att anta lägre gränsvärden för svavel och polycykliska aromatiska kolväten, underlätta användningen av etanol, förbättra informationen till konsumenterna och fastställa ett relativt gränsvärde för tillsatsen MMT (metylcyklopentadienylmangantrikarbonyl). Kompromissen faller kort sagt inom vår traditionella politik för att kontrollera utsläpp av förorenande ämnen till atmosfären och är ett viktigt steg framåt i vår klimatpolitik. Jag uppmanar er därför att rösta för överenskommelsen i morgon.

Pilar Ayuso, *för PPE-DE-gruppen*. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Förslaget var bra i kommissionens ursprungliga utformning, inte bara på grund av svavelminskningarna, utan även på grund av den nya artikel 7a med ett krav på en gradvis minskning av utsläppen av växthusgaser från leverantörer, och för att man på så vis kunde lösa det gamla problemet med ångtrycksgränsen för bensin-bioetanolblandningar i länder som mitt, där vi har varma somrar.

Detta ströks under omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, till många stora oro.

I dag har vi en överenskommelse där tillämpningen av artikel 7a mildras och undantaget för ångtryck återinförs, samtidigt som villkoren för att utnyttja undantaget naturligtvis skärps. Precis som de övriga delarna i klimatpaketet kommer inte alla att finna det helt tillfredsställande, men det är något som alla kan godta.

Jag vill tacka Dorette Corbey för hennes utmärkta arbete och för att hon har varit så lyhörd för att lösa problemen, och jag vill även tacka Claude Turmes och naturligtvis det franska ordförandeskapet, som har visat sig vara ytterst effektivt även inom detta område.

Marios Matsakis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Många av oss börjar äntligen inse att vår jord inte är oförstörbar och att den faktiskt har ett utgångsdatum som vi människor, genom våra okloka handlingar, drastiskt närmar oss. Naturligtvis finns det fortfarande skeptiker, inte minst här i parlamentet, men de blir snabbt färre när de övervinner begränsningarna av sin självpålagda extrema dogmatism, eller befriar sig från ibland suspekta påtryckningar från tredje parter.

EU bör vara och är också ledande i kampen för att rädda vår miljö. Det lagstiftningspaket om bekämpningen av klimatförändringen som för närvarande diskuteras i parlamentet är ett mycket välkommet bevis på detta. Men för att vara till verklig nytta måste lagstiftningen vara substantiell och genomföras effektivt och i god tid. Som alltid måste man kompromissa om vissa saker, och så har även varit fallet med Corbeybetänkandet om övervakning och minskning av utsläpp av växthusgaser i samband med användning av vägtransportbränslen.

Det måste sägas att föredraganden verkligen har kämpat på ett mycket avundsvärt och ihärdigt sätt för att undvika att texten skulle vattnas ur på grund av rådets ståndpunkter, och jag anser att hon i stor utsträckning har lyckats med det. Jag gratulerar henne till denna bedrift. Det måste även sägas att under de tuffa förhandlingarna höll föredraganden alla skuggföredragande regelbundet och fullständigt informerade, och samarbetet blev därför så bra att det gav Dorette Corbey starka kort vid förhandlingsbordet.

Genom kompromisspaketet nåddes uppgörelser som är tillräckligt tillfredsställande under omständigheterna om de flesta kontroversiella frågorna, t.ex. biobränslen, metalltillsatser och svavelhalten i vissa bränslen, och min grupp stöder det till fullo.

Neil Parish (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag gratulera föredraganden Dorette Corbey och det franska ordförandeskapet för deras enorma insatser för att säkra en överenskommelse om denna banbrytande fråga som en del i kampen mot klimatförändringen. Jag vill även hylla Joseph Daul, som jag ersätter, för hans hårda arbete med att ta fram yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling om Corbeybetänkandet om bränslekvalitet.

Vi inom jordbruket kan vara mycket nöjda med den överenskommelse som till slut nåddes om detta betänkande och det nära relaterade Turmesbetänkandet om förnybar energi. Jag anser att det finns en framtid för industrin för hållbara biobränslen och att dessa två direktiv utgör den nödvändiga rättsliga ramen för industrin att utvecklas för att i framtiden möjliggöra en övergång till fler andra generationens biobränslen. Jag välkomnar att vi nu har satt upp ett mål på en andel på 20 procent av förnybar energi i EU:s sammanlagda energimix. Jag välkomnar verkligen betänkandet.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Dorette Corbey. Som föredragande för direktivet om förnybara energikällor var det väldigt viktigt för mig att vi arbetade nära tillsammans för att se till att hållbarhetskriterierna infördes ordentligt, och på samma sätt, i de två direktiven. Tack vare Dorette Corbeys kampvilja lyckades vi till sist se till att alla inslag i hållbarhetskriterierna även togs med i direktivet om bränslekvalitet, och det är viktigt för att EU-lagstiftningen ska vara lättförståelig och synlig.

När det gäller hållbarhetskriterierna anser jag att vi nu har förbättrat kommissionens förslag avsevärt. Koldioxidavtrycket är nu mycket väl definierat, och inte bara för direkt utan även för indirekt markanvändning. Detta är avgörande för framtiden. Jag anser att vi även har garanterat att miljö- och energiexperter – generaldirektoratet för transport och generaldirektoratet för miljö i kommissionen, men även nationella experter från miljö- och energisektorerna – kommer att samarbeta om dessa hållbarhetskriterier, och även det är viktigt.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! För närvarande riktas stor uppmärksamhet mot de tekniska aspekterna av insatserna för att begränsa klimatförändringen genom utveckling av alternativa bränslen. Jag gratulerar till denna insats och vill bidra till debatten.

Jag vill uppmärksamma algoljan, som kan förädlas till bränsle som en ersättning för fossilt oljebränsle. Algolja är ett bränsle som alla parter vinner på eftersom alger tar upp koldioxid under produktionen, vilket innebär att den är en koldioxidpositiv energikälla. I motsats till de alltmer kontroversiella biobränslena tränger den inte heller undan livsmedelsproduktionen. Alger kan odlas i naturliga dammar eller konstgjorda strukturer. Algolja är även något som alla vinner på eftersom den är särskilt passande för produktion i kustsamhällen, där problemen i fiskeindustrin leder till att vi måste finna nya industrier.

Med tanke på detta uppmanar jag kommissionen att verkligen ta algolja på allvar. Algoljan har även fördelen att vara ett bränsle med hög energihalt och låg vikt, och är ett av de få bränslen som skulle kunna ersätta raketbränsle och flygplansbränslen i framtiden.

Dorette Corbey, föredragande. - (NL) Herr talman, företrädare för kommissionen och rådet, mina damer och herrar! Tack för era vänliga ord. Jag anser verkligen att den goda arbetsrelationen mellan oss är anledningen till det goda resultatet. Endast om vi förenar oss kan vi vara starka, och det fungerade i det här fallet. Det är viktigt att bedöma direktivet om bränslekvalitet inom ramen för hela klimatpaketet.

För det första är Turmesbetänkandet om direktivet om förnybar energi naturligtvis viktigt i det här sammanhanget. Vi delar samma hållbarhetskriterier, vilket enligt min åsikt utgör ett centralt bidrag som gynnar hela världen. Det är oerhört viktigt att vi i morgon kommer att slå fast detta tillsammans.

Jag delar Kathy Sinnotts entusiasm över algolja. Jag tycker faktiskt att den är lika spännande som hon gör. Det fina med direktivet om bränslekvalitet är att det just är de nya teknikerna som ges ett enormt uppsving, vilket kan utgöra ett verkligt incitament för utvecklingen av algteknik. Under produktionen av algolja är det i princip mycket mindre koldioxid involverat, och det är anledningen till att det är så attraktivt för oljebolag och andra att investera i just dessa tekniker.

Inom ramen för klimatpaketet är det också ytterst viktigt att en koppling görs till nästa betänkande, Sacconibetänkandet om nya personbilar. Vi har särskilt kämpat för att el skulle tas med i detta direktiv. Elbilar är framtiden. El i vägtransporten är många gånger mer effektivt än användning av bensin eller diesel. Vi bör därför verkligen gå i den riktningen.

Jag konstaterar att Guido Sacconis betänkande innehåller ett antal incitament i detta avseende, och det är lösningen på höna och fjäder-dilemmat. Rätt incitament måste ges både till personbils- och bränslesektorn för att verkligen skapa en renare vägtransport och renare bränslen. I alla händelser hoppas jag att vi genom att ta med dessa transportaspekter i klimatpaketet kan bidra på ett positivt sätt till att minska utsläppen av växthusgaser. Jag vill återigen tacka alla för deras samarbete.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 17 december 2008.

15. Utsläppsnormer för nya personbilar (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande av Guido Sacconi, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om utsläppsnormer för nya personbilar som del av gemenskapens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (KOM(2007)0856 – C6-0022/2008 – 2007/0297(COD)) (A6-0419/2008).

Guido Sacconi, föredragande. - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har sparat det bästa till sist som man säger. Detta betänkande var det första som slutfördes, för exakt två veckor sedan, och konstigt nog är det sist ut i debatten.

Först och främst måste jag uppriktigt tacka alla som har arbetat med detta betänkande, bland många andra delegationen från det franska ordförandeskapet. Jag vill även nämna Philippe Léglise-Costa, som ledde detta initiativ på ett mycket professionellt sätt. Tillsammans har vi funnit en intelligent lösning på frågan, kanske vid den svåraste tänkbara tidpunkten, det vill säga när fordonsindustrin är mitt uppe i en allvarlig kris.

Vid närmare eftertanke var detta resultat absolut inte givet, inte minst med tanke på hur arbetet med betänkandet inleddes, med kontroversen kring kommissionens antagande av det motsvarande förslaget i december förra året. Trots detta lyckades vi inte bara slutföra det, utan vi slog även tre flugor i en smäll: vi har ökat våra insatser, stärkt vår strategi och infört ökad flexibilitet.

Jag säger att vi har ökat våra insatser eftersom man som ni vet har enats om den prioritering som föreslogs av parlamentet, dvs. ett långsiktigt minskningsmål på 95 gram koldioxid per kilometer till 2020 har tagits med. Det är självklart viktigt eftersom vi på så sätt bringar denna sektor i överensstämmelse med andra sektorer som omfattas av andra lagstiftningsinstrument som systemet för handel med utsläppsrätter, men även, och framför allt, eftersom företagen ges möjligheter att planera sina investeringar och sin innovation och forskning enligt detta, vilket jag anser vara avgörande i dessa svåra tider.

För det andra har vi stärkt vår strategi av de skäl som Dorette Corbey förklarade nyss. Vi har i själva verket bidragit till att forma framtiden genom att främja miljöinnovationer som måste genomgå stränga kontroller, vi främjar forskning om nya motorer, eller nya bränslen rättare sagt, och vi har infört ett system med "superkrediter" för bilar med exceptionellt låga utsläpp. Detta öppnar för en strategisk utsikt som naturligtvis kommer att vara beroende av översynen 2015 av de testningssystem som används för att göra exakta och trovärdiga mätningar av hur mycket de olika teknikerna bidrar till att minska utsläppen.

Slutligen har vi som sagt infört större flexibilitet eftersom vi lyckades stärka lagstiftningen. Det är möjligt, rimligt och rättvist att låta företagen tillämpa en gradvis strategi och fasa in de nya åtgärderna 2012-2015. Samtidigt har vi, som ni vet, ändrat förfarandena för att vi fortfarande ska kunna övertala företagen att göra investeringar som leder till att de kan nå sina egna specifika minskningsmål, samtidigt som deras övergång till det nya systemet underlättas.

Jag vill upprepa hur nöjd jag är med detta förslag. Det är enligt min åsikt ett mycket bra industripolitiskt instrument. Det är en skam att vi inte har befogenheten eller alla verktyg som vi behöver för att kunna ingripa när det gäller andra instrument eller påtryckningsmedel, och jag hoppas att alla medlemsstater under kommissionens samordning kommer att utarbeta intelligent politik för att främja efterfrågan genom att t.ex. använda miljövänlig beskattning som den franska regeringen har gjort för att förhindra snedvridningar av konkurrensen. Detta skulle vara en ytterst användbar kompletterande åtgärd för att ersätta befintliga omoderna fordon, samtidigt som effektivare bilar kan saluföras på marknaden i stor skala.

Jag hoppas att vi i dag även kommer att få nöjet att höra kommissionens åsikt om kompromissen, eftersom den inte har uttalat sig officiellt ännu.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill verkligen tacka föredraganden Guido Sacconi, eftersom detta är en svår fråga och den nuvarande verkliga och allvarliga industriella och sociala krisen i EU inte gör saken mindre allvarlig.

Dessutom handlar detta om något som är symboliskt för vårt urbana liv, hur vi rör oss, vår livsstil, vår industri och vårt samhälle. Det var därför en mycket svår utmaning, eftersom det i realiteten finns många konsumentländer och få producenter. Frågan var alltså mycket komplex.

Det var kommissionen som inledde denna mycket svåra uppgift och tog den så långt som möjligt. Föredraganden och parlamentet har justerat möjligheterna, och jag anser att tillverkarna i och med bestämmelsen om 95 gram, vars detaljer kommer att omprövas 2013 men som nu har fastställts tydligt, nu har möjlighet att planera framtiden och kommer att kunna integrera tekniken för att nå målet till 2020.

För närvarande är vi inte säkra på hur stora utsläppen är från den befintliga bilparken. Vi har bara uppgifter om utsläppen från de bilar som har sålts, som inte är långt från 160 gram. Målet är 95 gram, och den nuvarande bilparken släpper förmodligen ut mer än 200 gram. Så stor är utmaningen. Det är faktiskt ett mycket spektakulärt steg framåt. Jag vet inte vad kommissionen kommer att säga nu, men med tanke på att den ända från början har genomfört detta projekt med så stor intelligens, expertis och finess tvivlar jag inte på att vi kommer att enas till slut.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Genom den föreslagna lagstiftningen om koldioxid och personbilar kommer vi för första gången att fastställa bindande utsläppsmål för bilindustrin. Samtidigt är den ett viktigt verktyg för att hjälpa medlemsstaterna att nå sina utsläppsmål inom ramen för förslaget om delade bördor mellan medlemsstaterna.

Genom kompromissen införs en rad ändringar av kommissionens förslag. De rör bland annat ett gradvist införande av målen 2012–2015, lägre böter för de första 3 grammen som tillverkarna överskrider sina mål

med fram till 2018 och slutligen bestämmelser för att ta hänsyn till miljöinnovationer, som i dag inte räknas med när utsläppen mäts under testcyklerna.

Man kan också se det som att dessa ändringar leder till att kommissionens förslag urvattnas. I och med förslaget om en kompromiss på lång sikt, genom att fastställa ett långsiktigt mål för utsläpp från alla nya personbilar på 95 gram per kilometer till 2020, uppvägs emellertid dessa förluster. Genom att inbegripa detta mål i lagstiftningen kommer vi att åstadkomma omkring en tredjedel av de minskningar som krävs inom de berörda sektorerna utanför systemet för handel med utsläppsrätter, vilket är ungefär vad vi ursprungligen hade beräknat för 2020.

Genom kompromissen nådde vi fördelar för både miljön och konsumenterna, som kommer att spara pengar på lägre bränsleräkningar. Kompromissen leder även till stabilitet i investeringarna, tillverkarna kan förutsäga marknadsutvecklingen, innovationen stärks och investeringarna i forskning och utveckling ökas. Tillverkarna kommer således att kunna agera på de globala marknaderna med hjälp av detta initiativ, där efterfrågan på miljövänliga bilar förväntas öka, vilket i sin tur leder till att konkurrenskraften för EU:s personbilsindustri förbättras. Jag vill även tacka föredraganden Guido Sacconi för hans viktiga bidrag till insatsen för att nå överenskommelsen, och jag litar på att ni kommer att stödja kompromissen i morgondagens omröstning.

Werner Langen, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (DE) Herr talman! Vi i utskottet för industrifrågor, forskning och energi tackar föredraganden Guido Sacconi. Han ledde en bra och rättvis förhandling, och jag anser att resultatet talar för sig självt. Resultatet av trepartsförhandlingarna avspeglar några av de grundläggande punkter som industriutskottet krävde. Vi krävde ambitiösa mål för 2020, vi krävde en långsam infasning, vi vill ha en rättvis fördelning av bördan och vi vill ha miljöinnovationer. Miljöinnovation fick också bred majoritet. Vi vill behandla nischfordon och små serier separat, och den enda punkten som fortfarande är under diskussion är storleken på bötesbeloppen. Jag är övertygad om att vi kan sänka böterna ytterligare och ändå åstadkomma samma effekt. Det är första gången som vi har bindande mål, och det i sig kommer att skapa den nödvändiga pressen. Det är ett ambitiöst program som var värt en överenskommelse.

Om vi ser på allt detta som gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen gör måste man säga att de vill bita den hand som föder dem. Andra vill ständigt ha mer utan att erbjuda något i gengäld. Vi har nått en vettig kompromiss, och det är vad som förväntas av oss.

Martin Callanan, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att verkligen gratulera Guido Sacconi från hjärtat för hans arbete med detta. Det har varit ett nöje att arbeta tillsammans med honom. Endera dagen kanske jag till och med lär mig italienska så att jag kan kommunicera ordentligt med honom, även om han lämnar parlamentet nästa år. Han har gjort ett fantastiskt arbete med den här förordningen.

Europas bilindustri är synnerligen betydelsefull. Den är mycket viktig på många sätt: miljontals människor i Europa är beroende av denna mycket viktiga och på vissa sätt banbrytande industri för arbetstillfällen och utkomst. Den svarar för en stor del av vår tillverkningsindustris exportavsättning. Med hjälp av olika åtgärder har vi lyckats exportera merparten av vår återstående tillverkning utanför Europa. Vi måste vara väldigt försiktiga så att det inte blir likadant med bilindustrin.

Jag måste säga att jag tyckte att kommissionens ursprungliga förslag var för strängt och innebar för många pålagor på bilindustrin. Stora delar av det var dessutom förmodligen omöjliga att genomföra utan genomgripande förändringar av industrin.

Nu har vi emellertid kommit fram till en mycket bra och godtagbar kompromiss. Det var viktigt att vi i stället för att alltid låta den stora piskan vina lämnade lite utrymme för morötter. Jag tycker att vi har gjort det nu: vi har infört incitament för tillverkarna att utveckla renare och grönare teknik i stället för att hela tiden hota dem med kännbara straff.

Vi får aldrig glömma att medlemsstaterna måste spela en viktig roll i det här sammanhanget genom att anpassa sina skattesystem så att incitamenten för att köpa renare och grönare bilar blir mer lockande.

Nu är det ett bra förslag, och min grupp kommer att stödja det vid omröstningen i morgon. Jag tackar än en gång Guido Sacconi för hans arbete. Jag tycker att vi efter långa förhandlingar och många diskussioner har kommit fram till en godtagbar kompromiss, och det ger jag det franska ordförandeskapet en eloge för. Emellertid anser jag att hela förstahandlingsförfarandet har allvarliga brister, och hoppas att vi inte kommer att använda oss av det när det gäller framtida rättsakter.

Pierre Pribetich, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! "När Europa och en god idé sammanstrålar erövrar de världen tillsammans." Med detta citat av president François Mitterrand ville jag påpeka att det här klimatförändringspaketet är en möjlighet, en verklig chans att utveckla vårt territorium.

Koldioxidbestämmelserna för nya bilar som ingår i denna strategi är resultatet av en kompromiss, som vår kollega Guido Sacconi sade. Jag gratulerar honom.

Som alltid när det gäller kompromisser kan vi ha inställningen att glaset är halvfyllt eller halvtomt. Målet om 95 gram koldioxidutsläpp per kilometer till 2020 stämmer dock perfekt med den tekniska revolution, strävan och filosofi som vi vill se i industripolitiken när det gäller fordonssektorn, som drabbas allvarligt av kriserna, och ger perspektiv på kompromissen.

Denna industriella situation fordrar dock åtskilliga ingredienser: att unionen har finansiell kapacitet att investera, att skapa en verklig europeisk justeringsfond för en ekonomi utan koldioxidutsläpp, särskilt inom fordonsforskningen, och att de anställda i de berörda sektorerna sammanförs genom att en rådgivande kommitté om klimatförändringar skapas för att leda den sociala dialogen.

Kriserna och de krav som kampen mot klimatförändringarna ställer betyder att vi snarast måste utveckla nya industripolitiska åtgärder som bygger på denna förmåga att verka förebyggande, att hantera den sociala dialogen och utveckla sysselsättningen. "Den vise kurerar ambitioner med större ambitioner."

Ledamöterna i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet tänkte därför ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Den här delen av klimatpaketet är en av de viktigaste, eftersom bilindustrin är en central del av ekonomierna i många av våra medlemsstater. Därför måste detta kapitel avslutas nu, så att bilindustrin kan inrikta sig på den kris som plågar den och inte behöver hålla på att kämpa med vilka siffror den måste eller kan nå.

Vi behöver planeringssäkerhet, och det här paketet ger oss planeringssäkerhet. Det är ett "nu eller aldrig-paket". Det är ett "nu eller aldrig-beslut", för om vi inte får igenom det nu, om vi går till andrabehandling nu, då får vi ingen bilförordning. Av det skälet och på grund av att det är ett särskilt omen vill jag gratulera Guido Sacconi.

Det var inte lätt att hitta en balans här när han tog över som föredragande för denna svåra del. Det har han lyckats göra. Jag måste säga att jag har den största respekt för ert arbete. I det här betänkandet har ni lyckats skapa incitament för industrin men samtidigt införa böter som, som Werner Langen sade, kanske är lite höga, men som leder till ett paradigmskifte. Det är precis det vi behöver här.

Vi kan inte fortsätta att puckla på bilindustrin genom att säga att den inte har nått sina egna mål. Hur var det när bilindustrin tog fram bilarna Smart, Lupo och A2 och ingen köpte dem? Bilar i utställningslokaler gör ingen som helst nytta. Nu befinner vi oss emellertid i ett skede där vi kan åstadkomma en övergång till en ny era av rörlighet till följd av den ekonomiska situationen och den lagstiftning som vi utarbetar här.

Därför anser jag inte att det här är någon urvattning. Det är ett paradigmskifte som vi har framför oss och som vi har bidragit till att skapa, och detta paradigmskifte kommer också att gå till historien tillsammans med namnet Stavros Dimas. Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans ihärdighet, för hans envishet, som i slutändan ledde till detta resultat.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också ge Stavros Dimas en eloge. Han har lagt fram ett mycket rimligt förslag. Det är synd att miljöminister Jean-Louis Borloo inte gav honom starkt stöd mot de stockkonservativa statscheferna i Tyskland och särskilt Italien. Det var Silvio Berlusconi och Angela Merkel som såg till att vi nu har ett direktiv som 2012, när reglerna i det har uttömts, kommer att leda till högre genomsnittliga utsläpp från den nya europeiska bilparken än i dag. Vad hände egentligen med våra ambitioner?

Herr Langen! Förra gången bad jag er bevisa att ni klarar av grundläggande kalkyler av det här slaget. Jag kommer i alla fall på det hela taget till slutsatsen att detta direktiv inte kommer att skapa något innovationstryck, eftersom det bortsett från den föga ambitiösa bestämmelsen om gränsvärden inte innehåller någon bötesmekanism och eftersom gränsvärdet för 2020 inte blev obligatoriskt.

Dagens kris i Europas bilindustri har orsakats av bilindustrin själv. Den har sovit sig igenom och väntat ut decennier av innovationstryck. Den har inte svarat på behovet att värna om klimatet eller de krav som

energikrisen ställer, och än en gång försitter vi ett tillfälle att se till att det finns ett konstruktivt tryck här långt in i nästa decennium.

Om vi inte kommer överens om ett bindande långsiktigt mål i morgon kan min grupp inte rösta för det här direktivet. Det är tråkigt att det är så, herr Dimas. Vi måste statuera ett exempel med detta direktiv. Vi måste fråga oss om européerna verkligen menar allvar med sina ambitioner att värna om klimatet, om de inte är mer djärva med sina bensinslukande bilar och bilar som statussymboler än vi är i detta direktiv.

Alessandro Foglietta, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden Guido Sacconi för hans utmärkta arbete med denna kompromiss. Den nåddes till följd av beslutsamhet, målmedvetenhet och en stor portion uthållighet.

Betänkandet om minskade koldioxidutsläpp från lätta fordon har tillfört en viktig aspekt: kampen mot klimatförändringar. För första gången har vi faktiskt reglerat koldioxidutsläppen från passagerarfordon genom att sätta upp ett ambitiöst och bindande långsiktigt mål om 95 gram koldioxidutsläpp per kilometer 2020, vid en tidpunkt då den allvarliga finanskrisen tillsammans med subventionerna till fordonsindustrin i länderna utanför EU utgör en svår prövning för vår egen industri. Vi har fört en framgångsrik kamp för att få böterna för mindre avvikelser från de fastställda målen reducerade.

Vi anser att den metod som kommissionen har valt för att fastställa målen för utsläppsminskningarna, som bygger på genomsnittsbilens tjänstevikt, är tveksam och omotiverad från miljösynpunkt. En sådan bestämmelse skulle leda till en paradoxal situation där innehavet av fordon som är lättare och mindre, och därmed förorenar mindre, bestraffas. Icke desto mindre tror och hoppas jag att texten kommer att kunna ge rejäl skjuts åt en riktad ansträngning, när den väl har givits en lämplig balans. Av dessa skäl tycker jag att betänkandet om minskade koldioxidutsläpp från fordon är ett viktigt resultat och stöder därför att det antas.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – Sedan 1990 har utsläppen från den europeiska transportindustrin ökat med över 30 procent. Redan 1995 föreslog EU-kommissionen utsläppskravet 120 gram per kilometer för de europeiska bilarna. Men det vi nu ska rösta om är en förlorad möjlighet. När den här lagen ska börja gälla 2012 kommer 35 procent av bilarna att vara undantagna. Med så kallade ekoinnovationer kan biltillverkarna få släppa ut ännu mer. Bötesbeloppen är så låga att det är billigare att strunta i lagen än att ställa om produktionen. Vad blir det av parlamentets krav på 95 gram per kilometer till år 2020? Intet!

Rösta för vänstergruppens och de grönas ändringsförslag nummer 50. Då får vi ett verkligt bindande utsläppskrav på bilar: 95 gram koldioxid till 2020. Om det skulle gå igenom är vi i vänstergruppen beredda att stödja det här, annars inte.

Det sägs att om man stänger in två företagsledare i ett rum börjar de direkt att diskutera hur de ska kunna dela upp marknaden mellan sig och bilda en kartell. Dessvärre gäller det också för de två stora partigrupperna i det här parlamentet, PPE och PSE. Återigen har de konservativa och socialdemokraterna valt att köra över oss andra. De stora förlorarna på det här, ja, det är miljön och socialdemokratin. För miljön är det här en förlorad möjlighet att ta kontroll över bilarnas utsläpp. Vad gäller socialdemokraterna visar den här överenskommelsen att de alltmer börjar likna sina miljöfientliga politiska motståndare i PPE. Det är illavarslande.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! På 1990-talet gjorde biltillverkarna frivilliga överenskommelser om att minska bilars koldioxidutsläpp. I enlighet med dessa överenskommelser borde en betydande minskning av utsläppen ha åstadkommits vid det här laget.

Det finns dock mycket lite som tyder på detta i praktiken. Bilars genomsnittliga koldioxidutsläpp i dag är i princip desamma som för 10 år sedan. Därför måste vi införa stränga, bindande regler. Tyvärr har dock en stark industrilobby lyckats urholka kommissionens ursprungliga förslag betydligt.

Däremot har ett långsiktigt mål om 95 g/km till 2020 lagts in, vilket gläder mig, men det är en tolkningsfråga i vilken utsträckning detta verkligen finns med i den aktuella texten. Dessutom har de kortsiktiga överenskommelserna vattnats ur, vilket delvis kan tillskrivas en infasning för både volymer och böter, som leder till att det görs färre bemödanden.

Således kan jag inte stödja den nuvarande överenskommelsen mellan rådet och parlamentet, och jag beklagar att kommissionens förslag inte ledde till någonting.

Amalia Sartori (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också gärna framföra mitt tack för det arbete som har gjorts, framförallt av Guido Sacconi, som numera har samlat på sig så stor

erfarenhet att han kan lösa hur svåra problem som helst, men naturligtvis också av det franska ordförandeskapet, rådet och kommissionen. Tack vare deras samlade ansträngningar har vi kunnat utarbeta alla dessa klimatakt, och i synnerhet denna om bilbranschen, som gav upphov till oro på grund av den aktuella ekonomiska situationen, vilket många har sagt.

Många av dem som har talat i dag har sagt att de här målen är ambitiösa, från de ursprungliga målen för 2012 till de slutliga för 2020, och att det var ett klokt beslut att välja denna gemensamma tidplan, som också gäller andra betänkanden som vi ska anta de närmaste dagarna. Jag stöder också beslutet att införa det modifierade bötessystemet stegvis, och möjligheten att ta hänsyn till minskningar som uppnås med hjälp av miljövänliga innovationer. Allt detta härrör från institutionernas trepartsmöte, och jag anser att det har gjort det möjligt för oss att finna lösningar som sänker tillverkarnas ekonomiska kostnader i dessa besvärliga tider, utan att påverka de generella målen. Ett exempel på detta är införandet av superkrediter för bilar som släpper ut mindre än 50 gram koldioxid per kilometer.

Samtidigt vill jag också framhålla att det valda tillvägagångssättet där gränsvärdena för utsläppen ökar med fordonets vikt med all sannolikhet kommer att medföra att mindre fordon inte följer den allmänna regeln att den som förorenar mest betalar mest. Trots detta är vi nöjda med resultatet och kommer med glädje att rösta för det här betänkandet.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Först och främst vill jag tacka Guido Sacconi för hans enorma tålamod och klokhet, som inte bara gjorde att vi lyckades rädda ett regelverk som är avgörande för miljön, ekonomin, sysselsättningen och industrin: vi lyckades också rädda hela energi- och klimatpaketet tack vare detta. Det var ju faktiskt beroende av denna de vises sten.

Jag vill gratulera honom och oss, för han har uppnått en viktig balans mellan morötter och piskor och framför allt lyckats visa vilka morötter som behövs för att driva igenom en så komplicerad text.

I det här betänkandet främjas miljövänliga innovationer, forskning och nyskapande åtgärder för att minska koldioxidutsläppen, liksom biobränslen och de tankställen som behövs för dessa.

Det innehåller också beräkningar om den nya bilparken genom det mål som ska uppfyllas, och kommissionen ska lägga fram en översyn och ett förslag 2014, vilket också ska ta hänsyn till ramen.

Man tar också upp utsläppsfria och mycket utsläppssnåla fordon och deras multiplikatoreffekt. Detta hjälper industrin och är inte bara en morot utan också en skyldighet, som även ger konsumenterna bättre tillgång till information.

Det enda som återstår för mig att göra är kanske att be Guido Sacconi att göra allt som står i hans makt för att komma tillbaka till parlamentet.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! När man betänker de ambitioner vi hade när det gäller att minska bilars koldioxidutsläpp för bara några få månader sedan är de här förslagen en stor besvikelse. De är ett svek mot miljön, de är ett svek mot bilförarna, som kommer att tvingas betala mer för att använda fordon som drar för mycket bränsle, och de är också ett svek mot den europeiska bilindustrin, som kommer att riskera att tas över av mer nyskapande konkurrenter.

Det argument som anförs är att bilindustrin upplever en finanskris. Men ingenting vi gör, inga förslag som vi lägger fram, ingen lagstiftning som vi inför nu kommer att påverka den aktuella situationen i branschen på något sätt. Det enda vi skulle åstadkomma vore att säga till bildesignerna att sätta sig vid sina datorer och börja bygga och utforma framtidens bilar.

Den här lagstiftningen är sorglig. Den är dålig. Och med tanke på att Internationella energioorganet just har förutspått att världens oljereserver kommer att nå produktionsmaximum inom 10 år kan man också kalla den helt vansinnig. Jag tänker inte rösta för den.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill tacka Guido Sacconi, som har lyckats göra det omöjliga här. Om man ser till det vi kom överens om i Daviesbetänkandet och i Cars 21-betänkandet, där vi faktiskt vill börja lagstifta 2015, har substansen i kommissionens förslag på det hela taget bevarats, och det finns en balans mellan sociala, miljömässiga och ekonomiska kriterier.

När det gäller nyskapandet måste jag säga att Guido Sacconi har infört ett bra instrument med innovationsbonusen, eftersom de som tillverkar bilar som släpper ut mindre än 50 gram koldioxid belönas om de säljer bilarna och inte, som Jorgo Chatzimarkakis sade, om de står i utställningshallar eller visas upp

på motormässor. Bilarna måste säljas för att bonusen ska utgå. Det kommer att driva på industrin att snabbt få ut de här bilarna till konsumenterna.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Det råkar vara så att vi diskuterade Matthias Grootes betänkande så sent som igår. Det var ett mycket bra betänkande, som också hade med fordonssektorn att göra, men som handlade om tunga fordon.

I dag behandlar vi Guido Sacconis betänkande. Vi har all anledning att högt och tydligt säga att vi i Europeiska unionen, vi i parlamentet, gör allt som står i vår makt för att se till att våra folk, det vill säga medborgarna, får en allt högre levnadsstandard när det gäller miljöskyddet. Vi måste se till att industrin faktiskt kan genomföra dessa åtgärder. Det kommer inte att bli lätt, men det verkar vara möjligt.

Jag vill också säga att det måste finnas köpare för de nya produkter vi planerar. Guido Sacconis arbete visar att det finns skäl att hoppas på framgång med dessa positiva faktorer, det vill säga skyddet av miljön och möjligheterna att tillverka fordon av det här slaget, som sedan accepteras av marknaden. Jag vill tacka honom för det.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill gratulera Guido Sacconi till det arbete han har gjort och de resultat det har lett till.

Det förslag vi nu behandlar har två huvudsyften: att nå en gräns på 95 gram per kilometer till 2020 genom tekniska förbättringar av nya fordon och att få till stånd ytterligare en minskning genom att förbättra andra system eller komponenter, såsom däck och luftkonditionering, och främja mer ekonomiska körsätt.

Vi stöder överenskommelsen eftersom den är balanserad. Den bidrar till en betydande minskning av koldioxidutsläppen och bevarar den europeiska bilindustrins konkurrenskraft.

Vi arbetar för att nå en ambitiös överenskommelse om 2020. Det vi begär av bilindustrin är jämförbart med det vi har krävt av andra tillverkningssektorer, och nu måste branschen själv utforma sin strategi för att nå de uppställda målen.

En tredjedel av alla bilar som tillverkas i världen kommer i dag från Europa. Om vi vill behålla denna privilegierade ställning måste vi se till att våra bilar är de renaste och säkraste av alla. Således måste vi investera i nyskapande och i att främja en förnyelse av vår bilpark.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) (mikrofonen inledningsvis avstängd) ... svarar för omkring en tredjedel av utsläppen av växthusgaser till luft. Det är ingen tvekan om att vi måste stödja nyskapande lösningar, som syftar till att införa miljövänlig teknik.

Den senaste tiden har vi haft betydande framgångar på det området. Emellertid gör det ständigt ökande antalet motorfordon att de positiva effekterna ännu inte märks i någon större utsträckning. Därför förefaller kommissionens initiativ att höja förändringstakten vara ett steg i rätt riktning.

Vi bör ha uppnåendet av toppmötets syfte, nämligen att begränsa utsläppen av skadliga ämnen, i åtanke. Icke desto mindre måste vi också ta hänsyn till de argument som fordonstillverkarna anför. De framhåller att den europeiska bilindustrin är en av symbolerna för Europas ekonomiska makt och sysselsätter tusentals människor. Om vi inför alltför hårda krav kan denna industri bli mindre konkurrenskraftig, eftersom de producerade fordonen blir dyrare att köpa. Det skulle i sin tur leda till att oerhört många arbetstillfällen går förlorade.

Sådana överväganden är verkligen motiverade om man betänker de negativa konsekvenser som den ekonomiska krisen har för motorfordonssektorn.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill gratulera Guido Sacconi till hans betänkande om ett område som är oerhört viktigt från ekonomisk och social ståndpunkt, vilket också framgår av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Målet ska nås genom motortekniska förbättringar och tekniskt nyskapande.

År 2012 ska personbilarnas koldioxidutsläpp vara högst 130 g/km. Fordonstillverkarna måste successivt se till att 65 procent av de nya bilarna uppfyller dessa krav 2012 och att alla nya bilar uppfyller dem 2015. Ett bonussystem kommer att tillämpas på bilar som har lägre utsläpp än det fastställda gränsvärdet, och tillverkare av bilar som släpper ut mer än tillåtet får böta. Således måste bilindustrin investera i ny teknik för att kunna tillverka gröna bilar. Tack.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag beundrar Guido Sacconi mycket och håller vanligen med honom, men inte den här gången.

Målet om 95 g/km om 12 år är tyvärr ingen framgång. Det är en stor motgång, och jag undrar om den här lagstiftningen handlar om att rädda miljön eller att rädda biltillverkarna.

Mitt intryck är att miljövännerna, och till dem räknar jag också kommissionsledamot Stavros Dimas, har kämpat för att rädda miljön den här gången, men att de har förlorat till de stora biltillverkarna. Det är mycket sorgligt, för vi hade en chans att göra skillnad och tog den inte.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – Herr talman! Vem vill vi skydda genom att ställa låga krav på bilindustrin? Vi talar om kryphål i lagstiftningen. Det är inga kryphål. Det är rena rama autostradan med nödutgångar för bilindustrin som slipper allt ansvar och alla krav. Vem tjänar på det? Ska vi fortsätta producera bilar som ingen i världen vill köra? Nej! De flesta bilar i framtiden kommer att säljas i Indien och Kina och andra utvecklingsländer, och de vill ha energisnåla bilar. Moder Jord vill ha energisnåla bilar, och Europas konsumenter vill ha energisnåla bilar. Ska vi då låta bilindustrin leva i en låtsasvärld där de kan fortsätta producera bilar ingen vill ha? Nej, det är en dålig politik för miljön, för konsumenterna, för ekonomin och för forskningen. Helt misslyckat med andra ord. Därför kan vi inte stödja det här förslaget!

Talmannen. – Herr Sacconi! Vi har kommit till slutet av talarlistan, men egentligen är det nog inte slutet, tror jag.

Guido Sacconi, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Här är en enkel kalkyl som vem som helst kan göra själv, med papper och penna. Eftersom de genomsnittliga koldioxidutsläppen från bilar som såldes 2005 var 159 gram per kilometer kommer vi att ha minskat de genomsnittliga utsläppen från sålda bilar 2020 med 38 procent, genom att ett bindande mål om 95 gram per kilometer 2020 införs på grundval av denna förordning. Det är mycket lätt att räkna ut det, och det behövs ingen konsekvensbedömning för det. Jag tycker att det är enastående.

Jag ber er som har lovordat mig och tackat mig för mitt arbete och som stöder den här kompromissen – det verkar vara en stor majoritet av ledamöterna – om ursäkt, men jag ska vända mig främst till dem som har en avvikande mening och till våra vänner i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, det vill säga Chris Davies, som än en gång visar att de inte kan ta ansvar. De efterlyser bara fantastiska mål, men när det är dags att fatta beslut överlämnar de det åt oss.

Jag kan bara hoppas att vi inte får uppleva samma fars som i fråga om Reach (registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier), för de här grupperna sade att Reach också var att ge upp, att det var ett svek. En månad senare framställdes det på deras webbplatser som en stor miljöframgång för unionen, som gjorde EU till världsledande när det gäller kontrollen av kemiska ämnen kan man säga. Jag hoppas att vi slipper en sådan fars den här gången.

Tack herr Borloo, tack herr Dimas! Ni har gett uttryck för en klar ståndpunkt som kommer att hjälpa oss att slutföra det här svåra arbetet genom omröstningen i morgon.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 17 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) I morse deltog jag i en konferens om ren rörlighet vid en högskola i Limburg. Konferensen handlade främst om elbilar. Det är uppenbart att det är dags att övergå till denna miljövänliga teknik. De fossila bränslenas era är slut.

Den kris som bilindustrin upplever för närvarande ger också möjligheter att lägga om kursen helt. Tillverkarna måste investera mycket mer i denna framtidsteknik, eller med andra ord överkomliga batterier med längre räckvidd, i utbyte mot det statsstöd och de garantier de får.

Regeringarna bör i sin tur stödja denna övergång på ett mycket mer beslutsamt sätt, inte minst genom skattesystemen.

Sedan 2005 har kommissionen lagt fram ett förslag om reformerad bilskatt och samordning på EU-nivå. Detta förslag bör sändas tillbaka till ministrarna. Bilskatterna bör beräknas om på grundval av utsläppskriterier.

Människor som kör elbilar och knappt släpper ut någon koldioxid eller några sotpartiklar alls bör belönas skattemässigt för det.

Det är dags för en radikal omläggning. Ingenjörerna har gjort sin del. Nu måste regeringarna fortsätta att driva på biltillverkarna i rätt riktning och göra det snabbt.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Dagens debatt om det så kallade miljöpaketet bekräftar de ambitiösa mål som EU har satt upp för att bekämpa klimatförändringarna. Den europeiska bilindustrin är oupplösligt förbunden med EU:s strategi att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent, göra ekonomin mindre energiintensiv och öka andelen energi från förnybara energikällor 2020 i förhållande till 1990.

Detta är särskilt relevant när det gäller att minska koldioxidutsläppen. Enligt EU-uppgifter svarar privatbilarna för 12 procent av alla koldioxidutsläpp på gemenskapens territorium. Denna höga utsläppsnivå beror främst på att antalet bilar ökar och att vägtransporter används i högre grad, vilket inte har kompenseras med förbättrade motorkonstruktioner eller reducerade tjänstevikter.

Enligt planen ska utsläppsgränsen för koldioxid från privatbilar vara 120 gram per kilometer 2012. Tanken är också att en långsiktig strategi för att sänka denna gräns till 95 gram per kilometer till 2020 ska fastställas. Detta är i linje med Europaparlamentets åsikt att det tar fem till sju år att ta fram nya typer av motorfordon. Det påverkar förstås bilindustrins utvecklings- och tillverkningscykler.

De antagna principerna är verkligen ambitiösa från miljösynpunkt. Å andra sidan kommer de ökade investeringar i forskning och utveckling som de nya normerna kräver att främja vetenskaplig forskning om tekniska lösningar för att åstadkomma minskad bränsleförbrukning. Detta ökar nyskapandet i bilbranschen, vilket i sin tur främjar den europeiska ekonomins konkurrenskraft.

Martin Kastler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Dagens finansiella och ekonomiska kris medför enorma utmaningar för bilbranschen och dess underleverantörer. Försäljningen minskar, och i många fabriker har produktionen avbrutits till i slutet av året. I Tyskland är vart sjunde jobb direkt eller indirekt beroende av biltillverkning. Ett viktigt politiskt mål måste vara att skapa ramvillkor för att värna om arbetstillfällena i Tyskland också i kristider. Därför kom den här förordningen vid helt fel tidpunkt.

Jag beklagar att det framlagda betänkandet inte skapar incitament att minska utsläppen. Detta hade enligt min åsikt varit rätt sätt att tackla klimatförändringarna, också i tider av ekonomisk kris. Att hota med hemska straff är ingen lösning.

Jag tycker alltså att man arbetar för sina privata syften här, till men för den tyska ekonomin. Jag anser att det är viktigt att verka för att skydda klimatet, men det ska inte gå ut över enskilda EU-medlemsstater. Den här förordningen drabbar inte bara de tyska biltillverkarna själva, utan också, framför allt, de främst medelstora leverantörerna, av vilka många finns i Nürnbergområdet. Som ny parlamentsledamot från Nürnberg kan jag därför inte rösta för det här betänkandet.

16. Klimatförändringar och energi (slutsats)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens slutsatser om klimatförändringar och energi.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har huvudsakligen tre saker jag vill ta upp.

Den första punkten handlar om metoden, förfarandet och medbeslutandet. Jag har hört det sägas här och där att denna överenskommelse vid första behandlingen inte bör bli något prejudikat. Det är det ingen som egentligen vill. Jag tyckte att de särskilda omständigheterna just nu, med tanke på Köpenhamn och parlamentets demokratiska process, gjorde att vi absolut måste avsluta detta vid första behandlingen. Annars hade vi inte fått någon överenskommelse, och detta var en möjlighet. Jag anser dock att det djuplodande arbetet bekom kommissionens förslag, som var oerhört genomarbetat, och rådets arbete i dess olika energi- och miljökonstellationer gjorde att alla förutsättningar för att nå en överenskommelse fanns. Den förtroendepakt som ingicks för tre veckor sedan, mitt i dialogerna, gjorde på sätt och vis att vi kunde komma fram till en slutsats.

Naturligtvis ska parlamentet som sista instans som vanligt fatta det avgörande beslutet, vid omröstningen i morgon.

Min andra kommentar rör alla texterna. Jag vet att vi alltid kan inrikta oss oerhört mycket på metoderna, oavsett vad det gäller. Men det viktiga är inte metoderna, utan i ärlighetens namn garantin att vi skaffar oss medel att nå målen.

Jag ska ta bilarnas koldioxidutsläpp, som det har talats om i de mest bestämda ordalag. Jag delar inte dessa åsikter, för när det gäller fordonskonstruktion vet ni mycket väl att det tar årtal att utforma och konstruera bilar. Det vet ni, herr Davies. Rebecca Harms stödde kommissionens förslag, där de 95 grammen inte nämndes. I grund och botten är den konsensus som trepartsmötena resulterade i en viss uppmjukning av de kortsiktiga eller omedelbara böterna, som har liten inverkan på den omedelbara produktionen, i utbyte mot ett bekräftat, stort strategiskt beslut om 95 gram, och inte längre 120 gram.

Vi kanske kan diskutera detta och komma fram till att vi kunde ha gjort mer. Jag bestrider inte detta, men jag anser inte att de metoder som har använts för alla sex texterna är en reträtt i förhållande till kommissionens förslag.

Kommissionen har lagt fram komplicerade förslag eftersom situationen är komplicerad, medlemsstaternas situation är komplicerad, våra industriers situation är komplicerad och vårt sociala klimat är komplicerat, men jag anser att vi har allt vi behöver för att nå detta första skede i klimat- och energipaketet.

Min tredje punkt handlar om hur vi uttrycker oss gentemot omvärlden, och i grund och botten förberedelserna för Köpenhamn. Det kan jag verkligen intyga personligen, eftersom jag var i Poznań för tre dagar sedan. Vi kan inte ha några framgångsrika förhandlingar i Köpenhamn om vi, som européer, inte är nöjda med vårt första skede till 100 procent. Om vi nedvärderar ett första skede med ett viktigt genombrott i förhållande till våra partner i USA, Kanada, Australien, Kina och Ryssland ska vi inte vara förvånade om de andra inte tar oss på allvar i Köpenhamnsförhandlingarna. De kommer inte att ha någon EG-domstol som hjälper dem att se till att direktiven i fråga genomförs ordentligt.

Så låt oss ha en intern debatt; det är normalt. Självfallet har vi omröstningarna, men tro mig, hela branschen har förstått budskapet. De europeiska medborgarna har förstått budskapet, oavsett vad som händer, och det har ingenting med oss eller våra direktiv att göra. Nu lyssnar helt enkelt resten av världen på oss, så låt oss inte nedvärdera ett enastående arbete.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla talarna i dagens diskussion för deras mycket konstruktiva inlägg, och jag uppmanar er att stödja det kompromisspaket vi behandlar i dag. Genom att anta denna kompromissöverenskommelse kommer Europeiska unionen att visa att det går att anta de konkreta åtgärder som behövs för att bekämpa klimatförändringar till rimliga kostnader om det finns tillräcklig politisk vilja. Om 27 länder med vitt skilda sociala och ekonomiska förutsättningar på relativt kort tid kan komma överens om en mycket komplex och långtgående uppsättning åtgärder, borde det väl vara möjligt att komma fram till en liknande överenskommelse på det internationella planet? Vid Förenta nationernas konferens i Poznań förra veckan stod det klart att världens blickar är riktade mot Europa och att våra åtgärder kommer att ha en avgörande och positiv inverkan på de internationella förhandlingarna.

Jag vill kort kommentera några punkter som har diskuterats mycket i kväll.

För det första, bilarna: genom kompromissförslaget kommer det första vi åstadkommer att bli att vi får obligatoriska normer för europeiska biltillverkare, vilket är mycket viktigt, så bara det är ett skäl att rösta för det förslag som ingår i paketet. Det bidrog också till att nå målen i icke ETS-sektorerna med omkring en tredjedel enligt kommissionens ursprungliga förslag men kommer fortfarande att bidra med omkring en fjärdedel enligt den nuvarande lydelsen, och om man tar med det långsiktiga målet om 95 gram i beräkningen kan vi återigen nå den tredjedel vi ursprungligen siktade på. Som Chris Davies har sagt ligger det naturligtvis i de europeiska biltillverkarnas intresse att snabbt få till stånd de tekniska innovationer som behövs för att minska bilarnas bränsleförbrukning, eftersom de på så sätt snabbare kan dra fördel av samhällets övergång till renare bilar och därigenom göra vinster. Och självfallet kommer konsumenterna att få lägre bränslekostnader och miljön gagnas av denna produktion av renare bilar. Så även i dess nuvarande lydelse och som en del av hela paketet tycker jag att ni ska rösta för det.

För det andra auktionerna: den reducerade utauktioneringen kritiseras mycket. Ändå var den maximala utauktioneringen 4 procent under den första och andra handelsperioden: 4 procent av tillstånden auktionerades ut. Nu hamnar vi på över 50 procent, också efter reduktionen. Utauktioneringen är mycket viktig, den är det bästa sättet att fördela tillstånd, den fungerar i enlighet med principen att den som förorenar betalar, den gör det inte möjligt att skapa icke förutsebara vinster och den kommer att generera medel som behövs i kampen mot klimatförändringar och för andra goda ändamål. Men detta incitament kvarstår: vi

kommer att ha över 50 procent, och denna andel kommer att öka för varje år. Om en del av de länder som har undantag för kraftsektorn inte använder dem – vilket jag tror – när det blir dags kommer denna andel att bli ännu högre.

När det gäller de icke förutsebara vinster som kan uppstå till följd av fri tilldelning, gratis utsläppsrätter, har de medlemsstater som är mycket oroad över dessa fortfarande möjlighet att beskatta dessa icke förutsebara vinster. Det finns alltså ett sätt att hantera detta om den politiska viljan finns, och ni, ledamöterna av Europaparlamentet, har också inflytande i era hemländer.

När det gäller användningen av externa krediter i sektorer utanför systemet med utsläppsrätter, bördefördelningssektorn, tyckte jag att en del av de argument som framfördes här i dag var förvirrande. Är vi inte för mekanismerna för en ren utveckling? Stöder vi inte de flexibla mekanismerna från Kyoto? Ska vi vara emot dem i den internationella överenskommelsen i Köpenhamn? Tror ni att en mycket svåruppnådd överenskommelse i Köpenhamn kan bli omöjlig att uppnå utan dessa flexibla mekanismer?

Så var står ni? Jag förstår inte det. Är ni emot dessa flexibla mekanismer, emot att investera i utvecklingsländer, överföra teknik dit, och minska utsläppen och självfallet få tillgodohavanden för dem? Naturligtvis måste vi ha en balans så att vi inte genomför större delen av dem där. De ska genomföras här, i Europeiska unionen, på hemmaplan, för det är bättre för våra ekonomier, det hjälper oss att anpassa oss till de låga koldioxidutsläpp vi behöver ha i framtiden och det ger våra företag och vår industri en fördel som föregångare. Det kommer att bli ett incitament för att utveckla ny teknik, för energieffektivitet och för att främja förnybara energikällor.

Så naturligtvis måste det finnas en balans, och jag tycker inte att den har rubbats så mycket genom att användningen av externa krediter i sektorer utanför systemet med utsläppsrätter har ökat med 10 procent, för det är detta det handlar om. Och som svar till parlamentsledamöter från länder som har begärt detta undantag vill jag återigen säga: ok, säg till era länder att inte utnyttja detta undantag. Det är er sak att påverka den allmänna opinionen och era länders regeringar att inte använda denna tillkommande procent.

Jag tror att större delen av den i slutändan inte kommer att utnyttjas, eftersom vi har så många villkor för detta. Jag påminner er om att användningen av den tillkommande procenten i projekt inom ramen för mekanismen för ren utveckling bör ske i de minst utvecklade länderna. Om jag minns rätt handlade diskussionen mellan oss och utvecklingsländerna vid Förenta nationernas konferens i Poznań främst om att vi inte genomför så många projekt i de länderna. En av de frågor som vi diskuterade var hur vi bättre ska fördela dessa projekt mellan utvecklingsländerna och särskilt de minst utvecklade länderna. Självklart är det mycket viktigt att mekanismerna för en ren utveckling håller hög kvalitet. Det diskuterade vi vid Förenta nationernas konferens i Poznań, och vi gjorde vissa framsteg. Jag hoppas att vi, när vi väl kommer till Köpenhamnskonferensen, har slutfört diskussionen om att förbättra mekanismerna för en ren utveckling och öka insynen i dem samt tillägsvillkoret som är helt nödvändigt.

Den sista punkten som jag vill ta upp är frågan om huruvida paketet är ett hot, för jag har hört en del av våra kolleger säga att detta är ett hot mot deras ekonomier, särskilt utauktioneringen. Jag vill påminna er om att intäkterna från auktionerna kommer att stanna i medlemsstaterna, de ska inte föras utomlands, till andra länder. De stannar i landet, hos finansministeriet, och kan användas för goda ändamål, ja till och med för sociala ändamål. Om elpriset stiger, om det finns energifattigdom, kan ni ge rabatt motsvarande en del av prisökningen. Så jag förstår inte varför utauktionering till ekonomierna i dessa länder skulle utgöra något hot: hela paketet är utformat för att möta den ekonomiska krisen. Jag hinner inte säga mer om detta nu; vi har haft en omfattande diskussion om det, och jag ska inte upprepa argumenten.

Jag ska avsluta med att framföra mitt uppriktiga tack till Europaparlamentet, ordförandeskapet och rådet för det utmärkta samarbetet om paketet och förslagen om koldioxid och bilar samt direktivet om bränslekvalitet. Jag uppskattar särskilt den konstruktiva roll som parlamentet, och i synnerhet föredragandena, har spelat när det gäller att få till stånd en överenskommelse mellan institutionerna om det här avgörande paketet. Genom att anta paketet ser ni till att Europeiska unionen får de konkreta åtgärder som behövs för att klara sina åtaganden om utsläppsminskningar och bekräfta EU:s ledarskap i fråga om klimatförändringar i ett avgörande skede för de internationella förhandlingarna. Ju större majoritet vi får för dessa åtgärder, desto starkare signaler skickar vi ut till våra internationella partner om att vi är beslutna att ta itu med klimatförändringarna, och desto verkningsfullare blir de när det gäller att övertyga dem att följa vårt exempel. Därför uppmanar jag er verkligen att stödja kompromisspaketet i dag.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det är en ära att få avsluta denna mycket konstruktiva diskussion. Detta är en stor framgång. Vem skulle ha trott att vi kunde komma överens om ett

så krävande åtgärds paket, inte bara med konsensus i rådet utan i en överenskommelse i första behandlingen med parlamentet om mycket komplicerade frågor? Det är verkligen en stor framgång.

Jag vill bara nämna att kommissionen har gjort en rad förklaringar under tiden som överenskommelsen utformades. Dessa har överlämnats till parlamentet så att de kan bifogas protokollet från vår diskussion.

Vi har gjort en stor insats tillsammans, och det gläder mig att kunna rekommendera er att anta förslaget. Jag önskar er lycka till i omröstningen i morgon.

Kommissionens uttalanden om klimat- och energipaketet

Handel med utsläppsrätter – Doylebetänkandet

Uttalande från kommissionen om artikel 10.3 i det reviderade ETS-direktivet

Under perioden 2013–2016 får medlemsstaterna även använda inkomster från auktionering av utsläppsrätter för att finansiera konstruktionen av högeffektiva kraftverk, inbegripet kraftverk som är utrustade med teknik för avskiljning och lagring av koldioxid. För nya anläggningar vars effektivitet överskrider referensvärdena för kraftverk enligt bilaga I i kommissionens beslut av den 21 december 2006 (2007/74/EG)⁽¹⁾ får medlemsstaterna bidra med upp till 15 procent av de sammanlagda investeringskostnaderna för en ny anläggning som är utrustad med teknik för avskiljning och lagring av koldioxid.

Uttalande från kommissionen om artikel 10a.4a om modifiering av gemenskapens riktlinjer om statligt stöd till miljöskydd

Medlemsstaterna kan finna det nödvändigt att tillfälligtvis kompensera vissa anläggningar för koldioxidkostnader som lagts på elpriserna om dessa koldioxidkostnader annars skulle utsätta dem för risk för koldioxidläckage. I avsaknad av en internationell överenskommelse åtar sig kommissionen att före utgången av 2010, och efter samråd med medlemsstaterna, ändra gemenskapens riktlinjer om statligt stöd till miljöskydd genom att införa detaljerade bestämmelser som gör det möjligt för medlemsstaterna att bevilja offentligt stöd av detta slag. Bestämmelserna kommer att utgå från de principer som presenteras i den handling som kommissionen lade fram den 19 november 2008 för parlamentet och rådet (bilaga 2 15713/1/08).

Avskiljning och lagring av koldioxid – Daviesbetänkandet

Uttalande från kommissionen om den senaste utvecklingen i fråga om tillämpningen av CCS-teknik

Från och med 2010 kommer kommissionen att regelbundet i samband med driften av nätverket av CCS-demonstrationsprojekt rapportera om hur tillämpningen av CCS-tekniken fortskrider. Rapporteringen kommer att omfatta uppgifter om CCS-demonstrationsanläggningarnas framsteg, utvecklingen av CCS-teknik, kostnadsberäkningar och information om utvecklingen av infrastruktur för transport och lagring av koldioxid.

Uttalande från kommissionen om förslag till beslut om lagringstillstånd och förslag till beslut om överföring av ansvar i enlighet med artiklarna 10.1 och 18.2 i direktivet

Kommissionen kommer att offentliggöra alla yttranden om förslag till beslut om lagringstillstånd enligt artikel 10.1 i direktivet och om förslag till beslut om överföring av ansvar enligt artikel 18.2. Den offentliggjorda versionen av yttrandena kommer emellertid inte att omfatta uppgifter som sekretessbelagts genom undantag från principerna om offentlig tillgång till information enligt förordningarna (EG) nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43) respektive nr 1367/2006 om tillämpning av bestämmelserna i Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor på gemenskapens institutioner och organ (EUT L 264, 25.9.2006, s. 13).

Uttalande från kommissionen om huruvida koldioxid uttryckligen bör nämnas och få lämpliga tröskelvärden i en reviderad version av Sevesodirektivet

Koldioxid är ett vanligt förekommande ämne och klassificeras i dag inte som farligt. Koldioxidtransporter och lagringsplatser för koldioxid omfattas därför inte av rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvariga olyckshändelser där farliga ämnen ingår

⁽¹⁾ Energiförluster uppstår bland annat till följd av att en anläggning som avskiljer koldioxid eller deponerar gasen kemiskt/mineraliskt måste använda en del av sin energi till dessa processer, och därför behöver mer energi än motsvarande anläggning som inte avskiljer eller deponerar koldioxid.

(Seveso-direktivet). Utgående från kommissionens preliminära analys av tillgängliga uppgifter om koldioxidtransport tyder både de empiriska och modellbaserade bedömningarna av transport i rörledningar på att riskerna inte är större än för naturgastransport i rörledning. Samma sak verkar vara fallet för koldioxidtransport per fartyg, jämfört med fartygstransport av LNG eller gasol. Uppgifterna tyder också på att olycksrisken vid lagring av koldioxid i anläggningen, antingen till följd av bristning vid injektion av gasen eller till följd av läckage efter injektion sannolikt inte kommer att vara betydande. Frågan huruvida koldioxid uttryckligen bör tas med som ämne i Seveso-direktivet kommer emellertid att behandlas mer ingående när den egentliga översynen av direktivet genomförs. Denna är planerad till slutet av 2009 eller början av 2010. Om man vid översynen upptäcker en relevant potentiell olycksrisk kommer kommissionen att föreslå att koldioxid tas med som ämne med lämpliga tröskelvärden i den reviderade versionen av Sevesodirektivet. I så fall skulle kommissionen också i förekommande fall föreslå ändringar av bilaga III till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador för att se till att alla Sevesoanläggningar som hanterar superkritisk koldioxid omfattas av det direktivet.

Uttalande från kommissionen om mineralisk deponering av koldioxid

Mineralisk deponering av koldioxid (fixering av koldioxid i form av oorganiskt karbonat) är en teknik som kan lindra klimatpåverkan och som i princip skulle kunna användas av samma typer av industrianläggningar som kan tillämpa geologisk koldioxidlagring. Hittills är denna teknik emellertid fortfarande i sitt utvecklingsstadium. Utöver energiförlusterna⁽²⁾ i samband med avskiljning av koldioxid går fortfarande mycket energi förlorad när koldioxiden binds mineraliskt. Detta problem måste lösas innan man kan börja använda tekniken kommersiellt. Liksom vid geologisk lagring måste man dessutom införa kontroller för att garantera miljösäkerheten. Sådana kontroller skulle med all sannolikhet skilja sig betydligt från kontrollerna av geologisk lagring, med tanke på att tekniken är så olika. I ljuset av detta kommer kommissionen noga att följa de tekniska framstegen i fråga om mineralisk deponering i syfte att utarbeta effektiva rättsliga ramar som möjliggör miljösäker mineralisk deponering och erkännande av denna process i systemet för handel med utsläppsrätter, så snart tekniken är tillräckligt utprovad. Med tanke på det stora intresset för denna teknik bland medlemsstaterna, och teknikens snabba utveckling, kan en första utvärdering sannolikt bli aktuell kring 2014, eller tidigare om situationen tillåter.

Direktivet om bränslekvalitet – Corbeybetänkandet

Uttalande från kommissionen i samband med antagandet av det nya direktivet

Kommissionen bekräftar att den sänkning på 2 procent som avses i artikel 7a.2 b och c inte är bindande och att frågan om den icke-bindande karaktären kommer att tas upp i samband med genomgången.

Koldioxid och bilar – Sacconibetänkandet

Kommissionen bekräftar att den under 2009 kommer att föreslå en genomgång av direktiv 1999/94/EG om tillgång till konsumentinformation om bränsleekonomi och koldioxidutsläpp vid marknadsföring av nya personbilar. Anledningen är att man vill vara säker på att konsumenter får lämplig information om nya personbilaras koldioxidutsläpp.

Kommissionen kommer att gå igenom direktiv 2007/46/EG före 2010 så att förekomsten av innovativ teknik ("miljöteknik") i ett fordon och dess påverkan på fordonets koldioxidutsläpp kan meddelas de myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för övervakning och rapportering i enlighet med förordningen.

Kommissionen kommer också att överväga att utarbeta och genomföra krav på att bilar ska utrustas med bränsleförbrukningsmätare som ska uppmuntra till bränslesnålare körning. Vidare kommer den att överväga att ändra ramlagstiftningen om typgodkännande och anta nödvändiga tekniska standarder före 2010.

Kommissionen är dock angelägen om att målsättningarna för initiativet för bättre lagstiftning uppnås och att förslag ska bygga på en omfattande utvärdering av påverkan och vinster. Med tanke på detta och i enlighet med fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, kommer kommissionen även fortsättningsvis att utvärdera behovet av att lägga fram nya lagförslag, men förbehåller sig rätten att avgöra om och när det är lämpligt att lägga fram sådana förslag.

⁽²⁾ Energiförluster uppstår bland annat till följd av att en anläggning som avskiljer koldioxid eller deponerar gasen kemiskt/mineraliskt måste använda en del av sin energi till dessa processer, och därför behöver mer energi än motsvarande anläggning som inte avskiljer eller deponerar koldioxid.

*Främjande av användning av energi från förnybara energikällor – Turmesbetänkandet**Uttalande från kommissionen om artikel 2 b*

Kommissionen anser att begreppet "industriavfall och kommunalt avfall" i detta direktiv får inbegripa avfall som benämns som "verksamhetsavfall".

Uttalande från kommissionen om artikel 20.6 d

Kommissionen anser att hänvisningen till målet om 20 procent i artikel 20.6 d sista stycket inte ska tolkas på ett sätt som skiljer sig från artikel 3.1 i direktivet.

Uttalande från kommissionen om artikel 20.6 d, 20.7 och 20.8

Kommissionen är medveten om att en del medlemsstater redan 2005 uppnådde en hög andel förnybar energi på nationell nivå. När de rapporter som avses i artikel 20.6 d, 20.7 och 20.8 sammanställs kommer kommissionen, som en del av sin utvärdering av det bästa förhållandet mellan kostnad och nytta, att ta vederbörlig hänsyn till marginalkostnaderna av att öka andelen förnybar energi och kommer vid behov att ta med lämpliga lösningar även för sådana medlemsstater i alla förslag som läggs fram i enlighet med ovan nämnda artikel i direktivet.

Uttalande från kommissionen om bilaga VIIb

Kommissionen kommer att sträva efter att tidigarelägga framtagningen av de riktlinjer som avses i bilaga VIIb till direktivet till 2011 och kommer att samarbeta med medlemsstater för att ta fram de uppgifter och metoder som behövs för att beräkna och följa upp värmepumparnas bidrag till uppfyllandet av direktivets mål.

Riktlinjerna ska omfatta korrigeringar av värden för årsvärmefaktorn (Seasonal Performance Factor – SPF) som används för att utvärdera bidraget av värmepumpar som inte drivs av el för att ta hänsyn till det faktum att det primära energibehovet för sådana värmepumpar inte påverkas av elsystemets effektivitet. Vid framtagningen av dessa riktlinjer ska kommissionen också undersöka om det är möjligt att ta fram en metod som innebär att det SPF-värde som används för att utvärdera en viss värmepumps bidrag baseras på EU:s genomsnittliga klimatförhållanden.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! En ordningsfråga: vi klagar ofta på att rådet och kommissionen inte deltar tillräckligt mycket i våra plenardebatter. I kväll är det dock bara omkring fem ledamöter närvarande vid plenarsammanträdet, trots att vi har två kommissionsledamöter och en minister här. Jag tycker att det är sorgligt och att vi är skyldiga kommissionsledamöterna och ministern en ursäkt.

Talmannen. – Jag håller fullständigt med: detta visar att kommissionens och rådets arbete kännetecknas av professionalitet och god vilja.

Jag vill informera er om att Karin Scheele har meddelat att hon avgår som ledamot av Europaparlamentet från och med den 11 december 2008. I enlighet med artikel 4.1 i arbetsordningen konstaterar parlamentet att hennes stol är vakant från detta datum. De behöriga österrikiska myndigheterna har sedermera informerat oss om att Maria Berger har utsetts till ledamot av Europaparlamentet efter Karin Scheele, från och med den 11 december 2008.

I enlighet med artikel 3.2 kommer Maria Berger att ta säte i parlamentet och dess organ med alla de rättigheter som följer av uppdragen fram till dess att bevis om val av ledamöter har granskats eller beslut fattats beträffande en eventuell tvist, förutsatt att hon undertecknat en skriftlig förklaring om att hon inte innehar något uppdrag som är oförenligt med uppdraget som ledamot av Europaparlamentet.

17. Parlamentets sammansättning: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 20.20 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO*Vice talman***18. Lagstiftningsförfarandet för det tredje energipaketet (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är en muntlig fråga till rådet om fortsättning och lämplig avslutning av det lagstiftningsförfarande som avser det tredje energipaketet från Hannes Swoboda, Reino Paasilinna, Eluned Morgan, Atanas Paparizov, Giles Chichester, Alejo Vidal-Quadras, Herbert Reul, Angelika Niebler, Gunnar Hökmark och Jerzy Buzek, för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater (O-0120/2008 – B6-0493/2008).

Atanas Paparizov, frågeställare. – (EN) Herr talman! Den 18 juni och den 9 juli 2008 antog Europaparlamentet vid första behandlingen lagstiftningsresolutioner om direktiven och förordningarna i det tredje energipaketet. Paketet är mycket viktigt när det gäller att skapa en europeisk inre marknad för elektricitet och gas, se till att det finns en lättillgänglig och tydlig rättslig ram för investeringar i överföringsnät och utöka det regionala och paneuropeiska samarbetet. Med detta som grund bidrar energipaketet i stor utsträckning till att trygga EU:s medlemsstaters energiförsörjning.

Antagandet kommer också starkt att bidra till ansträngningarna att genomföra det ambitiösa lagstiftningspaketet om energi och klimatförändringar, som jag är säker på att parlamentet kommer att anta i morgon.

I det sammanhanget vill vi be det franska ordförandeskapet meddela om det har för avsikt att lägga fram rådets gemensamma ståndpunkt om de fem lagstiftningsförslagen för Europaparlamentet. Vi skulle också uppskatta detaljerad information om vilka åtgärder rådet, och i synnerhet det tjeckiska ordförandeskapet, har tänkt sig när det gäller fortsättning på och lämplig avslutning av det lagstiftningsförfarande som avser det tredje energipaketet.

Europaparlamentet har upprepade gånger visat sig berett att delta i en konstruktiv dialog med rådet. Som ett bevis på detta tog Europaparlamentets föredragande initiativ till en skrivelse till minister Jean-Louis Borloo den 17 juli, i vilken vi uppmanar rådets sittande ordförandeskap att föra informella samtal med rådet och parlamentet under perioden mellan den allmänna politiska överenskommelsen och det formella meddelandet om rådets gemensamma ståndpunkt. Vidare uppmanade vi rådet att prioritera detta lagstiftningspaket, med informella samtal redan från och med september 2008, eftersom vi var övertygade om att detta skulle ligga i de tre institutionernas, det franska ordförandeskapets och EU-medborgarnas intresse. Senare har vi vid ett antal tillfällen påpekat att det är viktigt att inleda dessa förhandlingar.

Jag vill framhålla Europaparlamentets resolution om resultatet från Europeiska rådets möte i Bryssel den 15-16 oktober 2008, i vilken vi uppmanar rådet att inleda förhandlingarna.

Efter den politiska överenskommelsen den 10 oktober föreslog ordföranden för utskottet för industrifrågor, forskning och energi i en skrivelse av den 7 november att det första mötet skulle hållas i form av en informell trialog före årsskiftet. Vi beklagar att något sådant möte ännu inte har ägt rum.

För vår del är vi redo att inleda en trialog i syfte att komma fram till ett interinstitutionellt avtal så snart vi får rådets gemensamma ståndpunkt.

Vid ett möte mellan föredragandena och företrädare för alla politiska grupper i dag, organiserat av ordföranden för industriutskottet, Angelika Niebler, beslutade vi enhälligt att föreslå att trialogen skulle inledas så snart som möjligt, helst i Strasbourg i den vecka som börjar med den 12 januari 2009, med tanke på tidsnöden. Vi hoppas att det tjeckiska ordförandeskapet kan gå med på detta förslag.

Vi är på det här stadiet medvetna om att rådet i sin gemensamma ståndpunkt täckte in de viktiga politiska områdena, såsom separata abonnentnät, tredjelandsklausulen och lika villkor. Det behandlade däremot inte de frågor som Europaparlamentet tog upp vid första behandlingen, såsom tillsynsmyndighetens utökade roll, konsumentskyddet, energifattigdomen och så vidare. Vi hoppas få diskutera dessa viktiga frågor i en intensiv dialog i januari och februari.

Låt mig säga att jag är säker på att rådet på ett snabbt och konstruktivt sätt kommer att behandla de frågor som Europaparlamentet har tagit upp och som garanterar att paketet kan genomföras och värna om miljontals europeiska konsumenters intresse.

Gunnar Hökmark, författare. – Herr talman! I morgon kommer parlamentet att besluta om de olika delarna i klimatpaketet. Det kommer att ha inneburit att vi under mycket snabb tid förhandlat fram och beslutat om viktiga delar i den framtida europeiska energi- och miljöpolitiken. Det innebär också att parlamentet och rådet kommer att ha slutfört klimatpaketet långt tidigare än vad vi kommer att ha genomfört och beslutat om energimarknaderna. Det borde egentligen ha varit tvärt om, att vi hade kunnat slutföra beslutsfattandet om elmarknaden och gasmarknaden och de gränsöverskridande marknaderna långt innan. Den energimarknad vi nu bygger upp inom ramen för klimatpaketet förutsätter en väl fungerande energimarknad över Europas gränser, med konkurrens för att hålla priserna nere. Vi bör även se till att vi kan dra nytta av varje enskild energikälla som vi förfogar över i Europa. I den delen har det blivit lite grann upp och ner i ordningen mellan marknadspaketet och klimatpaketet.

Det vi nu kan göra är att se till att så snabbt som möjligt få fart på de här förhandlingarna. Kravet ligger självfallet på det tjeckiska ordförandeskapet att så snabbt som möjligt starta dessa, förslagsvis som sades här tidigare av min kollega, i januari i Strasbourg. Men när vi i morgon beslutar om klimatpaketet ligger därmed också kravet på det franska ordförandeskapet att hantera denna situation, att också initiera en process som gör att förhandlingarna direkt kan starta och att diskussionerna om åtskillnad, "unbundling", om bättre konkurrens och om gränsöverskridande förbindelser kan komma i gång så snabbt som möjligt.

Detta är viktigt, inte bara för att hålla priserna nere och för att få mer konkurrens, utan det är också viktigt för att säkra att de olika medlemsstater, som genom klimatpaketet kan hamna i en mer utsatt situation, inte blir en ö eller isolerade. Detta är något som måste göras, och jag hoppas att det till huvuddelen kommer att genomföras under det tjeckiska ordförandeskapet.

Men herr talman och herr minister, vi vill inte låta det franska ordförandeskapet slippa undan sitt ansvar dessa sista dagar i december 2008. Tack så mycket!

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kan försäkra er att vi inte har för avsikt att smita undan vårt ansvar, tvärtom.

Rådet har vid åtskilliga tillfällen, också under detta halvår, understrukit hur viktigt det anser att det är att skapa en inre marknad för elektricitet och gas, se till att det finns en lättillgänglig och tydlig rättslig ram för investeringar i och drift av överföringsnät samt att förstärka de ansvariga myndigheternas roll och utöka deras samarbete. Denna vikt bör understrykas igen nu när klimat- och energipaketet förhoppningsvis kommer att antas, i synnerhet eftersom fullbordandet av denna inre marknad är en förutsättning för att vi ska nå våra mål på det här området.

Den vikt som det franska ordförandeskapet lägger vid ett framgångsrikt slutförande av det här paketet, som är ett grundläggande inslag i den europeiska energipolitiken, kan därför inte ifrågasättas. Det kan inte heller den vikt vi lägger vid att hålla den överenskomna tidsfristen, med andra ord nå en överenskommelse före lagstiftningsperiodens slut. Därför gjorde rådet allt som stod i dess makt för att nå en politisk överenskommelse om alla fem texterna vid sitt sammanträde den 10 oktober.

Jag måste påminna er om att trots det slovenska ordförandeskapets utmärkta och heltäckande arbete lämnades två viktiga frågor öppna i texten, som hade en generell utformning, eftersom inget yttrande från parlamentet hade inkommit vid rådets möte den 6 juni. Dessa frågor var tredjeländers investeringar i energisektorn och villkor för rättvis konkurrens. Vi gjorde allt vi kunde och lyckades se till att ett enhälligt beslut kunde fattas vid rådsmötet i oktober. Jag vill framhålla att kommissionen i hög grad stödde villkoren i den gemensamma ståndpunkten från oktober.

Dagen efter att denna överenskommelse gjordes bad det franska ordförandeskapet tjänstemännen vid rådets generalsekretariat att utföra det tekniska och juridiska arbete som krävs för att färdigställa de 300 sidorna lagtext i det här paketet, så att de gemensamma ståndpunkterna kunde överlämnas till parlamentet i december. För att detta arbete ska kunna utföras snabbt behöver vi hjälp av olika organ hos både parlamentet och medlemsstaterna.

I linje med de riktlinjer som sekretariatet för det utskott som ansvarade för samordningen av institutionernas arbete gav, och i samråd med det kommande tjeckiska ordförandeskapet, beslutades det att denna gemensamma ståndpunkt skulle tillställas parlamentet under de närmaste dagarna, i början av januari. Rådet för sin del har för avsikt att avsluta antagandeförfarandena den 9 januari. Jag behöver inte påminna er om att vi har förhandlat fram ett antal paket samtidigt, inklusive det som vi har talat om i dag och paketet om sjötransporter som alla de respektive förhandlarna redan har eldat upp sig om.

Trots att det är fysiskt omöjligt att inleda förhandlingar om detta paket angav det franska ordförandeskapet i en skrivelse av den 17 november till ordföranden för Coreper och ordföranden för utskottet för industrifrågor, forskning och energi att det var berett att delta i ett inledande möte i form av en trialog, som ni önskar, i syfte att sätta igång en diskussion. Villkoren är nu uppfyllda så att vi helt kan ägna oss åt att granska detta paket och förhoppningsvis nå en överenskommelse vid andra behandlingen i maj. Det är i alla fall det franska ordförandeskapets förhoppning.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka ledamöterna för denna fråga som verkligen ligger rätt i tiden. Det är mycket viktigt att vi avslutar debatten om den inre marknaden för energi under den här mandatperioden. Det åtgärds paket som lades fram var mycket komplext. Den här gången kommer debatten att sluta med ett beslut under andra behandlingen, och som man kunde förvänta sig tas hänsyn till förslagets komplexitetsgrad.

På tillgångssidan vill jag säga att det är mycket viktigt att vi nu har politisk enighet i rådet, och gemensamma ståndpunkter kommer att antas i början av januari. Kommissionen kommer också att anta sitt meddelande till parlamentet om den gemensamma ståndpunkten i början av januari, inför den första sammanträdesperioden i januari. Så ur den synvinkeln är vi redo att lägga fram gemensamma ståndpunkter för parlamentet, så att parlamentet kan notera dem och gå vidare med formella förhandlingar.

Den andra punkten jag vill betona är att det kommande tjeckiska ordförandeskapet lägger stor vikt vid att arbeta ambitiöst för att nå resultat i mars, eller om möjligt tidigare. De planerar också trepartsmöten. Helst skulle de ha ett i veckan – de är verkligen mycket ambitiösa och prioriterar detta högt.

För det tredje vill jag tacka det franska ordförandeskapet, som trots den stora arbetsbelastningen med energi- och klimatförändringspaketet verkligen höll vad de lovade om inre marknads paketet. Det var inte lätt att komma fram till en politisk överenskommelse i rådet. Under det slovenska ordförandeskapet kom vi överens om en del viktiga punkter, men andra var fortfarande oklara. Nu har vi en solid enighet i rådet, och rådet är redo att förhandla.

Sedan vill jag tacka parlamentet. Jag vill tacka Angelika Niebler för hennes tålmod i trialogerna, för det var delvis tack vare ert hårda arbete som vi kom fram till den första överenskommelsen. Jag ber om ursäkt och hoppas att diskussionerna om den inre marknaden för energi inte ska dra ut långt in på natten. Jag anser dock att vi har ett bra underlag för en överenskommelse, eftersom alla föredragandena har ett mycket gott samarbete. Jag hoppas att vi inte behöver hålla på in på småtimmarna.

Från kommissionens sida lovar jag att vi ska arbeta hårt för att få till stånd en godtagbar kompromiss, för vi anser att det är avgörande att Europeiska unionen är stark på den inre marknaden för energi. Detta tryggar energiförsörjningen och ger lägre konsumentpriser, men framför allt säkerställer det att alla de åtgärder som vi vill lägga fram via ETS blir verkkningsfulla. Kommissionen har ett stort intresse av att nå en överenskommelse och underlätta för Europaparlamentet och rådet att komma överens.

Angelika Niebler, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har diskuterat klimatpaketet hela dagen i dag, och omröstningen ska äga rum i morgon. Det förväntas bli en bred enighet om det här klimatpaketet, vilket på det hela taget är positivt.

Det övergripande klimatpaketet och de ädla målen i det här paketet är dock bara möjliga att förverkliga och nå om vi också tar ett stort kliv framåt i fråga om till exempel utökade nätverk och utbyggd infrastruktur. Därför gläder det mig att rådet kom fram till en gemensam ståndpunkt i oktober, så att vi här i parlamentet snabbt kan gå vidare med våra samråd, som vi hela tiden har velat. Jag hoppas att förhandlingarna kommer igång snart. Herr rådsordförande! Jag är tacksam för att ni redan har satt bollen i rörelse.

På en konkret nivå konstaterar jag att sekretariaten redan har börjat samarbeta och göra förberedelser så att förhandlingarna kan inledas i januari eller februari under det tjeckiska ordförandeskapet. Om kommissionen som i så många andra fall fungerar som en god medlare kommer vi att komma fram till bra kompromisser till slut.

I sak finns det förstås enorma skillnader mellan rådets och Europaparlamentets ståndpunkter i vissa grundläggande frågor. Gunnar Hökmark har redan nämnt frågan om uppdelning av ägandet och om det finns något alternativ. Rådet har intagit en annan ståndpunkt än parlamentet i fråga om detta, både när det gäller gas och el. Frågan om vilken roll byrån ska ha kommer att vara central. För närvarande har rådet och parlamentet mycket olika åsikter. Tyngdpunkterna skiljer sig till och med åt inom det övergripande fältet konsumenträttigheter.

Jag är säker på att det finns en politisk vilja att nå en överenskommelse också om den här frågan. Om vi alla samarbetar lika konstruktivt som om klimatpaketet kommer vi att klara det också. Jag hoppas att vi inte behöver sitta här hela helgen. Det var tillräckligt illa att behöva gå upp klockan 4.40 en lördagsmorgon för att diskutera klimatpaketet. Från den synpunkten sett ser jag fram emot ett gott samarbete.

Atanas Paparizov, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! För det första måste jag tacka Jean-Louis Borloo för hans konstruktiva inställning och för att han meddelar att rådet är berett att slutföra diskussionen om det här paketet under den här mandatperioden.

(EN) Jag är också, på min grups vägnar, mycket tacksam för att kommissionsledamot Andris Piebalgs sade att han kommer att stödja strävandena att nå en kompromiss, även om det finns väldigt många frågor som rådet inte har tagit upp och som kommissionen har avvaktat med att lägga fram sin ståndpunkt om.

Europaparlamentet, och i synnerhet vi i PSE-gruppen, insisterar på sådant som konsumenträttigheter och energifattigdom, som vi vill ha med i slutdokumentet. Jag kan försäkra er om att vi är redo att delta i den här triologin från allra första början i januari och som Angelika Niebler nyss sade är det alla föredragandenas och de politiska gruppernas avsikt att det ska bli så. Det skulle glädja oss mycket om det tjeckiska ordförandeskapet vore berett att ansluta sig till oss i början av januari så att vi kunde fullborda vårt arbete med sakfrågorna till slutet av mars och sedan sy ihop paketet under april, förmodligen under den andra sammanträdesperioden i april. Det skulle vara en idealisk lösning.

Jag kan försäkra er att vi också kommer att vara kompromissvilliga och försöka hitta en lösning för båda paketen, men detta bör förstås vara en process som leder till en mer konkurrenskraftig marknad, mer insyn och lönsamhet för alla intressenter, med möjlighet att göra sig hörda på en framtida energimarknad. Vi är säkra på att byråns roll kan förbättras inom de gränser som utslaget i fallet Meroni sätter, och vi har sett att det finns bra förslag i den riktningen i parlamentet.

Vi hoppas att kommissionen kommer att stödja oss och att vi kan skapa ett paket med aktörer och koder som förverkligas och att de backas upp av obligatoriska beslut, inte tillämpas på frivillig grund. Jag tycker att detta skulle vara en bra lösning för ett reellt tredje energipaket som är mer långtgående än det andra och som lägger grunden för en verkligt fungerande konkurrenskraftig marknad.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag tycker att det är mycket bra att energipaketet har kommit upp igen och vill först och främst ta tillfället i akt att påminna kammaren om att när det gäller den inre marknaden för elektricitet röstade Europaparlamentet med en mycket, mycket imponerande majoritet emot den tredje väg som Angela Merkel och Nicolas Sarkozy var överens om. Jag tycker inte att vi ska glömma det i de samråd som vi nu har framför oss.

Jag är mycket missnöjd med att det franska ordförandeskapet har hanterat frågan som en het potatis det senaste halvåret och nu har skickat denna heta potatis vidare till det tjeckiska ordförandeskapet. Det är inte rätt sätt att handskas med en så viktig fråga, för med separata abonnentnät – som parlamentet så konsekvent har stött – skulle vi få till stånd en mycket mer konkurrenskraftig situation på den europeiska inre marknaden för elektricitet och enligt min mening också se till att priserna sätts mer rättvist och med större insyn.

Det hävdas ofta att följden också skulle bli att vi kunde få billigare energi. Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har aldrig påstått det, men vi kommer att fortsätta att komplettera vår ståndpunkt med kravet på rättvisare prissättning och konkurrens och att medborgarna ska kunna förstå detta bättre.

Nu är jag, för min grups räkning, klart för ytterligare samråd om detta energimarknadspaket i januari – jag vet inte vad som har sagts tidigare eftersom jag tyvärr kom sent – eller så snart som möjligt. Jag anser nämligen inte att den övergripande energi- och klimatstrategin kan fungera och vara perfekt om vi inte utvecklar marknaden i enlighet med de politiska mål vi ställde upp i klimat- och energipaketet.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Först och främst vill jag tacka Jean-Louis Borloo för hans utmärkta förberedelser av förhandlingarna om klimatpaketet och för att han ledde dem fram till avslut.

Tyvärr gick det inte så bra för det tredje energipaketet under det franska ordförandeskapet. Jag vill dock ta tillfället i akt att tacka kommissionsledamot Andris Piebalgs för hans arbete under den första delen av året. Vi lyckades i stort sett driva igenom det tredje energipaketet i parlamentet också, tack vare ständiga diskussioner med kommissionen och de många ändringsförslag vi lade fram.

Jag anser att vi har ett problem med de omotiverade icke förutsebara vinsterna, som de brukar kallas, i klimatpaketet. Huvudskälet till att vinster av det slaget uppstår är avsaknaden av en genuin marknad och

relevanta lösningar. Det är till exempel svårt att tänka sig icke förutsebara vinster vid försäljning av fordon, äpplen eller apelsiner, eftersom det i dessa fall finns en genuin marknad och sådana vinster inte kan uppstå.

Därför måste vi nu överväga åtgärder för marknaden, efter att ha tagit ett så stort steg framåt när det gäller skyddet av den naturliga miljön i klimatpaketet. Det är vår plikt att göra det. Den inre marknaden ska ge oss mer konkurrens och energisäkerhet, vilket våra kunder i synnerhet ivrigt väntar på.

Jag vill ställa en fråga till det franska ordförandeskapet: Har enskilda länder ändrat inställning till det tredje energipaketet under debatten om energi- och klimatpaketet? Jag frågar detta eftersom det nu står alldeles klart att det är viktigt att fullborda arbetet med det tredje energipaketet för att kunna förverkliga klimatpaketet.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr ordförande, herr kommissionsledamot! Under dagens debatt har sambandet mellan energipaketet och klimatfrågorna med all rätt nämnts åtskilliga gånger. Jag anser att dessa områden ouppslösligen hänger samman och hoppas att den tidtabell som nu har lagts fram kommer att göra att vi kan nå en verklig konsensus mellan de europeiska institutionerna om den inre marknaden för energi de närmaste månaderna.

I det sammanhanget vill jag särskilt säga att jag inte tycker att det är bra att vi använder oss av den snabba beslutsmetod som vi använde i klimatfrågan, trots att denna har prisats flera gånger i dag. Visst är det bra med överenskommelser vid första behandlingen, men när de i princip leder till att alla majoriteter ändras och att de enskilda institutionernas roller och funktioner framhålls på ett mycket obalanserat sätt tycker jag inte att det är bra.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Energipaketet måste sända ut en stark signal till investerarna, särskilt i energisektorn. Tyvärr kommer inte klimatförändringspaketet att bli klart förrän energipaketet är det. Jag nämner det också eftersom Europeiska unionen behöver investeringar i en energiinfrastruktur, vilket också bekräftas i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Vi måste investera i att koppla samman Europeiska unionens energiinfrastrukturer. Vi vill främja förnybara energikällor, men för att vi ska kunna göra det måste de som producerar förnybar energi ha tillgång till kraftförsörjningsnätet så att den elektricitet som genereras från dessa källor kan nå slutkonsumenterna. Därför hoppas jag att brådskande åtgärder kommer att vidtas för att anta det här paketet under den närmaste tiden. Tack.

Jean-Louis Borloo, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag måste svara Rebecca Harms i fråga om det här paketet eftersom det verkar finnas ett informationsproblem mellan oss.

Jag kan upprepa att trots att det slovenska ordförandeskapet gjorde ett enastående arbete lämnades två stora frågor öppna, och de har inte tagits upp av någon institution förutom kommissionen. De var frågan om fritt och rättvist marknadstillträde och frågan om tredjeländers investeringar i EU:s energisektor.

Låt mig säga att de inte var några små frågor. De var två frågor som lades på hyllan eftersom de var komplicerade. De behandlades inte, och ingen överenskommelse kunde nås vid rådets möte den 6 juni 2008. Det franska ordförandeskapet är helt övertygat om att den inre marknaden är en integrerad del av alla de åtgärder som vi arbetar med och som parlamentet förhoppningsvis kommer att rösta om i morgon.

Till Rebecca Harms vill jag säga att vi ägnade många svåra timmar åt att försöka nå en enhällig överenskommelse vid rådets möte i oktober, som kommissionsledamot Andris Piebalgs vet, eftersom vi stod så långt ifrån varandra. Sedan kunde de olika organen – rådets generalsekretariat, kommissionens avdelningar, sekretariatet för utskottet för industrifrågor, forskning och energi – utföra sitt arbete.

Nu är bollen i rullning så att vi kan börja göra klara framsteg med det tjeckiska ordförandeskapet, och en samordningsskrivelse har skickats ut, så att vi i januari kan arbeta för att få till stånd en överenskommelse innan mandatperioden är slut. Det skulle bli en fin avrundning på en storartad mandatperiod för Europaparlamentet.

Det är vad jag hade tillfälle att säga nyss när det gällde Atanas Paparizovs fråga.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill igen tacka det franska ordförandeskapet, som också har gjort ett bra arbete med vårt paket om den inre marknaden för energi. Vi hade verkligen vissa svårigheter i rådet (energi). Dessutom måste alla texter som hade med den politiska överenskommelsen och den gemensamma ståndpunkten att göra översättas för att översändas till parlamentet, vilket krävde mycket arbete. Jag vill också understryka att det alltid har funnits ett mycket nära samarbete mellan det franska

ordförandeskapet och det kommande tjeckiska ordförandeskapet. Jag tycker att ärendet på ett smidigt sätt håller på att övergå till det tjeckiska ordförandeskapet, vars ambition är att finna kompromisser om alla fem förslagen om det finns en politisk vilja i parlamentet och rådet. Jag tror att det är möjligt, och kommissionen kommer att göra allt som står i dess makt för att underlätta detta.

Under tiden vill jag betona en särskild händelse som jag anser vara mycket viktig. Som Atanas Paparizov med rätta sade om konsumenterna lanserade vi Medborgarnas energiforum tillsammans med konsumentorganisationer i höstas. Där samlas alla konsumentorganisationerna för att diskutera energimarknadspaketet, så vi måste inte utöka överenskommelsens räckvidd bara på grund av parlamentet och rådet utan också för att se till att energimarknaden i allmänhet blir mer accepterad av de europeiska medborgarna. Det är också mycket viktigt att i hela denna process se till att det inte bara är företagen som blir vinnare, utan också medborgarna och industrin. Ibland är debatter vilseledande, för hela uppdelningen av ägandet görs ju faktiskt för konsumenternas skull. Jag tycker att det är någonting mycket viktigt, och vi måste ta upp den här frågan om att förstärka vårt förslag under det trepartsmöte som börjar i januari. Jag är övertygad om att detta trepartsmöte kommer att äga rum under den första veckan vi träffas här. Det beror på det tjeckiska ordförandeskapet, men jag vet vilka ambitioner det har, och jag vet att kommissionen är beredd att gå vidare. Så jag hoppas att vi kan åstadkomma allt detta i Strasbourg, och jag ska meddela det tjeckiska ordförandeskapet att ni önskar och är beredda att arbeta hårt med den här frågan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

19. Gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Inés Ayala Sender, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om att underlätta gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser (KOM(2008)0151 – C6-0149/2008 – 2008/0062(COD)) (A6-0371/2008).

Inés Ayala Sender, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag ska börja med en lång tacklista. För det första måste jag tacka kommissionen för att ha lagt fram ett dokument som ger oss ett instrument vi har ett trängande behov av. Således tackar jag kommissionen, som här företräds av vice ordförande Antonio Tajani, för att den gjorde oss denna tjänst och gav oss ett instrument som i dag, 2008, är helt nödvändigt efter ett riktigt dåligt 2007 med tanke på de framsteg i fråga om trafiksäkerhet som hade gjorts dessförinnan. Jag anser särskilt att det är nödvändigt eftersom tidsfristen för att uppfylla åtagandet och nå det mål som alla Europeiska unionens medlemsstater har satt upp om att minska antalet dödsfall på vägarna till hälften mycket snart går ut, om bara två år. Jag tackar alltså kommissionen för det.

Mitt tack går också till det franska ordförandeskapet (trots att dess företrädare just lämnade plenisalen), för jag anser att det genom sina ansträngningar och sin ihärdighet övertygade oss om att det gick att göra framsteg i den här frågan. Den visade sig vara komplicerad i början på grund av sina implikationer, men ordförandeskapet övertygade oss om att det var värt besväret.

Jag måste dock säga att vi senare hade vissa problem med att förstå rättstjänstens motiv, med tanke på att det fanns andra viktigare ärenden. Vi trodde att den alltid skulle hjälpa de sittande ordförandeskapen att verka för sina prioriteringar och målsättningar, men i det här fallet fann vi i stället att vi inte hade så stor nytta av den.

En gång lade rådet (rättsliga och inrikes frågor) fram några slutsatser med de bästa avsikter, men de hjälpte oss inte att bibehålla den strikta linjen att denna text eller detta instrument som vi arbetade med var ett rent trafiksäkerhetsinstrument utformat för att förhindra problem och olyckor på vägarna och straffrihet för förare.

Slutligen vill jag rikta ett särskilt, varmt tack till skuggföredragandena, i synnerhet Brigitte Fouré, som arbetade tillsammans med mig i den meningen att vi förbättrade texten genom ett gott lagarbete, samt mina andra kolleger i utskottet, Luigi Cocilovo och Eva Lichtenberger med flera. Jag tycker att vi tillsammans till slut lyckades få till en bättre text.

Jag anser att vi har lyckats finslipa förfarandet eller systemet på de områden där det saknades vissa saker, som fastställandet av administrativa påföljder när information har utväxlats och meddelande om förseelsen avsänts. Det saknades ett kompletterande förfarande för de medlemsstater där dessa förseelser omfattas av förvaltningsrätten, och jag tycker att vi åtminstone har föreslagit en möjlig lösning.

Det är också viktigt att vi har utökat kontrollerna. Vi är medvetna om att vi normalt inte har en chans att utöka trafiksäkerhetskontrollerna, och i det här fallet hjälpte kommissionen oss.

Det var också nödvändigt att garantera skyddet av personuppgifter, att erkänna det arbete som stödgrupper för brottsoffer utför och att förklara hur bilisterna ska beröras av det här systemet.

Därför förstår vi inte varför rådet har beslutat att hålla fast vid en ståndpunkt och en rättslig grund som inte hjälper oss ett dugg. I stället spärar det alla möjligheter till framsteg. I det här sammanhanget måste jag påpeka att vi i parlamentet och kommissionen är övertygade om att den rätta grunden är en trafiksäkerhetsgrund och att det här är ett viktigt första steg mot att förbättra just det området, som alla europeiska medborgare hoppas ska förbättras. Därför måste ärendet ligga kvar under den tredje pelaren. Den tredje pelaren håller dock på att försvinna, eftersom Lissabonfördraget (som har ratificerats av medlemsstaterna, vilka nu släpar fötterna efter sig i rådet) syftar till att eliminera den tredje pelaren. En del av dem betraktar den nu som någonting man kan svänga sig med för att stoppa den här texten.

Vi hoppas och tror att de problem den rättsliga grunden orsakar kommer att lösas. (Människor kommer inte att förstå om vi förklarar för dem varför vi inte kan ge dem ett grundläggande instrument för att förbättra trafiksäkerheten och förhindra att invånare i andra länder som kör igenom våra länder och bryter mot lagen för att de känner att de inte kan straffas har straffrihet.) Vi kan faktiskt inte förstå att dessa problem kan bestå. Därför uppmanar vi det tillträdande tjeckiska ordförandeskapet att släppa sina betänkligheter och ta ett steg framåt för trafiksäkerhetens skull.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska börja med att tacka Inés Ayala Sender för hennes engagemang i den här frågan. Hon har utfört sitt arbete med inlevelse, ihärdighet och stor objektivitet.

Kommissionens bemödanden har således ett huvudsakligt syfte, nämligen trafiksäkerhet – jag måste säga det igen. När det gäller innehållet har vi emellertid granskat Ayala Senders text, de ändringsförslag hon har lagt fram, och vi har inga invändningar mot dem. Tvärtom anser kommissionen att det här betänkandet har exakt samma inriktning som det förslag vi lade fram och till och med förbättrar textens kvalitet i vissa avseenden.

Till exempel betraktar Europaparlamentet det elektroniska nätverk som har upprättats för informationsutbyte som ett verktyg som ska användas på gemenskapsnivå i syfte att säkerställa skyddet av de europeiska medborgarnas personuppgifter. Jag kan bara säga att jag stöder dessa ändringsförslag som mutar in och specificerar förslagens räckvidd. Jag anser också att en del av ändringsförslagen verkligen förbättrar det förslag vi lade fram.

Jag syftar på ändringsförslagen som säkrar uppföljningen av trafikbrott som faller under administrativa myndigheters jurisdiktion och ändringsförslagen med förslag till utarbetande av riktlinjer om övervakningsmetoder och -förfaranden för medlemsstaterna. Alla dessa faktorer är viktiga för trafiksäkerheten och för att vi ska nå vårt mål att minst halvera antalet dödsfall till följd av olyckor på de europeiska vägarna. Jag kan påminna er om att över 40 000 människor dör på Europas vägar varje år. År 2007 var de 42 500. Om vi betänker att detta mer eller mindre motsvarar en flygplanskrasch varje dag är det klart att detta är en tragedi som ofta underskattas. Uppenbarligen är vi inte vana vid att tänka på hur utbrett problemet är.

Vi borde naturligtvis göra mer, mycket mer. Därför välkomnar jag parlamentets snabba agerande i det här ärendet, och vill än en gång tacka Inés Ayala Sender och utskottet för transport och turism för det arbete de har gjort och för att de har förstått vad som står på spel här: alla europeiska medborgares säkerhet. Parlamentet och kommissionen är helt överens om detta, och båda insisterar på att det är bråttom att införa lagar som kan göra verklig skillnad när det gäller att minska antalet olyckor på vägarna.

Tyvärr lyckades vi inte nå konsensus mellan medlemsstaterna vid det senaste sammanträdet med ministerrådet. Det franska ordförandeskapet försökte medla, men den 9 december var vi tvungna att inse att även om vi var överens om den övergripande strategin att minska antalet dödsfall så insisterade många medlemsstater på frågan om den tredje pelaren. Kommissionen och parlamentet har samma inställning om den första pelaren, men många medlemsstater talar fortfarande om att frågan måste regleras under den tredje pelaren.

Jag tycker att detta är en fullständig motsägelse och vill säga det offentligt här i parlamentet, precis som jag gjorde vid ministerrådets möte. Vi kan inte förstå hur Europeiska rådet kan besluta sig för att söka få till stånd en överenskommelse om att anta Lissabonfördraget med en ny folkomröstning i Irland – som ni alla vet innebär Lissabonfördraget att den tredje pelaren avskaffas – samtidigt som medlemsstaterna säger att vi måste reglera alla åtgärder som har med indrivning av gränsöverskridande böter att göra på grundval av den

tredje pelaren. Detta tycker jag är en enorm motsägelse som inte kan leda till något gott, och de juridiska tvisterna gör att vi förlorar tid och inte kan vidta ändamålsenliga åtgärder för att ge medborgarna konkret hjälp.

Trafikolyckor är ingen teoretisk fråga. De är en realitet som kan beröra vilken europeisk familj som helst, också våra egna, när som helst. Det är våra barn som är ute på vägarna, på väg hem från diskoteken på lördagsnätterna eller på väg till fotbollsmatcher eller fester. Det ska vi hålla i minnet. Det här handlar inte om juridiska spetsfundigheter, och vi har ingen tid att förlora.

Jag beklagar att det inte finns någon från rådet här i kväll, eftersom jag än en gång hade velat vädja till det från djupet av mitt hjärta – och det tror jag att jag kan göra också på parlamentets vägnar – och be rådet att ändra sin ståndpunkt och rådet (transport) att anta samma strategi som Europeiska rådet. Vi måste se framåt, vi måste tänka på Lissabonfördraget. Vi hoppas alla att det kan träda i kraft snart. Jag tror inte att vi har råd att hålla på och blicka bakåt när det handlar om att skydda allas våra liv.

Brigitte Fouré, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman! Först måste jag tacka Inés Ayala Sender för hennes betänkande. Vårt arbete var verkligen mycket konstruktivt. Hon tog hänsyn till de flesta av de ändringsförslag som ledamöterna i utskottet för transport och turism lade fram för att se till att vi fick ett förslag till direktiv som kunde antas, om inte enhälligt så åtminstone av en mycket stor majoritet i transportutskottet.

Jag vill påminna er om direktivets syfte, som är trafiksäkerhet. Det har redan nämnts. Syftet är för det första att minska antalet dödsfall och skador på Europas vägar, för det är en verklig katastrof och tragedi som utspelar sig inför våra ögon varje år. Detta är förstas en strävan som de 27 medlemsstaterna och alla ledamöterna av Europaparlamentet delar, och det finns ett värde i att upprepa det. Således är syftet att rädda liv och att samtidigt sätta stopp för den diskriminering som hittills har funnits mellan nationella förare och förare från andra medlemsstater. Det är inte acceptabelt att olika förare behandlas olika på vägarna i ett land. Detta är fullständigt oacceptabelt, och det får inte fortsätta, särskilt när det är liv som står på spel – jag upprepar det.

De förseelser som omfattas har med rätta valts ut och är de som orsakar flest olyckor: fortkörning, körning i alkoholpåverkat tillstånd, körning mot rött ljus och slutligen underlåtenhet att använda bilbälte. Det är alltså mycket viktigt att vi går vidare med detta direktiv.

Slutligen vill jag påminna er, som kommissionsledamoten gjorde nyss, om att ministerrådet hade invändningar i fråga om den tredje pelaren och så vidare. Jag anser dock att vi, för att rädda liv, måste finna rättsliga lösningar, och i det här avseendet får jag ibland intrycket att det juridiska käbblet bara är en förevändning. Jag anser att utmaningen ligger i att eliminera dessa verkliga tragedier på våra vägar. De passar inte in i vårt Europa. EU måste absolut hjälpa oss att värna om dessa människoliv som går till spillo varje år.

Det är det som är utmaningen med det här direktivet, och jag hoppas att Europaparlamentet kommer att leverera en mycket stor majoritet, om inte enhällighet, så att vi kan se till att det görs framsteg i den här frågan under det tjeckiska ordförandeskapet.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) Först och främst vill jag tacka Inés Ayala Sender för hennes betänkande om ett ämne som är oerhört viktigt. Omkring 43 000 medborgare förlorar sina liv på Europas vägar varje år, och omkring 1 300 000 medborgare är inblandade i olyckor. De 43 000 dödsfallen på Europas vägar motsvarar en medelstor flygolycka i veckan. Jag tycker inte att vi kan tolerera den här situationen längre.

Jag vill nämna att det föreslagna direktivet inte handlar om brottspåföljder eller det poängsystem som redan finns i medlemsstaterna. Jag efterlyser att uppgifter ska överföras mellan medlemsstaterna på ett sätt som tryggar konfidentialitet och säkerhet. Meddelandena mellan medlemsstaterna bör också innehålla uppgifter om tillgängliga betalningssätt och den valuta som ska användas för betalningen.

Om de statliga myndigheterna i bosättningsmedlemsstaten beslutar att inte gå vidare och tillämpa de ekonomiska påföljder som den medlemsstat där förseelsen ägde rum har fastställt måste detta dessutom alltid rapporteras till Europeiska kommissionen. Jag tycker att det här direktivet är oerhört viktigt. Därför hoppas jag att Europaparlamentets omröstning om den här frågan också kommer att hjälpa Europeiska rådet att ta ett steg i rätt riktning, med andra ord att anta det här direktivet. Det är absolut ett måste. Tack.

Bilyana Ilieva Raeva, för ALDE-gruppen. – (BG) Fru Ayala Sender! Jag vill börja med att gratulera er till att ha gjort ett av våra mest tragiska sociala problem till en gemensam politisk prioritering för oss. Det antal

människoliv som går förlorade är numera långt högre än vad vi vill se på europeisk nivå överlag, som ni sade, herr kommissionsledamot.

Vi har nästan 70 standarder för olika bilreservdelar, men för närvarande har vi inget direktiv som gör att antalet människor som förlorar sina liv på Europeiska unionens vägar minskar. Detta är absurt. Att människoliv är säkra på våra vägar är inte mindre viktigt än de miljönormer vi ålägger medlemsstaterna att följa. I det här sammanhanget måste vi stödja Inés Ayala Senders betänkande med förslaget om obligatoriska gränsöverskridande sanktioner för fyra viktiga förseelser som svarar för mer än 75 procent av dödsfallen på vägarna i omröstningen i morgon.

Införandet av gränsöverskridande åtgärder mot dessa förseelser kommer att begränsa antalet allvarliga olyckor och dödsolyckor och föra oss närmare målet att minska dem med 50 procent till 2010. Den allmänna trafikpolitiken bygger på Europeiska unionens allmänna trafiklagstiftning och på allmänna normer, men inte nödvändigtvis med samma riktmärken. Vi talar om rödljus och fortkörning, men vi talar inte om användningen av trafikljus och rondeller, eller om att prata i mobiltelefon eller röka under körning, eller om körlektioner i Europeiska unionen eller generella böter som skulle chockera också de mest förhårdade lagöverträdarna.

För närvarande tillåts en ungersk förare bryta mot vägtrafikförordningen i Tyskland och straffas inte på något sätt för detta, men införandet av detta direktiv och era förslag kommer att se till att han straffas i sitt eget land. Europeiska unionen behöver en allmän europeisk trafiksäkerhetspolitik som skapar en tillräcklig säkerhetsnivå för att skydda människoliv på våra vägar och som medlemsstaterna inte tillåts avvika från.

Vi kan naturligtvis lita på att kommissionen bestraffar regeringar som inte har hanterat avfall ordentligt, som inte har följt arbetstidsdirektivet eller som har skadat miljön. Men behöver vi då inte mekanismer som gör att dödssiffrorna på de nationella vägarna inte överstiger genomsnittet i EU?

I det sammanhanget vill jag än en gång understryka hur viktigt det är att vi använder allmänt accepterade europeiska olycksindikatorer som måttstock. Fru Ayala Sender! Jag tycker att ert betänkande är ett framsteg på vägen mot en integrerad paneuropeisk trafiksäkerhetspolitik. Det här direktivet kommer att lägga grunden för ett EU utan trafikförseelser, utan gränser och utan möjligheter att bryta mot reglerna.

Eva Lichtenberger, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka föredraganden. Hon har verkligen ansträngt sig i frågan, som oväntat blev mycket kontroversiell, för att uppnå samförstånd, även med rådet. Rådet intar en mycket ologisk och icke-europeisk ståndpunkt i frågan, eftersom den viktigaste målsättningen för ett antal regeringar uppenbarligen är att skydda sina egna fortkörare, förare som ligger för nära eller är berusade, oavsett vems liv de utsätter för fara.

För närvarande följer människorna restriktionerna i sitt eget land, men så snart de passerar gränsen till ett annat land blir de som tokiga och kan inte släppa gasen, just för att de inte behöver oroa sig för att betala böter. En sak behöver tydliggöras: små länder eller länder med mycket turism anser det vara särskilt svårt att få de egna medborgarnas förståelse för böter, det vill säga brottsbekämpning, om de är absolut säkra på att andra i praktiken inte riskerar att bötfällas.

Så när någon ligger för nära mig, kör upp alldeles bakom mig och har en nummerplåt från en annan medlemsstat i Europeiska unionen måste jag ifrågasätta om det är för att mitt liv är mindre värt än ett liv i hans land som han bara ger människor i sitt eget land säkerhetsmarginal? Det är inte rätt, det är inte europeiskt och det försämrar trafiksäkerheten på våra vägar.

Vi har uppnått en bra text. Naturligtvis är det fortfarande något som saknas: frågan om dataskydd har exempelvis inte klargjorts tillräckligt. Jag ber er emellertid avslutningsvis att stödja det ändringsförslag jag har lagt fram om begränsningen på 70 euro. Då kommer vi att ha klarat ut mycket av debatten om obalanserna. Det viktiga här är helt enkelt att en listig bötesnivå skulle vara en förständig gräns.

Sebastiano (Nello) Musumeci, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, herr Tajani, mina damer och herrar! 40 000 döda på ett år är en upprörande statistik.

Även om dödsolyckor på vägarna ännu inte är en katastrof är de definitivt ett extremt allvarligt socialt fenomen, där medlemsstaterna ofta inte kan göra mer än att föra nedslående register och samla in oroande statistik. Det är resultatet av större personlig rörlighet kommer några att säga, medan andra anser att det är resultatet av en ökad mekanisering. Naturligtvis, men det är också konsekvensen av en långsam policy för förebyggande å ena sidan och repression å den andra i medlemsstaterna och definitivt i Europeiska unionen, som hittills inte har kunnat utarbeta en gemensam politik för trafiksäkerhet.

En undersökning som nyligen genomfördes av det italienska statistikkontoret visar att 44 procent av alla trafikolyckor i Italien under 2007 skedde nattetid mellan fredag och söndag morgon. Det oansvariga uppträdandet hos dem som sätter sig bakom ratten är tyvärr inte begränsat till ett specifikt land, och vi måste därför granska förslaget till direktiv som försöker hindra bilförare att begå trafikförseelser oavsett var de är, i syfte att halvera antalet döda på vägarna före 2010.

Det är bra, men åtminstone i några fall krävs ytterligare förbättringar. Låt mig ge bara ett exempel: uppföljning av förseelser. Herr Tajani! Jag anser att vi borde följa Schweiz' exempel. Där går det till så att alla som begår en trafikförseelse stoppas några kilometer senare av en trafikpatrull och en av två saker händer: antingen betalar föraren böterna omedelbart eller också konfiskeras bilen till dess att böterna är betalda.

Jag är fullständigt medveten om att en sådan policy inte är lätt att införa och att den kan förefalla drastisk men den är definitivt effektiv, och dessutom vet vi alla att man inte kan bota cancer med aspirin och det vi nu står inför är metastaser. Inés Ayla Senders betänkande är ändå bra, och jag kommer självfallet att stödja det.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Min kollega Ari Vatanen som är en välkänd mästare inom motorsport säger ofta att vi alla måste dö en dag, men han tillägger att det inte behöver ske vid ratten. Sedan 2005 har antalet dödsoffer i trafikolyckor inte sjunkit som det borde. Siffrorna för 2007 förstärker vår oro. Det är dessa variationer som bäst visar hur mycket vi fortfarande har kvar att göra.

Vi är alla medvetna om att påföljder för många förseelser som begås på medlemsstaternas territorium men i en annan stat än där föraren är bosatt oftast inte kontrolleras. Förslaget till direktiv som vi nu diskuterar innehåller med rätta ett system för elektroniskt datautbyte som syftar till att underlätta gränsöverskridande uppföljning av ekonomiska straff för trafikolyckor, och fokuserar på de fyra allvarligaste överträdelserna när det gäller människoliv i Europa. Systemet är i sig självt motiverat. Medborgarnas rättigheter när det gäller skydd av deras personuppgifter måste emellertid säkerställas.

Europeiska kommissionens utvärdering av direktivets genomförande är därför grundläggande och bör ske noggrant. Vi har fortfarande problemet med skiftande rättslig kategorisering av förseelser beroende på i vilken medlemsstat de begås. I vissa fall är dessa överträdelser snarare administrativa, medan de i andra är brottsliga förseelser. I vissa fall åtföljs de av ytterligare straff, exempelvis körförbud, men i andra fall är det inte så. Det här är inte rätt tillfälle att gå in på tekniska detaljer, däremot ett tillfälle att eftersträva den bästa lösningen för att genomföra direktivet som kan studeras för framtiden.

Föredraganden, som jag måste gratulera, föreslår faktiskt möjliga lösningar som innefattar harmonisering av både fasta straff och kontroller och utrustning för trafiksäkerhet. Vi anser också att det råder tvivel när det gäller den faktiska rätten till överklagande när föraren inte instämmer i det utdömda straffet. Kommer denna rätt att garanteras korrekt när käranden måste vända sig till en jurisdiktion och mot lagar som inte gäller det land han är bosatt i? Detta är en fråga som jag låter kommissionsledamot Antonio Tajani besvara.

Avslutningsvis måste förarna informeras korrekt om sina nya rättigheter och skyldigheter. Endast på detta sätt kommer de att se på initiativet, inte som ett repressivt instrument, utan snarare som ett sätt att uppmuntra ett säkrare beteende bakom ratten, vilket i större utsträckning respekterar både andra människors liv och deras eget.

Talmannen. – Tack, herr Queiró. För min del vill jag lugna er. Jag kör moped oftare än bil, men jag skulle vilja slippa dö även när jag kör moped, inte bara när jag sitter i min bil.

Robert Evans (PSE). – (EN) Herr talman! Det här är en viktig fråga, och jag är besviken över att rådet inte är här, eftersom det nu spelar en avgörande roll i och med att dess tankegångar är ganska annorlunda jämfört med parlamentets, om jag förstått rätt.

Inés Ayla Sender talade om oro för den rättsliga grunden. Även om jag stöder principen om gränsöverskridande uppföljning måste det vara juridiskt sunt och starkare än det är nu.

De förseelser som omfattas av förslaget är begränsade till fortkörning, rattfylleri, säkerhetsbälte och att inte köra mot rött. Brigitte Fouré sade att dessa inte kan tolereras, och Inés Ayala Sender talade om människor som klarar sig undan. Jag hoppas att vi, när vi närmar oss nästa fas i diskussionen, kommer att ta upp den aspekten. Människor som klarar sig undan vid rattfylleri, fortkörning eller körning mot rött ljus är en fara för andra medborgare, men de är ofta, vill jag påstå, samma människor som anser att andra regler på vägen inte gäller dem, vare sig vi talar om parkeringsrestriktioner, trängselavgifter eller, som Bilyana Raeva sade, att tala i mobiltelefon under körning. Det finns också de som bortser från innovativa åtgärder såsom områden

med låga utsläpp. Dessa är mycket viktiga frågor som ingen borde bortse från. Vi behöver en gränsöverskridande alleuropeisk uppföljning för att motverka dem alla.

Alla människor som bryter mot lagen bidrar till de 42 000 dödsoffer som kommissionsledamoten talade om tidigare. Om vi hade 42 000 dödsfall inom något annat europeiskt verksamhetsområde än bilkörning skulle vi vara beredda till strid dag efter dag, vecka efter vecka och månad efter månad.

Kolleger! Tillsammans måste vi agera för att stärka detta stycke lag ännu en gång för alla våra medborgare i EU: 27 medlemsstater.

Talmannen. – Jag vill att ni ska veta att rådets sekretariat är närvarande och noterar allt som sägs. Jag säger det till dem av er som har talat och mot bakgrund av de kommentarer som gjorts. Herr Rack! Ni har ordet i två minuter.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är bra att vi till slut är överens om att gemensamt väcka åtal för fyra vanliga förseelser, men vad som verkligen är viktigt är att dessa trafikförseelser bestraffas, inte bara att vi säger att vi är överens om att åtal ska väckas för en rad förseelser.

Det viktigaste problemet är faktiskt att ett stort antal medlemsstater inte väcker åtal för sådant som behöver åtalas. För mig är det obegripligt – och vi måste säga detta högt och tydligt – att vissa medlemsstater – och det är också i huvudsak de som inte vill bestraffa trafikförseelser i andra medlemsstater – gömmer sig bakom den juridiska frågan och behörighetskonflikten. Det som är viktigt här är vad vi håller oss till genom den grundläggande standpunkten i Lissabonfördraget.

I vilket fall som helst är det viktigt att medlemsstaterna inte ska skydda sina medborgare mot vad de tar sig för i en annan medlemsstat. Jag är verkligen ledsen att behöva förebrå kommissionen – men förebrå måste jag – och fråga varför ingen någonsin har övervägt att inrätta eller åtminstone hotat att inrätta överträdelseförfaranden mot den medlemsstat som systematiskt undviker att bestraffa vissa förseelser.

Jag tycker att det skulle vara ett rimligt synsätt, en mycket tydlig signal att det här verkligen är en genuin oro för Europa och Europeiska gemenskapen, och jag skulle därför särskilt vilja råda till det.

En andra synpunkt som jag tycker är viktig är varför vi inte också tar med kandidatländerna i detta system? Jag kommer från ett land där det förekommer en mängd förare från grannländerna som ännu inte, eller nätt och jämnt, är medlemmar i Europeiska unionen, och jag anser att det är helt omotiverat att de ska ha ett *carte blanche* i vårt land.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill gratulera Inés Ayala Sender till hennes utmärkta betänkande. Det är det sista av de många utmärkta betänkanden som utarbetats av en av de bästa kollegerna i det här utskottet.

Fyra orsaker till olyckor och fyra områden som bör regleras på europeisk nivå har identifierats. Dessa är fortkörning, att inte använda säkerhetsbälte, rattfylleri och att köra mot rött ljus. De är verkligen mycket betydande faktorer när det gäller olyckor.

Herr kommissionsledamot! Er inställning när det gäller Europeiska rådet lät mycket drastisk. Det är mycket olyckligt att våra ministrar tar upp en så fundamental fråga som trafiksäkerhet på detta sätt. Frågan gäller vårt utrymme i unionen som är ett öppet utrymme. Straffrihet eller en känsla av straffrihet är den verkliga orsaken till oansvarigt uppträdande.

Jag skulle vilja hänvisa till en annan mycket viktig faktor. Unionsmedborgarna behandlas olika beroende på i vilket land de befinner sig. Det krävs ett effektivt system. Vi måste förstå att straff kommer att utmätas oavsett vilket geografiskt område inom Europeiska unionen det gäller. Om den förordning som diskuteras hjälper oss att genomföra det kommer vi att kunna räkna det som en av våra framgångar. Jag är särskilt glad över att ha fått ordet, eftersom jag känner till situationen i mitt eget land, Polen, där 5 600 liv varje år går till spillo på vägarna.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Den svarta mätare som registrerar dödsolyckor på europeiska vägar rör sig fortfarande hotfullt. Antalet döda har hela tiden minskat men har stabiliserats de senaste åren. Det krävs nya satsningar för att genomföra de mål EU har satt upp. Europeiska kommissionen har lämnat och utarbetat förslag, föredraganden har lagt till sina egna och här har vi nu ett betänkande som är viktigt för alla, om tillämpningen av straff för personer från andra medlemsstater som bryter mot trafikreglerna. Antalet döda varierar stort mellan länderna i Europeiska unionen. Fem gånger fler människor dör på vägarna i Litauen

än i de gamla medlemsstaterna. Utan att vilja överföra huvudansvaret till Bryssel, och samtidigt som jag betonar medlemsstaternas ansvar, är jag fortfarande övertygad om att Europeiska unionen successivt borde nå en gemensam eller åtminstone samordnad policy om bilförarens uppförande på vägen och regler för detta. Detta har redan diskuterats, och jag instämmer till fullo.

Detta är desto viktigare med tanke på att ett ökande antal bilar med registreringsskyltar från olika medlemsstater dyker upp både i nya och gamla medlemsländer i Europeiska unionen sedan Schengenområdet utvidgades. Vi är alla intresserade av att en klok förarkultur sprids i hela Europeiska unionen och att känslan av straffrihet ska försvinna: "I ett annat land kör och parkerar jag som vanligt eftersom ingen ändå kommer att hitta mig." De medlemsstater som är emot förslagen till detta direktiv, vare sig de vill det eller ej, bidrar till att den svarta mätaren rör sig vidare.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Att hitta och straffa utländska förare som begår trafikförseelser i Europeiska unionen kan vara ett impopulärt förslag, men det är fullständigt logiskt och praktiskt. Det är ofattbart att medlemsstater kan instämma i att harmonisera nya säkerhetsegenskaper för fordon som tillverkats för att användas på vägarna inom EU, i syfte att minska trafikskadornas inverkan, men ändå inte vill vara med om att de ska förebyggas. Ett förslag till ett datasystem som tillåter medlemsstaterna att dela med sig av information om trafikförseelser borde vara självklart i en miljö där människor i verkligheten har rört sig fritt i årtal.

Det skulle också vara användbart att harmonisera systemen för trafikförseelser. Jag är medveten om att det skulle vara svårt att använda samma måttstock för södra Italien som för norra Europa, och vissa regler leder möjligtvis inte alltid till samma trafikförseelser eller samma allvar i dessa överträdelser. Jag anser ändå att EU-länderna bör kunna komma överens om de viktigaste förseelserna som är kända för att orsaka de flesta trafikolyckorna år ut och år in. Jag stöder självfallet förslaget från kommissionsledamoten och föredraganden.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Det är otroligt att det har tagit så lång tid att försöka genomföra lagstiftning så att vapnet med trafiklagstiftning ska kunna röra sig över gränserna i EU:s medlemsstater och rädda liv. Det är ännu mer otroligt att rådet förhindrar att det sker. Det är också otroligt att vi beslutar om hastighetsbegränsningar för våra bilar, och sedan tillverkar fordon som kan färdas två eller tre gånger så fort som högsta tillåtna hastighet. Det är också otroligt att vi enligt lag har alkoholgränser för förare, och ändå bombarderar vi våra medborgare – särskilt under festsäsongen – med alkoholreklam. Och vi förknippar alkoholintag särskilt med sex appeal och manlighet i vissa fall.

Herr kommissionsledamot! Ge inte upp er kamp. Kämpa i stället med oss mot rådet, som är frånvarande i dag, för att rädda liv och göra våra vägar till en säkrare plats.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka alla som har deltagit i debatten. De har givit tyngd åt det beslut som jag hoppas kammaren fattar i morgon, liksom till kommissionens arbete i rådet. Det blir inte lätt, men jag tror att vi tillsammans till slut kommer att komma dit.

Jag måste betona det allvarliga i de trafikförseelser som vi diskuterar, och som orsakar de flesta dödsolyckorna. Tillåt mig att relatera lite statistik för er: Enligt 2007 års konsekvensanalys som innehåller utvärderingar av de föregående tre åren orsakades 30 procent av dödsfallen av fortkörning och 25 procent av rattfylleri och, vill jag tillägga, narkotikapåverkan. Jag stöder därför ändringsförslag 38 från Eva Lichtenberger, som innebär vissa förbättringar av kommissionens text. Jag är tveksam till frågan om 70 euro eftersom det skulle innebära en ojämlik behandling.

Sjutton procent av olyckorna orsakas av att säkerhetsbältet inte används och cirka 4 procent av att man kör mot rött ljus. Totalt beror 75 procent av dödsolyckorna i trafiken på en eller flera av dessa fyra överträdelser av trafiklagstiftningen. Jag tror det var allt jag hade att säga. För tydlighetens skull, låt mig vända mig till rådet, till dem som företräder rådet, rådets generalsekretariat, och upprepa det jag sade för några dagar sedan vid rådet (transport): kommissionen har inte för avsikt att minska medlemsstaternas inflytande. Vi är enbart intresserade av att minska antalet döda i trafiken på Europeiska unionens vägar. Genom att göra det har vi för avsikt att aldrig gömma oss bakom tillämpningen av lagar, för att svara även Reinhard Rack.

När det gäller förseelserna har vi varit bestämda gentemot medlemsstaterna, men endast i frågor som gäller andra former av transport än bilar, eftersom det här är första gången som vi har vidtagit åtgärder inom bilsektorn. Vi har lagstiftning om att köra tunga fordon, men inte vanliga bilar. Jag tror därför att vi i kommissionen, tack vare den uppmuntran vi fått från kammaren i dag –, det kan jag försäkra er alla, även Marios Matsakis – kommer att arbeta framåt. Vi har inte för avsikt att sluta, för när det handlar om att rädda

människoliv kan ingen laglig invändning blockera åtgärderna från dem som har politiska skyldigheter gentemot en halv miljard europeiska medborgare.

Avslutningsvis hoppas jag att den här jul- och nyårshelgen kommer att ge tid för reflektion för alla ministrar som har oroat sig för texten som kommissionen, med parlamentets stöd, lade fram för rådet. Och eftersom det här är mitt sista inlägg före juluppehållet vill jag avslutningsvis för kommissionens räkning önska alla ledamöter, ordförandeskapet och hela parlamentet allt gott.

Talmannen. – Tack, herr Tajani. Vi återgäldar självfallet era hälsningar, och vad gäller rådet kommer vi att vara beredda att på trettondagsafton leverera stora säckar med kol om de är olydiga!

Inés Ayala Sender, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag tänkte framföra ett klagomål till er just om att rådet inte är närvarande, men jag ser att det faktiskt är en person som företräder rådet, även om jag självfallet skulle ha föredragit att ha en direkt företrädare för ordförandeskapet här. Jean-Louis Borloo var emellertid mycket trött.

Jag vill tacka mina kolleger för deras kommentarer. Jag kan försäkra några av dem att vi har talat med Europeiska datatillsynsmannen för att se till att personuppgifterna förblir helt konfidentiella. Särskilt när det gäller garantier för förfaranden har vi med ovärderlig hjälp från kommissionen och parlamentets juridiska enheter försökt att ta upp allt som är möjligt på detta stadium av direktivet.

Vad gäller det schweiziska systemet kan jag försäkra er att problemet för närvarande är att vår polis normalt inte kan utbyta uppgifter om personer som inte bor i landet eller meddela dem. I de fall de kan få tag i dem får de betala, och det sker i alla våra medlemsstater. Dessa uppgifter kan emellertid inte erhållas när radar eller kameror används – det vill säga mekaniska hjälpmedel – och det är det system vi för närvarande inför.

Jag skulle bara vilja tacka er alla för ert tålamod, eftersom vi inom vissa områden inte kunde utvidga det arbete som bland annat utförts av Robert Evans, Eva Lichtenberger och Silvia-Adriana Ticău. Vi har emellertid klausulen om översyn. Kommissionen har försäkrat oss om att den innebär att vi kan genomföra en bedömning inom två år efter att direktivet införts och att nya aspekter då kan införas vid behov.

Men för att det ska kunna ske måste direktivet självfallet antas. Vi behöver därför politiska lösningar och inte futtiga juridiska knep. Jag tackar därför både kommissionen och det franska ordförandeskapet, och framför allt mina kolleger i parlamentet, inte bara för deras tålamod och stöd utan även, hoppas jag, för morgondagens omröstning. Resultatet måste vara så enhälligt som möjligt så att vi tillsammans med kommissionen kan våga möta det nya tjeckiska ordförandeskapet och betona behovet av att försöka få direktivet godkänt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 17 december.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Fortkörning, rattfylleri, underlåtenhet att använda säkerhetsbälte eller att inte stanna vid rödljus är huvudorsakerna till de dödsolyckor som ofta sker på europeiska vägar, och EU försöker därför som ett första steg harmonisera reglerna för dessa fyra överträdelser.

Jag anser att direktivets bidrag är ett enhetligt europeiskt synsätt på indrivning och nivåer för böter och användningen av ett datanätverk för att utbyta information. På minussidan finns bristande medvetenhet bland förare när det gäller ändringar av regler för indrivning av böter inom en EU-ram.

Jag tycker att det är viktigt att kommissionen, tillsammans med medlemsstaterna, genomför en informationskampanj för att ge de medborgare som reser över gränserna till andra medlemsstater information i förväg om de juridiska konsekvenserna av att överträda lagen samt informerar om vilka bötesnivåer det kan bli fråga om. Förare måste ha rätt att ta emot meddelanden på ett språk som de förstår, särskilt om meddelandet får juridiska konsekvenser. De måste bli medvetna om reglers giltighet, möjligheter till överklagande och konsekvenserna av att inte reagera.

Jag tror att det här direktivet kommer att få förarna att köra försiktigare och säkrare och att det kommer att bidra till att minska antalet trafikolyckor med dödlig utgång på europeiska vägar, där 40 000 personer dog 2007. Jag stöder antagandet av direktivet om att förenkla de gränsöverskridande reglerna när det gäller trafiksäkerhet, och jag välkomnar därför föredragande Inés Ayala Senders betänkande.

20. Överföring av värdepapper och ställande av finansiell säkerhet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Piia-Noora Kauppi, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 98/26/EG om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper och direktiv 2002/47/EG om ställande av finansiell säkerhet med avseende på sammanlänkade system och kreditfordringar (KOM(2008)0213 – C6-0181/2008 – 2008/0082(COD)) (A6-0480/2008).

Piia-Noora Kauppi, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag har haft nöjet att vara föredragande i frågan om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper samt direktivet om ställande av finansiell säkerhet. Jag lämnar parlamentet i morgon – det här blir mitt sista lagstiftningsbetänkande för Europaparlamentet – så jag ber om ursäkt om jag blir lite känslös i kväll.

Detta är inte den mest politiska frågan. Ibland är det vi gör i Europaparlamentet ganska tekniskt, men jag är absolut säker på att detta direktiv, denna lagstiftning, också kommer att hjälpa Europa att gå framåt.

Syftet med lagstiftningen är att uppdatera direktiven efter den senaste utvecklingen på marknaden och när det gäller regler. Huvudförändringen i direktivet om slutgiltig avveckling är att utvidga direktivets skydd så att det även omfattar avveckling nattetid och avveckling mellan sammanlänkade system. Detta är mycket viktigt eftersom antalet sammanlänkningar och behovet av driftskompatibilitet har ökat enormt den senaste tiden. Direktivet om marknader för finansiella instrument, som jag också hade äran att vara föredragande för här i kammaren, liksom den europeiska uppförandekoden för clearing och avveckling förväntas bli alltmer operativa, och det innebär att vi har ett större behov av att samordna våra system för avveckling och finansiell säkerhet.

När det gäller direktivet om ställande av finansiell säkerhet (FCD) är det mycket viktigt att acceptera kreditfordringar som finansiell säkerhet. Europaparlamentet ville också utvidga omfattningen av vad som accepteras som säkerhet för kreditfordringar mellan banker. För mig var det acceptabelt att krediter till mikroföretag och små företag utesluts, precis som konsumentkrediter.

Inrättandet av en harmoniserad juridisk ram för användning av kreditfordringar som säkerhet i gränsöverskridande transaktioner bidrar till att förbättra marknadens likviditet och säkerställa att system för avveckling fungerar korrekt på snabbt utvecklade marknader. De nya direktiven innebär också flera förenklingar, klargöranden och definitioner. Dessa lösningar kommer att utgöra ett viktigt bidrag till att stärka verktygen för att hantera instabilitet på finansmarknaderna.

Mitt mål var att nå en kompromiss vid den första behandlingen, så vi förhandlade hela tiden med rådet och kommissionen. Jag har också förhandlat med andra politiska grupper, särskilt med Pervenche Berès och Margarita Starkevičiūtė, för att uppnå en kompromiss som alla i parlamentet skulle vara nöjda med. Jag är mycket glad att betänkandet accepterades enhälligt av utskottet för ekonomi och valutafrågor.

I slutändan är jag också ganska nöjd med kompromissen som kommer att röstas igenom under sammanträdet denna vecka. I de flesta frågor gick förhandlingarna bra, och vi kom överens om de grundläggande linjerna i lagstiftningen. Det fanns emellertid också ett antal kontroversiella frågor, och jag lyckades inte föra alla i mål.

Under förhandlingarna kunde jag inte få stöd för förslaget från utskottet för ekonomi och valutafrågor att ändra definitionen av systemet så att direktivet skulle kunna skydda system baserade på ECB-rättsakten och så att Europeiska centralbanken skulle kunna utforma sådana system själv. Jag är glad att Europeiska kommissionen slog fast under förhandlingarna att den i princip är för ett sådant ändringsförslag och sannolikt kommer att lägga fram ett förslag om detta inom en snar framtid.

Vad gäller direktivet om finansiell säkerhet och förhandsanmälan kunde jag ha önskat att alla medlemsstater redan hade övergivit kraven på förhandsanmälningar, vilka enligt min uppfattning endast medför byråkrati och inte för oss närmare någon målsättning. När jag fick veta att frågan var extremt känslig för vissa medlemsstater är jag emellertid nöjd att vi fick en klausul om översyn inskriven.

Jag tror att efter fem år kan det fåtal medlemsstater som fortfarande vill kräva dessa förhandsanmälningar övertygas om att sluta upp med denna onödiga vana. Som jag tidigare har nämnt är jag glad att vi kunde uppnå en kompromiss som vi alla kunde vara överens om. Jag hoppas att ni, mina kolleger, kommer att rösta för den här lagstiftningen på torsdag.

Avslutningsvis vill jag säga att det har varit ett nöje att samarbeta med er alla under dessa år. Detta är mitt 20:e lagstiftningsbetänkande, och det blir också mitt sista. Jag kommer att sakna parlamentet, kammaren och er alla.

Talmannen. – Fru Kauppi! Ännu en gång tackar vi er för ert arbete, och vi önskar er allt gott i framtiden.

Charlie McCreevy, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredragandena Piia-Noora Kauppi och Aloyzas Sakalas från utskottet för ekonomi och valutafrågor respektive utskottet för rättsliga frågor för deras snabba och mycket effektiva arbete i ärendet.

Direktiven om slutgiltig avveckling och finansiella säkerheter fungerar bra och åtnjuter brett stöd på marknaden. Jag är ändå glad att vi har kunnat komma överens på mindre än åtta månader om de nödvändiga anpassningarna för att de helt ska bli i linje med den senaste utvecklingen när det gäller regler och marknaden. Detta är viktigt för den finansiella stabiliteten och särskilt för att systemen för avveckling, som blir alltmer sammanlänkade, ska fortsätta att fungera korrekt, samtidigt som de behåller sin egen identitet. Det behövdes inga supersystem, och detta utsägs tydligt i ändringsförslagen.

Mina enheter började förbereda kommissionens förslag i början av 2007, innan den nuvarande finansiella turbulensen började. Men jag tror att de ändringar vi har föreslagit rättfärdigas av de utmaningar som turbulensen har skapat. Inrättandet av en harmoniserad rättslig ram för att använda kreditfordringar som säkerhet vid gränsöverskridande transaktioner kommer att ytterligare förbättra marknads likviditet, något som verkligen behövs i den nuvarande situationen.

Vi förväntar oss att med enklare regler kommer kreditfordringar att användas oftare i framtiden. Det här beror naturligtvis på marknads efterfrågan på andra former av säkerhet. Under finanskrisens första månader har vi emellertid sett att efterfrågan på kreditfordringar har ökat, exempelvis i jämförelse med de allmänt kända värdepapperen som säkras av andra tillgångar. Förklaringen är enkel: så länge kreditfordringar inte buntas ihop, vilket är fallet när det gäller värdepapperisering, kan den som tar emot säkerheten bedöma kreditvärdigheten individuellt innan man beslutar om de ska accepteras. Det ni ombeds att instämma i genom att rösta för Piia-Noora Kauppis betänkande är att underlätta användningen av kreditfordringar genom att avskaffa några formella krav.

Kommissionen åtar sig att inom fem år rapportera tillbaka till er om dessa förändringar. Vi ska framför allt titta på hur avskaffandet av skyldigheten att registrera eller informera gäldenären om tillhandahållande av kreditfordran som finansiell säkerhet fungerar, särskilt i de medlemsstater som för närvarande är tveksamma och vill välja bort artikel 3.1 i direktivet om ställande av finansiell säkerhet.

Låt mig ta tillfället i akt och önska Piia-Noora Kauppi lycka till i framtiden. Jag vet att hon återvänder till en mycket intressant tjänst i Finland. Under min tid som kommissionsledamot har hon varit mycket samarbetsvillig och hjälpsam och alltid gjort sitt yttersta i alla uppgifter som parlamentet gett henne. Jag vet att hon kommer att vara mycket framgångsrik i sin framtida karriär, och jag önskar henne och hennes familj allt gott.

Aloyzas Sakalas, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (EN) Herr talman! Jag utsågs av utskottet för rättsliga frågor till att föredra yttrandet om Piia-Noora Kauppis huvudbetänkande i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Jag lade fram två ändringsförslag. Utskottet för rättsliga frågor godkände förslaget till yttrande och är positivt till mina ändringsförslag om att Europeiska centralbanken borde kunna utforma och anmäla sina egna system direkt utan att tyska Bundesbank eller andra nationella myndigheter behöver ingripa.

Vi hade ett trepartsmöte med experter från Centralbanken, rådet och Europeiska kommissionen. Experterna från Centralbanken uttalade sitt starka stöd till de ändringsförslag som utskottet för rättsliga frågor har lagt fram. Omvänt hade rådet svårigheter i arbetsgrupperna med att nå en kompromissöverenskommelse om ett av de framlagda ändringsförslagen eftersom medlemsstaterna inte vill ge ECB rätten att utforma och anmäla sina egna system direkt. Jag beklagar att detta ändringsförslag inte godkändes av rådet, men jag tror att det är ett utmärkt tillfälle att ta upp frågan inom en snar framtid.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Othmar Karas, *för PPE-DE-gruppen.* – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Kauppi, mina damer och herrar! Tillåt mig – eftersom jag nu kan tala för gruppen – att börja med att tacka Piia-Noora Kauppi för

min grups räkning, inte bara för hennes enorma engagemang, utan framför allt för hennes stora kunnande och hennes hängivna arbete i parlamentet och därmed också hennes kompromissvilja. Man vet alltid vad hon står för, och man vet också att hon närmar sig andra. Hon återvänder till en spännande tjänst och, ännu viktigare, hon kommer att ha mer tid att vara mamma. Jag tackar er för det goda samarbetet och önskar er allt gott.

I denna granskning bemöter Europeiska unionen återigen krisen på finansmarknaden på rätt sätt. Det finns fortfarande alltför många skillnader i de enskilda medlemsstaterna, och den harmonisering som inletts är ett steg i rätt riktning. Krisen på finansmarknaden är också, vilket kan ses från detta exempel, en möjlighet till kommunikation för Europeiska unionen och för att permanent förbättra vårt europeiska finansmarknadssystem. Jag vill framhålla att det är grundläggande för stabiliteten på finansmarknaderna att garantera ett system för avveckling som fungerar korrekt, särskilt på snabbväxande marknader, och i tider som dessa är det ännu viktigare.

För mig finns det tre viktiga punkter. För det första det enhetliga synsätt som tillämpas i betänkandena. För det andra stöder jag förenklingen och lättningen vid tillämpningen av båda direktiven. För det tredje ska jag ta hänsyn till resultaten av detta betänkande och detta direktiv i mitt eget betänkande om kapitalkravsdirektivet, så att de bidrar till ett omfattande betänkande och möjliggör ett enhetligt synsätt.

Pervenche Berès, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Kauppi! Tillåt mig att som talesman för Socialdemokraterna i Europaparlamentet ansluta mig till de positiva kommentarer som redan har framförts. Det stämmer att vi alltid vet var vi är när vi förhandlar med er. Ni har era uppfattningar, men när man förhandlar med er är åtminstone allt svart eller vitt. I slutändan visste vi exakt var vi var och kunde därför göra framsteg. Ni visade återigen er förmåga att samarbeta med alla. Enligt min uppfattning är detta ett typiskt tecken på ett parlaments intelligens. När det gäller just det här betänkandet är det tack vare detta som ni kunde uppnå en överenskommelse vid den första behandlingen, vilket vi alla från början ville.

I grund och botten gäller betänkandet en fråga där kommissionen är sorgligt bristfällig. Detta är den eftermarknadsfråga där vi, efter att direktivet om marknader för finansiella instrument antagits, skulle ha önskat att kommissionen kom med tyngre förslag för att organisera, strukturera, övervaka och reglera marknaden, som kallas för eftermarknaden.

Betänkandet är en mycket liten, mycket juridisk och mycket teknisk byggsten som är användbar, men den kan inte dölja den enorma uppgift vi har framför oss och där vi fortfarande väntar på förslag från kommissionen. Resultaten av vad kommissionen ville inleda med uppförandekoden är mycket begränsade. Vi väntar nu på bedömningen av detta, och vi är ganska besvikna, precis som ett antal intressenter på marknaden som tydligt kan se att självreglering inte är tillräckligt på det här området.

Två huvudsakliga svårigheter växte fram inom den specifika och mycket exakta text vi har framför oss i dag. Den första var att besluta om huruvida Europeiska centralbanken skulle få särskilda befogenheter i denna åtgärd. Jag anser att det kom upp användbara förslag. Rådet ville emellertid inte gå längre än den nuvarande situationen, och eftersom vi är kloka och ansvarskännande accepterade vi kompromissen. Det ledde därför till det balanserade förslag som nu ligger på bordet och som vi måste godkänna.

Den andra viktiga beståndsdelen var att se till att det sätt som systemen sammanlänkades på inte i sig självt skapar självständiga system. Ännu en gång, parlamentets inställning är rimlig och innebär att den här sammanlänkningen kan göras utan att för den skull ge den en självständighet som vi inte ville skapa genom denna text.

Det finns uppenbarligen fortfarande många frågor som behöver tas upp, och jag hoppas att kommissionen, genom sitt monopol när det gäller initiativ på det här området, vill ta sitt ansvar.

Margarita Starkevičiūtė, för ALDE-gruppen. – (LT) Det framlagda dokumentet förefaller endast tekniskt. I verkligheten innebär det ett säkert system för överföring av värdepapper, som är viktigt för många människor som är delaktiga i pensionsfonder, försäkringssystem eller investeringssystem. Föredragandens dokument är perfekt utarbetat precis som alla hennes dokument. Jag är mycket glad att jag hade äran att arbeta med henne vid förberedelserna av många finansiella dokument, och jag är mycket ledsen över att hon arbetar sin sista dag här i parlamentet. Vi i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa kan instämma i betänkandet, eftersom det återger vår uppfattning. Vilken uppfattning är det då? För det första anser vi att Europeiska unionens gemensamma marknad för överföring av värdepapper måste utvidgas eftersom den är mycket fragmenterad. Vi vill emellertid inte ha ett monopol. Vi tror därför att betänkandet innehåller

villkor för att på ett flexibelt sätt utgöra en form av samarbetsavtal för olika system och införa nya sammanlänknings.

När det gäller finansiella säkerheter ansåg vi det mycket viktigt att förfarandena förenklas och görs tydligare och att det, när det gäller insolvens och olika kritiska fall, skulle vara lättare att lösa oenigheter om ägande och att alla villkor skulle bli tydligare. Det förefaller som om det målet också har uppnåtts.

I likhet med övriga föredragande beklagar jag att det inte varit möjligt att lösa problemet med avvecklingssystemen som inrättats av Europeiska centralbanken. Jag skulle verkligen vilja uppmana kommissionen att utarbeta ett kompromissförslag i frågan så snabbt som möjligt, eftersom Europeiska centralbanken kommer att tvingas ägna mer och mer uppmärksamhet åt hur ett sådant system fungerar och frågan om de ska behållas måste lösas, vilket kanske är vad som stoppar utvidgningen av dessa förordningar till befintliga system under inverkan av Europeiska centralbanken.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Jag vill gratulera föredraganden Piia-Noora Kauppi till hennes betänkande om direktivet om ställande av finansiell säkerhet som innehåller tre stora ändringsförslag till det nuvarande direktivet. Dessa är uteslutning av kreditavtal för konsumenter och småföretag ur direktivets tillämpningsområde, införande av en klausul om tidsbegränsning på fem år för medlemsstaternas rätt att kräva anmälan eller registrering och sist men inte minst breddande av direktivets tillämpningsområde genom att föreslå att det utvidgas till att godta interbanklån som säkerhet, i stället för enbart centralbankslån som det ursprungliga förslaget gällde.

Jag anser att de ändringsförslag som lagts fram överensstämmer med EU:s bestämmelser på området, och jag stöder därför betänkandet. Jag vill avsluta med att tacka Piia-Noora Kauppi för allt hennes hårda arbete i Europaparlamentet, och jag önskar henne all framgång med den nya satsningen. Tack.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag vill tacka er, fru Kauppi, för ert arbete, er professionalism och ert engagemang när det gäller att förhandla om en kompromiss om det föreslagna direktivet som utan tvekan bidrar till att stabilisera finansmarknaden. Jag gratulerar Piia-Noora Kauppi till att ha uppnått en överenskommelse vid den första behandlingen. Jag vill också tacka henne i dag för allt arbete i Europaparlamentet, inte bara för tjugotalet betänkanden om ämnen som goda tillämpningar inom banksektorn, exempelvis den kod som tidigare nämndes. Piia-Noora Kauppi har också visat sin professionalism i diskussioner om många andra betänkanden. Jag uppskattar mycket den ståndpunkt hon intar i vår gemensamma kamp mot patentering av programvara i en tid när Europeiska unionen inte har något europapatent. Vi kommer att känna hennes frånvaro till dess att vi kanske förhandlar om patentet någon gång i framtiden. Tack för ett gott samarbete.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla för att ha bidragit till debatten, och som jag sade i mitt tidigare uttalande välkomnar jag helhjärtat parlamentets betänkande.

Direktiven om slutgiltig avveckling och finansiell säkerhet är de två hörnstenarna i avslutningsmiljön, och det råder ingen tvekan om att de nuvarande ändringsförslagen innebär avsevärda framsteg.

Kommissionen stödde ECB:s begäran om att utforma system direkt för kommissionen, men för närvarande finns det inte tillräckligt med stöd i rådet. Det är emellertid något som vi kommer att titta på igen inom en snar framtid.

Jag vill återigen önska Piia-Noora Kauppi allt gott.

Piia-Noora Kauppi, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka mina kolleger för deras vänliga ord och även kommissionsledamoten för hans samarbete under åren.

Jag skulle vilja ta upp några politiska punkter, för det första om uppförandekoden för clearing och avveckling. Jag tror inte det är rätt tidpunkt att göra en slutgiltig bedömning av framläggandet av koden. Detta har varit ett av skälen till att några av marknadens aktörer har varit emot utvecklingen av sammanlänknings och driftskompatibilitet. De säger att det är problem med den slutgiltiga avvecklingen och även med att samordna olika regler. Jag tror att när vi nu accepterar direktivet kommer det att göra det lättare för marknadens aktörer att acceptera sammanlänknings och driftskompatibilitet med deras system.

Den andra frågan gäller ECB. Jag tror att vi kan samarbeta mer med kommissionen, särskilt när det gäller att skapa ett gemenskapens synsätt på olika ämnen. Vi har redan en praktisk utveckling som leder till gemenskapssystem, och ECB har skapat nätverksbaserade system som inte lyder under någon särskild medlemsstats lag. Det skulle vara dumt att inte använda denna praktiska dagliga utveckling när vi försöker

uppdatera europeiska lagar. Jag är därför mycket glad att kommissionen kommer att titta på frågan. Kanske det blir tillfälle under nästa mandatperiod att göra dessa ECB-etablerade system till en del av direktivet om slutgiltig avveckling.

När det avslutningsvis gäller Haagkonventionen har vi sett hur svårt det är att komma överens om detaljer när det måste ske via Europeiska gemenskapens direktiv. Det är mycket viktigt att vi gör framsteg med Haagkonventionen och med förhandlingarna om olika lagar inom privaträtten. Det var särskilt svårt att försöka uppnå en kompromiss om tidpunkt för införande och tidpunkt för återkallelse. Detta är mycket små frågor, men jag tror att även kommissionen kan göra framsteg inom dessa viktiga frågor, kanske under nästa mandatperiod.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

21. System för garanti av insättningar vad beträffar garantins omfattning och utbetalningsfristen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Christian Ehler, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar vad beträffar garantins omfattning och utbetalningsfristen (KOM(2008)0661 – C6-0361/2008 – 2008/0199(COD)) (A6-0494/2008).

Christian Ehler, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag avslutar vi en mycket snabb process med att reformera direktivet om insättningsgaranti. Hela förfarandet visar på de europeiska institutionernas förmåga men även begränsningar. Först i mitten av oktober lade kommissionen fram ett förslag om att ändra direktivet, vilket hade både en politisk och en ekonomisk målsättning, nämligen att återupprätta insättarnas förtroende för finansmarknaden, bankernas gränsoverskridande verksamhet och reglering av finansmarknaden i allmänhet.

Vi har lyckats höja nivån för insättningsgarantier, tydligt minskat utbetalningsfristerna vid kriser och avskaffat gemensamma insättningsgarantier. Det var oacceptabelt att stora banker inte kunde förutse överlåtelsen av sina egna institutioner och att små insättare skulle gå under tillsammans med dem. Vi har lyckats höja nivån på insättningsgarantierna från och med 2010 till 100 000 euro, vilket täcker 90 procent av insättningarna i Europa.

Europaparlamentet hade en snabb och konstruktiv roll i processen. Vi avstod från ett stort antal parlamentariska rättigheter, men vi fick fart på saker och ting. Vi ansåg att tidsfristen på tre dagar var realistisk från början. Jag anser att 20 dagar är ett löfte som kan hållas i praktiken och inte kommer att göra insättarna besvikna.

Det var viktigt att åter införliva de små företagen. Mot bakgrund av stabiliseringen av systemet på finansmarknaderna skulle det ha varit en ödesdiger signal att endast garantera privata insättningar. Vi såg också – och detta är särskilt viktigt – att det fanns ett behov av utbetalningar i nödsituationer eftersom det finns en mycket direkt koppling mellan systemet med insättningsgaranti och stabiliseringsåtgärder i institutioner, särskilt i de praktiska fall som vi har bevittnat tidigare.

Begränsningarna som vi är mycket medvetna om ligger i att införa en så långtgående fråga som harmonisering i ett förfarande med så kort varsel. En hel rad medlemsstater ville att direktivet skulle förebygga möjliga snedvridningar av konkurrensen och innehålla ett tak för Europa när det gäller insättningsgarantier. Den oro som togs upp i utredningen som vi gjorde i detta sammanhang var riktig, men vi ska inte föregripa resultatet.

Uppfattningen att förväntningarna och den politiska säkerheten som är förbunden med att medlemsstater som Tyskland eller Irland tjuvstartar i finanskrisen och lovar en obegränsad garanti är problematisk och att det kan leda till snedvridning av konkurrensen på marknaden är bara rätt till viss del, eftersom vi mycket tydligt måste säga att dessa är politiska löften som varken är möjliga att verkställa eller åtalbara.

Vi måste emellertid se till att maximal harmonisering inte leder till en lägre garanti i enskilda medlemsstater, vilket i sin tur skulle förstärka snedvridningen av konkurrensen på grund av skillnader i systemens finansiering. I det sammanhanget var det en klok åtgärd att formulera harmonisering vid horisonten, med andra ord att vi har utformat en serie frågor som först måste besvaras eftersom – och dessa är förfarandets begränsningar

– det inte är ofarligt att diskutera frågor, som vi inte har kunnat närma oss i Europa de senaste fem åren, under en nioveckors maratonprocess.

Jag vill återigen uttrycka min tacksamhet för det goda samarbetet mellan grupperna i parlamentet. Det krävdes ett stort antal kompromisser, men vi lyckades sända ett budskap som var viktigt för att stabilisera finansmarknaderna. Vi i Europaparlamentet har också avsevärt bidragit till att göra detta högst elementära förslag tydligt och verkligen användbart.

Jag vill ännu en gång tacka alla som var beredda att avstå från sina parlamentariska rättigheter i det här förfarandet.

Charlie McCreevy, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hans arbete med den här frågan som har visat sig vara mer komplicerad än vi först trodde. Vi tar vårt åtagande att bibehålla insättarnas förtroende i en tid av finansiell turbulens mycket seriöst, och jag är tacksam för parlamentets vilja att behandla frågan snabbt.

Jag måste emellertid också tillstå att jag är besviken på vissa av de föreslagna ändringarna till direktivet om insättningsgarantier, särskilt när det gäller tidsfrister för utbetalning.

Låt mig påminna om att kammaren den 8 december röstade för en utbetalningsperiod på högst två veckor. Den kompromiss vi nu har framför oss innebär emellertid en utbetalningstid på fyra veckor som dessutom kan förlängas till sex veckor. Om man till dessa lägger en vecka av beslutsfattande hos behöriga myndigheter innebär det sju veckor. Sju veckor är en mycket lång tid för insättare som inte kan handla mat, betala räkningar eller använda sina betalkort.

Vi ska komma ihåg att det system som för närvarande gäller, och som innebär en utbetalningstid från tre till nio månader, kommer att gälla i ytterligare två år.

Jag är oroad över det budskap det förmedlar till EU-medborgarna och hur det kommer att påverka vårt förtroende. Jag är oroad över risken att ännu en gång tvingas bevittna bilder av medborgare som köar vid sin bank nästa gång de hör att banken har problem. Flera veckor utan att få tillgång till sina pengar är en alltför lång tid för att hålla insättarnas nerver lugna i en krissituation.

Jag beklagar också att kompromissen inte är mer ambitiös när det gäller att höja insättningsnivån. Låt oss komma ihåg att så gott som alla medlemsstater redan höjde sin insättningsnivå till 50 000 euro i oktober 2008. Kommissionen föreslog därför att insättarna skulle få en tydlig signal om att deras skydd kommer att ökas nästan omedelbart. Det som var avsett att vara en omedelbar signal kommer nu att skjutas upp till mitten av 2009.

Icke desto mindre kommer kommissionen att stödja överenskommelsen mellan parlamentet och rådet om den stöds av er. Det är fortfarande viktigt att insättningsnivån höjs till 50 000 euro i slutet av juni 2009 och sedan till 100 000 euro och att gemensam försäkring avskaffas från mitten av juni.

Kommissionen kommer tillbaka till andra utestående frågor i betänkandet nästa år. Jag ser fram emot att samarbeta med parlamentet i den viktiga frågan med att återupprätta medborgarnas förtroende för det finansiella systemet.

Cornelis Visser, *för PPE-DE-gruppen*. – (NL) Herr talman! Vi kan inte upprepa det ofta nog: ett gemensamt europeiskt uppträdande är den enskilt viktigaste punkten i dessa finanskrisens tider. Jag förordar full europeisk harmonisering av systemen för garanti av insättningar. Detta är också vad Europaparlamentet och Christian Ehler vill.

I kristider är full harmonisering extremt brådskande av två skäl. Till att börja med är det trots allt vår skyldighet att erbjuda konsumenten ekonomiskt skydd. Många europeiska medborgare förknippar kreditkris med osäkerhet och rädsla för att förlora sina tillgångar och ägodelar. Vi behöver motverka den känslan.

På nationell nivå har olika medlemsstater vidtagit åtgärder för att erbjuda konsumenten ekonomiskt skydd. Det var fallet i Irland, men även i Nederländerna, där garantibeloppet har höjts tillfälligt från 40 000 euro till 100 000 euro. I likhet med Irland känner sig Nederländerna ansvarigt för att skydda privata och små företag.

Det är emellertid nödvändigt att ta med de åtgärder som infördes för systemen för garanti av insättningar i ett gemensamt europeiskt direktiv. När allt kommer omkring vet vi bara alltför väl vad brist på samarbete och kontroll kan åstadkomma. Vi bör dock göra detta på ett enhetligt sätt, och jag förespråkar därför ett

maximibelopp. Vi kommer att ha det 2010, under förutsättning att vi följer föredragandens förslag. Maximibeloppet är 100 000 euro.

Den nuvarande situationen där medlemsstater som Tyskland och Irland erbjuder obegränsad täckning utgör en risk för Europa. Tack vare dessa obegränsade garantier kommer medel från Nederländerna och Storbritannien exempelvis att flyttas till grannländerna, vilket påverkar stabiliteten negativt.

Jag är glad att rådet instämmer med mig i detta. Christian Ehler har lämnat kloka förslag, även för små och medelstora företag. Dessa företag borde även fortsättningsvis omfattas av systemet med insättningsgaranti. I mina ögon har vi i Europaparlamentet därmed uppnått ett bra resultat för konsumenter och små och medelstora företag, och jag hoppas att kommissionen kommer att stödja initiativet.

Pervenche Berès, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! I den här frågan tycker jag att ni kan vara mycket nöjd med att Europaparlamentet finns, herr kommissionsledamot. För det första för att vi för några månader sedan antog ett annat betänkande som utarbetats av Christian Ehler. Då sade jag till er att den kris som Europeiska unionen tydligt gått in i tvingade oss att ompröva frågan, till och med före resultatet av alla de konsekvensstudier som ni hade planerat. Det innebär att rådet behövde ge er order att agera, och jag beklagar det, men det var så det var. Jag beklagar också att efter att det land som ni kommer ifrån införde ett system som var mycket nära att förstöra ert mandat, nämligen den inre marknaden, talade ni inte offentligt.

Låt oss emellertid inte fokusera på det förflutna utan i stället se framåt och på det förslag som vi nu har framför oss. Det är ett rimligt förslag som är lämpligt under omständigheterna, och jag tackar varmt föredraganden för hans kraft och beslutsamhet som gjort att vi kunnat nå en överenskommelse vid den första behandlingen. Det har inneburit maximal harmonisering, vilket uppfyller våra medborgares förväntningar som, när de ställs inför den här krisens verklighet, oroas över att systemet med insättningsgaranti kan visa sig tufft mot deras besparingar, vare sig dessa är stora eller små och vare sig vi talar om lokala myndigheter eller små och medelstora företag.

Jag är mycket glad att vi har nått en överenskommelse med rådet om att utvidga direktivets omfattning som kommissionen ville begränsa enbart till enskilda, även om små och medelstora företag och lokala myndigheter också tydligt berörs av insättningsgarantin.

Jag är också glad att vi har uppnått harmoniseringen om ett maximibelopp på 50 000 euro i dag och 100 000 euro i morgon, med ett åtagande från kommissionen, säkerligen för Charlie McCreevys efterträdare, som gör att vi kan bedöma villkoren för hur vi kan harmonisera ytterligare, och till slut inrätta en europeisk garantifond. Det finns en tydlig oro för risken för snedvridning av konkurrensen, men det är inte bara en fråga om oro, och här tror jag att föredraganden instämmer med mig. Europeiska unionen har också möjlighet att hantera krisen, undvika panik och garantera insättarnas rättigheter. Jag uppfattar det som att detta verkligen var huvudfrågan för Europaparlamentet.

Jag beklagar i dessa förhandlingar att vi har lärt oss läxan från de dåliga exemplen i Irland vad gäller grunderna, men vi har inte lärt oss läxan från de dåliga exemplen på Island. På Island fokuserades alltför mycket intresse på insättningarna, vilket tvingade Europeiska unionen att inleda förhandlingar med det landet för att täcka garantierna, utöver de räntesatser som kunde tillämpas under normala marknadsvillkor. Utifrån den rapport som kommissionen ska lämna till oss hoppas jag att vi kan föra dessa förhandlingar vidare och samtidigt komma ihåg slutsatserna att den grupp som Jacques de Larosière anför trots ansvaret för kan ge oss ett sätt att organisera detta system på ett harmoniserat sätt i framtiden.

Sharon Bowles, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Alla institutioner har varit ambitiösa i detta projekt, men de har inte strävat i samma riktning. Kommissionens ambitiösa förslag innebär en minsta garanti på 100 000 euro och en utbetalningsfrist på tre dagar. Rådet har varit ambitiöst genom att uttala sig för maximal harmonisering, och parlamentet har varit ambitiöst nog att se till att det fungerar för medborgarna. Jag vill tacka föredraganden och övriga kolleger för samarbetet.

Förslaget att i ett enda steg gå från förfaranden för utbetalningar som i vissa länder t.o.m. tar längre tid än de rådande nio månaderna till bara tre dagar var kanske överambitiöst. Vi går med på en slutlig tidsram på högst 35 dagar, men lite motvilligt eftersom vi hade föredragit en något kortare tidsram. 35 dagar utan tillgång till sina medel kan ändå vara besvärligt för medborgarna. Därför är det viktigt att skapa möjligheter för brådskande utbetalningar eller, ännu hellre, effektiva banktjänster.

Det djärva steget mot maximal harmonisering innebär att vi måste ta itu med konsekvenserna och göra detta till det första steget i en pågående process, vilket tydligt framgår av det antal punkter som kommissionen

har uppmanats att rapportera om före slutet av nästa år. En av konsekvenserna är behovet av undantag avseende högre behållning, och jag välkomnar vissa tidigare socialt relevanta bestämmelser i sammanhanget som gällde i början av 2008.

Vi har emellertid lärt oss något sedan dess. Det är i själva verket just det som hela detta direktiv handlar om: vad vi har lärt oss under den senaste tiden. Det är beklagligt att vi inte kunde få ett oreserverat engagemang för att tillåta skydd av tillfälligt högre behållningar på konton, t.ex. när man har sålt sitt hus eller när pensioner betalas ut i klumpsummor.

Till följd av de isländska bankernas kollaps har det skett olyckliga förluster under sådana omständigheter, och det har gjort att man har börjat att diskutera särskilda skydd i flera medlemsstater. Personer som vill spara stora belopp långsiktigt kan göra detta och säkra sparandet genom att dela upp det mellan instituten, men det är orealistiskt att begära att klumpsummebetalningar ska kanaliseras på detta sätt.

Konsekvenserna av att förlora en livstids besparingar är något vi inte behöver erfara igen, så jag hoppas att kommissionsledamoten har viljan att tillåta kompletterande skydd vid tillfälligt ökade behållningar, vilket vi har bett honom att ta upp igen före slutet av nästa år.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Även om det var nödvändigt att återskapa förtroendet känner vi till att finansministrarnas beslut att höja garantinivån för insättningar har resulterat i en rad tekniska komplikationer och konsekvenser.

Höjningen av garantin till 50 000 euro, som senare kan höjas till 100 000 euro, måste leda till en ny granskning av operabiliteten och genomförbarheten av systemen som har införts i medlemsstaterna. Jag måste därför berömma föredraganden, Christian Ehler, som utförde arbetet med ett öppet sinne. Jag kommer att stödja föredragandens kompromiss under trepartssamtalet med rådet. Jag vill emellertid ta upp tre punkter.

Den första har att göra med utbetalningsfristen. Perioden på 20 dagar innan insättningarna återbetalas kan betraktas som för lång av vissa personer, men jag vill be dem att tänka på allt som måste göras innan återbetalningen kan äga rum. Man borde förstå att en period på bara några dagar för att samla in och bekräfta informationen och sedan göra utbetalningen helt enkelt är orealistiskt. Faktum är att t.o.m. 20 dagar är en mycket snäv tidsram.

Jag vet dessvärre vad jag talar om eftersom Luxemburg har det tråkiga nöjet att tvingas tillämpa systemet för insättningsgaranti när det gäller Kaupthing Bank. Vi kan dra en del lärdom av detta, som man måste ta till sig särskilt om vi vill göra några framsteg i spararnas intresse. Det är viktigt att skilja mellan konkurser och betalningsinställelser när det gäller finansinstitut. När det gäller betalningsinställelser är det möjligt att banken tas över. En återbetalning av insättningar skulle emellertid mycket snabbt göra detta scenario omöjligt. Som ett resultat av detta måste man göra denna åtskillnad i direktivet.

Den andra lärdomen är att, i de flesta medlemsstater, man måste omarbeta systemen för insättningsgaranti p.g.a. de nya kraven. Vi måste därför ge dem tid att göra detta. Jag anser att de föreslagna tidsperioderna är skäliga. Herr kommissionsledamot! Det är emellertid ganska stor skillnad mellan de 20 dagar som vi föreslår och de sju veckor som ni talar om.

Samtidigt som det är nödvändigt att återskapa förtroendet bland spararna skulle det vara ett allvarligt misstag att införa ohållbara lösningar. Det är därför jag har förespråkat en smidig övergång. Alltför långtgående krav skulle bara förvärra situationen. Nu är jag klar, herr talman. Det var viktigt att granska sakfrågorna och inte tala för snabbt för tolkarna.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Finanskrisen utgör en prövning för systemen för insättningsgaranti i EU. De problem som detta har resulterat i har visat att bristerna när det gäller systemens omfattning och tillämpning har rubbat insättarnas förtroende och att de ensidiga åtgärder som vissa medlemsstater har vidtagit för att ta itu med situationen har betydande gränsöverskridande och destabiliserande effekter. Detta har ökat kravet på gemensamma åtgärder för att korrigera de uppdagade misslyckandena och ett genomförande av en grundlig översyn av regelverket.

Texten som man har förhandlat om speglar Christian Ehlers utmärkta arbete. Han fick till stånd en mer än tillräcklig konsensus i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Antagandet av texten, under första behandlingen, ger klartecken till en reform där man tar itu med två brådskande frågor: höjning av garantins omfattning och förkortande av utbetalningsfristen. Man skapar också grunderna för en översyn i syfte att harmonisera insättningsgarantierna i EU.

Jag välkomnar förslaget att höja insättningsgarantin i ett första skede till minst 50 000 euro och ett övervägande att harmonisera den på nivån 100 000 euro senast 2010, beroende på konsekvensbedömningen som ska analyseras av kommissionen, där man tar hänsyn till konsumentskydd, finansiell stabilitet och konkurrens.

De befogenheter som ges till kommissionen att anpassa beloppet till inflationen, i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll, är också lämpliga.

Minskningen av utbetalningsfristen från de aktuella tre månaderna till 20 arbetsdagar efter det administrativa beslutet eller domstolsbeslutet, och övervägandet om en möjlig minskning till 10 arbetsdagar, är en avsevärd förbättring på samma sätt som införandet av begreppet brådskande utbetalningar och skyldigheten att ge insättarna den information de behöver om det tillämpliga garantisystemet.

Jag stöder fullständigt kravet på att kommissionen ska utarbeta en grundlig rapport senast 2009, i vilken man tar upp viktiga aspekter som t.ex. harmonisering av garantisystemens finansieringsmekanismer, berättigande av fullständig täckning i vissa fall, kostnaden och nyttan med ett garantisystem på EU-nivå och kopplingarna mellan insättningsystemen och andra alternativa medel.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) Målet med huvudbudskapet i enlighet med de viktigaste ändringarna av direktivet om insättningsgarantier och garantins omfattning och utbetalningsfristen är att skapa högre garantinivåer för att skydda mindre investerares besparingar och bevara förtroendet för det finansiella systemet.

Det är för närvarande svårt att bedöma de finanspolitiska kostnader som härrör från det aktuella finansiella kaoset och dess anpassningar. En potentiellt låg tillväxt i den faktiska BNP under några år skulle, vid någon tidpunkt i framtiden, kunna visa sig vara ytterligare en destabiliserande faktor för finanspolitisk hållbarhet.

I detta klimat rekommenderas en omedelbar analys av de finansiella mekanismer som används av medlemsstaterna i syfte att utvärdera effekterna av de ingrepp som har gjorts. Det är underförstått att systemen för insättningsgaranti är en effektiv, förebyggande åtgärd, men effekterna är begränsade till den lokala miljön där de används. För att kunna komma till rätta med liknande svagheter när investerare ska välja mellan olika skyddsnivåer behöver vi samordning på gemenskapsnivå.

Paolo Bartolozzi (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den pågående finansiella krisen som har drabbat det internationella banksystemet kraftigt har fått många sparare att oroa sig för framtiden och den osäkerhet som finns när det gäller deras insättningar.

För att korrigera marknadernas volatilitet och fluktuation och risken att banker med uppenbara eller dolda likviditetsproblem inte kan göra utbetalningar, har Europaparlamentet tillsammans med rådet utarbetat ett förslag till direktiv som syftar till att ändra systemen för insättningsgaranti vad beträffar garantins omfattning och utbetalningsfristen. I syfte att återställa allmänhetens förtroende, garantera att finanssektorn fungerar på ett fullgott sätt och skapa ett bättre skydd för enskilda sparare och deras familjers insättningar uppmanade Europeiska rådet den 7 oktober Europeiska kommissionen att så snart som möjligt lägga fram ett förslag för att främja en harmonisering av systemen för insättningsgaranti i EU.

Genom den åtgärd som parlamentet ska anta i dag skapar man en höjning av det lägsta garantibeloppet för privata sparare till minst 50 000 euro, samtidigt som man uppmärksammar att många medlemsstater nu funderar på att höja detta belopp till minst 100 000 euro. Genom direktivet förkortas även utbetalningsfristen, vilken just nu är fastställd till tre månader och förlängningsbar till nio månader, till högst några veckor.

I en globaliserad ekonomi och särskilt i Europa där vi ser en ökning av banker och bankkontor är det viktigt för EU-medlemsstaterna att ha ett effektivt gränsöverskridande samarbete mellan banken i ursprungslandet och banken i värdlandet. Ett sådant samarbete måste säkra garantierna och se till att det sker snabba utbetalningar i händelse av insolvens eller då ett kreditinstitut går i konkurs.

Slutligen, eftersom översynen av kommissionens direktiv begränsar garantins omfattning för fysiska personer anser jag att det skulle vara lämpligt att utöka denna något så att den omfattar små och medelstora företag. Dessa företag deltar aktivt i EU-ekonomins tillverkningsprocesser och representerar oersättliga mänskliga och sociala tillgångar. Små och medelstora företag bör emellertid nu ges rättsligt skydd som inte bara skyddar dem från den osäkerhet som bankkonkurser innebär, utan även gör det möjligt för dem att fungera utifrån större konkurrenskraft och förbättrad ekonomisk, finansiell och sysselsättningsmässig stabilitet.

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Den rådande finanskrisen tvingar oss att förhållandevis snabbt utarbeta åtgärder för att eliminera dess effekter för både medborgarna och EU:s ekonomi.

I betänkandet av min kollega Christian Ehler hanteras frågan om insättningsgarantier på ett mycket välavvägt sätt vad beträffar garantins omfattning och utbetalningsfrister. Trots kommissionens aktuella insatser måste jag i sammanhanget nämna kommissionens brist på flexibilitet vid en tidpunkt då krisen växer sig allt starkare, en flexibilitet som borde inriktas på att förhindra att enskilda medlemsstater fattar icke-samordnade beslut om skyddet av bankkundernas insättningar.

Denna brist på samordning har kulminerat – lyckligtvis bara i begränsad omfattning – i bankkundernas kaotiska uttag och överföringar av sina medel till banker i medlemsstaterna där de får ett bättre skydd. När det gäller behovet att återställa folks förtroende för finansinstituten måste vi utarbeta åtgärder som är så flexibla som möjligt, men samtidigt grundade på realistiska antaganden.

Jag håller med föredraganden om att en föreslagen utbetalningsfrist på tre dagar är orealistisk i fall där man inte får tillgång till sina insättningar, eftersom systemen för insättningsgaranti förmodligen inte skulle fungera p.g.a. av den enorma volymen. Arrangemanget med undantagsvisa utbetalningar av ett begränsat penningbelopp inom tre dagar verkar därför förnuftigt i fall där banktjänsternas kontinuitet inte kan garanteras.

Det gläder mig att den lägsta nivån för insättningsgarantin kommer att höjas till 100 000 euro före slutet av 2009, vilket helt klart kommer att öka insättarnas förtroende för finansinstituten. När det gäller vår inledande erfarenhet av finanskrisen anser jag att små och medelstora företag, som för övrigt ofta inte kan få nödvändiga lån i kristider, också bör omfattas av direktivet om insättningsgaranti i syfte att ge dem åtminstone ett sätt att hantera krisen.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Den globala ekonomin har ställts på ända under de senaste månaderna. Vi har nu fått ett fruktansvärt framtidsperspektiv med insolvensfall, konkurser, förstatliganden, omfattande välfärdssänkningar och nedåtgående börskurvor. De viktigaste finansinstituten har skakats i sina grundvalar. Våra banker står på knäna och tigger om regeringarnas hjälp.

Regeringarna i medlemsstaterna kan inte ignorera bankerna på grund av deras strategiska betydelse när det gäller att olja hjulen i realekonomin. Det är chockerande och skrämmande att se att t.ex. en irländsk bank har förlorat 97 procent av sitt värde bara under de senaste månaderna.

Systemen för insättningsgaranti har därför varit ytterst viktiga när det gäller att skydda investerarna från den aktuella internationella finanskrisens värsta effekter. Siffran 100 000 euro är psykologiskt såväl som ekonomiskt viktig, eftersom den ser till att investerarna känner att deras livsbesparingar är säkra.

Jag vill gratulera föredraganden, Christian Ehler, till hans arbete, och jag välkomnar särskilt att även små och medelstora företag nu omfattas av garantierna. De små och medelstora företagen är vårt största hopp och bör prioriteras när vi tittar efter ljuset i tunneln i vår strävan att snabbt återhämta oss från den rådande recessionen.

Jag upprepar också uppmaningen till ett mer samordnat gensvar i framtiden. Den irländska regeringen handlade ensidigt för att ge garantier till de irländska bankerna. I framtiden bör det finnas ett officiellt instrument för att säkra en bättre samordning mellan medlemsstaterna.

Rent allmänt och sammanfattningsvis får vi inte glömma den oerhörda betydelsen av vår ekonomiska integration här i EU och särskilt i euroområdet som har skyddat oss från finanskrisens värsta stormar. Detta är särskilt relevant för mindre medlemsstater som t.ex. Irland. Vi behöver bara vända oss norrut mot vår ögrannstat Island för att se vilken förstörelse som kan äga rum om man står helt ensam och isolerad: landets valuta har kollapsat, och dess ekonomi ligger i ruiner. Det finns ingen garanti för att detta inte hade skett om Irland och andra mindre medlemsstater inte hade deltagit i eurosamarbetet.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr föredragande, herr kommissionsledamot! Jag vill säga till föredraganden att jag är tacksam för hans sakkunskap, för hans sinne för detaljer så att man kan vara säker på att det inte dyker upp några ovälkomna problem, och för hans parlamentariska inställning till debatten.

Denna fråga påverkar alla. Alla sparare oroar sig för sina pengar när deras bank får svårigheter. Alla sparare vill veta hur säkra deras pengar är. Alla sparare vill veta hur mycket de är garanterade att få tillbaka och när detta är tillämpligt. Av detta skäl välkomnar jag höjningen av garantins omfattning och inväntar konsekvensbedömningen, så att vi kan besluta om begränsningen på 100 000 euro är ett harmoniserat

belopp eller ett minimibelopp. Jag välkomnar förkortningen av utbetalningsfristerna och vill tacka alla mina kolleger som vill överföra dessa bestämmelser till små och medelstora företag. Jag skulle vilja ha ett svar från kommissionsledamoten om och hur detta är en framkomlig väg.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (EN) Herr talman! Vissa personer tycker om att säga att EU ibland fungerar ineffektivt, men detta dokument är ett bra exempel på hur vi, när det krävs, kan handla mycket snabbt med tanke på den korta tidsfrist inom vilken vi nådde en överenskommelse.

Jag vill bara säga att denna överenskommelse skickar en mycket viktig signal till EU:s medborgare att vi beaktar deras behov. En annan viktig sak är att vi, trots att vi är mycket olika, ändå kan nå en överenskommelse om viktiga sakfrågor som t.ex. insättningsgarantins omfattning, utbetalningsfristen och andra saker som är viktiga för de vanliga medborgarna. Denna kompromiss kanske inte är fulländad, men den är ändå ett gott bevis på att vi kan samarbeta.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill bara upprepa att, trots att kommissionen inte är helt nöjd med resultaten, vi inte vill försena eller äventyra kompromissen som skapar en del förbättringar för spararna. Vi måste arbeta ytterligare med förbättringen av systemen för insättningsgarantier.

Jag åtar mig naturligtvis att före slutet av 2009 uppfylla rapporteringsskyldigheterna enligt direktivet. I dessa rapporter kommer vi att undersöka de frågor som togs upp av ledamöterna här i kväll. När vi diskuterar resultatet av detta ytterligare arbete och förslagen som kanske läggs fram i sammanhanget, hoppas jag verkligen att resultatet blir mer ambitiöst. Den viktigaste frågan vi har i åtanke handlar om att diskutera bankspararnas förtroende på lång sikt.

Christian Ehler, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Förstör inte den kompromiss som vi har sammanställt på så kort tid och som inte var mer än ett meddelande från kommissionen som parlamentet gjorde verklighet av genom att nå en kompromiss med rådet, genom att vara noggrann med tolkningen i förhållande till yttervärlden. Var vänliga och kommunicera saken till yttervärlden för vad den är: en mycket snabb reaktion av de tre institutionerna, en mycket långtgående överläggning mot harmonisering av de nödvändiga stegen, inbegripet de undersökningar som krävs, som har en mycket positiv och direkt effekt för medborgarna, dvs. det vi ser fram emot att bli en nästan fullständig täckning av 90 procent av insättningsgarantierna och kortare tidsfrister. Vi hade uppenbarligen också brådskande utbetalningar i tankarna.

Jag vill återigen säga: kompromissen innebär inte bara att de tre institutionerna eller en av de tre, dvs. kommissionen, säger att detta är kompromissen, och nu vill vi börja med hårklyveriet; det är en gemensam signal. Det är därför vi inledde detta påskyndade förfarande. Det skulle ha varit politiskt vårdslöst att syssla med intellektuellt hårklyveri offentligt. Vi måste kommunicera denna positiva signal som vi har kommit fram till gemensamt, med kommissionen, till yttervärlden. I annat fall, i den rådande finanskrisen, skulle vi åstadkomma precis motsatsen till det som ni var övertygade om i ert meddelande, men som vi gjorde möjligt genom att vi förverkligade det.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE). – (RO) Den rådande ekonomiska krisen kräver extraordinära åtgärder eftersom ett allt större antal europeer möter arbetslöshetsspöket och en ekonomisk recession. Höjningen av insättningsgarantin för befolkningen i allmänhet är en välkommen åtgärd som kommer att upprätthålla förtroendet för banksystemet. Ett inledande tak på 50 000 euro och ytterligare ett på 100 000 euro är mer än tillräckligt för de stater vars banksystem inte har någon lång tradition, vilket gäller Rumänien och andra f.d. kommuniststater. För tillfället är det viktigt att varje stat antar denna åtgärd, eftersom det annars finns risk att man orsakar panik bland befolkningen. Rumänien är inte en av de stater där det finns många bankkonton med belopp över 50 000 euro. Psykologiskt sett kan emellertid höjningen av det garanterade beloppet bara få positiva konsekvenser, med tanke på att befolkningens insättningar har minskat sedan september med 6 procent bara i Bukarest. Detta innebär att man har tagit ut 600 000 000 euro på bara några veckor, vilket inte har hänt på ett antal år.

Å andra sidan, i egenskap av ledamot av Europaparlamentet, vill jag göra er uppmärksamma på att denna åtgärd måste kompletteras med en översyn av kreditgivningsreglerna och den förmodade risknivån.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Sedan 1994 har EU-bestämmelserna sett till att det finns ett system för insättningsgarantier i alla medlemsstater i händelse av att någon bank går i konkurs. Det garanterade minimibeloppet har fastställts till 20 000 euro. Men t.o.m. i dessa tider är tyvärr de genomsnittliga besparingarna per EU-medborgare 30 000 euro, vilket visar att det finns ett allmänt behov att höja det garanterade minimibeloppet för insättningar.

Europeiska rådets beslut av den 7 oktober 2008 genom vilket medlemsstaterna bestämde, som ett resultat av den globala finanskrisen, att ge akut stöd för att garantera privatpersoners insättningar till ett belopp på minst 50 000 euro för ett år, är en mycket välkommen utveckling. Kommissionens aktuella initiativ kommer också att hjälpa till med att omvandla detta till EU-lagstiftning, vilket kommer att bidra till att upprätthålla spararnas förtroende för finansmarknaderna i EU.

Under 2009, som ett resultat av kommissionens rekommendationer, planerar man att höja det garanterade minimibeloppet för insättningar till så mycket som 100 000 euro, vilket verkligen välkomnas av spararna!

Kommissionen bör emellertid absolut också undersöka medlemsstaternas faktiska kapacitet när det gäller att höja garantinivån, i syfte att undvika situationer där höjningen av garantinivån blir en "kapplöpning" som kan resultera i att de fattigare medlemsstaterna hamnar i ett läge där de saknar medel för att garantera det som har garanterats, och samma intet ont anande sparare kan bli dem som drabbas av denna situation.

Eftersom EU:s finansmarknader är mycket nära sammanvävnade stöder jag föredraganden och uppmanar även kommissionen och rådet att förbättra det nödvändiga gränsöverskridande samarbetet och att planera mer specifika åtgärder som skulle bidra till att säkra ett bättre samarbete mellan medlemsstaterna i en potentiell krissituation.

22. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

23. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.25.)